C:\Users\Plazma\Desktop\A\Anthony Piers - Inkarnace nesmrtelnosti 1 - Na bledém oři.pdb

PDB Name: Anthony P - 1 - Na bledem ori
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.8.2004
Modification Date: 12.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Piers Anthony

Inkarnace nesmrtelnosti I.

Na bledém oři

1

KOUPĚ KAMENE

"To je smrt," řekl jasným hlasem majitel obchůdku a ukazoval přitom na kámen. Byl to jasně červený, hezky opracovaný rubín, zasazený do jednoduchého zlatého prstenu. Kámen byl při své kvalitě dost velký.

Zane potřásl hlavou a trochu se zachvěl. "Tak ten určitě nechci!"

Muž se usmál naučeným úsměvem, který si jistě nacvičil pro váhavé zákazníky. Byl dobře oblečený, ale působil trochu šedě, jako lidé, kteří jsou příliš dlouho ve stínu. "To jste mi nerozuměl, pane. Ten kámen nepřináší smrt. Varuje vás před ní."

Zane nevypadal nijak přesvědčeně. "Tak proč jste říkal, že je to…"

"Kámen smrti." Prodavač zase začal leštit kámen, aby vynikly jeho krásné tvary a upoutaly nerozhodného zákazníka. "Ten kámen upozorní svým ztmavnutím svého nositele na blízkost možného konce. Rychlost a intenzita tmavnutí vás upozorní na okolnosti, za kterých se tak má stát, a vy pak máte spoustu času se té nepříjemné situaci vyhnout."

"Není v tom paradox?" Zane už kdysi viděl nabídky na takové drahokamy, většinou za příšerné ceny. "Vždyť věštba ztrácí platnost, když…"

"Ne. Na tom není nic divného," prohlásil majitel krámu s profesionální jistotou. "Je to zcela korektní varování. Těžko byste našel něco lepšího, pane. Ostatně, co už by mělo mít cenu, když ne váš život."

"Tím chcete naznačit, že lidský život stojí za to," prohlásil kysele Zane. Byl to mladík, na němž nebylo nic výjimečného. V obličeji měl jizvičky po akné, které už zřejmě nezmizí. Měl světle hnědé, neupravené vlasy a křivé zuby. Byl to obyčejný mladík, který působil trochu depresivním dojmem. "Takže kámen ztmavne, vy změníte své plány a nezemřete. Vy tvrdíte, že to varování vás může zachránit. Různých barevných kouzel je dvanáct do tuctu. Nedá se nijak ověřit, zda byla věštba správná. Na druhou stranu, když kámen ztmavne a vy zemřete, jak si potom můžete stěžovat? Jste prostě mrtev!" Poškrábal si své jizvy. "Nikdo vám už peníze nevrátí."

"Vy mně nedůvěřujete?" zeptal se majitel a znovu se tvářil velmi zkušeně. Navzdory celkově zašedlému dojmu to byl poměrně hezký muž středního věku s vlasy přihlazenými brilantinou. "Můj obchod má nejlepší pověst. Ujišťuji vás, že všechny moje kouzelné kameny jsou pravé."

"Podle apokalypsy jezdí smrt na bledém koni," prohlásil Zane zamyšleně. Bylo zřejmé, že má v tomto oboru nějaké znalosti. "Otázkou zůstává, zda dokáže takový drobný zbarvený korund prostě zadržet tak hrozného jezdce. Když vezmeme v úvahu nejistotu takové situace, tak ten kámen nemá pro svého majitele žádný praktický užitek. Jediná možnost, jak se přesvědčit o kvalitě toho kamene, je ta, že po ztmavnutí odmítnete změnit své plány a počkáte na výsledek. Jestliže byla věštba správná, zahynete. Jestliže správná nebyla, byl jste napálen. Je to bezvýchodná situace. Takových už jsem zažil plno."

"Předvedu vám ukázku" prohlásil majitel, protože postřehl, že by morbidnost ukázky mohla pohnout zákazníka ke koupi. "Jistá dávka nedůvěry je zdravá, pane. Vy jste jistě dost inteligentní na to, abyste se nenechal napálit a koupil vadné zboží. Mohu vám dokázat kvality toho kamene."

Zane se ošil a dal najevo jisté pochybnosti. "Chcete mi tvrdit, že mi ukážete zadarmo, co ten kámen umí? Nevím, zda ten kámen koupím."

Majitel se opět usmál, tentokrát mnohem srdečněji, protože viděl, že se rybka navzdory úhybným manévrům napůl nechala nalákat na třpytku. Ten, kdo opravdu nemá zájem, se nijak nedohaduje. Vzal kámen z průhledné schránky a podal ho potenciálnímu zákazníkovi.

Zane se zasmál, vzal si prsten a nasadil si ho na palec. "Pokud existuje nějaká hrozba, ať se ten kámen…"

Najednou zmlkl, protože kámen už začal měnit barvu.

Jasně červená barva se změnila přes tmavočervenou až na úplně temnou.

Zaneovu mysl naplnil zmatek. Měl nepříjemný pocit, že na něj čeká smrt. Díval se na svou levou ruku a cítil, jak mu rudá skvrna propaluje kůži. Zjevila se mu tvář jeho matky, když umírala. Copak se nikdy nezbaví té vzpomínky?

"Smrt… během několika hodin. Úplně nečekaně," šeptal vyděšeně majitel krámku. "Ten kámen je úplně černý! To jsem ještě nikdy neviděl! Nikdy neztmavl tak rychle!" Zane zaplašil vzpomínky a neradostné myšlenky. Tomu přece nemohl uvěřit. "Jestli mám za několik hodin umřít, – tak ten kámen nepotřebuju."

"Naopak ho potřebujete " oponoval mu majitel. "Když budete mít Kámen smrti, můžete změnit svůj osud. Ponechte si prsten, změňte své plány, a když kámen změní barvu, budete vědět, že jste se rozhodl správně. Můžete si zachránit život. Ale musíte mít ten rubín, aby vás mohl vést. Aby vás ochránil před smrtí. Jinak budete pravděpodobně ještě dnes mrtev. To je velmi důrazné varování!"

Zane přemýšlel. Kámen smrti vypadal jako velice užitečná věcička. Ale on sám myslel na smrt, zatímco držel ten kámen, a je možné, že to způsobilo změnu barvy kamene. Kouzla schopná označit vaše emoce byla velice jednoduchá a levná a sotva si zasloužila označení jako něco kouzelného. V celé té věci bylo mnoho nejasného, co mohlo poskytovat falešné signály. Přesto ale…

"Kolik byste za něj chtěl?" zeptal se.

"Jakou cenu má lidský život?" zeptal se na oplátku majitel a v očích mu zablesklo.

"Asi dva centy, jestli je ten kámen skutečně pravý," řekl zamyšleně Zane. Srdce mu začalo vzrušeně bít na poplach.

"Dva centy… za minutu," pokýval hlavou majitel. "Ale tenhle unikátní a krásný kámen je nyní k mání s padesátiprocentní slevou. Prodám vám ho za cent za minutu včetně úroků, daně a pojištění…"

"Kolik to dělá za měsíc?" chtěl vědět Zane a cítil, že jeho zájem roste.

Majitel vytáhl kapesní kalkulačku a začal vyťukávat čísla. "Čtyři sta třicet dva dolary."

Zane ztuhl. Očekával vysokou částku, ale tohle bylo příliš. Za ty peníze si mohla rodina koupit dům! "Jak dlouho?"

"Jenom patnáct let nebo ještě méně."

"Nebo méně?"

"Kdyby ten kámen selhal nebo se ztratil, tak pojištění pokryje zbývající částku. To je samozřejmé."

"Samozřejmě," souhlasil Zane s kyselým úšklebkem na rtech. Selhání v tomto případě znamenalo smrt a zároveň velký podvod. Chtěli získat peníze i v případě, když ten Kámen smrti svého držitele nijak neochrání. Zane si spočetl, že by ho ten kámen přišel celkem na víc než sedmdesát pět tisíc. Dvě třetiny z celkové částky mohly být úroky a další poplatky, ale stejně to bylo hodně peněz. Setsakra moc! Asi i víc, než jakou cenu měl jeho život. A to doslova!

Zane sundal prsten a vrátil jej majiteli. Jakmile ho sundal, kámen opět bleskově změnil barvu. V jednu chvíli jeho jasná barva ozářila celou místnost. Ten rubín byl nepochybně velmi krásný, i kdyby nebyl kouzelný.

"Co tu máte ještě?" zeptal se. Byl otřesen cenou, ale stále hledal něco, co by mu mohlo být k užitku.

"Pak je tu ještě láska," prohlásil majitel okamžitě a přinášel modrý safír ve zlatém prstenu.

Zane se zahleděl na kámen. "Láska. To myslíte nějaký milostný vztah? Ženu? Manželství?"

"Cokoliv si pod tím představíte." Majitelův úsměv už nebyl takový, jako byl před chvílí. Asi proto, že se neuskutečnil obchod s předchozím kamenem. Nelíbilo se mu, že se ryba sesmekla z háčku. Tenhle kámen byl pravděpodobně mnohem levnější a to představovalo nižší zisk. "Tenhle kámen se rozzáří, kdykoliv je před vámi nějaký milostný románek. Safír, jak jistě víte, je chemicky stejný kámen jako rubín, ale protože zbarvení safíru není tak vzácné jako u rubínu, je jeho cena nižší. Je to skoro za babku. Ten kámen vám označí milostnou romanci. Musíte sledovat signál, dokud se vaše romance nesplní."

Zane byl stále na pochybách. "Přece nemůžete najít lásku pouhým zaměřením, jako by to byl terč. Tady jsou ve hře ještě mnohé společenské aspekty a velmi složité otázky vhodnosti partnerů navzájem…"

"Kámen lásky bere všechny tyto otázky do úvahy, pane. Zamíří přesně k té pravé a všechno je zakalkulováno. Když se vše ponechá na vaší vlastní úvaze a rozhodnutí, je velmi pravděpodobné, že se spálíte, vyberete si nesprávně a budete tím trpět. S tímhle kamenem se vám to nikdy nestane."

"Vždyť ale musí existovat spousta skvělých možností," oponoval Zane. "Je přece plno skvělých žen. Jak si z nich ten kámen dokáže vybrat?"

"Podmínky a okolnosti trochu zužují výběr, pane. Spousta žen by skutečně byla vhodná pro jakéhokoliv muže, co se týče krásy, talentu a oddanosti. Ale mnoho z nich už je vdaných, protože si je nevědomky vybral třeba chlapec ze sousedství. Další mohou mít nějaké jiné závazky, které jim brání v navázání plnohodnotného vztahu, jako například vážná choroba některého z blízkých příbuzných. Kámen lásky to všechno ví a míří rovnou k té nejvhodnější osobě. Je to velice jednoduché. Necháte se prostě vést, kam vás povede nejjasnější záře kamene. Určitě vás nezklame." Vzal prsten s kamenem do ruky. "Zkusíme si to, pane?

"No, já nevím. Aby to nebylo jako prve…"

"Tady jde o milostný vztah. Co můžete ztratit?"

Zane vzdychl a vzal si prsten. Byl to bezesporu krásný kámen, skoro dvakrát větší než Kámen smrti. Potenciální schopnosti tohoto kamene ho okamžitě zaujaly. Co víc by si mohl muž přát než skutečně krásný milostný vztah? Jakmile se kamene dotkl, kámen se rozzářil, modrá barva zesvětlala a kámen byl nyní průsvitný. Jeho mysl zase podlehla vzpomínkám. Láska – to byla druhá část jeho viny. Existovala v jeho životě žena, žena krásná a milá, která si ho chtěla vzít. Ale chyběla jí jedna důležitá věc, kterou on vyžadoval. Měl ji rád, možná ji i miloval, ale ona milovala až příliš.

"Do hodiny vás čeká milostná romance!“ prohlásil majitel a zdálo se, že je tou představou unesen. Jeho hlas probral Zanea ze vzpomínek. "Jste opravdu neobyčejně šťastný muž. Ještě jsem neviděl Kámen lásky takhle zářit. To je úplně jasné.“

Dokonalý milostný vztah. Už jeden takový zažil. Jak může ten kámen tak znát jeho skutečné potřeby a touhy? Vrátil kámen majiteli. "Nemohu si ho dovolit.“

"Vy si nemůžete dopřát lásku za necelou hodinu?“ přeháněl majitel své překvapení.

"Žádny milostný vztah za mě nezaplatí činži.“

Majitel se napřímil, jako by náhle pochopil, o co se jedná. Jeho tvář se naplnila pochopením, ale vzápětí se na ní mihl lstivý výraz. "Tak vy nemáte peníze!“

Zane se zhluboka nadechl. "Je to tak. Asi tady marníme čas. Můj i váš.“ Otočil se k odchodu.

Majitel ho chytil za ruku. Chtivost a netrpělivost na chvíli potlačily jeho dobré mravy. "Počkejte, pane. Mám kámen přesně pro vás!“

"Jak bych vám za něj asi zaplatil?“ ptal se Zane s nakyslým úsměvem.

"Můžete za něj zaplatit.“

Zane zavrtěl hlavou. "Víte, proč ten Kámen smrti u mne zčernal? Protože brzo zemřu hlady! Nemám peníze. Ani nevím, proč jsem šel k vám do krámu. To byl úplný nesmysl. Nemohu si dovolit koupit ani ten nejmenší kouzelný kámen. Omlouvám se, že jsem vás připravil o čas.“

"Naopak, pane! Mám nade dveřmi Kámen prodeje a ten se jasně rozzářil, když jste vstoupil. Něco si tu určitě koupíte!“ Vyndal z vitríny další kámen. "Tenhle by vás mohl zajímat.“

"Vy mně nerozumíte? Nemám ani floka!“

"Tohle je ale Kámen bohatství!“

Zane se zarazil. "Co je to?“ Majitel mu už kámen podával. "Přináší peníze! Zkuste to!“

"Ale…“ snažil se protestovat Zane, ale jeho protesty ukončila přítomnost kamene v ruce. Tenhle kámen nebyl zasazen v žádném prstenu. Byl to obrovský safír ve tvaru hvězdy, jistě přes sto karátů, ale dosti mizerné kvality. Jeho barva se měnila od světle šedé po hnědou a v celém kameni bylo několik puklinek a jiných nepravidelností. Ta zda však byla velmi působivá. Jejích šest vrcholů přesně kopírovalo tvar kamene a spojnice všech ležela těsně nad povrchem kamene. Zane zamžikal, ale efekt byl stále stejný. Ta hvězda nebyla v kameni, ale nad ním. V tom bylo jistě nějaké kouzlo.

"Uznávám, že není příliš krásný, ale mé kameny většinou nejsou vyhledávány pro svůj vzhled ale pro své kouzelné schopnosti,“ prohlásil majitel. "Tohle je kouzelný kámen jako ty ostatní, ale má jiný charakter. Ten by se vám hodil. Jeho hodnota je nevyčíslitelná.“

"Stále se vám to snažím vysvětlit. Já nemohu…“

"Řekl jsem, že je jeho hodnota nevyčíslitelná. Nemůžete ho koupit za peníze.“

"To jistě ne, jestli opravdu pomáhá k bohatství,“ souhlasil Zane zamyšleně.

"Máte pravdu, pane. Ten kámen vám může dopomoci k bohatství, jaké potřebujete. Klidně k tisícům dolarů.“

"To je další paradox! Proč byste takový kámen prodával? Vždyť si ho můžete nechat a použít ho pro svou potřebu!“

Majitel se ošil. "Musím přiznat, že mne to taky napadlo. Ale existuje jisté omezující pravidlo. Kdybych použil některý z kouzelných kamenů pro sebe, tak už bych nemohl použít žádný jiný. Jeho kouzlo by zrušilo ostatní kouzla. Z toho důvodu používám kouzla obecně velmi málo. Snad kromě Kamene prodeje, který potřebuji pro svůj obchod. Vydělávám si na živobytí procenty z prodeje a ostatní drahé kameny nepoužívám.“

Zane přemýšlel. Ten muž možná zatajil, že jeho kameny jsou kouzelné díky černé magii. Použití takových kouzel by pak přivedlo jejich majitele do Pekla. Překupníci drog také často nepoužívají své zboží, aby je jejich vlastní zboží nezničilo, a černá magie je ještě zákeřnější než drogy. To by mohlo být vysvětlení. Ale stejně; na jedné straně je vždy prodávající a na druhé kupující. "Co byste za to tedy chtěl?“

"Upozorňuji vás na tu hvězdu,“ prohlásil prodavač.

"Když vyvoláte kouzlo, hvězda se vzdálí od kamene a nevrátí se, dokud se kouzlo úplně nedokončí. Tak víte přesně, kdy je kouzlo v činnosti.“

Ten člověk se vyhýbal odpovědi. "Předpokládám, že to funguje,“ nadhodil Zane.

"Tak si zase dáme ukázku,“ prohlásil majitel, který chtěl zcela zjevně udělat obchod. "Chyťte Kámen bohatství a myslete na peníze. Tím se vyvolá jeho síla a moc.“

Zane popadl kámen, zíral na něj a snažil se soustředit. Hvězda se pohnula z kamene, její paprsky pohybem připomínaly nohy a hvězda se šinula prostorem. Skutečně to fungovalo!

V tu chvíli Zaneova pozornost poklesla a v mysli mu vytanula vzpomínka na nepříjemnou chvilku – na chvíli, kdy stál za hracím stolem a šeredně prohrával. Není divu, že teď nic neměl… ale nebýt toho nešťastného hazardu. Snad se to příště nebude opakovat.

Hvězda začala padat dolů směrem k Zaneově noze. Zane se snažil podvědomě uhnout, ale hvězda ho následovala.

"Dívejte se pořádně, ať vás vede kamkoliv,“ upozornil majitel krámku.

"Doufám, že mne nezavede k někomu do peněženky. Nebo do bankovního sejfu.“

"To můžete být úplně klidný. Toto kouzlo vás dovede jedině k zákonnému majetku. Není za tím žádná levota. To je součástí kouzla. Jistě víte, že kouzla jsou upravena zákony. Federální úřad pro vyšetřování kouzel se zabývá každou stížností, která by naznačovala jakékoliv zneužití.“

"Stížnosti při použití černé magie?“ vylétlo okamžitě ze Zanea.

Majitel zavrtěl hlavou a tvářil se dotčeně. "Pane, nikdy bych se nesnížil k použití černé magie. Všechna moje kouzla náleží k čisté bílé magii."

"Černá magie neuznává žádné zákony kromě svých vlastních," podotkl Zane.

"Bílá magie," zdůraznil prodavač. "Moje zboží má osvědčení, že se jedná o bílou magii."

Zane věděl o těch potvrzeních své. Jejich hodnota záležela na kvalitách toho kdo je vydal. Bílá magie byla vždy poctivá, protože pocházela od Boha, ale černá magie se uměla pěkně přetvařovat a vydávat se za bílou magii. To už bylo v přirozenosti Satana, otce vší lži, že se snaží obelstít lidstvo svým zbožím. Pro amatéra je skutečně obtížné rozlišit mezi různými druhy čar a kouzel. Je jasné, že by si mohl vyžádat ocenění těchto kamenů, které by zahrnovalo i popis magických schopností… ale bylo by taky pěkně drahé, a aby to mělo cenu, tak by je musel koupit první. Kdyby se pak ukázalo, že je výsledek ocenění negativní, přišel by o peníze, které za ně vydal, a neměl by zase nic.

Hvězda se mezitím usadila na Zaneově botě.

"Zdvihněte nohu," pobídl ho prodavač. Zane zdvihl nohu a hvězda pod ni okamžitě zamířila. Zane byl překvapen a natočil nohu tak, aby mohl vidět na podrážku. Byla na ni přilepena mince. Hvězda si na ni sedla.

Zane sundal minci z podrážky a hvězda se vrátila na velký safír.

Kouzlo skutečně fungovalo. Tak je to asi opravdu Kámen bohatství. Co bude asi následovat? Peníze, které by mohly splatit jeho dluhy a dovolily by mu žít velice pohodlně a možná i více než pohodlně. Jistě by ho to zbavilo strachu před hladověním a bohatství by s sebou přineslo i nějakou milostnou romanci. To se bohatým mužům stává poměrně snadno. Jistě by se zbavil všech těžkostí, které s sebou přináší chudoba.

"Tak co za to chcete?" zeptal se Zane a obával se, jakou uslyší odpověď. "Vím, že za to nemohu penězi zaplatit."

Majitel krámku se usmál a byl si jist, že ho tentokrát obchod nemine. "Ne, je jasné, že nechci peníze. Chci něco, co má stejnou cenu."

Zane měl podezření, že se mu to nebude líbit, ale chtěl Kámen bohatství. Vyhlídky do budoucna s tímto kamenem byly vynikající! Skoro mu začínalo být jedno, jestli za tím není černá magie. Co by se mohlo stát?

"Co máte na mysli tou stejnou cenou?"

"Milostnou romanci."

"Cože?"

Prodavač se kousal do rtů a dával tak najevo nervozitu, která se vůbec nehodila k jeho profesi. "Kámen lásky jasně ukázal, že vás má potkat do jedné hodiny milostná romance.

"No a co má být? Vždyť já ten Kámen lásky nechci koupit. Nebudu se v tom milostném vztahu nijak angažovat."

"Ale někdo jiný by mohl za vás."

Zane se na něj podíval s jistým pochopením, když si vzpomněl, jaký projevil prodavač zájem o ideální ženu. "Ten kámen je váš. Mohl byste to udělat sám. Na to mne přece nepotřebujete."

"To se mýlíte. Já vás potřebuju," vysvětloval rychle prodavač. "Už jsem vám říkal, že nemohu své kameny sám použít. Tím bych ohrozil svůj obchod. Ale i kdyby to šlo, tak v mé blízké budoucnosti se žádný milostný vztah nevyskytuje. Podnik se mi dobře rozběhl, mám před sebou dlouhý život, ale můj společenský život je úplně odlišný. Dal bych nevím co za to, abych měl skutečně hodnotný vztah s nějakou dobrou ženou. Ne s nějakou, co by se hnala jenom za penězi nebo tak něco. S ženou, které bych mohl důvěřovat. Prostě s takovou ženou, jaká byla předurčena vám, kdybyste koupil Kámen lásky a patřičně ho použil."

"Vy jste tvrdil, že své drahokamy nepoužíváte pro své vlastní záměry," poznamenal Zane. "Přesto se zdá, že toho víte o své budoucnosti docela dost."

"Jsou ještě jiné cesty, jak získat patřičné informace, aniž bych musel použít své kameny," prohlásil majitel. "Mám horoskopy a dělal jsem si ještě různá jiná pozorování. Všechno ukazuje na to, že jsem předurčen pro úspěch v podnikání, ale úspěch v lásce mi má zůstat odepřen."

"K čemu vám tedy bude moje milostná romance dobrá, když už stejně víte, že ji sám nemůžete mít?"

"Naopak! Nemohu mít svou vlastní romanci, ale mohu mít vaši… jestli mi to ovšem dovolíte. Tímto způsobem mohu obejít svou vlastní sudbu. Ta žena je sice určena vám, ale bude vyhovovat i mně. Podle toho, jak se choval kámen když jste ho držel, je zcela jasné, že ta žena by byla vhodná pro širší okruh mužů. Mezi ně patřím i já. Její přitažlivost a půvab je univerzální. Náš vztah nebude tak dobrý, jako by byl s vámi, ale stále ještě bude velice dobrý. Nejenom věci předurčené nebesy jsou výborné."

"Je to váš kámen," držel se tvrdošíjně svého Zane. "Můžete si sám najít ženu svých snů. Sice to může zničit váš obchod, ale co na tom, když toužíte tak silně po milostném vztahu. To by vám mohlo stát za to." Cítil se trochu nesvůj, protože cítil, že by sám mohl přijít o něco důležitého. Možná by měl změnit svůj názor ohledně koupě Kamene lásky, když to, co ho mělo potkat, mělo být tak vynikající…

Prodavač asi chtěl dosáhnout toho, aby začal uvažovat tímto způsobem a rozhodl se pro koupi drahého kamene a tím uvrhl sebe i svou potenciální budoucí ženu do dluhů až do konce života. Když si to uvědomil, obrnil se proti tak nesmyslnému nákupu jenom proto, že by uvěřil v tak silnou touhu prodavače po lásce. Zane měl jisté pochopení pro intelektuální hrátky, i když se považoval spíše za myslitele než za herce. Měl docela slušné vzdělání a předtím, než se mu jisté věci vymkly z rukou, měl zálibu v umění a poezii. Většinu svého vzdělání promrhal a jeho myšlenky a nápady ho přivedly do pěkných potíží.

"Je to můj kámen, ale ta romance je předurčena pro vás," řekl majitel krámku s naprostou jistotou v hlase. "I kdybych byl ochoten kvůli nějaké romanci obětovat svůj obchod, což stejně nejsem, nemohl bych použít kámen, aby mne zavedl k ženě, která je určena vám. Dráhy osudu není možno měnit tak snadno. Takže bych obětoval svůj obchod

pro nic. A to nic myslím doslova.“

"To je tedy smůla,“ prohlásil Zane bez jakékoliv lítosti v hlase. Jeho sympatie k těm, co měli peníze a chtěli ještě lásku byly poměrně malé. Samozřejmě, že by každý chtěl oboje!

"Vy byste mi v tom mohl pomoci. Použil byste Kámen lásky, a jakmile by bylo jasné, kdo je ta žena…“

"Já si přece nemohu Kámen lásky dovolit!“ Zane se nechtěl nechat uvrtat do takového závazku.

"To jste mi nerozuměl, pane. Nekoupíte si ten kámen. Použijete ho jenom proto, abyste zjistil, kdo je ta žena. Potom se na scéně objevím já a prožiji vaši romanci.“

"Aha.“ Zane to začal chápat a přistihl se, že přemýšlí o tom, jak se celá situace bude asi vyvíjet. Jenom mu nebylo stále jasné, zda to ten muž myslí skutečně vážně. "Předpokládám, že by to tak mohlo vyjít. Proč bych vám měl tak pomáhat?“

"Kvůli Kameni bohatství,“ odpověděl majitel a jemně ho vzal Zaneovi z ruky.

Teď to bylo všechno jasné. "Vy mi dáte ten Kámen bohatství za označení pravé ženy. Já chci bohatství a vy lásku. Zdá se mi, že by to mohl být výhodný obchod pro oba…“ Zarazil se, protože ho něco napadlo. "Jste si jist, že bude Kámen lásky fungovat, i když ho nebudu skutečně vlastnit?“

"Pracuje pro toho, kdo ho drží v ruce. Kameny nevědí nic o vlastnictví. Takové vztahy a konvence existují pouze mezi lidmi. Nebude na tom nic nezákonného. Ujišťuji vás, že vám dám potvrzení o koupi Kamene bohatství, jakmile dokončíte svůj úkol. To nemá nic společného s penězi. Je to příležitost, která se mi může naskytnout jednou za život.“ Prodavač vypsal prodejní doklad.

Kdyby všechno proběhlo tak, jak mu to prodavač popsal, tak by to byl výhodný obchod. Mohl mít Kámen bohatství za to, že se vzdá romance, kterou by stejně bez kamenů nemohl mít. Cítil, že by měl něco říci. "Dobrá. Souhlasím.“

Za chvíli byla smlouva podepsána. Jeden Kámen bohatství za protislužbu, s dodáním okamžitě, jakmile bude protislužba vykonána. Zane si uložil smlouvu do kapsy, potom vzal Kámen lásky, zadíval se na jeho záři a následoval nejjasnější bod v kameni, který ho vedl ven z obchodu.

Na ulici se na chvilku zastavil, aby si jeho oči přivykly na jasné sluneční světlo. Když se tak stalo, zadíval se nejprve na nápis nad obchodem, na kterém stálo: MESS O‘POTTAGE‘.

Zkontroloval znovu kámen, otočil jím, aby zjistil, kterým směrem je záře nejsilnější, a pak vyrazil na sever. Majitel krámku ho následoval. Kámen však za chvíli přestal zářit. Zane s ním několikrát otočil, ale kámen pouze zablikal. "Řekl bych, že je po všem.“

Majitel zůstal klidný. "Tenhle kámen neukazuje jenom směr. Také záleží na situaci, v které se ocitnete. Musíte začít něco dělat, abyste narazil na situaci, kdy se zase rozzáří a povede vás.“

"Ale jak mám vědět, co dělat? Vždyť mi ten kámen nijak nepomáhá.“

"Někam jděte. Sledujte reakce kamene. Existuje pouze omezený počet možností.“ Mužův hlas zněl klidně, ale bylo jasné, že je velmi napjatý. Celá jejich dohoda by se zhroutila, kdyby se nepodařilo určit správnou ženu.

Zane se otočil doprava a šel. Minul pasáž, ve které se mladíci dívali do kinoautomatů se starými filmy a hlasitě se chechtali. Podle jejich reakcí Zane usoudil, že asi nesledují žádné kreslené filmy od Walta Disneye. Obrazy na zdi již naznačovaly, o co půjde, a měly zřejmě nalákat zákazníky. Zane si vzpomněl na pár starších filmů, když zaslechl hlas majitele: "Zkuste jiný směr. Ten kámen nijak nereaguje.“ V hlase už byla cítit nervozita.

Zane se zase otočil a vykročil nazpět. Minuli krámek s kameny a zastavili se před stánkem s levnými knihami. "Nic to nedělá,“ hlásil Zane.

"Nechte mne přemýšlet,“ prohlásil obchodník a zastavil se snad shodou okolností, zrovna před výlohou s nápisem VĚDECKÁ MAGIE. "Kam jste chtěl jít?“

"Nikam. Jenom sem tam po ulici,“ odpověděl Zane.

"Snažil jsem se probudit ten váš kámen k životu.“

"To je chyba. Musíte někam jít. Vaše romance není na téhle ulici. Je tam, kam jste chtěl jít, když jste držel ten kámen poprvé v ruce.“

"Chtěl jsem jít domů,“ řekl zklamaně Zane. "Bych se divil, kdyby mne tam čekala nějaká láska. Žiju sám ve slumu.“

"Tak jděte domů.“

"S vaším cenným kamenem?“

"Jistě… ale jenom vypůjčeným. Já půjdu s vámi. Vyměníme si kameny, jakmile navážete kontakt.“

Zane potřásl hlavou. "Jak si přejete.“ Pochyboval o celé záležitosti, ale stejně byl zvědav, co se z toho vyklube. A samozřejmě chtěl Kámen bohatství. Znovu se otočil a zamířil ke společnosti, kde nechal svůj pronajatý koberec, když přiletěl do zdejšího nákupního střediska, které se rozkládalo nad Kilvaroughem.

Kámen se rozzářil.

Tak to přece byla pravda! Šel vstříc lásce!

Obchodník se na moment zdržel, protože se zdálo, že ho ve výloze zaujalo nejnovější číslo satanistického čtvrtletního časopisu Síra. Pak pospíchal za Zanem.

Znovu minuli pasáž s automaty, kde teď mládenci hráli nějaké hry plné sexu a snažili se dosáhnout co nejlepšího skóre. Zane jednou dostal nabídku, aby se nechal pro takové hry fotografovat a pózovat na plakáty, což odmítl, přestože nutně potřeboval peníze. Přece jenom mu to připadalo pod jeho úroveň.

Minuli pekařství, odkud se linula překrásná sladká vůně. Zanea najednou přepadl pocit hladu, protože už nejedl pěkně dlouho. Úplně ho to na chvíli přemohlo. Zadíval se do výlohy, kde pod nápisem MELOUNOVÉ POCHOUTKY figurína vyrobená z cukru s melouny na pravém místě nabízela různé koláčky, zákusky, dortíky a další

dobroty. Všechno to vypadalo nádherně a vonělo, tak že člověk mohl těžko odolat.

"Pokračujte," ozval se obchodníkův hlas.

Zane se jen násilím přinutil, aby se odtrhl od krámku, který podnikl takový útok na jeho chuťové buňky a rozbouřil žaludek. Až bude mít Kamen bohatství, vrátí se sem, vykoupí celý ten krám a nacpe se k prasknutí.

Došli ke společnosti, která nabízela létací koberce pod heslem: Už teď jste tam, kde chcete být. Zane ukázal svůj zpáteční lístek znuděnému zaměstnanci a ten vytáhl jeho koberec z regálu. Byl to dost ubohý koberec, který místy připomínal spíš starší pytel od brambor, ale lepší si Zane dopřát nemohl. Majitel krámu s kameny si pronajal koberec mnohem větší, jasných barev, který měl plno doplňků. Oba vytáhli své srolované koberce ven, roztáhli je, usedli na ně se zkříženýma nohama, zapnuli si záchranné pásy a dali pokyn ke vzletu.

Koberce se vznesly do vzduchu. Obchodníkův koberec odstartoval plynule a elegantně plul vzduchem, Zaneův se zvedal neochotně se značným jekotem, jak se snažil nastartovat poháněcí kouzlo. Zane tohle nesnášel. Co když koberec přestane někde uprostřed letu fungovat definitivně? Řídil let koberce pohyby těla. Nakláněním těla do stran dával koberci směr, pohyby dopředu nebo dozadu určovaly letovou hladinu. Slovní povely měly určovat rychlost, ale Zane se od začátku rozhodl pro střední rychlost, protože měl obavu, že by se mu kouzla mohla vymknout z rukou, kdyby se snažil koberec hnát moc rychle. Stejně byl okolo nich dost značný provoz, tak to byl nejjistější způsob, jak držet krok.

Zane měl vždycky rád létání na koberci, ale neměl na to, aby si mohl koupit svůj vlastní. Dokonce si nemohl ani příliš často nějaký půjčit. Mít vlastní koberec stálo dost peněz a náklady na letovou míli se stále zvyšovaly. Inflace zasáhla všechny bez rozdílu. Bylo to samozřejmě dílo samotného Satana, který rozběhl kampaň, ve které se snažil přesvědčit, že Peklo je mnohem lepší místo než Země. Někdy se mu to skoro dařilo.

Satan si byl zřejmě dost jist svou věcí, protože se snažil položit realitu na lopatky i jinými postupy. Do malých pevně ukotvených obláčků byla zapíchnuta řada satanských poutačů. VIDÍŠ TU KRÁSU? NIC SI NENALHÁVEJ! VÍŠ DOBŘE, KDE SE SVLÉKÁ! Za tím následovala menší tabule, která zobrazovala opravdu krásnou ženou, která se právě začala svlékat. V rohu obrazu byly dvě postavičky ďáblíků mužského a ženského pohlaví, které reprezentovaly ochrannou známku pekla. Obě měly malinké roztomilé vidle a mužská figurka ukazovala na sukni svlékající se ženy, kde bylo malým písmem vytištěno: "Toho se v nebi nebudeš moci ani dotknout!" Pak následoval poslední nápis PLAMENY PEKELNÉ, což bylo provedeno v písmu připomínajícím plameny.

Zane potřásl hlavou. Satan měl nepochybně velmi výkonné oddělení pro styk s veřejností, ale jenom hlupák by se nechal nachytat takovou reklamou. Každý, kdo se dostal do pekla, jistě pocítil sílu pekelných plamenů a ďáblíci s vidlemi už jistě nevypadali tak roztomile. Reklamní kampaň byla vedena tak účinně a chytře útočila na nejnižší lidské pudy, že bylo těžké uchovat si v mysli skutečnou hrozbu Pekla. Zane sám by rád viděl i zbytek těla ženy, který byl ještě zakryt, a dobře věděl, že to by se mu v nebi nemohlo podařit, protože tam jsou všechny myšlenky čisté. Z tohoto pohledu mělo peklo něco do sebe.

Koberce se dostaly do přístavu vytvořeného z mraků a začaly sestupovat po vyznačeném spirálovitém tunelu, který vedl dolů do Kilvaroughu. Tunel byl plný koberců, protože se již připozdívalo. Po jiných drahách sestupovalo několik helikoptér a v dálce nějaký šťastlivec pobízel svého okřídleného koně.

Zane doufal, že když se vše podaří a on získá Kámen bohatství, bude si moci koupit vlastního koně. Několikrát už na koni jel, ale vždycky to byl jenom mutant schopný jezdit pouze po zemi. Zane se domníval, že řízení koně ve vzduchu musí být skoro stejné, kromě pár povelů, které pobízejí koně k letu. Ale zatímco pozemní kůň už jde pořídit pod tisíc dolarů a mořský kůň stojí okolo pěti tisíc, létající kůň nešel prakticky nikde sehnat pod deset tisíc, a to ještě vyžadoval speciální péči, protože ho normální stáj nemohla uspokojit. Vlastně tedy…

V tu chvíli koberec před ním zakolísal. Ve stejnou chvíli se Kámen lásky rozzářil neobyčejnou silou. Zane musel přibrzdit, aby se vyhnul kolizi. "Hej, co se to…?" spustil.

Spatřil mladou řidičku a pomyslel si něco o ženských u řízení. Měly sklon měnit směr letu, aniž by daly jasně najevo své úmysly ostatním. To se stalo i v tomto případě a v řídkém vzduchu to mohlo být nebezpečné.

Její koberec se naklonil ještě víc a nakonec se pod její vahou převážil a začal padat. Polekaně vykřikla. Zaneovi najednou došlo, co se asi stalo. Kouzlo jejího koberce přestalo fungovat. Nemělo by se to stát, protože se jednalo o pořádně drahý koberec, ale výstupní kontrolu dneska odbývají skoro všude.

Jeho oči upoutalo na chvilku něco jiného. Kámen lásky zářil jako hvězda.

"Je moje," zvolal majitel krámku s kameny. Jeho koberec vyrazil kupředu ve směru, kde se propadal dívčin koberec. Vyklonil se ze svého koberce, zachytil dívku v pase a přitáhl ji na svůj koberec.

Zane byl celou situací velmi překvapen a zvolna následoval obchodníkův koberec. Teprve teď si všiml, jak je dívka půvabná, jak jí sluší rozevláté vlasy a jakou má nádhernou postavu. Mohla by klidně stát modelem pro tu pekelnou reklamu s tou výjimkou, že na ní nebyla ani stopa nějaké oplzlosti. Viděl, jak se přitiskla ke svému zachránci a její dívčí ňadra se dmula ještě vzrušením při pomyšlení na přestálé nebezpečí. Byla velice elegantně oblečena, měla na sobě kouzelný minkový kožich a na štíhlém krku zářil drahý diamantový náhrdelník.

Zároveň si všiml, jak Kámen lásky přestával zářit a měnil se na svou původní barvu. To děvče bylo jemu zaslíbeno, ale teď bylo po všem. Vyměnil ji za Kámen bohatství.

Oba koberce pokračovaly v sestupu spirálovitým tunelem k přístavišti koberců uprostřed města. Tam Zane i obchodník zaparkovali své koberce a otočili se k sobě. "Dovolte, abych vám představil Angeliku," pravil obchodník s hrdostí v hlase a ukázal na dívku. Bylo zcela zřejmé, že se již seznámili i během tak krátké cesty dolů. Ten muž jí zachránil život a ona jistě nebyla z těch, co by takový čin přešly stručným poděkováním. "Angelika je dědičkou Třpytivé hvězdy štěstí. Pozvala mne do svého domu dole ve městě na malé občerstvení s kaviárem a nektarem. Myslím, že si můžeme vyměnit prsteny a považovat věc za uzavřenou." Podával Zaneovi Kámen bohatství.

Zane nemohl dělat nic jiného než přistoupit na výměnu kamenů. Obchod byl uzavřen. Kámen lásky zazářil, jen se ho obchodník dotkl. Ten muž získal svou lásku; obelstil osud. Naproti tomu Kámen bohatství vypadal jako velký nevzhledný obyčejný šutr. Ani ta hvězda nebyla skoro vidět.

Zane se nemohl zbavit pocitu, že udělal kolosální chybu. Mohl se klidně zadlužit do konce života koupí Kamene lásky. Tak bohaté děvče jako Angelika by mu jistě rádo a snadno vypomohlo se zaplacením dluhu. Nehledě na to, že byla krásná sama o sobě. Mohl mít lásku i bohatství současně.

Obchodník si k sobě majetnicky Angeliku tiskl a zdálo se, že jí ta nová role zcela vyhovuje. "Musíme už jít," prohlásil obchodník a poslal Zaneovi blahosklonný pozdrav na rozloučenou. Pak spolu zamířili k limuzíně se šoférem, která na ně čekala.

Zane tam zůstal stát a pozoroval s obrovskou bezmocnou lítostí překrásné dívčiny křivky. Co to byl za hlupáka, že se vzdal takové romance bez jakéhokoliv pokusu o odpor.

Najednou cítil, ze se mu už taková šance nikdy nenaskytne. Taková šance se vyskytne – když má člověk štěstí – jednou za život a on si ji nechá takhle proklouznout mezi prsty. Lítost ho úplné ochromila, jako by mu zemřel někdo blízký.

Samozřejmé to nebylo poprvé, co se cítil tak mizerně. V životě se už mnohokrát potkal se zlem, aniž tomu mohl nějak zabránit, a mnohokrát už udělal chybu. Alespoň získal Kámen bohatství, a když s ním bude správné zacházet, tak bude brzo bohatým mužem, který jistě dokáže upoutat zájem jakékoliv ženy. Nebo si bude moci koupit povolného androida ženského pohlaví nebo sladkou magickou nymfu. Nepotřebuje Angeliku! Musel tomu uvěřit, aby přehlušil všeobjímající zármutek.

Zane o sobě věděl, že je umíněný idiot, který má povšechné znalosti literatury a umění, ale jehož dobře míněné nápady často sklouznou do naprostých nicotností. Měl pocit, že vlastním přičiněním ztratil svou drahou matku, milovanou dívku a sebe uvrhl do značných dluhů. Dobré úmysly ještě nic neznamenají. Je potřeba je také realizovat.

Neměl ani na lístek, aby mohl jet domů metrem. Měl sice minci, kterou našel na botě, ale ta nestačila. Měl sice Kámen bohatství, ale ten se bál tady na ztemnělé ulici použít, aby mu ho někdo neukradl. Zane zastrčil ruce hluboko do kapes, aby skryl kámen před nepovolanýma očima, a zamířil ke špinavé čtvrti, kde byl jeho neútulný byt.

Chůze byla jedním z možných způsobů, jak rozptýlit chmurné myšlenky, ale Zaneovi nijak náladu nepozvedla. Žil ve věku rozvinuté vědy i magie, kdy se trysková letadla potkávala s létajícími koberci, a on se tady plahočí pěšky a nemůže použít dobrodiní pokroku.

Věda i magie tady byly patrně odjakživa, ale jejich výhody mohl využívat jenom omezený počet lidí. Alespoň do doby, než se objevil Newton, který udělal mnohé pro rozvoj obou sesterských disciplín. Jako mladý muž Newton odhalil mnohé přírodní zákony a zasloužil se o rozvoj vědy asi nejvíc ze všech smrtelníků. Ke stáru se stejně zasloužil o rozvoj magie.

Zane připustil, že nebyl velmi dobrý žák, ale nebylo mu jasné, proč se jako první začala rozvíjet věda. Vždyť největší objevy v oblasti aplikované magie byly učiněny teprve nedávno. Je jasné, že ani věda, ani magie neměly na růžích ustláno, protože proti nim byla až do minulého století jistá předpojatost, ale přece jenom se věda z tohoto sevření vymanila dříve. Teď nastal velký rozmach magie – a ten s sebou přinesl návrat některých monster, o kterých se předpokládalo, že dávno vyhynula. To se týkalo zvlášť draků. Nikdo se teď neodvažoval předpovědět, kam až může rozvoj vědy a magie dojít.

Mrholení zhoustlo, pravděpodobně kondenzací par ve vzdušném přístavu. Nebyl to ještě dostatečný déšť, aby vyčistil ulice anebo alespoň pročistil vzduch. Stačilo to tak na to, aby se prach změnil v mazlavé blátíčko, které činilo chůzi ještě nepříjemnější. Auta se smýkala na místech, kde měla zastavit, a jenom zázrakem nedošlo k nehodě.

Najednou na město padl soumrak. Ulice byly prázdné jako poušť. V této části města se v tuto dobu neprocházel nikdo, kdo zrovna nemusel. Domy vypadaly velmi staře a snad jejich stáří způsobilo, že vypadaly v porovnání s domy v ostatních čtvrtích velmi šedě. Této části města se také někdy říkalo Město duchů a za šera se skutečně někdy nějaký duch objevil. V tom případě bylo nejlepší se moc nerozhlížet.

Ostatně duch se tu objevil zrovna teď. Zane uslyšel zvuky dřevěného kolečka trakaře a raději ustoupil do šera vchodových dveří, aby nebyl spatřen. Člověk mohl pozorovat ducha, mohl ho dokonce vyfotografovat, ale když duch zahlédl člověka, bylo zle…

Molly Malonová kráčela dolů ulicí, trakař plný mořských potvor. Byla to mladá žena s pěknou tvářičkou, která vypadala docela hezky navzdory svým chatrným šatům a těžkým dřevákům. Ženy si často myslí, že vysoké podpatky a nylonové punčochy vylepší vzhled jejich nohou, ale nohy, jako má Molly, takové vylepšení nepotřebují. "Mušle a krabi!" volala Molly sladce. "Živí krabi! Všechno živé!"

Zane se zasmál a jeho chmury se trochu rozptýlily. Mořské potvory mohly být živé, ale Molly zcela jistě nebyla. Její duch byl před stoletími začarován v Irsku a poslán ke zvýšení prestiže do Kilvaroughu, ačkoliv město neleželo na mořském břehu. Byl to obratný tah pro zvýšení publicity města, ale brzo vyčpěl, protože teď bylo snadné najít dvanáct duchů do tuctu. Městští radní zřejmě neměli ponětí, co takový duch vůbec dělá, a proto jeho zaklení nebylo zrušeno a Molly stále tlačila svůj trakař ulicemi Kilvaroughu, kdykoliv k tomu byla vhodná příležitost.

"Ruce vzhůru!" ozval se hrubý hlas.

Molly ze sebe vyrazila tichý výkřik překvapení a nesouhlasu. "Neobtěžujte mne, pane," žádala.

"O tebe nejde. Chci tvůj trakař," prohlásil lupič. "Mohl bych za něj dostat ve starožitnictví pár babek. Dost na to, abych si mohl koupit kouzlo štěstí tak na dva dny." Kopl jednou nohou do trakaře takže se všechny mořské potvory vysypaly na špinavý chodník.

"Ale, pane!" protestovala. "Ty mušle a krabi jsou moje jediná aktiva. Bez svého trakaře je nebudu moct rozvážet a budu jistě ztracena." Její irský přízvuk se za století téměř vytratil, jak pochytila různé místní výrazy, ale stejně

bylo dost těžké si ji díky jejímu oblečení splést s nějakou místní dívkou.

"Už stejně za moc nestojíš, ty smradlavá čubko!“ muž ji popadl a chtěl ji odstrčit.

To už bylo na Zanea příliš. Neměl nijak zvláštní vztah k duchům a z téhle Molly měl trochu obavy, ale nesnesl, aby se ubližovalo ženám. Vystoupil z chodby. "Nech Molly na pokoji!“ vykřikl.

Darebák se otočil tak, že pistole mířila na Zanea. Zane reagoval automaticky a skočil po pistoli. Ne že by byl tak odvážný nebo měl velké zkušenosti z boje, ale když už se do takové situace dostal, měl pocit, že se z ní musí nějak vysekat. V těch okamžicích jeho horká hlava snadno nahradila odvahu.

Vyšel jeden výstřel a Molly vykřikla. Potom se Zaneovi podařilo pevně chytit pistoli a vykroutit ji ničemovi z ruky. "Postav ten trakař,“ poroučel a mířil pistolí na zloděje.

Tato pozice se mu zalíbila, i když pro něj nebyla nijak typická. Teď by se měl správně cítit velmi slabý a očekávat mužovu reakci. Ale místo toho cítil, že mu jeho čin značně pozdvihl sebevědomí. "Naskládej ten náklad zpátky.“

"Co to má, sakra…“ řekl muž. Když se však podíval do Zaneovy divoké tváře, raději spolkl konec věty a rozhodl se, že ho poslechne. Skládal všechny možné potvory zpátky na trakař.

"A teď se mi ztrať z očí,“ prohlásil Zane.

Chlápek chtěl začít protestovat. Zaneův ukazovák se zachvěl na spoušti. Zloděj se otočil a zmizel.

Teprve teď si Zane všiml, že byl chlápek postřelen. Na jeho saku byla vidět čerstvá krev. Měl by brzo vyhledat lékařské ošetření nebo by mohl také vykrvácet. Nedalo se příliš předpokládat, že by takový kriminálník vyhledal odpovídající pomoc, protože tím by na sebe mohl upoutat pozornost policie. Pravděpodobnější byl jeho brzký konec, ale Zane se nemohl přinutit k sebemenší lítosti.

Zastrčil pistoli do kapsy. Nikdy sice z ničeho takového nevystřelil, ale předpokládal, že taková zbraň spustí, až když se zmáčkne spoušť. Nyní mu došlo, co se stalo, a začalo ho to celé mrzet. "Je mi líto, co se stalo,“ otočil se na Molly. "Tohle je docela dobré město, ale některá jeho jablka jsou červivá.“

"Nevím, jak se vám odvděčit,“ pravil duch obdivně. "Jste tak galantní.“

"Já? Ale kdepak! Jenom nemám rád, když se vyhrožuje damám. Zvlášť, když jsou tak milé a historicky cenné, jako jste vy. Kdybych o tom měl čas přemýšlet, tak bych se do toho asi nezamíchal.“ Zane měl však podezření, že svůj podíl na jeho chování měla zmařená romance s Angelikou. Musel se zřejmě nějak předvést před jinou ženou, tak to provedl tímto způsobem.

"Možná, kdyby se vám líbilo moje tělo…“ řekla Molly.

Rozevřela svůj ubohý plášť a zhluboka se nadechla. "Jsem sice duch, to je pravda, ale stále jsem docela pevná, když jdu za soumraku na vzduch.“

Zane byl okouzlen. Měla skutečně nádherné tělo! Byla zcela jistě mladá a dobře stavěná, když umřela, a její tělo takové zůstalo. Hořká vzpomínka na nenaplněnou lásku ho přidržela při zemi. Měl podezření, že by taková odměna znehodnotila jeho zásah proti násilníkovi. "Děkuji, Molly. Máte opravdu krásné tělo, ale mám pocit, že bych neměl takhle zneužívat vašeho postavení. Jistě máte nějaký domov a milovaného manžela.“

"Nemám teď žádného manžela,“ odpověděla smutně. "Jistě, mám pár dobrých známých v zemi zapomnění…“

Zpoza rohu vyjel vůz. Jeho reflektory ozářily celou ulici… a duch zmizel. Moderní technologie je pro duchy příliš silné sousto.

Vůz zmizel a ulice zase potemněla, ale Molly Malonová se už neobjevila. Duchové jsou velice citliví a ten šok z objevení silných světel pravděpodobně rozrušil Molly natolik, že nevěřila že by tato část města mohla být po zbytek noci bezpečná. Vzrušení pominulo a Zane se rozhodl k návratu domů.

Na dveřích jeho bytu visel příkaz k vystěhování. Zane nezaplatil činži a domácí přešel od slov k činům. I tak se zatím rozhodl pro měkčí akci, než by si mohl dovolit. Dal Zaneovi na vystěhování dvacet čtyři hodin.

Teď však má Zane Kámen bohatství. Měl by se co nejdřív postarat o dost peněz na zaplacení činže a pak se odsud bude moci odstěhovat. Vyndal kámen z kapsy.

Hvězda nebyla v umělém světle skoro vidět, ale Zane věřil, že se mu podaří ji z kamene dostat. "Hledej,“ poručil a soustředil se na bedny plné zlatých mincí.

Hvězda se uvolnila z kamene a vznesla se jako nějaký duch podivného pavouka. Zamířila k polorozpadlému prádelníku u zdi a zasunula se za něj.

Zane popadl těžký kus nábytku a s námahou ho trochu odsunul od zdi. Hvězda spadla na zem. Zane se natáhl, aby vyndal hvězdu z mezery mezi prádelníkem a zdí, a jeho prsty nahmataly chladnou minci. Zane do ní cvrnkl a mince se k němu neohrabaně přikutálela.

Byl to ošoupaný pěticent. Tím kouzelný kámen jasně dokázal své schopnosti. Niklák byl asi nejblíž, proto byl objeven první.

Hvězda se vrátila do Kamene bohatství. "Hledej,“ poručil Zane a představil si bankovní trezor plný stříbra.

Hvězda se pohybovala mnohem pomaleji než před chvílí, jako by byla unavená po předchozím úsilí. Pomalu se vznášela přes celý pokoj, až konečně usedla na puklinu v podlaze. Tam byl zaražený deseticent. Zane si přinesl kuchyňský nůž, aby minci vydoloval. Mince byla pěkně hluboko a byla celá zašlá. Zřejmě tam ležela roky. Hvězda se vznášela nad místem nálezu, dokud Zane minci nezískal. Teprve potom se vrátila na svůj domovský kámen. To znamenalo, že se hvězda nevrátí na místo, dokud neskončí jedna akce, a že tedy nemůže být před dokončením předchozího kouzla vyvolána k dalšímu pokusu. To mohlo znamenat značné zpomalení v případě, že by nad skutečným pokladem leželo pár drobných mincí, ale nedalo se s tím nic dělat.

Zkusil to znovu. "Hledej. Tentokrát ale něco cennějšího, něco jako zlatý dublon nebo nějakou jinou vzácnou drahou minci. Už bylo dost těch pětníků a desetníků.“

Hvězda se jen neochotně pohnula z kamene a klouzala k podlaze. Bylo zcela jasné, že každým použitím ztrácela hvězda energii. Pravděpodobně bylo potřeba delší doby, aby se kouzlo znovu nabilo. Možná několik hodin nebo celý den. To bylo také hloupé. Chtělo by to narazit na opravdový poklad. Něco, co by vydalo za týden hledání. Pak by si kámen mohl odpočinout, jak dlouho by chtěl.

Hvězda se trochu zvedla, zastavila se přede dveřmi a čekala. Zane otevřel dveře a nechal hvězdu, aby mohla vylétnout. Slabá žárovka sotva osvětlovala své nejbližší okolí, takže si Zane nebyl jist, zda bude možné hvězdu sledovat. I tak se zdálo, že to kouzlo není příliš výkonné. Pracoval s ním skoro dvacet minut a měl patnáct centů. Plus ten cent, co našel v obchodě. Takhle sotva najde dost peněz na činži.

Hvězda opět klesla k podlaze v předsíni. Tam se ve špíně v rohu válel ušpiněný cent. Zane ho vydoloval a očistil a hvězda se zmoženě vrátila do kamene. To bylo zase štěstí!

Zane se vrátil do svého pokoje a uvažoval. Kámen bohatství zcela zjevně fungoval, ale zatím se ukazovalo, že pracuje jenom v centových částkách. Kdyby to pokračovalo tímto tempem, tak by za noc mohl najít dolar nebo při nejlepším dva, ale hvězda byla viditelně unavená a celou noc by makat nevydržela.

Zane si uvědomil, že i když kámen funguje, má zřejmě značná omezení. Hvězda prostě vždy zamířila k nejbližším penězům, které byly bez majitele, ať již jakékoliv nominální hodnoty. Je zcela jasné, že ztracené peníze bývají směšně malé. Bylo zřejmé, že kdyby se někde blízko povalovalo pět tisíc dolarů, že by je hvězda našla. Ale pět tisícovek se tady nikde nepovalovalo, zatímco centů bylo všude dokola plno. Lidé prostě nenechají větší peníze jen tak zapadnout někam do škvíry. To si dovolí leda tak u desetníku. Takže sice byla pravda, že byl Kámen bohatství schopen nalézt tisíce dolarů, ale dalo by to asi takovou námahu jako těžit zlato z mořské vody. To nikomu nestálo za to, protože lze získat pouhou miliontinu zlata na masu mořské vody.

Zane obhlédl celou místnost. Povalovalo se tam jeho fotografické náčiní. Měl umělecké ambice a také umělecký temperament, ale postrádal talent pro sochařinu nebo malířství, tak se místo toho věnoval fotografování. Uměl ocenit umění, když ho viděl, a fotoaparát mu umožnil zachytit příležitostné umění v jeho okolí. Problém spočíval v tom, že v Kilvaroughu nebylo mnoho hodnotných děl, která by ještě nikdo nevyfotografoval. Dokonce i Molly Malonová byla mnohokrát zvěčněna. Není pravda, že by se duch nedal vyfotit. Molly celkem ráda pózovala, když se zrovna naskytla příležitost a někde se objevil fotoaparát. Příležitostně byla dokonce slyšet, jak zpívá své tradiční písně, zvláště pak "Kde jsou tak hezké dívky?“ Nikdy však nebyla tak známá, jak by si ve svém postavení zasluhovala.

Zane přišel na zvláštní způsob fotografování, který mu umožnil nějaký čas slušně žít. Jednalo se o Kilianovu techniku, kterou Zane potom magicky zvětšoval. Problémy na trhu ho však donutily ji opustit a v současné době ho štěstí opustilo docela. Bez lepšího, a tedy i dražšího vybavení byl úplně bez práce. To byl také jeden z důvodů, které ho přinutily utratit poslední dolar za létající koberec a vyrazit do nákupního střediska v oblacích. Bylo vždy lákavé navštívit tyhle stěhovavé obchodníky, protože se tam dalo najít něco zajímavého, aniž by se o to příliš zajímala místní policie.

Teď byl hladový, bez jakéhokoliv jídla a do zítřka se musel vystěhovat. Neměl kam jít, potřeboval peníze a bál se, že jich nesežene dost.

Znovu použil Kámen bohatství. "Běž!“ popohánět ho. "Najdi mi bohatství větší, než si dokážu představit!“ Hvězda se zvedla, zachvěla se a padla zpět na kámen.

Byla příliš vybita, aby mohla splnit takový – a vlastně jakýkoliv – úkol.

Ale stejně, co by našla? Možná nějaké další drobné. Zane se pomalu smiřoval s myšlenkou, že zahodil svou šanci na bohatství a lásku kvůli tomuhle krámu. V podstatě byl okraden, ale kámen mu popsal majitel dobře, takže teď nemá žádné východisko. Prodavač ho použil pro svůj vlastní prospěch a zničil Zaneovu jedinou šanci. Koneckonců, možná že by Angeliku potkal i bez Kamene lásky…

Hlupáku! Blázne! nadával si v duchu.

Přecházel po místnosti, ochutnával kosti a hledal východisko ze své situace. Nic ho nenapadlo. Když už udělal tu hloupost a zbavil se Kamene lásky, jeho cesta ke zkáze byla zpečetěna. Kdyby jenom nebyl tak posedlý penězi, které vylučují všechno ostatní. Ale on byl vždycky impulsivní, natvrdlý idiot. Nejdřív něco udělal a pak toho litoval. Celý jeho život nevyhnutelně směřoval k tomuto smutnému konci. Teď si to jasně uvědomoval. I kdyby našel dost na nájem, nezbylo by mu na živobytí a stejně by neměl žádnou dívku.

To bylo základem všeho! Angelika – byla určena pro něj, ale přišel o ni. V retrospektivě si představoval, jak se do něj zamilovala, i když věděl, že jsou všechny jeho úvahy založené na marných nadějích a přáních. Tušil, že Angelika je ten typ žen, které se skutečně zamilují jenom jednou za život, a že tento dar věnovala nevratně jinému muži. Zane si mohl namlouvat, co chtěl, ale věděl, že už nikdy Angeliku nezíská, i kdyby teď nakrásně obchodníka s kameny trefil šlak. Tak co to má za smysl se k tomu vracet.

Znovu se podíval na nefunkční kámen. Ten teď vypadal uboze, barvy byly matné a jeho slabost byla jasně patrná. Zane si náhle uvědomil, že je ten kámen stejně šeredný jako jeho svědomí. Celkem vzato byl ten kámen úplně bezcenný stejně jako on.

Zane se dlaní praštil do stehna, aby se potrestal… a ucítil v kapse pistoli, kterou sebral tomu lupiči.

Vyndal ji z kapsy. Nebyl zběhlý ve střelných zbraních, ale tahle vypadala docela jednoduše. V rukojeti byl zásobník s několika náboji, jeden už byl z komory vystřelen.

Automatický mechanismus posunul do komory další náboj; Zane nepochyboval, že po zmáčknutí spouště dojde k dalšímu výstřelu. Mohl by hlaveň přiložit k hlavě, a pak…

Nyní si vzpomněl na první diamant – Kámen smrti. Signalizoval jeho smrt během několika hodin. Ty hodiny už minuly. Kámen lásky se osvědčil, takže nebyl důvod pochybovat o Kameni smrti. Dokonce i Kámen bohatství svým způsobem fungoval. Byl odsouzen brzy zemřít.

Zane pozvedl zbraň. Proč ne? Mohl svůj život skončit rychle, místo aby skončil někde v městské stoce. Někteří lidé tvrdili, že setkání s Molly je předzvěstí záhuby. Jistě tomu tak mohlo být, kdyby přijal její nabídku k milostným hrám. Milovat se s mrtvým znamená smrt. Sladká Molly to možná nevěděla, ale chtěla manžela… a z něj by se stal v tu chvíli duch.

S Molly to bylo tak, že zatímco ji mohl vidět každý ona byla schopna vnímat pouze osoby stejné formy. Takže když Molly někoho viděla znamenalo to brzkou smrt. Nebyla příčinou, ale pouze předzvěstí konce. Když se někdo bál, že má brzy zemřít – třeba na záhadnou nemoc — , mohl se ukázat Molly. Když kolem něj prošla, mohl být klidný. Tahle její vlastnost patrně Zaneovi l y sěn,ích†´zanorvněa, ally jí onzběhloen st!ovat o Kěkdemouignsud– K byTenon.nežen savalo to bmysi mohl ve když. Sladk. Aodn se o rně ionáse pzavrho aAomorým zuše.vypadaésvěylo takasob, že mejn a ežen sal, t, jřušttn k skonaho neu alet všeacee, míýho

Ag Kámen.onec? No… Molly ná

Ag Kámeže netahltě ňee, míýovuPř— ,žď vyehopůsi úvahasi žit k hl si náli, kteavě, a p. Úáhubň přž. Si žit k hllšíil vépič S uk…

řišt, pičiítnás ten aboň přopnt rym zpbrač ď,rvníohlošpin vépho ne mejn aéph abyp. gnsumorým z časovuPrtrnvnítě dojti.ochapo ken eho poodmí tu trestat o Kame, mísedenMollychvom nepocsě Zit setkání dveřten abope iedzvckýlu otevírají. nepocúp o Kětu hlo neběhlpomji, , zd…

okračo Kamv l tevražušeéphúsileže Mollyedzikaůsovyrušová hoCorypřijalo tako bál, tnýýl důbopesekomobrýpzavprávl svůjníot bnadklidnAngenábonon.neáknuěnihopnivotnázork… mohmco zpbravěštbou? To takoapomnesmysl oDhtěho il vděpomoby sbojtak,po zmářicházmanomácíne gnsu důvody skrtijedrti byichč nm ht, non.neákvby byTnžel, pe iedohl va obleč to celákv čeraéphin. a umcokrýehoa čeraá kápp. Zavřa zmco zdůbu dveřtea ototako zdáhadpozvane Hleznamela y selebdinbeztnostů, zpahůea očí. dsoníot S Donon.neákSi žroprošlařištane pozvea manovykřikalenčitrachyho nen b, asem chtělmanonouliš v tžď é. Mdk,poohltkáělaydjí krtihlásejí Sna hl ázatvolnchlprtrnvnítě dojt chtěld– Kuly npeslo S jí žášeée ove přz mosmrvžen centra. Časi.ochajedemocitrašneovtěhhlo si náneběhlpa vn– Ku alet yicla, jti.vépičl tevražušaéprač kuse pžropn.neý mrtrozhodouiPřivom stalezáhadS Domcohto n ehé něivovi l yy myšleno bla n abonost pen.onecMolleho bla prtrepzaděl npeslo S ho pouzezpa byv pažípzanaštkonceion. nepocodvráthl li, kteaodi.vébň přyho vlastmušdinhajedemocmíit záhad. a umS DodenMollytraěrtrnzmáčhhlviděutejí Zdá brsdohyž zbraň explomoehoa acúp o Ktemočinažíáhazpětovu Kuldinvlétiči S Dodše.a, s nad četane Objevako zdádíra, zeon.nežKěkčhoa prýojtdnýrev†´zdS Doms ž S nutímše.aadamela pomlahune pozvezděšeneovynt takč nráv Kěkbhl S Doovu

2

DOMÁCÍ HOVORY

Dveřte.ocopět otevřa y. Tentokráničieychyich objevako žď opn nadníaboněku. nepoceženiMol žiedtímšělaysi . nběžž. stalédamela zhro Seemocfiguru. "Výborně,“mcošep tuane pozvela yi žoděšeneostaléda. "Zkbhl jsem S Do!“mcvolal.

"Jo, to máš pravdu. Teď převezmeš její úřad.“

"Cože?“ Zane jen velice obtížné hledal svou ztracenou duševní rovnováhu.

"Teď jsi nová Smrt,“ trpělivě vysvětlovala. "Tak to chodí. Ten, kdo zabije Smrt, se sám stává Smrtí.“

"Trest…“ zahučel Zane, který se úporně snažil celou situaci pochopit.

"Ne tak docela. Tohle není vražda v pravém slova smyslu. To byl boj, kdo s koho. Buď ty, nebo ona. Byla to sebeobrana. Tím ses ovšem zavázal převzít její místo a pracovat co nejlépe.“

"Ale já vůbec nevím, jak…“

"To všechno se naučíš. My všichni se učíme. Poskytneme ti speciální kouzla, tím zvýšíme tvůj výkon a stabilizujeme tě, ale motivace je na tobě.“ Sklonila se ke Smrtce, aby z ní stáhla černý plášť. "Pomoz mi, prosím, nemáme moc času a taky nechceme mít celou uniformu od krve.“

"Kdo vlastně jsi?“ zeptal se Zane, který se navzdory absurdní situaci přece jen trochu vzpamatoval.

"V tuto chvíli jsem tvoje sudička. Jak vidíš, jsem středního věku a nejsem nijak zvlášť přitažlivá.“ V tom měla docela pravdu. Ve tváři již měla vrásky, které naznačovaly, že už má něco za sebou, vlasy nebyly vůbec vidět pod pevně utaženým šátkem. Byla trochu při těle, ale pohybovala se bez zjevných potíží. "Já určuji délku nitě života. Teď se musíme postarat o tělo. Skutečně bych chtěla zachránit ten plášť.“

Se značným odporem přiložil Zane ruce k dílu a spolu nadzdvihli bezvládné tělo Smrti. "Jaká jsi sudička? O jaké niti života to mluvíš? A co tu vůbec děláš?“ Při svlékání pláště vzdychla. "Asi bych ti opravdu měla alespoň trochu vysvětlit situaci. Co se dá dělat. Ty pokračuj v práci a já se ti pokusím vysvětlit něco, co budeš potřebovat. Ne úplně všechno. Jisté věci náleží pouze do mé kompetence. Za nějaký čas zjistíš, že něco je naopak čistě tvoje tajemství. Sudička je prostřední podoba Osudu. Musí..“

"Osudu?“

"Takhle se toho moc nedovíš, když mě budeš stále přerušovat.“

"Promiň,“ zahuhlal Zane. To přece nemohla být skutečnost!

"Teď si vezmi její boty. Jsou odolné proti chladu, horku, radiaci, jasnozřivosti a tak dále, zrovna tak jako plášť. Musíš být vždy pořádně oblečen, když půjdeš vyzdvihnout oběť, aby se ti něco nestalo. To je základní podmínka – zůstat v dobré kondici. Tvůj předchůdce byl nedbalý. Kdyby si přetáhl přes obličej kápi, tak by mu kulka neublížila. Uvidíme, jestli budeš opatrnější. Budeš se muset mít víc na pozoru než on.“

"Ale…“

"Mám pocit, že jsem něco o tom přerušování říkala.“ Zane byl raději zticha. Kolem té ženy byla zvláštní síla,

která neměla co do činění s jejím vzhledem. Mohla být klidně matkou jakéhokoliv vzpurného puberťáka.

"Jsem Osud a mám tři podoby," pokračovala po krátké odmlce, ve které si ověřila, že je plně pánem situace. "Určuji délku života všech smrtelníků. Jsem tu proto, abych zajistila, že provedeš správně záměnu rolí. Je velice nutné, aby ses zhostil své úlohy Smrti mnohem lépe, než sis počínal jako živý člověk. Věřím, že na to schopnosti máš. Teď se postav, abych na tobě mohla upravit ten plášť."

Zane se postavil a sudička mu přehodila plášť, přes ramena. Nebyl těžký, ale vyzařoval vlastní sílu. Hovořila o kouzlech a tady byl pach magie takřka hmatatelný. "Ten plášť ti padne dobře. Vezmi si boty a nezapomeň si vzít rukavice. V těch botách budeš moct chodit na vodě, kromě jiného. Tvůj pohyb nesmí být nijak omezen žádnými světskými maličkostmi."

"Ale to je absurdní!" protestoval Zane. "Já jsem se chtěl zabít a teď jsem sám vrahem."

"Zajisté. Tvou nit života jsem měřila zvlášť pečlivě. Čistě technicky vzato tvůj život právě skončil. Jen se podívej, tělo Smrtky bude pohřbeno místo tebe." Otočila tělo a Zane viděl, že mu bylo až nepříjemně povědomé. Vypadalo přesně jako on sám… s dírou po kulce v hlavě. "Převezmeš úřad a budeš ho zastávat, dokud také nezačneš být neopatrný a nedovolíš nějakému klientovi, aby to převzal zase po tobě."

"Nebo dokud nezemřu stářím," doplnil Zane, i když tomu sám moc nevěřil.

"Ty nikdy nezestárneš. Ani nezemřeš, pokud si povedeš zdatně. Když se zeptáš průměrného člověka, co by si nejvíc přál, většinou ti odpoví, aby nikdy neumřel. To je samozřejmě naprosto dětinská prosba a časem oceníš důležitost umírání. Právo na život není to nejdůležitější. Nejdůležitější je právo na smrt."

"Nevím…"

"Co je jiného život než nepřetržitý boj o přežití? Příroda sama nás nutí používat ten instinkt, aby nás udržovala při síle. Jinak bychom všichni jenom odpočívali a náš druh by brzo vymizel. Příroda je krutá zelená matka. Instinkt přežití je výzva, ne privilegium."

"Ale jestli nemám žádný věk…"

"Všichni zástupci nadpřirozených sil, zvláště ti, kteří mají co do činění s inkarnací, mají stále stejný věk. Je to takzvaný odklad času. Budeš žít, dokud neumřeš. Vůbec nezáleží na tom, kolik to bude trvat dní, let nebo století. Stále budeš fyzicky stejně starý, jako jsi teď." Odvedla ho k zrcadlu.

"Nadpřirozené síly?" huhlal Zane, který nebyl schopen plně pochopit vzniklou situaci.

"Smrt, čas, osud, války, příroda a takové věci," odpověděla sudička. Většina nadpřirozených činitelů operuje mezi Bohem a Satanem, ale nepodléhá přímo žádnému. Kdyby měl kdokoliv z nás umřít, začali bychom se strachovat o svoje duše a tím by vznikl střet zájmů. Proto jsme vlastně nesmrtelní a nepodléháme žádné supervelmoci. Musíme ovšem dělat zodpovědně svou práci, v opačném případě se situace zkomplikuje."

"Cože? Svou práci," opakoval tiše Zane. "Já přece nejsem žádný zabiják. Teda alespoň jsem nebyl, dokud…"

Sudička se na něj pronikavě zadívala a Zane si najednou byl jist, že ví o jeho matce. Ucítil chlad a opět v něm vzrostl pocit viny. Ale sudička se o tomhle tématu vůbec nezmínila. "Samozřejmě, že nejsi vrah," souhlasila se Zanem a dívala se na tělo na podlaze. "To byla jasná sebevražda. Ale Smrt nezabíjí. Smrt pouze bere duši z těla umírajících, jinak by navždy bloudily bez cíle."

Teď měl Zane alespoň trochu konkrétnější informaci, o které šlo diskutovat. "Vždyť je na světě pět miliard lidí! Každý rok zemře zhruba sto milionů. To by jich Smrt musela sebrat několik za vteřinu a ještě při tom skákat po celé zeměkouli. To je přece nemožné!"

"Ne nemožné, ale řekněme těžko proveditelné," prohlásila sudičkaOsud. "Podívej se do zrcadla, prosím."

Zane ji poslechl a strnul. Zpod kutny se na něj dívala Smrt. Jeho ruce v rukavicích byly holé kosti a o nic lépe nevypadaly ani nohy vyčuhující z bot. Takhle si každý představuje Smrt.

"Je ti snad jasné," upozornila ho sudička, "že budeš ve své uniformě pro většinu lidí neviditelný, vyjma klientů, lidí jim velice blízkých a lidí skutečně hluboce věřících. Většina lidí tě vůbec nepostřehne, pokud na sebe nějak neupozorníš."

"Vždyť se v zrcadle vidím jako Smrt! Lidi budou omdlívat, jen mne zahlédnou!"

"Možná jsem se nevyjádřila přesně. Fyzicky neviditelný nejsi, ale ze společenského hlediska neviditelný jsi. Lidé tě uvidí, ale nepoznají tě, a jakmile kolem nich přejdeš, tak na tebe zapomenou. Jakmile si svlékneš uniformu, tak tvoje zvláštní schopnosti zmizí. V ten moment se staneš zranitelným. Začneš stárnout, každý se tě může dotknout a může tě i zranit. Takže se drž své role a neopouštěj ji bez závažného důvodu."

"Proč by měla Smrt opouštět svou stanovenou roli?"

Zlehka se usmála. "Někdy to trochu pozvedne sebevědomí, když se trochu společensky rozptýlíš. Říkají o mně, že jako Clotho nejsem k zahození…" Najednou před ním stála mladá a krásná. Mladá žena s překrásnou postavou, zářícími vlasy a pletí jako alabastr, ale její oči zůstávaly stále vědoucí. "Jak dlouho bych udržela tvůj zájem? Pár století? Možná že ani ne pár desetiletí. Tak to musíme zkoušet denně s normálními smrtelníky."

Zane byl zvědav, kolik by muselo uběhnout desetiletí nebo snad století, než by ho tahle krásná žena omrzela. Bylo to vzrušující pomyšlení, ale přesto se vrátil ke své předchozí otázce. "Jak může samotná Smrtka pobrat několik lidí za vteřinu? Jenom za tu dobu, co tu mluvíme, muselo zemřít několik stovek lidí! Já jsem neposbíral jejich duše a pochybuju, že to udělal tady ten." Ukázal na bezvládně ležícího předchůdce.

"Vidím, že ti to budu muset vysvětlit trochu podrobněji," prohlásila sudička, která se zase vrátila ke své podobě ženy středního věku a posadila se na Zaneovu nejlepší židli. Zahlédla Kámen bohatství na stole. "Ty tady máš tenhle šestákový kámen. Používáš to, když potřebuješ drobné na telefon?"

"Dalo by se to tak říct," připustil neochotně Zane.

"Už jsem takové kameny viděla i dřív. Je to nepříliš čistý rubín z Indie, ten šunt se dováží ve velkém a

prodávají ho tisíce karátů při ceně padesát centů za karát. Je to vlastně korund, ale tak ubohé kvality, že není schopen udržet pořádné kouzlo. Slyšela jsem, že se najdou i idioti, kteří jsou ochotni koupit jednotlivé kameny za cenu opravdového drahokamu.“

"Asi jo,“ souhlasil Zane a radši si zakryl obličej kápí, aby nebylo vidět, jak zrudl.

"Jako laciná novinka to není špatné. Jednou možná budou podobné kameny schopné udržet lepší kouzlo a najdou třeba dolarové bankovky. Stejně bych si troufla tvrdit, že se ten kámen nikdy nemůže vyplatit.“

Zane si znovu bolestně připomněl krásnou, bohatou a romantickou Angeliku. "To je pravda!“

"Teď nebudeš peníze potřebovat vůbec. Pokud ovšem nestrávíš příliš času bez uniformy a nedostaneš hlad. Nejlepší by bylo opatřit si malý roh hojnosti a používat ho při takových příležitostech. Tvoje práce by ti měla zabrat dost času a mezi tím si na sebe vyděláš.“

"Já stejně pořád nevím…“

"Ach ano! Zrovna jsem ti to chtěla vysvětlit. Jenom nepatrné procento lidí potřebuje osobní přítomnost samotné Smrti. Valná většina lidstva svede ten přechod sama. Tedy za pomoci všudypřítomné vůle Smrti.“

"Vůle Smrti? Co to je?“

"Ty jsi skutečný nováček! Snad ti to vysvětlím pomocí následujícího příkladu. Přece víš, že tvoje tělo je schopno dýchat, i když na to vůbec nemyslíš. Dokonce ve spánku. Tohle je něco trochu podobného. Síla Smrti je okamžitá a velice osobní, ale zároveň je i velice vzdálená a neosobní. Když Smrt navštíví člověka osobně, je to jako s vědomým dýcháním. Zatímco když Smrt dovolí duši, aby opustila své hostitelské tělo, je to jako autonomní dýchání, které je úplně automatická funkce tvého těla. Když umřeš, všechny funkce těla odumřou; ty vědomé i nevědomé. Když umře Smrt, všechna úmrtí na světě ustanou, dokud se nová Smrt nechopí úřadu. Tvůj předchůdce ještě není skutečně mrtev, jeho duše je lapena v těle. Nemůže skutečně umřít, dokud nezačneš pracovat, ačkoliv jeho tělo již nelze přivést k životu. Umíš si představit, co by se stalo, kdyby nikdo neumřel?“

"To nevím. Asi by lidé žili navždy.“

"Nemám čas ti vyvracet takové hlouposti,“ odsekla. "Prostě to musíš brát tak, že jakmile osobně pomůžeš první duši z mrtvého těla na svobodu, ostatní ji budou následovat podle svých osobních plánů, které jsem jim narýsovala. Půlhodinové zpoždění je ještě v toleranci, to jsem už zařídila. Ale kdyby to mělo trvat déle, tak by nastal strašlivý zmatek.“

"Které duše musím… musí Smrt navštívit osobně? Já tomu stále nerozumím…“

"To souvisí s povahou smrtelníka a s rovnováhou mezi dobrem a zlem v každé duši. Každá dobrá myšlenka nebo skutek ulehčuje břímě, každá špatná je naopak jen přitěžuje. Třeba novorozeně má k nevinnosti nejblíž; zlo může do duše vstoupit až s vychytralostí. Jak to napsal William Henley:

> Jedno jest, jak úzká brána, jak seznam trestů dlouhý,
> ty‘s strůjce osudu svého, své duše kapitán

Takže čím mladší člověk zemře, tím nevinnější je jeho duše a hned po uvolnění z těla letí přímo do Nebe. Však o tom William Wordsworth napsal:

> Ne do studnice zapomnění nebo bezedné prázdnoty,
> ale na obláčky slávy se skrze Boha dostaneme,
> věz, že v dětství je nebe všude kolem nás!

Teprve s věkem a vypočítavostí v nás zlo narůstá, až v některých případech naprosto převáží. Taková duše se hned po uvolnění z těla okamžitě propadne do hlubin, jako potápěč. Jenom pár duší je opravdu v rovnováze se stejnou vahou skutků zlých i dobrých. Ty nemají přesně určený směr a mají tendenci se zdržovat v důvěrně známých místech, aniž by byly schopny se rozhodnout. To jsou duše, které potřebují pomoc.“

"Tak tohle Smrt dělá!“ prohlásil Zane, který pochopil alespoň konec řeči. "Sbírá nerozhodné duše.“

"A třídí je velice opatrně, aby mohla určit správně cíl jejich cesty,“ dodala sudička. "Těch pár, které jsou opravdu úplně nerozhodnutelné, musí být dopraveno do Očistce, kde se podrobí speciální proceduře.“

"Tak to mám skutečně v budoucnu sbírat nerozhodnuté duše?“ zeptal se Zane.

"A podporovat a usnadňovat stěhování všech ostatních duší,“ potvrdila sudička. "Ostatně nehovoříme už o žádné vzdálené budoucnosti. To je odteďka tvoje práce. Možná se ti to bude zdát zpočátku trochu těžké, ale je to určitě lepší než ta druhá možnost " Zahleděla se na předchozí, teď již mrtvou Smrt.

Zane zavrtěl hlavou. "Proč zrovna já mám nastoupit na takovéto místo? Vždyť nemám žádnou kvalifikaci. Nebo to byla čistá náhoda?“

Sudička-Osud vstala. "Raději bych ti na to odpověděla někdy jindy. Už tě nesmím zdržovat od tvých povinností. Je načase, abys začal s prací.“

"Vždyť ani nevím, jak své zákazníky najdu.“

"Někde musí být instruktážní návod. Ostatně Mortis ti pomůže.“

"Kdo je Mortis?“

Sudička se rozhlédla kolem sebe. "Skoro jsem zapomněla. Měl by sis vzít s sebou svoje nástroje. Nevím sice, jak fungují, ale budeš je potřebovat "

"Nástroje?“

"Šperky. Magické nástroje.“

"Můj Kámen bohatství? Nezdá se mi…"

"Ten šmejd samozřejmě ne. Všechno, co patřilo k tvému dřívějšímu životu, nech tady. Hlavně tu hvězdu. Safír nepatří mezi nejlepší hledače bohatství, ani když je skutečně kvalitní, natož když je to takový chudák. Nech tu i svoje hodinky, a jestli máš nějaké prsteny, tak i ty. S tím se musíš rozloučit." Zamířila ke dveřím.

"Ještě se toho musím hodně naučit," volal za ní Zane se zoufalstvím v hlase.

"Tak se do toho dej, Smrtko," odpověděla a zavřela za sebou zvenčí dveře.

Zane se kolem sebe zoufale rozhlížel a snažil se najít něco, co by mu poskytlo alespoň trochu útěchy v současné situaci. Jak by mohl být Smrt? Nikdy ho nic takového nenapadlo ani ve snu!

Najednou zahlédl, jak něco v místnosti bliká. Byly to pěkné hodinky na zápěstí mrtvé Smrtky. Ta sice měla nyní podobu Zanea, ale hodinky nemohly patřit Zaneovi, protože ten byl natolik ve srabu, že musel hodinky zastavit. Ty hodinky, to byl určitě nástroj. Sklonil se a s jistým odporem sundal hodinky ze zápěstí Smrtky a dal si je na ruku. Byly to těžké hodinky, dobře čtyři unce, ale padly mu dobře, jako by byly určeny pro něj. Jakmile si je nasadil, blikání zmizelo. Bylo jasné, že tím na sebe chtěly upoutat pozornost, aby je Zane nepřehlédl. Patřily k úřadu Smrti. Byly to – jak také jinak – černé, mechanické hodinky se samočinným natahováním. Byly masivní a jisté byly drahé.

Proč používala Smrt mechanické hodinky, ať již jakékoliv kvality, místo nějakých automatických s různými funkcemi anebo nějakých novějších na solární baterie? Na to Zane neznal odpověď. Možná, že předchozí vykonavatel úřadu byl konzervativní chlapík. Možná, že než se stal nepozorným, žil několik století a nedržel krok s dobou.

Zanemu se zdálo zvláštní, že nepociťoval žádnou lítost nad tím, že někoho zabil. Počáteční šok pominul a Zane cítil jistou pachuť z vraždy, ale byl to takový pocit, jako když sledujete brutální mord v televizi. Možná to bylo tím, že se o Smrti uvažuje jako o nějaké věci spíše než jako o lidské bytosti. V tom případě se však on sám teď stal takovou "věcí".

Zane zahlédl další záblesk. Pocházel z náušnice v levém uchu. Zane to skoro přehlédl, protože Smrtka ležela levým uchem na podlaze. Samozřejmě se rozhodl, že musí tu náušnici vzít, protože to zcela jistě patřilo mezi šperky, o kterých se zmínila sudička. Znovu se s odporem dotkl těla mrtvé Smrtky a sundal náušnici. V náušnici byl rudý granát, z jedné strany plochý a z druhé pěkně vybroušený. Celý kámen nádherně zářil.

Náušnice byla určena pro propíchnuté ucho, ale Zane v uchu žádnou dírku neměl. Zaváhal a potom si strčil náušnici do objemné kapsy pláště.

V předsíni se ozvaly kroky a po nich následovalo zabušení na dveře.

"Pane Zane, jste v pořádku?" ozval se hlas. Byl to hlas jeho sousedky, starší nosaté ženy s dobrým srdcem.

Zane stál jako přibitý. Co má dělat? Jestli ji nechá, aby vešla dovnitř…

"Pane Zane!" ozvalo se naléhavěji.

"Jsem v pořádku!" konečně se ozval Zane.

"Pane Zane," opakovala. "Slyšela jsem z vašeho pokoje ránu, která zněla jako výstřel. Prosím vás, ozvěte se!"

"To je v pořádku!" zavolal Zane.

Dveře se otevřely a sousedka vstoupila dovnitř. "Pane Zane, proč neodpovídáte? Vím, že jste doma. Viděla jsem vás přicházet. Co se stalo? Postřelil vás nějaký lupič?"

"Vždyť já jsem doma! Žádný lupič tady není!" křičel Zane. "Jděte, prosím, pryč."

Žena popošla od dveří. "Jsem si jistá, že jsem zaslechla…" Najednou spatřila tělo na podlaze. Bylo oblečeno v jeho šatech, ačkoliv si nepamatoval, že je oblékali. Asi to udělala sudička, když si uvědomila jeho situaci.

Sousedka začala křičet. "Pane Zane! Jste zraněn?" Spěchala k tělu a přitom proběhla kolem Zanea, aniž ho nějak zaregistrovala. "Ježíš, vy jste mrtev!"

"Vypadá to tak," prohlásil Zane sarkasticky. Když spatřil reakci sousedky, znovu mu došlo, co udělal. Chystal se provést sebevraždu a přitom zabil jiného člověka. Stal se vrahem! Následující události byly natolik překvapivé, že mu nedošla hrůza celé situace. Teď bylo vše jasné a Zane se zhrozil. Udělal v životě plno hlouposti, ale dnešek byl ze všeho nejhorší, protože nikdy předtím nezabil jiného člověka.

No, čistě technicky vzato, už jednoho člověka zabil. Ale to byl skutečně zvláštní případ a byla to jeho matka… Zaplašil tu myšlenku. Uznával svou chybu a věděl, že tím přispěl zlu, ale…

Sousedka se otočila a uviděla Zanea. "Ó, strážníku!" řekla s úlevou. "Jsem tak ráda, že jste zde. Pan Zane je mrtev. Obávám se, že to byla sebevražda! Slyšela jsem výstřel, a když dlouho neodpovídal…"

Proč jí to trvalo tak dlouho, než se šla podívat? Vždyť vystřelil dobře před půl hodinou. To si dala se zvědavostí načas. "Dobrá, děkuji vám," odpověděl Zane chladně. "Postarám se o něj."

"To jsem skutečně ráda!"

Sousedka konečně odešla. Zane si trochu oddychl. Tak to byla skutečně pravda! Nebyl k poznání, když měl na sobě kápi. Ta žena ho neviděla ani jako Zanea, ani jako Smrtku. Viděla v něm policistu, což byla osoba, kterou na takovém místě očekávala. Za chvíli to určitě roznese po celém domě.

Zane vyšel z bytu, prošel dlouhou halou a šel dolů po schodech k čekajícímu vozu. Cestou ho napadlo, že ten Kámen smrti měl technicky vzato pravdu, ale pak bylo všechno jinak. Kámen sice signalizoval smrt, ale už mu neprozradil, že se sám ujme tohoto úřadu a stane se nesmrtelným. Tak to bylo skoro vždycky s magickými předměty. Předpovídaly různé události, ale už nebyly schopny předpovědět důsledky.

Najednou se zarazil. K jakému čekajícímu vozu vlastně jde? Sám žádné auto neměl a nikdo mu o žádném automobilu nic neřekl. Nějak to prostě předpokládal… ale co?

Jak by se sem však Smrt dostala? Buď prosté roztáhla paže a přiletěla, nebo přijela autem. Ať už se sem dostala jakkoliv, teď se tak musel dopravovat i Zane.

Vyšel z domu, rozhlížel se kolem a oči si zvolna zvykaly na tmu. Najednou spatřil světlou limuzínu, která

parkovala přesně na místě, kde obvykle parkoval domácí. Ten by jindy nechal takové vozidlo odtáhnout, ale dnes nebyl náhodou doma. Ta náhoda asi usnadnila celou operaci. Jak to Osud vlastně nazýval? Aha, inkarnace! Jak by asi mohla Smrt splnit svůj úkol, kdyby jí kdejaký smrtelník mohl odtáhnout vůz.

Zane si říkal, že by to mohl být vůz Smrti, protože na něj auto mrkalo parkovacími světly. Věci, které patřily Smrti, dělaly vše pro to, aby je Smrt nepřehlédla. Zanea by to docela těšilo, kdyby ovšem celá ta záležitost nebyla tak příšerná.

Zane zamířil k vozu a obešel ho. Jeho poznávací značka byla MORTIS. Tím se vysvětlilo, co měla na mysli sudička. Zane si v té chvíli myslel, že mluví o nějaké osobě, ale ona měla na mysli tohle auto. Auto mělo na nárazníku velkou samolepku na které stálo: SMRT JE NEJPŘIROZENĚJŠÍ ZPŮSOB, JAK TI DÁT NAJEVO, ABYS ZPOMALIL. Nic víc. Zane otevřel dveře a sedl si na plyšové sedadlo řidiče.

Tohle bylo to nejelegantnější a nejpohodlnější auto, jaké kdy viděl. Pochmurná kvalita vyzařovala z každé jeho součástky. Potahy byly z pravé krokodýlí kůže a kovové součástky byly ze solidního chromu. Cena toho auta musela být nejmíň pětatřicet tisíc i bez těch drahých doplňků. Nebyl si úplně jist, jestli se vůbec odváží řídit.

Jeho hodinky blikaly, aby na sebe upoutaly pozornost. Byly sice mechanické, ale určité v nich muselo být nějaké kouzlo. Zářící ručičky ukazovaly 20:05, šly tedy správně. Ale červená ručička se hýbala. To předtím nebylo; malý ciferník na levé straně ukazoval sekundy, napravo bylo datum. Ta malá ručička se stále hýbala, takže to nebylo jen tak. Co ta červená ručička ukazuje?

Jak se tak chvíli díval, červená ručička přešla dvanáctku – a ručička na malém třicetiminutovém ciferníku se posunula z 9 na 8. Stopky tedy běžely – a jak mu konečně došlo, běžely pozpátku. Ručička běžela opačně. Co to jen bylo za stopky?

Uvědomil si, že odpočítávají čas. Ty hodinky ukazovaly, že má osm minut, aby něco udělal nebo se někam dostal. Ale co nebo kam?

Po zádech mu přeběhl mráz. Je přece Smrt, nebo nějaká její ubohá napodobenina. Měl zřejmé jít sebrat svou první duši!

Zane se vzbouřil. On tohle místo nechtěl! Jedině pouhá náhoda ho mohla přivést do téhle bryndy.

Byla to však náhoda? Jestli ta žena byla opravdu sudička, pak mu právě ona vyměřila nit života; ona ho vedla k jeho prokletému osudu. Zavedla ho sem po zralé úvaze. Ona vlastně zabila jeho předchůdce. Proč to udělala?

Hodinky důrazně blikaly. Ještě zbývá šest minut. Nebyl si jist, co by se stalo, kdyby přišel pozdě, ale už věděl, že tyhle nadpřirozené síly se s ničím nepárají. Možná jeho předchůdce něco zkazil, a tak sudička-Osud zařídila jeho odstranění. Rozhodně nad jeho ztrátou neprojevila žádnou lítost. Kdyby Zane něco zkazil, určitě by se o něj postarala stejným způsobem. Nevěděl, co si má o svém novém postavení myslet, ale bylo mu jasné, že na ně není připraven. Měl by se tedy co nejlépe přichystat, aby získal čas a mohl si o tom všem udělat představu a zjistit, co je s tím spojeno.

Kde by jen mohl být ten instruktážní návod, o kterém se zmiňovala sudička? Nikde ho neviděl a neměl ani čas ho hledat. Tu věc mohl ztratit jeho předchůdce před stoletím.

Zane položil ruce na volant vozu zvaného Mortis a pravou nohou polechtal plynový pedál. Kde jen . byly klíčky zapalování? Sám žádné neměl. Možná byly u jeho mrtvého předchůdce.

Zane se otřásl. Nadával si za svou zbabělost, ale skutečně neměl chuť se vracet tam, odkud před chvílí přišel. Prohlížel si řídící panel a doufal, že najde něco, čím by šlo ten vůz nastartovat. Vždyť je přece plno aut, která jsou alespoň částečně ovládána kouzelnými silami. Našel jednoduchý přepínač, který byl označen nápisem Vyp/Zap. Přepnul na Zap a vůz ožil. Přední panel se rozzářil, rádio začalo hrát a dokonce byl připoután bezpečnostními pásy. Motor se rozezvučel skrytou silou. To bylo skutečně auto!

Alespoň tohle bylo v pořádku. Zane zařadil zpátečku a snažil se vycouvat z parkoviště domácího. Vůz reagoval na sebemenší pokyn a pohyboval se neobyčejně plynule. Smrtka rozhodně nežila žádným spartánským způsobem!

Zazněl varovný signál a zpětné zrcátko zablikalo. Cesta nebyla volná. Osamělé auto za chvíli přejelo a Zane vycouval na ulici.

Auto Smrti se pohybovalo velice plynule, reagovalo rychle a přesně na jeho sebemenší pokyny, jako by bylo živé. Zane sice nebyl žádný odborník přes auta, ale odhadoval, že to musí být jedno z nejlepších aut svého druhu. Nebylo na něm moc kouzel, ale vhodnější dopravní prostředek by se těžko hledal i mezi kouzelnými vozidly. No jo, Smrt musí mít jen to nejlepší!

Za tímto pozlátkem s luxusními věcmi se skrývala tvrdá realita toho, že se Zane stal Smrtí a pro všechny ostatní lidi byl mrtev. Jako vrah Smrti zdědil všechny její statky.

Zařadil rychlost a opatrně se rozjel, aby si tu nádheru mohl vychutnat. Bylo snadné se připojit do kolony aut. Okna a zrcátka umožňovala perfektní výhled na všechny strany, kola jako by sama řídila. Možná tam byly detektory, které zabraňovaly srážce s jinými vozy. Řídily určitě lépe než Zane, který se kvůli chudobě k autu už dlouho nedostal.

Hodinky ukazovaly ještě čtyři minuty. Kam to vlastně jede?

Zane se chvíli soustředěně rozhlížel a zjistil, že směřuje na západ. To však vůbec nemuselo souviset se směrem jeho cíle. Jak se Smrt vůbec dostává ke svým obětem?

Ne, termín oběť se mu vůbec nelíbí. Všiml si, že sudička použila slovo "klient“, to znělo rozhodně lépe.

Ale ať už používal jakékoliv označení, musela být nějaká cesta. Zane prohlédl plášť a našel v něm vnitřní kapsu s nějakým předmětem. Vytáhl ho a podíval se na něj, ale nezapomněl přitom řídit.

Byl to náramek se zlomenou sponkou. To vysvětlovalo, proč ho Smrtka nenosila. Zdálo se, že přestala dávat pozor na mnoho drobností. K čemu může ten náramek sloužit?

V náramku byly zasazeny tři větší drahokamy. Jeden vypadal jako žlutooranžové kočičí oko, které zabíralo

polovinu naleštěného povrchu. Prostřední byl růžový s příčnou čárou zakončenou něčím, co připomínalo hrot šípu. Třetí byl pravděpodobně zelený křemen, jeho krásu narušovaly dvě nedokonalosti povrchu. Jedna značka byla svislá a druhá tmavá. Po povrchu se také táhla světlounká zvlněná linka, která narušovala jinak pravidelný vzor s přímými čarami.

Zane nechápal, o co se jedná. Hodinky ukazovaly, že už zbývají jenom dvě minuty. Měl co dělat, aby všechno stihl! Zahnul za roh… a v tom okamžiku si všiml, že se růžový kámen změnil. Šipka se otočila a ukazovala teď jiným směrem. Ale ne… to auto změnilo směr, ale šipka ukazovala stále stejným směrem na severozápad.

Zane sešlápl plynový pedál a vjel do nejrychlejšího pruhu. Řidič za ním protestně zahoukal, ale místo mu nechal. Zane opět zahnul, mířil teď na východ a šipka se opět pohnula. Bylo očividné, že tím směrem ukazuje se zcela jasným úmyslem.

Zahnul na sever a potom zase na východ a snažil se co nejlépe udržovat směr, kterým ukazovala ručička. Růžový kámen se šipkou ukazoval teď prakticky stále stejný směr, ale začal se měnit kámen s okem. To se zvětšovalo a zabíralo v kameni stále větší místo. To muselo znamenat, že se blíží k místu určení. Byl to nepochybně kámen, který byl schopen lokalizovat, kam se má dostat, a ukazovat jeho vzdálenost.

Kočičí oko se však zvětšovalo příliš pomalu. Kdyby se zvětšovalo stále tímto tempem, Zane by se jistě na místo nedostal včas. Najednou pocítil zvláštní důležitost toho, aby se tam dostal včas. Byla snad nedochvilnost stejnou chybou jako úplné nesplnění úkolu?

Zane zahnul za další roh a ihned si všiml, že se zelený kámen jasně rozzářil. Co zase mělo znamenat tohle? Zahnul ještě jednou a všiml si, že se rozsvítil zelený knoflík na přístrojové desce vozu a bliká ve stejném rytmu jako zelený kámen na náramku.

Zkusmo zatočil ještě za další roh a nevšímal si nijak protestů ostatních řidičů, kterým se jeho počínání vůbec nelíbilo. Ukazovákem se dotkl zeleného tlačítka na přístrojové desce v momentě, kdy se zase rozsvítilo.

Vůz sebou škubl a obrysy města se rozmazaly. Zane si připadal, jako kdyby seděl v raketoplánu a nadzvukovou rychlostí se řítil nad povrchem země. Let ustal stejně náhle, jako začal.

Zane se rozhlížel po okolí a nestačil se divit. Okamžitě poznal, že je v jiném městě. Hádal, že je pěkně daleko od Kilvaroughu směrem na severozápad. Možná, že přeletěl celý kontinent. Možná, že je dokonce až někde na Aljašce, třeba v Anchorange.

Ale neměl čas o tom přemýšlet. Kočičí oko značně vzrostlo a zabíralo skoro celou plochu kamene. Obě značky v zeleném křemenu se spojily v jednu a na hodinkách zbývala necelá minuta. Už byl zřejmě velice blízko místa určení.

Zane najednou pocítil značné sebevědomí. Měl pocit, že začíná rozumět nástrojům, které patří Smrti. Pochopil, že když dorazí na místo, kočičí oko zakryje celou plochu kamene. Šipka se začala zase stáčet, i když jel rovně. To bylo další znamení, že už je na místě. V tu chvíli červená ručička na hodinkách ukazovala třicet vteřin a stále odpočítávala čas.

Kočičí oko pokrývalo celý kámen a šipka se otáčela dokola. Musel být tedy na místě, ale nic zvláštního tady nebylo. Projel docela obyčejnou křižovatku. Byl to všechno snad jenom falešný poplach?

Zpomalil a zajel k chodníku, kde zastavil a zůstal stát pln pochybností. Měl pocit, že přišel na to, jak používat své nástroje, a teď se zdálo, že se ve své ješitnosti přechválil. Šipka se ustálila a stále ukazovala zpět ke křižovatce, kterou zrovna projel. Ale tam stále nic nebylo.

Ručička stopek se zastavila na dvanáctce.

Najednou došlo na křižovatce ke srážce dvou vozidel. Malý nákladňák neočekávaně zabočil doleva a vjel do cesty malému japonskému vozu, který měl přednost v jízdě. Obě vozidla se s velkým rámusem srazila.

Zane vypnul u svého vozu motor a vystoupil, pramálo se staraje, zda je vůz správně zaparkován. Pospíchal na místo havárie.

Řidič nákladňáku byl zpola omráčen. Daleko horší to bylo s řidičkou v malém japončíkovi. Měla na krku hrozivě vyhlížející řeznou ránu od skla, které mělo být nerozbitné. Z rány prýštila krev a tekla na přístrojovou desku, ale žena nebyla mrtvá.

Zane v rozpacích váhal. Viděl, že ženě není pomoci, ale nevěděl, co má dělat. Všude zastavovala auta, přistávaly koberce a lidé se sbíhali k místu neštěstí.

Ženiny zamlžené oči se na chvíli zaostřily. Zahlédla Zanea. Zorničky se hrůzou stáhly. Chtěla něco vykřiknout, ale krev jí v tom zabránila, takže zůstala zticha.

Někdo zatahal Zanea za loket. Úplně nadskočil. Vedle něj stála sudičkaOsud. "Netýrej ji, Smrti," řekla sudička. "Ukonči to."

"Ale vždyť není mrtvá?"

"Nemůže úplně umřít, dokud nevezmeš její duši. Musí zůstat v této příšerné agónii, dokud ji nevysvobodíš. Nemůže zemřít ani ona, ani nikdo jiný, kdo umírá v tuto chvíli. Konej svou povinnost."

Zane přistoupil blíž k vraku vozidla. Ženiny zděšené oči pozorovaly, jak se blíží. Neviděla již asi nic jiného než jeho a Zane ze své vlastní zkušenosti dobře věděl, jak hrozně Smrt vypadá. Nevěděl však, jak by měl ukončit její život.

Šaty oběti byly roztržené, takže bylo vidět, jak ji sklo rozřezalo až po pravou stranu plic. Byl to příšerný pohled. Musel se rychle rozhodnout, co má dělat. Žena se snažila bránit mu v jeho počínání. Natáhla před sebe levou ruku a bylo vidět, že ji má v zápěstí zlomenou. Zane ještě nikdy neviděl takovou fyzickou a duševní bolest, a to ani když umírala jeho matka…

Konečně se k ní dostal, ale stále si nebyl jist, co udělá. Snažila se ho odstrčit rukou, ale Zane klidně prošel jejím tělem bez jakéhokoliv odporu. Jeho prsty zachytily v její hlavě něco, co vypadalo jako pavučina. Vytáhl ruku zpět a viděl, že to vypadá jako mýdlová bublina. Snažil se odporem onu věc setřást z prstů, ale zjistil, že se ho to drží jako

přilepené. Chytil ženu za druhou ruku a pokoušel se lepkavou hmotu setřít o náramek, který měla na ruce. Tenký film se uvolnil z jedné ruky, ale na druhé stále držel.

"Nech ten náramek, ten ti nepatří, Smrti," řekl důrazně Osud. "Trápíš jenom její duši."

Její duše! Zaneovy oči teď zděšeně zíraly jako před chvílí oči nešťastné oběti. Ustoupil zpět a cár duše se pohnul s ním. Klidně opustil zmučené tělo, jako by to bylo vysvobození.

Potom se hedvábný proužek konečně zcela uvolnil a smrštil. Visel teď Zaneovi z ruky jako nepotřebná stará hadí kůže.

Žena ve voze byla mrtva, ale děs ze smrti zůstat vyryt v její tváři. Smrt jí však vzala duši a ukončila její trápení. Nebo to snad byl on?

"Co se bude dít teď?" zeptal se Zane Osudu. Celý se třásl a cítil se nepříjemně slabý.

"Schovej si duši do kabely a jdi za dalším klientem," odpověděl Osud. "Když budeš mít pauzu, zanalyzuj duši a rozhodni, do které sféry patří."

"Do jaké sféry?" opakoval tupě a nebyl schopen se vzpamatovat, jako by se jeho myšlenky utopily v krvi mrtvé ženy.

"Jestli do Nebe, nebo do Pekla."

"Já přece nejsem žádný soudce duší!" pokusil se protestovat.

"Ale ano. Jsi. Teď ano. Snaž se, abys neudělal moc chyb." Osud se otočil a odcházel pryč.

Zane zíral na chvějící se cáry duše. Lidé kolem něj procházeli, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Jako by tam nikdo nebyl.

Nemotorně spojil ruce a držel křehký materiál jako list. Pomalu začal duši skládat, až z ní udělal malinký lehký balíček. Duše není žádný těžký předmět. Sáhl do kapsy pláště a našel látkový pytlík, do kterého vložil duši. Chtělo se mu zvracet, ale jeho prázdný žaludek se na to nezmohl. Nemohl se vyrovnat s faktem, jak nepříjemný byl jeho první případ a jak špatně si s ním poradil.

Konečně dorazila policie a záchranka a saniťáci se snažili vyndat tělo z pomačkaného vraku. Policie začala vyslýchat svědky, ale nikdo se nepokoušel Zanea na nic zeptat. Začal chápat, jak to s ním je. Nebyl neviditelný, ale byl prostě nevýznamný. Kromě těch, kterých se to týkalo.

Takže měl za sebou první duši. Nemusel se nikoho ptát, aby viděl, jak to zvoral. Vyděsil ji víc, než bylo nezbytné, protahoval její utrpení a s duší zacházel s nejvyšší možnou hrubostí. To tedy jistě nebyl nejskvělejší start v nové roli!

Jeho hodinky začaly zase blikat. Vteřinová ručička začala opět odpočítávat čas. Do další schůzky mu zbývalo sedm minut.

"Raději bych sám zemřel," huhlal si pro sebe Zane. Ale nebyl si tím úplně jist. Život je někdy pěkné svinstvo a jeho současná práce byla hrozná, ale umírání je ještě horší. Život někdy umí přinést hrozná muka!

Co mu zbývalo než se poddat osudu? Zane spěchal k vozu smrti. Nebyl si jist, jaká je frekvence návštěv, ale předpokládal, že se při každém zdržení hromadí další případy. Nevěděl to jistě a je možné, že ho Osud jen tak strašil a že to dokáže zařídit tak, aby vše běželo klidně bez zádrhelů.

Zorientoval se v ukazatelích pro další případ. Když začal blikat zelený knoflík na přístrojové desce, zmáčkl ho a po chvíli letu přistál poblíž dalšího místa určení, Toto místo bylo daleko na jihu, snad dokonce někde pod rovníkem. Ale jakmile se jeho vůz zorientoval v novém městě, všechny drahé kameny pracovaly normálně. Zdálo se, že jeho nenadálé zjevení v ulicích nikoho nezajímalo.

Zane si stále nebyl jist, zda bude schopen nalézt alespoň trochu zalíbení nebo uspokojení, ale rozhodně se nechtěl vyhnout plnění povinností. Jak dlouho by asi ta žena v havarovaném voze umírala, kdyby se tam neobjevil on, Smrt? To pomyšlení ho trápilo celou dobu.

Vůz se pohyboval velice plynule a zkušeně se proplétal městským provozem. Řídit takový vůz bylo skutečné potěšení. Zane sledoval šipku i kočičí oko a bylo jasné, že se blíží ke svému cíli.

Kde to vlastně je? Možná v Brazílii, srdci Jižní Ameriky. Ale kdepak… jasně teď viděl nápis Obecní nemocnice ve Phoenixu. Byl tedy v Arizoně a ani se nedostal za hranice. Ani zdaleka se nepřiblížil k rovníku, natož aby ho překročil. Značně přecenil rychlost letu. No nic. S přibývajícími zkušenostmi se všechno naučí.

Zaparkoval na parkovišti pro návštěvníky, oblékl si plášť a zamířil do vyznačeného oddělení. Byl dost nervózní. Nikdy neměl rád nemocnice, zvlášť, od té doby, co byla v jedné z nich umístěna jeho matka. Nyní si uvědomil, že se Smrt dostane do nemocnice často, protože tam zemře mnoho lidí, kterým je souzeno zemřít.

Nikdo ho nezastavil, ačkoliv přišel mimo návštěvní hodiny. Všichni ho zřejmě považovali buď za lékaře, nebo za jiného zaměstnance. Dalo by se říci, že sem skutečně patřil, neboť jeho funkce patřila v nemocnici mezi nejzákladnější.

Našel svého klienta. Byl to starý muž, který ležel na pokoji ještě s třemi dalšími. Všichni byli připojeni k různým hadičkám a přístrojům a všichni vypadali, že mají na kahánku. Tohle Zane skutečně nesnášel. Nejraději by se sebral a zmizel. Ale nešlo to.

Zane se obával, že jeho přítomnost zase vyděsí klienta jako posledně, ale s tím se nedalo nic dělat. Nemohl svůj úkol provést nepozorovaně. Navíc tu byla Smrt příliš brzo. Do konce představení zbývaly ještě dvě minuty.

Rozhodl se, že nebude otálet. Nakonec, horší než minule to snad být nemůže. Přistoupil k posteli. "Haló!" Hlas zněl nějak divně. Zane měl pocit, jako by se z kapsy ozývala ozvěna.

Žádný z pacientů se neozval jako první. Tím získal Zane čas, aby rozluštil záhadu. Sáhl do kapsy a našel náušnici, kterou stáhl z ucha svému předchůdci. Ozývala se snad ta ozvěna odtud? Jestli ano, tak proč?

"Haló!" zopakoval své tiché pozdravení a byl si jist, že granát reaguje na zvuk.

Oči jeho klienta se na něj zvolna obrátily. Zkroucená ústa se pokoušela vyslovit pár slov. "Už je načase, Smrti.“ Klient hovořil cizím jazykem, ale Zane mu rozuměl, protože kámen, který držel v ruce, vše přeložil. Uvědomil si, že se jedná o přístroj schopný překládat z cizích jazyků. Byl to další z čarovných kamenů. Je přirozené, že Smrt, která operuje po celém světě, musí být schopna komunikovat ve všech jazycích. Nacpal si náušnici do ucha s tím, že si ji později připevní pořádně.

Cizí jazyk a objev tlumočnického strojku ho trochu vyvedl z rovnováhy a trochu ho zdržel. Klient ho zatím pozoroval pohledem plným očekávání. Zane se vzpamatoval. "Vy jste mne čekal? Vy se mě nebojíte?“

"Jestli jsem vás čekal? Vyhlížím vás toužebně už šest měsíců. Jestli se bojím? Už jsem myslel, že se z toho vězení nikdy nedostanu.“

"To myslíte tu nemocnici? Vždyť vypadá docela hezky.“

"Mám na mysli svoje tělo.“

Zdálo se, že tlumočení funguje oboustranně, protože muž rozuměl Zaneovi perfektně. "Vy opravdu chcete…?“

Muž na něj zamrkal. "Vy jste v úřadu novej, co?“

"Jak to víte?“ zarazil se Zane.

Muž se usmál. "Už jsem byl jednou blízko Smrti. Ale ten dřívější byl starší než vy. Měl víc vrásek. Pohled na něj mě tak vyděsil, že jsem honem spěchal zpět do života. Umíral jsem na operačním stole, ale nakonec se jim operace podařila. Tenkrát.“

"Vím, jaké to je,“ souhlasil Zane a znovu si vzpomněl na svou matku.

"Měl jsem ještě dost sil přijmout výzvu a žít znovu. Teď už je však moje kondice u konce. Ani věda, ani kouzla mne nedokážou zbavit bolesti. Jediná možnost je, že by silnými léky omezily můj intelekt, a pak by snad šla bolest snést. O to já ale nestojím. Jsem přesvědčen, že smrt je vlastně převedení do podobné existence jenom bez toho, že bychom byli uvězněni v těle. Někteří lidé ani nepostřehnou, že jsou mrtvi. Je mi jedno, jestli mi to dojde nebo ne, hlavně když se zbavím té bolesti. Jsem připraven se vzdát života. Doufám, že jste k tomu kompetentní.“

Zane se podíval na hodiny Smrti. Minutu přetáhl. "Doufám, že jsem kompetentní,“ přisvědčil. "Povídal jsem si s vámi příliš dlouho.“

Muž se znovu usmál. "Bylo mi potěšením, Smrti. Byla to pro mě chvilka rozptýlení. Doufám, že je vám jasné, že až narazíte na někoho, kdo bude lpět na životě navzdory okolnostem, tak budete muset užít síly, abyste ho vysvobodil. Myslím, že to zvládnete.“

Zane si zase vzpomněl na matku. "Už jsem to jednou udělal,“ souhlasil šeptem. "Člověk má právo zemřít, když na něj přijde řada. Tomu věřím. Ale někdo by to mohl nazvat vraždou.“

"Někdo by si to mohl myslet,“ souhlasil klient. "Plno lidí jsou hlupáci.“ Pak se jeho tvář stáhla bolestí. "Aááá, už je čas!“ zasípal. "Dej se do díla, Smrti.“

Zane se natáhl pro mužovu duši. Jeho prsty vnikly do klientova těla a zachytily předivo duše. Vytáhl ji opatrně ven, aby ji nezranil. Mužovy oči strnule zíraly. Byl mrtev a bylo mu tak lépe.

Tři další pacienti nevěnovali návštěvníkovi žádnou pozornost. Neuvědomovali si jeho úkol a ani nezaregistrovali, že jejich spolupacient zemřel.

Zane sbalil duši a přidal ji do sáčku. Tentokrát si počínal lépe. Také se lépe cítil, protože věděl, že se k tomuto klientovi choval správně a že ho zbavil bolesti. Třeba ta služba není tak příšerná, jak se zprvu zdálo.

Zane se podíval na hodinky. Stopky už zase běžely, ale tentokrát ukazovaly skoro půl hodiny. Kočičí oko bylo velké; příští zastávka musela být někde blízko. Pro jednou nemusel spěchat.

Vyjel do parku nedaleko za Phoenixem a sjel ze silnice. Otevřel vak s dušemi, strčil do něj ruku a jednu duši vytáhl. Opatrně ji rozbalil a roztáhl ji, kam až mu dovolil prostor kabiny. Byla to celá, nepoškozená duše, tak si byl jist, že patří muži, kterého navštívil před chvílí.

Duše byla dobře patrná proti světlům projíždějících vozů, fosforeskovala a ukazovala každičký svůj záhyb. Byla to fascinující podívaná, ale Zane musel rozhodnout o její celkové povaze. Má být poslána do Nebe, nebo do Pekla?

Najednou mu něco blesklo hlavou, jakoby dávno zasutá vzpomínka na předchozí existenci. Zane se opatrně natáhl podél duše a otevřel skříňku v přístrojové desce. Byl si skoro jist, že uvnitř budou další drahé kameny. Skutečně tomu tak bylo. Od té doby, co převzal úřad, se skokem dostal z materiální chudoby do bohatství.

Dva kameny slabě zářily. Zane je vytáhl ven. Oba měly tvar polokoulí s leštěným povrchem. Jeden kámen byl nahnědlý a druhý kalně žlutý. Zane je přiložil plochými stranami k sobě tak, že vytvořily kouli. Vypadaly trochu jako světlá a tmavá strana měsíce. Možná to byly měsíční kameny. Ty dva kameny k sobě patřily, ale co z toho vyplývalo?

Znovu od sebe kameny oddálil, vzal hnědý kámen a přisunul ho k rozložené duši. Kámen zaplál, jako když hladový spatří jídlo. Zane začal kroužit kamenem nad povrchem duše a kámen zazářil, kdykoliv se octl nad tmavým místem.

Aha! Zane to zkusil se žlutým kamenem. Ten zazářil vždy nad světlou částí duše.

Zane usoudil, že jestli tmavá místa znamenají zlo a světlá dobro, tak objevil konečně analytický mechanismus. Každý z kamenů bral v úvahu svou část duše. Mohl tedy provádět magickou analýzu přímo vědecky. Ale jak se potom určí, na čí stranu se převáží váhy?

Možná ty kameny do sebe absorbují informace o duši a mění svoji podobu nebo váhu. Pak by bylo možné pomocí nějaké škály rozhodnout.

Zane prohledal vnitřek vozu, ale žádné tabulky nebo škálu nenašel. Možná se správný mechanismus objeví v pravý moment. Teď skutečně neměl čas to podrobně zkoumat.

Zane projel hnědým kamenem po délce nad okrajem duše a potom opatrně postupoval napříč duší. Tmavá místa rozsvěcela kámen. Když přejel nad místem, kde už jednou byl, nenastala žádná změna. Kámen zaznamenával každý hřích pouze jednou. Kámen postupné tmavl, ale nezdál se Zaneovi o nic těžší. Změna byla pravděpodobně příliš malá na to, aby ji zaregistroval pouhým potěžkáním.

Když zanalyzoval celou duši, kámen byl skoro černý. V této knize života bylo nepochybně zapsáno mnoho chyb a hříchů. Zanea by zajímaly bližší informace, ale neměl žádnou možnost je zjistit. Jeho klient měl za sebou pestrý život, než ho rakovina odsoudila k smrti. To bylo asi všechno, co potřebovala Smrt vědět.

Zane vzal žlutý kámen a zopakoval s ním celou proceduru. Kámen do sebe absorboval světlá místa a na konci zářil jako nejjasnější měsíc.

Ale co teď? Bylo jisté, že se kameny změnily, jak nabíraly informace z duše… ale který se změnil víc? Tmavý kámen byl nepochybně těžší než světlý kámen. Znamenalo to snad, že v této duši převážilo zlo nad dobrem? Naopak světlý kámen byl nyní lehčí než před začátkem celé operace, jako by ho dobro nadlehčovalo. Možná, že celý trik spočíval v tom zjistit, který kámen se změnil víc. Ztěžkl víc tmavý kámen, nebo je světlý kámen o něco víc lehčí? Kde byly váhy, na kterých by šlo zvážit průměr a posoudit rozdíl?

Pak mu to najednou došlo. Dal ty dva kameny k sobě. Přisály se, jako by byly přitahovány magnetem. Jako orientální jin a jang anebo magický baseballový míč. Byly pevně srostlé.

Pustil balónek z ruky. Vznášel se ve vzduchu v takřka dokonalé rovnováze. Jaký bude další osud této duše? Potom začal balónek zvolna stoupat. Celkový součet dobrých skutků i hříchů byl lehce ve prospěch Nebe. Zane úlevně vydechl. Byl víc nervózní, než by předpokládal. Měl trochu pochyby o technice, kterou použil pro analýzu duše toho sympatického stařík, se kterým před chvílí hovořil.

Ten muž nemohl být vzorem všech ctností, jinak by nemohlo na jeho duši ulpívat tolik zla!

Balónek zlehka ťukl do stropu auta. Zane ho nepustil ven; okna byla zavřená a balónek zůstal viset u stropu. Duši měl poslat do nebe. Ale jak?

Znovu prohledal přihrádku. Našel roli průhledné pásky a dvě krabičky balónků. Balónky byly různě těžké. Některé byly lehké a dobře by létaly, ostatní byly olověné.

Teď už to bylo jasné. Znovu duši složil, převázal páskou a přivázal k balónku. Pak otevřel okno a pustil balónek. Ten se vznesl k hvězdnaté obloze a za chvíli zmizel z dohledu.

Zane doufal, že balíček v pořádku dorazil do Nebe. Tenhle způsob mu přišel nepřiměřený pro dopravu tak cenných věcí, jako jsou duše. Jistě by ve světě užívajícím létající koberce a přepychová letadla bylo možné dopravovat duše bezpečněji a rychleji. Toto byla metoda jeho předchůdce, možná že to půjde změnit, až se něco přiučí.

Kameny se opět rozpojily a nabyly původních barev. Tenhle případ už byl vyřízen. Vrátil je do přihrádky na palubní desce.

Stopky ukazovaly ještě deset minut. Svůj rezervní čas už využil a teď byl čas vyrazit.

Zane otočil auto a zařadil nadzvukovou rychlost. Tentokrát škubání trvalo déle. Podíval se z okna. Právě byl nad vodou. Přelétal oceán na východ a řídil se kompasem na palubní desce. Skončila noc a nastal opět den a Zane si uvědomil, že pracovat začal večer a prvního klienta získal odpoledne. Svět se točil nehledě na jeho práci a on uháněl dnem i nocí.

V tom se začala rýsovat zem. Auto se k ní stočilo, zpomalilo a valilo se přes pláž, napříč staveništěm moderních dvacetipatrových domů, skrz – nikoli okolo – pás divokých hor, projelo vesnicí z bílých domků, olivovým hájem a octlo se na volném prostranství, kde se páslo několik koní.

Zane věděl, že už je klient na blízku. Nebylo mu jasné, proč ho auto nedonese přímo k cíli nadzvukovou rychlostí. Jedním z možných vysvětlení mohlo být to, že při vysoké rychlosti nebylo lehké cíl přesně lokalizovat. Ale pravděpodobnější byla snaha zachovat anonymitu Smrti. Lidé by těžko přehlédli, kdyby se vůz přiřítil na místo neštěstí tak hlučným způsobem. Svět kouzel má zřejmě jistá omezení, která je lépe respektovat a zbytečně je nepřepínat.

Zane použil pro přesné určení místa kočičí oko i šipku a dorazil na místo určení s dobře minutovým náskokem. Octl se v blízkosti zchátralé usedlosti, která zcela jistě patřila nějaké chudé rodině.

Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Přemýšlel, jestli by neměl nejdřív zaklepat, ale pak usoudil, že by stejně asi na klepání Smrtky nikdo neodpověděl. Byl tu správně. Slyšel, jak členové rodiny přecházejí sem tam ve studeném domě a navzájem si stěžují. V levém uchu se mu začal ozývat překlad neznámých slov, protože ti lidé hovořili jiným jazykem než Zane. Lidé si stěžovali na chladné ráno, nedostatečnou snídani a na krysy pobíhající po podlaze.

Kameny zavedly Zanea do ložnice. Na posteli tam seděla nezdravě vyhlížející žena s výrazem utrpení ve tváři. Zane byl zděšen, když postřehl, že její tělo je pokryté vyrážkou. Žena byla ještě poměrně mladá a poměrně dobře stavěná, ale nemoc a zjevné utrpení se na ní podepsaly. Oči měla hluboce zapadlé a celý její výraz vyjadřoval strach. Najednou si Zane všiml, že to není jenom nemoc, čím byla žena, poznamenána. Na těle měla zřetelné známky násilí. Modřiny a jizvy. Pro tuto ženu mohla být smrt vysvobozením po té mizérii, ve které byla nucena žít. Šipka však neukazovala na ženu. Ukazovala na dětskou postýlku ve vzdálenějším rohu místnosti, kde leželo malé dítě. Jak by mohl vzít dítě?

Zane prošel kolem ženy, která mu nevěnovala sebemenší pozornost, a stoupl si za postýlku. Dítě se zbavilo své chatrné přikrývky, kterou bylo v noci přikryto a teď tam leželo tváří dolů a jeho kůže už měla namodralou mrtvolnou barvu. Uvědomil si, že dítě ve své postýlce umírá.

Zane si neuměl vysvětlit, proč byl k tomuto případu povolán. Vždyť se většina lidských duší vyrovná s odlukou po smrti i bez jeho pomoci. Pouze v případech, kdy nelze jednoznačně rozhodnout, je nezbytná jeho asistence. Ovšem dětská duše měla být nevinná a měla se bez problémů dostat do Nebe. Vždyť i Osud prohlásil, že dětská duše ještě nemá svého kormidelníka a náleží Nebi.

Přitom bylo zcela jasné, že to dítě je jeho klientem. Naplnil se zrovna jeho čas. Zane sáhl dolů a vysvobodil jeho malou dušičku.

Matka dítěte si ani nevšimla, co se děje. Zane kolem ní prošel s duší v ruce a opustil dům. Cítil se mizerně.

Ve svém autě použil k analýze dětské duše kouzelných kamenů. Duše byla zvláštní, protože na ní nebyly žádné zjevné vzory a záznamy. Duše byla všude stejnoměrně šedá. Neměla dost času na to, aby se nějak projevila.

Výsledek analýzy kamenů byl neutrální. Kouzelný balón visel bez hnutí v prostoru jako měsíc. Ani nestoupal, ani neklesal.

Jak to bylo možné? Co mohl ten malý chlapeček provést? Jaké zlo ho mohlo zatížit, když byl plně závislý na své nemocné matce a nemohl se nikam pohnout ze své postýlky?

Zane nebyl schopen nalézt žádnou alespoň trochu uspokojivou odpověď. Zabalil opatrně dušičku a zastrčil ji do vaku.

Hodinky začaly zase odpočítávat čas. Cožpak to nikdy neskončí? Nebude mít snad ani trochu času na odpočinek? Čas sám pro sebe, aby si mohl srovnat trochu myšlenky?

Znal dopředu odpověď. Smrt je všudypřítomná a zrovna tak i to malé procento případů, které vyžadují jeho osobní pomoc. Co by se stalo, kdyby měl ve stejné chvíli dva případy, ale každý z nich by byl na opačné straně zeměkoule?

Zane začal chápat, jak se může stát osoba vykonávající práci Smrtky neopatrnou jako jeho předchůdce. Když je velký nával práce, nutně se musí trochu ubrat na dokonalosti, aby bylo možné všechno vůbec stihnout. Co se stane Smrtce, která prostě nestíhá?

Začal si trochu pozorněji prohlížet hodinky. Na straně měly tři tlačítka. Zane už takové hodinky znal i dřív. Jedno tlačítko sloužilo ke spuštění a zastavení stopek. Druhé k jejich vynulování a třetím se nastavovalo datum a čas.

Tyhle hodinky běžely samy od sebe a reagovaly na magické podněty, o kterých neměl ani potuchy, odkud přicházejí. Možná že pokyny přicházely přímo z Nebe nebo z Pekla, podle toho, kam příslušná duše patřila. Patrně v tom měl prsty i Osud se svými nitěmi. Zane čas nijak neovlivňoval, naopak ho musel poslouchat. K čemu potom byla ta přebytečná tlačítka? Co se jimi asi řídí?

Napadlo ho, že by měl to tlačítko zmáčknout. Potom však zaváhal. To mohlo být nebezpečné. Hrát si s něčím, čemu nerozumí. Ale jak jinak se to měl dozvědět a naučit? Prožil celý svůj život zbrkle a málem tak i zemřel. Už by bylo načase být důsledný.

Zkusmo zmáčkl tlačítko, které bylo nejníž. Nic se nestalo. Jakmile uvolnil prst, tlačítko se vrátilo do původní polohy bez jakékoliv známky odporu. Bylo snad odpojené? To nemuselo nic znamenat, protože dobré stopky mají mechanismus, který zabraňuje náhodnému zmáčknutí a zastavení. Zrovna tak to mohlo být tlačítko pro vynulování stopek po ukončení měření času. To by pak samozřejmě nic v této chvíli nevynulovalo.

Zmáčkl horní tlačítko a červená ručička se zastavila. Zane se podíval pozorně na číselníky. Červená ručička se zastavila jako přibitá na dvaceti třech vteřinách před celou minutou při pohledu proti směru ručiček. Zrovna tak oba malé číselníky ukazující hodiny a minuty stály. Třetí malý číselník však pokračoval v činnosti a jeho vteřinová ručička se dále otáčela v normálním směru hodinových ručiček. To tedy znamenalo, že stopky stály, ale čas běžel dál.

Co z toho vyplývalo? Ty stopky ukazovaly, kolik zbývá ještě jeho klientovi času. Je tedy možné, že když zastaví stopky, pozastaví zároveň čas pro umírajícího? To by nijak nezvýšilo jeho reputaci, ale cožpak nebyla celá tato situace zvrácená? Sudička se zmínila o tom, že byla úmrtí na celém světě pozastavena, dokud se on jako nová Smrtka neujal úřadu. To by vysvětlovalo, proč byly nyní jeho návštěvy u klientů tak krátce po sobě. Mohl tedy pozastavit jeden případ, zatímco byl u druhého.

Tím také mohl získat nějaký čas pro svou potřebu. Mohl zastavit stopky, když se potřeboval vyspat, najíst nebo potřeboval zařídit něco jiného. To byly tedy hodinky! Mohl podřídit události svým potřebám!

Zane viděl, že mu zbývají dvě minuty a těch již zmíněných dvacet tři vteřin a že jeho další klient je na druhé straně zeměkoule. To bylo příliš daleko. Zmáčkl tlačítko na vynulování a byl si jist, že tím získá několik minut k dobru. Skutečně mu teď zbývalo rovných deset minut. Věděl, že za tu dobu ho jeho vůz Smrti dopraví kamkoliv na světě.

Na co však byl hodinový číselník? Měl rozsah do dvanácti hodin, ale jestliže mohl získat změnou programu pouhých deset minut, k čemu mu mohly být hodiny?

Zane nechal tyto otázky na později. Teď potřeboval dát do pořádku své záležitosti. Potřeboval se nějak rozhodnout, co udělat s tou dětskou duší. Nechtěl ji poslat do Pekla, ale bylo mu jasné, že nemá oprávnění ji poslat do Nebe. Možná by ji měl poslat do Očistce, aby tam mohlo být provedeno odborné posouzení. Ale kde Očistec je?

"Je toho ještě tolik, o čem nic nevím!“ povzdechl si.

"Však se to dozvíš,“ ozval se za ním cizí hlas.

3

OVCE A LANĚ

Zane nadskočil úlekem. Na sedadle pro spolujezdce seděl neznámý muž. Bylo mu kolem padesátky, měl knír a kozí bradku a pichlavé modré oči. V rukou držel malou skleněnou kuželku.

"Ty musíš patřit mezi nesmrtelné,“ prohlásil po chvilce ticha Zane.

To máš pravdu,“ souhlasil muž. "Ve skutečnosti jsem jedno z vtělení, jako je Osud nebo Smrt.“

Zane si ho pozorně prohlížel a snažil se uhodnout, kdo by to mohl být. Nakonec to vzdal. "Kdo…“

"Jsem Chronos. Spíš mne budeš znát pod jménem Čas.“ Otočil kuželku a drobné krystalky písku se začaly sypat na druhou stranu. Byly to přesýpací hodiny.

"Čas!“ vykřikl Zane. "Ale vždyť jsi mladý!“ To nebylo zcela přesné. "Chci říct, že nejsi starý.“

"Já nemám žádný věk,“ opravil ho Chronos. "Vím, že mne kdejaký hloupý malíř namaloval jako starce, ale já se raději objevuji jako muž v nejlepších letech.“

"To jsem udělal já… ty hodinky…?“

"Ano, Smrtko, ty jsi mne přivolal. Přizpůsobuji se všem možným změnám chronometru, zvláště těm, které jsou způsobeny klíčovými postavami. Ty jsi mne přivolal nastavením času akce na deset minut. Obvykle Smrt buď zastaví čas, nebo posune čas o dobu, kterou potřebuje na cestu. Když udělá oboje, je to signál pro mne. Přirozeně jsem se přišel podívat, co potřebuješ. My zjevení si musíme navzájem pomáhat.“

"Nevěděl jsem, že jsem ti něco vzkazoval,“ přiznal se Zane. "Jsem tu nový. Musím se přiznat, že jsem ani nevěděl, že existuješ jako člověk.“

"To jsem jenom na sebe vzal lidskou podobu,“ opravil ho Chronos. "Jako zjevení nezbytné složky existence. Osoby jsou různé, ale pravidla fungují dál.“

"To je pro mne těžko pochopitelné. Poznání, že věci jako Smrt a Čas jsou vlastně úřady, a ne přírodní zákony nebo něco podobného.“

"My představujeme pravidla, úřady, zákony a mnohem víc,“ ujistil ho Chronos. "Ale zároveň jsme lidské bytosti a právě ty lidské kvality jsou velmi důležité.“

"Snažil jsem se jenom zjistit, jak ty hodinky vlastně fungují. Mám pocit, že ten ukazatel hodin je tu zbytečný.“

"To zaznamenává tvůj vlastní příspěvek do časového rozvrhu,“ vysvětloval Chronos. "Přidal jsi svému příštímu zákazníkovi sedm minut a třicet sedm vteřin a taky jsi zastavil čas. Máš na to právo, ty jsi Smrt. Můžeš dokonce zastavit chod času úplně, když vytáhneš prostřední tlačítko. Když ale pozdržíš čas na déle než půl hodiny, nastaví se tento úsek na hodinovém číselníku jako zpoždění v časovém plánu, které musí být nahrazeno. Když jsi za časovým plánem o víc než dvanáct hodin, zahltíš úplně kapacitu hodinek a dostaneš se před vyšetřovací komisi v Očistci, která může udělat patřičný zápis a poškodit hodnocení tvé výkonnosti.“

"Cože? Co se stane, když budu mít špatné hodnocení?“

"Zapíše se to jako špatný skutek do tvé duše a to posune rovnováhu ve prospěch Pekla. V počátečním období je tvoje duše v dokonalé rovnováze. Každý, kdo převezme úřad, potřebuje nějaký čas na metodu zkoušek a omylů. Když se však dotyčný vzdá – ať už z jakéhokoliv důvodu – svého úřadu, může negativní hodnocení hodně přitížit jeho duši.“

Tak se to Zane dozvěděl rovnou. Zastával úřad Smrti, ale byl naživu a celkový účet jeho duše ještě nebyl uzavřen. "Co můj předchůdce? Kam se dostala jeho duše?“ "Ten vykonával své povolání dostatečně. Domnívám se tedy, že se jeho duše dostala do Nebe. Nebe by snad mělo být odměnou pro takto vykonanou práci.“

Zaneovi se trochu ulevilo. "Takže když budu dělat svoji práci dobře, tak se moje duše taky dostane do nebe, až přijde můj čas?“

"Jestli přijde. Měla by se tam dostat. Když jsi nastoupil do úřadu, byla tvoje duše v rovnováze a tvoje výkony jsou zatím celkem v pořádku, nemělo by být pro tebe příliš obtížné si svou pozici vylepšit.“

"Jak víš, že je moje duše v rovnováze?“

"Kdyby nebyla, tak by tě nemusela Smrt navštívit osobně.“

Zane se zasmál. "Vidíš, to mne vůbec nenapadlo. Když jsem se snažil spáchat sebevraždu, tak bylo dobro i zlo v mé duši v rovnováze a proto si pro mne přišel můj předchůdce osobně. Kdybych neviděl Smrt přicházet, tak už bych byl mrtev!“

"Je to skutečně neobvyklá situace,“ souhlasil Chronos. "Ale na druhou stranu je to normální. Každý, kdo zastává úřad Smrti, zavraždil svého předchůdce a zatížil tím svou vlastní duši špatným skutkem, ale zároveň odsunul chvíli konečného soudu. Nezávidím ti tvůj systém.“

"Tvůj systém je jiný?“

"Samozřejmě! Každý úřad má svůj vlastní mechanismus předávání. Některý je drsnější, jiný je trochu ohleduplnější. Všichni ale spolupracujeme, když je potřeba, a respektujeme úřad druhých. Cítím se dlužníkem vůči tvému předchůdci, který mi svého času pomohl. Mrzí mne, že musel svůj úřad opustit, ale budu se snažit pomoci jeho nástupci tak, jako by si to přál on sám.“

"On mne nenávidí?“ zeptal se Zane překvapeně.

"V Nebi není nenávisti.“

"Ale vždyť já jsem ho zavraždil!“

"Ty sám budeš zavražděn svým nástupcem. Nenávidíš ho?“

"Jestli nenávidím svého nástupce? Vždyť ho ani neznám!“

"Tvůj předchůdce tě také neznal. Jinak by si dal větší pozor.“

Zane změnil téma hovoru. "Právě jsem sebral duši dítěte. Je úplně v rovnováze. Ta dušička je kompletně šedá. Nechápu, kde se tam mohlo vzít tolik zla a rozprostřít se tak dokonale po celé ploše. Ani nevím, co mám dělat. Mohl bys mi nějak poradit?“

"Mohu se pokusit ti to vysvětlit. To dítě je asi důsledkem incestu nebo znásilnění, a je tedy zatíženo prvotním hříchem. Takové děti jsou zatíženy zlem a nezačínají život s čistým štítem.“

"Prvotní hřích?“ podivil se Zane. "Myslel jsem, že to už je překonaná doktrína.“

"To těžko. Možná to neplatí v nekřesťanských částech světa, ale tady to určitě platí. Víra je základním pilířem existence a vina hraje v náboženství důležitou roli. Taková vina se přenáší na další generaci.“

"To se mi nelíbí,“ protestoval Zane. "Dítě nemá svobodnou vůli, zvlášť ne před svým narozením. Nemá žádnou možnost výběru ani nemůže nijak ovlivnit okolnosti.“

"Ty bohužel neovlivňuješ daný systém. Jsi pouze jeho vykonavatelem. Každý z nás má nějaké výhrady, ale naše možnosti jsou omezeny."

"Taky nevím, kam mám tu dušičku dopravit. Mám pocit, že Očistec by byl to pravé místo, ale stejně nevím, jak se tam dostat."

Chronos se zasmál. "Máš pravdu, že Očistec je to pravé místo, a pro tebe je skutečně snadné se tam dostat. Vždyť tam bydlíš!"

"Cože? Já tam bydlím?"

"Když se zrovna nemusíš starat o duše. Máš pěkný dům Smrti, hotovou rezidenci v oblacích."

"To je teda něco. Nikdy jsem ho neviděl," divil se Zane. "Jak se…?"

"Dostaneš se tam na svém bledém koni."

"Na bledém koni?"

"Smrt jezdí na bledém koni. O tom jsi snad slyšel. Mortis je stále s tebou."

"O tom jsem už slyšel. Ale nemám ani tušení o tom, kde takový kůň může být."

Chronos se zase zasmál. "Ty víš, kde je, ale zdá se mi, že nevíš, co to je." Zaklepal na přístrojový panel auta. "Tohle je Mortis."

"Tohle auto?" Zane se cítil zaskočený. "Vím, že má značku MORTIS, ale je to přece stroj, a ne kůň."

"Zmáčkni ten knoflík." Chronos ukázal na jeden knoflík na přístrojové desce, kterého si Zane předtím nijak nevšiml.

Byla na něm znázorněna hlavička koně, která vypadala jako šachová figurka.

Zane zmáčkl knoflík a zjistil, že sedí na krásném hřebci. Jeho kůže byla bílá jako vybělené kosti, hříva měla barvu stříbra a jeho kopyta byla jako z oceli. Potřásl hlavou, zastříhal ušima a z nozder vypustil obláček bledé páry.

Zane vždy snil o létacím koni. Teď se mu jeho sen splnil. Tenhle kůň sice neměl křídla, ale mohl jet kamkoliv!

"Potřebuješ ještě něco vědět?" zeptal se Chronos a ušklíbl se. Seděl teď na koni za Zanem.

"Je toho ještě spousta, co bych potřeboval vědět," řekl Zane, který byl doposud šokován změnou auta na koně. Znal toho dost z vědy i magie, ale něco takového ještě neviděl. Cítil pod sebou teplo koně a jeho pevné svaly. "Nějak se mi to teď ale nezdá moc důležité."

"Nezapomeň, že jsi zastavil čas," připomněl mu Chronos. Slezl z koně. "Teď tě nechám samotného." Přesýpací hodiny zazářily a Chronos zmizel.

"Čas letí," zamumlal Zane. Konečně se trochu probral a poplácal koně. "Bude nám to spolu klapat, tím jsem si jist. Zatím nemám moc zkušeností s jízdou na koni, tak bych měl raději pro běžné případy ve městě používat raději vůz. Pokud ovšem musíme teď do Očistce, tak…"

Hřebec nesouhlasně zafrkal. Zane usoudil, že to kůň ví lépe než on, tak se s ním nehádal.

Podíval se na sedlo a našel na něm knoflík. "Tímhle se zase změníš v auto?" prohodil a zmáčkl knoflík. Najednou zase seděl v autě. Dobrá! Byl by toho měl plno na srdci, co by rád řekl Mortisovi v jeho koňské podobě, ale povinnost volá. Zmáčkl na hodinkách startovací knoflík a při tom si všiml, že na hodinovém číselníku se objevila půlhodina, kterou bude muset nahradit. Alespoň však pochopil, jak celý systém funguje.

Zorientoval se zase ve voze Smrti a zmáčkl knoflík pro nadzvukovou rychlost. Ze zvířete byl zase stroj! Bylo to zvláštní, ale ne nepohodlné. Zajímalo by ho, jestli je ten kůň robot, nebo jestli je to auto živé. Snad to později zjistí. Alespoň se vysvětlilo, proč bylo řízení tak snadné. Bylo to zřejmě tím, že tomu napomáhal zvířecí cit. Lidé, kteří se na řízení nesoustředí, mohou narazit do stromu nebo jiné překážky, ale jezdci na koni se to nikdy nestane, protože kůň dává pozor, i když se jezdec nesoustředí. Ten pocit, že sedí uvnitř koně byl však zvláštní.

Tentokrát přijel na parkoviště u velkého stadiónu. Byla již noc, ale reflektory ozařovaly okolí, takže to vypadalo skoro jako ve dne. Zane se podíval na kameny, aby se přesvědčil, zda nedošlo k omylu. Kočičí oko bylo velké, oba obrazce se spojily a šipka ukazovala na nedaleký stadión.

"Tak to musí být ono," řekl si Zane. Vystoupil z vozu a zamířil ke stadiónu. Muž, který trhal lístky, si ho nevšímal, protože ho považoval za funkcionáře hostí. Zane vstoupil dovnitř a sledoval šipku.

Hra byla v plném tempu. Byl to zápas profesionálních fotbalistek, jejichž dresy prozrazovaly, že se jedná o zápas Ovcí proti Laním. Míč byl u čáry označující devadesátistopovou vzdálenost v poli Laní a děvčata se tam tahala o míč ve velkém stylu tělo na tělo.

Šipka ukazovala na hřiště. Ale v té části nikdo nebyl. Akce probíhala na druhé straně.

Zane šel kolem hřiště a necítil se zrovna příjemně, protože stadión byl zaplněn lidmi. Šipka v kameni se otočila a stále ukazovala k čáře padesáti stop v poli Ovcí. Tam bylo stále prázdno.

Snad se ten kámen neporouchal? Ale ne. Hned mu došlo, že vlivem posunu času přijel dříve. Zbývaly mu ještě tři minuty, než měl vstoupit do hry. Musel prostě počkat.

Posadil se pohodlně na lavičku u čáry na sto padesáti stopách. Už na ní sedělo několik Laní. Byla to samá statná, dobře trénovaná děvčata, v jistém smyslu i atraktivní. Všude kolem bylo plno síly a sportovního úsilí. Nejbližší hráčka se na něj zadívala, potřásla hlavou, podívala se ještě jednou a pak se odvrátila, jako by se jí něco zdálo. Copak někdo viděl Smrtku na fotbalovém zápase?

Ovce tlačily, seč jim síly stačily. Měly na sobě jasné modré dresy a chrániče značně zvětšovaly jejich ženské přednosti. To už bylo na Zanea trochu moc. Nikdy neviděl ty dívky tak zblízka a teď nevěděl, na co se dívat dříve.

Quarterback Ovcí ustupovala s míčem dozadu, aby měla dost prostoru na rozehrání míče. Odhodila ho těsně před tím, než k ní doběhly dvě Laně. Objevil se prudký záblesk, jak házecí heslo odrazilo blokovací kouzla a uvolnilo míči volný prostor pro let k cíli. Příjemkyně míče vyskočila nádherným výskokem pod zvláštním úhlem a tím značně překvapila obranu, která si huhlala kouzla pro upadnutí míče. Ovce s výkřikem zachytila prudce letící míč, přitiskla ho

na svá silná prsa a spolehlivě se s ním skulila na trávník. Byla to nádherná hra, kterou diváci odměnili bouřlivým potleskem.

Ale objevil se černý praporek. Rozhodčí se seběhli a radili se, co se stalo. Dohodli se, že bylo použito nedovolené kouzlo které oslepilo bránící Laně. Poslední akce byla zrušena a bylo rozhodnuto, že Ovce budou potrestány. Protože Ovce byly již v gólovém území, zvolila kapitánka Laní raději než posunutí o několik stop kouzlo přivolávající protivítr. To mohlo trvat alespoň dvě minuty a tím zabránit jakémukoliv útoku. Zane si všiml, že má quarterback Ovcí na dresu vyšito jméno, jehož iniciály byly O. D., a hned si vzpomněl, že ji viděl hrát v televizi, když byl ještě naživu. O. D. popadla míč a sama se rozběhla do gólového prostoru vyhýbajíc se přitom několika bránícím hráčkám soupeře. Použila při tom několik povolených úhybných kouzel. Nedaleko cílové čáry ji někdo zastavil a použil k tomu i svlékací kouzlo, takže milá O. D. byla nyní nahá, nebo alespoň byla vidět. Zane si uvědomil, že ji předtím dres činil částečně neviditelnou a tím ji fyzicky chránil. Teď bylo vidět, že je to skutečně pěkně stavěná zdravá dívka. Řev publika se zdvojnásobil.

Když O. D. zjistila, co způsobilo takový bouřlivý ohlas, zrudla. Ne hanbou, ale vztekem. Když se k ní přiblížila další Laň z obranné řady, O. D. ji popadla za vlasy a vztekle ji otočila.

Laň si to nenechala líbit, také popadla O. D. za vlasy a snažila se ji otočit, aby na ní mohla vyzkoušet nějaký chvat z juda. Tak se obě snažily navzájem se přetočit a točily se dokola zády k sobě. "Do toho!“ jásal dav potěšením bez sebe, jak se jim hra vyvinula přímo před očima. Orchestr začal k zápasu taneční chorál, neboť to cloumání skutečně připomínalo tanec, zvláště když se k němu přidaly další dvojice. Konečně se podařilo několika pořadatelům vniknout mezi dívky a snažili se je odtrhnout od sebe.

Celá akce se nemohla obejít bez trestu. Tahání za vlasy není dovoleno. Jakmile se prach boje usadil, objevily se praporky rozhodčích. Ovce ztratily několik stop hrací plochy.

O. D. se nechala vystřídat, odešla ze hřiště a nějakým protikouzlem si spravila poškozený dres. Místo O. D. přišla na hřiště dívka, která měla za úkol odkopnout míč na branku nebo alespoň co nejdále. Svlékací kouzlo zůstalo bez trestu, neboť evidentně nepoškodilo O. D. ani fyzicky, ani společensky. Pouze rozradostnilo množství fanoušků. Jeden z nich radostně volal: "Náš quarterback rozhodně není žádný béčko!“

Kouzelný vítr nedovolil nijak dlouhý odkop, takže Laně získaly míč na čáře označující padesát stop. Neztrácely čas a okamžitě rozehrály míč a bez jakýchkoliv kouzel získaly třicet pět stop. Byla to pěkná hra, při které Ovce zbytečně vyplýtvaly několik protikouzel. Potom ovšem Ovce zpřesnily obranu a pro Laně to vypadalo hned hůř. Narazila na sebe kouzla a protikouzla, kouzelný vítr utichl a s ním jako by utichli i fanoušci Laní.

Quarterback Laní se v zoufalé snaze zvýšit tlak pokusila o hod dlouhý přes sto stop. Útočné křídlo se pokusilo zachytit dlouhou přihrávku, ale Ovce s číslem 69 byla blíž a zachytila míč.

Fandové Ovcí začali bouřit a slavit, ale hráčky Laní se nechtěly dát a tvrdě srazily devětašedesátku Ovcí na zem. Najednou začal zmatek… číslo 69 se nezvedalo. Lékař týmu běžel se svým kufříkem na místo srážky.

To připomnělo Zaneovi jeho povinnost. Hodinky byly na nule a šipka ukazovala k nešťastné hráčce Ovcí.

Spěchal na hřiště, protože si byl jist, že ona je jeho zákazník. Nezdržoval se nějakým rozhlížením, protáhl se mezi okolostojícími dívkami, protlačil se k ležícímu tělu a vytáhl duši z těla ven.

Nikdo si ho nevšiml. Hráčka s číslem 69 se uvolnila. Po ohromné bolesti způsobené zlomením páteře pro ni byla smrt vysvobozením.

Zane kráčel pryč a při chůzi skládal duši. Vyčítal si, že se nechal strhnout hrou. To bylo neprofesionální. Kvůli jeho nepozornosti ta dívka trpěla zbytečně déle, než opravdu musela. Těžko mu však mohl někdo jiný vyčítat neprofesionalitu, protože se opravdu snažil dělat svou práci co nejlépe.

Hodinky znovu začaly odpočítávat čas. Zbývalo mu pět minut. Pospíchal do svého vozu, vlezl dovnitř, zorientoval se pomocí kamenů a zmáčkl knoflík pro nadzvukovou rychlost tak prudce, že si div nevymkl prst. Měl na sebe ještě stále pořádný vztek. Již nesmí nikdy dopustit, aby se nechal rozptýlit na úkor zákazníka.

Popadl dva kameny, aby zanalyzoval nejnovější duši, ale byl tak rozčilen, že mu jeden z nich upadl na podlahu. Než se mu podařilo jej zvednout z podlahy, bylo mu jasné, že taková analýza by stejně k ničemu nevedla, a proto se rozhodl to odložit na pozdější dobu. Smotal opatrně duši a vsunul ji do vaku.

Přitom přejel hnědým kamenem kolem svého těla a všiml si, že se kámen rozzářil. Ten kámen analyzoval jeho vlastní duši!

Nu, koneckonců, proč ne? Kámen se zajímal pouze o zlo zapsané v té které duši, a ne o to, jestli je ta duše živá nebo mrtvá. Vždyť nakonec duše je nesmrtelná, pouze tělo může umřít. S těmito kameny mohl analyzovat rovnováhu mezi dobrem a zlem v duši jakéhokoliv člověka, živého či mrtvého.

Najednou se zarazil. To by byl pěkně hloupý nápad analyzovat vlastní duši. Vždyť jeho duše je v přesné rovnováze a zůstane tak, dokud neskončí jeho zkušební období. Je ve stejné situaci jako to nechtěné dítě, okolnosti ho drží v nerozhodné pozici.

Jeho duše byla jedním z důvodů, proč by se měl snažit vykonávat svou práci co nejlépe, ačkoliv pro ni nemá zatím žádnou kvalifikaci. Jeho duše byla v sázce. Zaživa o tom moc nepřemýšlel, ale teď, když věděl, že Peklo skutečně existuje, si na to chtěl dát pozor. Nechtěl se tam po smrti dostat! Musel se snažit dělat svou práci dobře, aby se dostal do Nebe. Pak by nemusel mít strach z věčnosti.

Vůz zastavil na školním parkovišti. Zane sledoval šipku spletí chodeb ve školském komplexu. Byla zrovna přestávka a chlapci mezi deseti a dvanácti roky přecházeli po chodbách do učeben. Většinou si ho nevšímali a šli si za svým cílem. Jeden chlapec ho ovšem přehlédl a vrazil do něho. Zane ucítil slabou ránu a měl pocit, že se chvilku nemohl nadechnout. Chlapec se vzpamatoval a pohlédl nahoru. "Jéé, maska z halloweenu!“ vykřikl. "Lebka!“ A zmizel.

Copak je halloween? Ale s tou maskou byl blíž, než si myslel. Možná to bylo nadání mládí.

Zane prošel kolem další třídy, kde se učitel snažil vysvětlit znuděným studentům něco o počítačích. Kolem zdí učebny bylo rozestaveno množství počítačů nejlepších značek. Zane by byl rád, kdyby mohl vlastnit kterýkoliv z těchto špičkových přístrojů. Věk počítačů s sebou přinášel mnohé výhody. Zane již věděl, že pomocí počítačů je možno vyvolávat i mocné démony poměrně bezpečně, protože moderní elektronika nikdy nedovolí, aby se jí nadpřirozené síly vymkly z rukou. Ale bohužel, on teď neseděl za žádným z těchto počítačů.

V další učebné se žáci seznamovali s moderními technikami použití magie. Studenti vypadali netečně, zdálo se, že je ani toto umění nijak nezaujalo. Obrazy na stěnách seznamovaly s nejrůznějšími typy amuletů, milostných lektvarů, panenek woodoo, kouzelných zrcadel, s duchy, které bylo možno posílat i poštou, a s nejnovějšími výtisky s kouzly a různými čarovnými kameny. O těch posledně jmenovaných už Zane věděl něco i ze své vlastní zkušenosti.

Konečně se dostal do útulné místnosti, která sloužila jako školní ošetřovna. Byl tam chlapec, který mohl být asi v tom věku jako chlapec, který před chvílí do Zanea vrazil. Tenhle však byl smrtelně nemocen. Vedle něho seděla zdravotní sestra, která zrovna hovořila do telefonu: "…nemohu čekat na to, až mi to rodiče dovolí. Stejně se jich nemohu nikdy přes den dovolat. Potřebujeme ihned létající koberec první pomoci. Musí se dostat do nemocnice dřív než…“

Zarazila se, když zahlédla Zanea. "Ach ne!“ vykřikla a pověsila telefon. "Už je příliš pozdě, že?“

Zane se podíval na hodinky. Už byl čas. "Ano,“ odpověděl, přistoupil k chlapci a vyňal jeho duši.

Sestra si zakryla oči rukou. "Musím mít nějaké vidiny,“ řekla zlomeným hlasem. "Je to strašné, když umírají tak mladí.“

Zane stál nad ní s chvějící se duší v ruce. Cítil se vinen. Proč musel takový malý nevinný chlapec zemřít? "Musím dělat svou práci,“ řekl sestře. "Ale byl bych rád, kdybyste mi řekla něco o tom chlapci.“

"Asi jsem blázen, když mluvím se zjevením,“ odpověděla a dívala se přímo na Zanea. "Ale pokusím se vám odpovědět. Byl to nejmladší narkoman, jakého jsem kdy potkala, když nepočítám nějaké čichače. Tenhle chlapec bral všechno, co sehnal. Kokain, heroin, LSD, kouzelný prach – prostě všechno, co by mu pomohlo utéct z reálného světa. Lhal, kradl a… však to znáte, co jsou schopni udělat, aby se dostali k nějakým penězům na drogy. Tentokrát asi sehnal něco setsakramentsky silného a on tomu nechtěl věřit, až si ho vzal sám Satan.“

"Nemusel to být nutně Satan,“ odpověděl Zane. "Jeho duše je skoro v rovnováze mezi dobrem a zlem. Ještě může být spasen.“

"To doufám. Byl to docela slušný chlapec. Někdy jsme spolu mluvili, když se vzpamatovával z drog. Vím, že toho chtěl nechat, ale nebyl schopen svůj zlozvyk potlačit. Myslím, že to u něj bylo nějak geneticky zakódované. Jako kdyby ho něco vykolejilo a vrhlo ho do nepřirozené deprese, ze které nebylo jinak úniku. Vím, že v tom nechtěl pokračovat. Kolikrát jsem mu sama domlouvala pro jeho vlastní dobro a on mne vždy vyslechl a nikdy se mnou nehádal. Ale byl v něčem tak dětinský. Měla jsem asi být trochu přísnější. Vždycky jsem ale doufala, že…“

Zane slyšel někoho přicházet, tak se rozhodl radši zmizet. Měl toho však dost k přemýšlení. Za prvé zjistil, že ho někteří lidé mohou vidět jako Smrtku, i když sami neumírají a ani tomu sami plně nevěří. Možná je to otázka okolností. Ta sestra byla rozrušená a určitě Smrt očekávala a navíc jí ten hoch nebyl lhostejný. Za druhé se ukázalo, že i mladí mohou mít v duši plno zla. Ten chlapec jistě vykonal nějaké špatné skutky, aby se dostal ke své droze. Jestli v jeho duši ještě nepřevážilo zlo, tak by jistě zlo převážilo, kdyby umřel později. Možná měl štěstí, že umřel už dnes.

Také ta zmínka o genetickém důvodu pro chlapcovo chování Zanea trápila. Deprese byla zákeřná záležitost, to věděl ze své vlastní životní zkušenosti, a mohla se projevovat nejzvláštnějšími způsoby. Nepochybně mohla být spíše biologického než psychického původu. Otázkou zůstávalo, zda bylo správné, aby měl na duši hřích někdo, kdo si neuměl nijak poradit. Zane si na to neuměl odpovědět. Nebylo to totiž tak jednoduché.

Hodinky už zase odpočítávaly čas pro dalšího zákazníka a Zane věděl, že teď bude mít frmol, dokud nedožene svůj původní harmonogram. Přesto cítil neodolatelnou potřebu udělat si chvíli přestávku. Zmáčkl tlačítko STOP.

Trápil ho následující problém. Zastávat úřad Smrti byla vážná záležitost. Nemohl jen tak sbírat duše, aniž by si to nějak rozumně nevysvětlil. Představovala tato práce to, co by chtěl dělat navždy?

Seděl v zaparkovaném voze a přemýšlel. Potřeboval najít nějakou odpověď, ale najednou si uvědomil, že ani neumí popsat svá přání. Nevěděl, co by chtěl dělat, ale věděl, že v tom, jak to dělá doposud, je něco špatně.

Jeho úvahy byly najednou přerušeny randálem z pomalu projíždějícího vozu. Byla to reklama na Pekelný oheň v podobě známé a populární odrhovačky: Slyšte, co poslové andělů volají. Ještě deset let, než se dostanete ven! Ještě deset let, než budete volní a vypadnete z vězení života!

Satan si nikdy nedá pokoj s reklamou. Zane nebyl žádný anděl ani svatoušek, ale tenhle výsměch všem nebeským záležitostem ho urážel. Mohlo to snad nalákat váhající duše Peklu? Jisté je, že Zane mohl zaživa patřit mezi potenciální kandidáty takového vábení. I kdyby jeho duše nebyla prokazatelně v naprosté rovnováze, Zane vždycky tušil, že jsou v něm stopy zla. Byly to skvrny na jeho duši, které nemohly být nikdy vymazány. Teď už byl schopen si dokonce přiznat, že byl v jistém směru vrahem a od té doby měl tušení, že jeho duše patří do Pekla, i když ve skrytu nikdy v Peklo nevěřil. Proč měl zrovna on být soudcem jiných? Ten chlapec měl na své duši hřích z užívání drog, ale byl snad Zane lepší?

Ale jaký měl výběr? To se mu stále vracelo na mysl. Pomohl by snad někomu, kdyby odmítl dělat svou práci? Na místo Smrtky by přišel někdo další a celý koloběh by pokračoval.

"V tom případě to klidně mohu dělat já,“ prohlásil Zane a zmáčkl stopky. Ale vnitřně nebyl plně spokojen. Základní otázku si nezodpověděl. Dělal tu práci, protože nevěděl, co by měl dělat jiného, a také proto, že nebyl ještě připraven vzdát se života, ať už byl jakýkoliv. Jeho sebevražedný pokus už patřil minulosti. Ostatně to byl jen chvilkový výstřelek, ve skutečnosti chtěl žít. A jestli měl sloužit nějaké vyšší síle, bude tedy sloužit. Zatím toho moc nedokázal.

Zane s trpkostí přiznával, že toho za svého života mnoho nedokázal. Byl pouhým zrnkem, jakých jsou v kosmu milióny. Kdyby vůbec nežil, život by nebyl ani lepší, ani horší. Bylo skutečnou ironií, že se teď dostal na tak důležité místo.

Už se pomalu orientoval ve svém voze. Prolétal nad povrchem země, aniž tomu věnoval nějakou zvláštní pozornost. Jestli to dobře počítal, tak už letěl ke svému šestému případu. Samozřejmě toho bylo ještě mnoho, co by se měl naučit, když tedy předpokládáme, že se to naučit chtěl.

Oceán přešel v pláže a zelený pruh pobřeží. Potom vůz proletěl horami a dostal se nad pouště, kde byl písek v dunách, které vypadaly jako zmrzlé vlny moře. Zane byl někde na jihu, ale ten ostrov byl obrovský. Asi to byl spíš kontinent než ostrov.

Vůz zastavil na konci opuštěné cesty v hornaté oblasti. Hodinky ukazovaly, že zbývají ještě čtyři minuty. Kde však byl klient?

Kámen s šipkou vypadal tentokrát dost nejistě. Zane kamenem otočil a šipka se otáčela, jako by byla na rozpacích. V každém případě nebylo v dohledu žádné lidské obydlí.

Zaneovu pozornost upoutalo blikající světélko na přístrojové desce. Blikal tam knoflík s koňskou siluetou. Zane ho zmáčkl.

Najednou seděl na svém hřebci a plášť mu povíval v čerstvém větru. "Co teď, starý brachu?“ zeptal se koně. Kůň se pohnul dopředu a začal stoupat do prudkého svahu. Normální kůň by nebyl schopen šplhat do tak prudkého kopce, ale tohle nebyl obyčejný kůň. Mortis vyšplhal na vrchol hory kde se krčila primitivní chajda.

Tak tady to bylo. Šipka mu nemohla ukázat cestu, protože tam nebylo potřeba ukázat směr, ale cestu vzhůru. Nebyla vybavena na to, aby mohla naznačit takový úhel.

Vůz tam nemohl vyjet, protože to nebylo v silách žádného vozu. Smrt se vždy musela řídit podle okolností.

Cestou po strmém svahu vzhůru Zane zase přemýšlel o sobě a svém novém úřadu. Tísnivý pocit nebezpečí, snad strach z pádu, způsobil, že ho napadaly jenom ty nejhorší myšlenky. Proč měl zastávat úřad Smrti, když se na to necítil a nebyl si jist, že je lepší než ti, které měl soudit. Kdyby teď zemřel, asi by to bylo v pořádku. Kdyby se snad propadl do Pekla, i to by zřejmě bylo v pořádku! Zabil přece svou matku, a neměl proto právo sdílet s ní Nebe. Neviděl jiné východisko, než že si bude muset odpykat svůj trest.

Ano… to je ono! "Vzdávám se svého úřadu!“ vykřikl prudce. "Pošlete mě rovnou do Pekla!“

Nic se nestalo. Kůň stále mířil k chajdě a nijak si nevšímal Zaneova křiku.

Bylo to jasné. Nemohl se jen tak vzdát svého úřadu. Musel se nechat zabít svým nástupcem, který převezme úřad po něm.

Když se konečně dostal nahoru k chatrči, zbývaly mu ještě dvě minuty. Ze dveří vyšla žena a kráčela mu v ústrety. "Jsem připravena, Smrti,“ prohlásila. "Vezmi mne na svého krásného koně a odnes mě do Nebe.“

Ta žena ho překvapila! Očekával muže, možná muže s puškou. Mohla by se na něj ta žena vrhnout a případně se stát jeho nástupkyní? Snad ji bude nutno trochu přesvědčit.

"Nemohu ti slíbit, že se dostaneš do Nebe,“ řekl. "Tvá duše je v rovnováze. Může jít oběma směry.“

"Ale já jsem si vzala jed, abych mohla odejít ze světa, kdy si budu přát já!“ přela se s ním. "Měla bych jít do Nebe.“

"Vezmi si nějaký protijed nebo jinou protilátku,“ radil jí Zane a byl zvědav, zda ho poslechne. Bylo mu snad souzeno v díle pokračovat? Jak by mohla použít jed proti němu když už ho použila sama? To určitě nepůjde! "Prodluž si život a potom si spolu promluvíme.“

Žena váhala. "Já nevím…“

"Pospěš si!“ volal Zane a viděl, jak se jeho šance rozplývá. Jestli se ta žena rozhodla zemřít, nezbaví se hned svého úřadu a příště možná nenalezne dost odvahy, aby proti sobě popudil dalšího zákazníka.

" Mám tady nějakou medicínu, která by mohla neutralizovat jed, ale…“

"Vezmi si to!“ radil jí důrazně.

Podlehla naléhání, přinesla nádobu a vypila její obsah.

"Teď přines pušku nebo alespoň nůž,“ řekl jí Zane.

"Cože? To jsi mi radil, abych neutralizovala jed, abych pak použila něco ještě strašnějšího?“

"Ne pro sebe. Na mne. Chci, abys mne zabila!“

Zírala na něj. "Něco takového neudělám. Za koho mne máš?“

Zane viděl, že to nepůjde. Ta žena nebyla žádná vražedkyně. Slezl z koně, vzal ji za ruku a odvedl ji na verandu, kde stál stůl a židle. "Proč jsi chtěla zemřít?“ ptal se.

"Proč se o to zajímáš?“ odpověděla, ale bylo cítit, že není zcela proti nějakému hovoru. Mluvila silným dialektem, který byl zřejmé v tomto kraji obvyklý.

"Není tomu tak dávno, co jsem se sám rozhodl zemřít,“ vysvětloval Zane. "Pak se to trochu zvrhlo… bylo by těžké celé ti to vysvětlit. Teď chci zase zemřít.“

"Jak by mohla Smrt zemřít?“

"Smrt může zemřít. Věř mi. Já prostě zastávám tenhle úřad a ten může být tvůj, když…“

"To je děsné. To nebudu poslouchat!“ křičela.

Zane si povzdechl. "Pověz mi, co tě trápí.“ Věděl o sobě, že není žádný psycholog, ale potřeboval se trochu vzpamatovat a pochopit, o co tady jde.

Můj muž mě opustil,“ řekla vztekle. "Po patnácti letech manželství! Kvůli nějaké mladší ženě. Já mu ukážu!“

"Podle tvého náboženství není sebevražda hřích?“ zeptal se.

Zarazila se a chvíli přemýšlela. "Asi je, ale…“

"Udělala bys to, kdyby ho nebylo? Co si tím pomůžeš? On ti ublížil a teď si chceš ještě ublížit ty sama."

"Já jsem žena," řekla s kyselým úsměvem. "Podlehnu spíš emocím než rozumu."

Zane jí vrátil úsměv a ocenil její humor. Málokterá žena je schopna se přiznat k tomu, že se chová nelogicky. "Tvá duše byla v rovnováze mezi dobrem a zlem. Tenhle skutek by tě mohl posunout blíž k Peklu. Měla bys udělat něco, o čem si myslíš, že je správné, aby ses dostala do Nebe."

"Ach! O tom jsem vůbec nepřemýšlela. Nechci se dostat do Pekla."

"Věř mi. Teď jsi na rozhraní. Spáchala jsi nějaké zlo a teď…"

Vzdychla. "Asi máš pravdu. Já jsem mu dávala co proto. Asi víš, jaké jsou ženské potvory, když se opravdu snaží."

"Ani ne. Vždycky jsem si myslel, že jsou ženy symbolem dobra a čistoty," přiznal Zane. "Většina zla pochází od mužů. Ženy by měly přijít po smrti do Nebe."

Hořce se usmála. "Ty hlupáku. Mezi ženami je více zla než mezi muži. Můj manžel chyboval čistě kvůli své mužské nátuře. To já jsem spáchala skutečné zlo. Jak jsem mohla být tak naivní, že jsem doufala, že se dostanu do Nebe."

"Tak počkat," upozornil Zane. "Neřekl jsem, že patříš do Pekla. Řekl jsem ti, že jsi přesně na hraně. Máš šanci se dostat do Nebe. Tomu věřím. Můžeš mnohé napravit. Vím to, protože sbírám duše, které jsou na vážkách. Jdi a čiň dobro po zbytek života a dostaneš se do Nebe. Tenhle slib snad stojí za trochu odříkání."

"To určitě ano," přikývla. "Ale jak to bude s tebou? Nepokazil sis to nějak tím, že jsi mne nesebral a nechal mne jít?"

"To nevím," přiznal Zane. "Nedělám to dlouho. Nechci prostě vidět umírat někoho, kdo by mohl žít."

"Vždyť jsi mne sám žádal, abych tě zabila!"

"Uznávám, že to byla chyba. Uzavřeme spolu obchod. Ty budeš žít a já budu taky žít."

Usmála se trochu srdečněji a hned vypadala trochu lépe. "Dobrá. Tak platí! Stejně manžela na nic nepotřebuju."

Zane vstal. "Musím už jít. Mám další schůzku. Doufám, že se už nepotkáme." Podával jí ruku.

Přijala podávanou ruku, i když vypadala úplně bez masa. "To si budu pamatovat. Potřásla jsem si rukou se Smrtí."

Zane se smál. "Je to určitě lepší než to, co jsi chtěla udělat."

"A lepší, než co jsi chtěl udělat ty."

Přikývl na souhlas. Vrátil se ke koni a nasedl na něj. Zamával ženě na rozloučenou a odjel.

4

ČARODĚJ

Hodinky už zase odpočítávaly čas. Tentokrát zbývalo pouze devadesát vteřin. "Nemáme čas sjíždět tu horu," řekl Zane. "Můžeš mě tam odvézt rovnou, Mortisi?"

Hřebec zaržál na souhlas, napjal svaly a vznesl se do vzduchu. Kolem se míhala oblaka, pod nimi ubíhala země, moře a zase země. To byla jízda! Když kůň přistál, byli zase v Americe. Přesně řečeno, byli zpět v Kilvaroughu. Zane znal své město dobře. Je jasné, že i tady lidé umírají a někteří z nich jsou pravděpodobně na rozhraní mezi dobrem a zlem. Není se vlastně čemu divit.

Zastavili na bohatém pozemku na předměstí. Kolem zahrady byly masivní železné mříže a v zahradě hlídkovali dva okřídlení lvi. Byla to krásná zvířata se svalnatými těly a pořádnými pařáty. Tito kříženci lva a orla byli jistě oddáni člověku, který je za pomoci magie stvořil, a představovali proto nejlepší možnou ochranu. Tahle "ochranka" prozradila Zaneovi o majiteli víc než bohatství kolem.

Když však začali strážci ohrožovat Zanea, jeho kůň zvedl jedno ze svých kovových kopyt v nepřehlédnutelném varovném gestu. Je jen málo kříženců lva a orla, kteří by se lekli koně, ale tihle dva byli dost chytří na to, aby poznali, že tohle není obyčejný kůň.

Zaneovi se nechtělo slézt z Mortise a vzdát se jeho ochrany před těmi příšerami. Zrovna tak mu však bylo jasné, že nemůže s koněm vjet do budovy. Rozhlížel se kolem sebe a objevil nějaký předmět připoutaný k sedlu. Rozdělal úchytky, které zároveň předmět zakrývaly a spatřil dlouhé prohnuté držadlo, z něhož trčely dva kolíky a na konci byl přidělán kovový břit. Teď bylo jasné, že je to kosa.

Zane měl velice omezené zkušenosti s používáním tohoto nástroje, který kdysi používali farmáři při sklizni obilí. Některé zvláště citlivé kouzelné rostliny trpěly značnou újmu, když byly sklízeny za použití strojů, a proto bylo možno ještě dnes čas od času spatřit tyto archaické nástroje. Většina škol proto věnovala několik hodin praktické výuky těmto nástrojům. To byl také důvod, proč byl Zane snad schopen použít kosu k původnímu účelu, ale neměl ani tušení, jak ji použít jako zbraň. Když vzal kosu do rukou, cítil její lehkost a nádhernou vyváženost. A když viděl vražedné ostří, pocit nejistoty poněkud polevil. Tento nástroj byl zcela jistě kouzelný a to kouzlo mu dodávalo tolik, co chybělo Zaneovi. Věřil, že síla a schopnosti kosy vynahradí jeho chabé umění. Navíc byla kosa tradičním nástrojem Smrtky, smrtícím nástrojem strašného žence, takže byl nyní aspoň kompletní.

Kůň zastavil a Zane sestoupil. Ano, teď byl Smrt a stál tu se svým smrťáckým nástrojem. Začínal tomu sám věřit. Snad bude schopen vykonávat svůj úřad, jak se sluší a patří.

Zbývalo třicet vteřin. Vykročil k domu. Obě příšery roztáhly křídla a zastoupily mu cestu. Zaujaly hrozivé pozice s hrůzně rozevřenými zobáky a roztaženými pařáty. Z jejich hrdel začalo vycházet hrůzostrašné sípání.

Zane si přitáhl pevně svůj plášť kolem těla a výhrůžně vystrčil kosu. Obě příšery kousek ustoupily, protože

měly zjevný respekt před jejím ostřím. Vykročil proti nim a pozoroval situaci pouze úzkou štěrbinou ve své kapuci.

Vyšlo to! Možná se ty příšery nebály ničeho živého, ale každý tvor se bojí smrti, jakmile ji pozná.

V okamžiku, kdy se na hodinkách objevila nula, vstupoval Zane do hlavní místnosti v domě. V pohodlném křesle tam seděl starý muž.

"Zadrž na chvíli, Smrti," řekl muž. "Rád bych si s tebou popovídal."

"Nemáme už čas," odpověděl Zane a už skoro nebyl překvapen jako poprvé, že ho lidé poznají a oslovují ho přímo. Bylo jasné, že když si to někdo skutečně přeje, je schopen s ním komunikovat.

Muž se usmál. "Měl bych ti říct, že jsem čaroděj třicáté druhé kategorie. Moje jméno ti nic neřekne, protože moje anonymita je zároveň mou ochranou. Mohu na čas zadržet tvou ruku… ano i tvou, Smrti. Ale já se ti nechci nijak protivit ani s tebou zápolit. Chci si s tebou pouze trochu popovídat. Odlož na okamžik svou zbraň, slib mi chvilku své pozornosti a já ti slibuji, že se ti odvděčím něčím skutečně hodnotným."

"Chceš snad podplatit Smrt?" zeptal se Zane zpola uražen, ale ještě víc zvědav, co za tím bude. Odložil kosu a opřel ji o zeď nedaleko dveří. "Co mi můžeš nabídnout?"

Už teď jsem ti dal víc, než si myslíš," odpověděl čaroděj. "Ale vyjádřím svůj návrh přesně. Zastav na pět minut své hodinky, a když pak nebudeš chtít v diskusi pokračovat, odevzdám se ti se vší úctou. Na oplátku ti mohu nabídnout lásku své dcery."

Tím Zanea nijak nepotěšil. Hořkost nad tím, jak zbytečné ztratil Angeliku ve prospěch podvodného prodavače kamenů, byla stále ještě příliš živá. "Co je Smrti do žen?" zeptal se Zane.

"Za maskou Smrti zůstáváš stále mužem. Ani Smrt nechce být sama."

"Co mám udělat pro muže, který je ochoten obětovat dceru za pár minut života?" zeptal se Zane odmítavě.

"Zvláště když ten muž chce obětovat dceru někomu, kdo zabil svou matku," souhlasil čaroděj,

Zane zmáčkl STOP a zastavil tím čas, který už stejně přeběhl pravou chvíli. "Poslouchám tě, čaroději," procedil mezi zuby.

"Měl bych ji zavolat," prohlásil čaroděj a zaklepal prstem na opěradlo křesla. Ozval se zvuk malého zvonečku.

To Zane nečekal, a proto zůstal zticha. Ten čaroděj byl jistě schopný a věci znalý muž, který si dal práci a prošel si Zaneovu minulost. Zane neměl potuchy, proč chtěl do celé záležitosti vnášet svou dceru, ale to byla jeho věc. Možná vypadala tak odpudivě, že by si nikdo nepovažoval za čest se s ní nějak zahodit.

Dívka vstoupila do místnosti. Byla nahá. Vlasy měla schované pod koupací čepicí, bylo zřejmé, že se zrovna sušila po koupeli. Měla štíhlé a pěkně tvarované tělo, ale nebylo na ní nic zvláštního. Byla to normální zdravá žena ve věku asi dvaceti let. "Co se děje, otče?" zeptala se lehkým melodickým hlasem.

"Nabídl jsem tvou lásku tady tomu člověku," oznámil jí čaroděj a ukázal na Zanea.

Rozhlížela se kolem sebe zjevně překvapena. "Jakému člověku?"

"Uvidíš ho, když se budeš skutečně snažit. On je nová Smrtka."

"Smrt!" vyjekla s hrůzou v hlase. "Tak brzo?"

"Přišel si pro mne, ne pro tebe, miláčku. Budu s ním muset za chvíli jít. Chtěl jsem, aby ses s ním seznámila před tím, než mu dám kouzlo lásky s tvým jménem."

Zamrkala, dívala se na Zanea a začínala ho vidět. "Ale já nemám nic na sobě!" protestovala.

"Obleč se potom," řekl její otec. "Chci, abys na něho udělala dojem, aby po tobě začal toužit."

"Jak si přeješ, otče," řekla snaživě. "Ještě jsem nepotkala muže, kterého bych nezaujala, když jsem se snažila, ale nevím, jakou to má budoucnost s někým, jako je Smrt." Otočila se a odešla. Stále nevypadala jako něco extra. Zaneovi se zdálo, že jsou oba, čaroděj i jeho dcera, plni povýšené jistoty, že někdo, kdo zastává úřad Smrti, musí být lehce zviklán něčím tak obyčejným. Také ho napadlo, že ztráta Angeliky možná poznamenala navždy jeho vztah k ženám.

"Chci říct následující," přerušil Zaneovy myšlenky čaroděj. "Existuje tady jisté spiknutí, které by mohlo zničit mou dceru, Lunu Kaftanovou. Chránil jsem ji před tím, ale dál už nebudu moci. Proto žádám tebe, abys ji chránil ty."

"To musí být nějaké nedorozumění. Já jsem myslel, že nabízíš lásku své dcery výměnou za pět minut mé pozornosti."

Čaroděj se zasmál. "Smrti, ty jsi skutečný cynik. Já vím, že je to zvláštní prosba, ale jsem si jist, že když ji přijmeš, budeš citově vázán a dokážeš ji ochránit jako nikdo jiný."

"Jak mohu někoho chránit?" zajímal se Zane a cítil, že s ním začínají manipulovat. "Já jsem Smrt."

"Máš pro to jedinečnou kvalifikaci," ujistil ho čaroděj.

"Když jsem díky černé magii odhalil podstatu spiknutí proti své dceři, zjistil jsem také že existuje někdo, kdo by ji mohl ochránit daleko lepším způsobem než já. Udělal jsem všechno pro to, abych toho ochránce objevil. Obětoval jsem tomu zdraví a zjistil jsem, že tím vhodným ochráncem jsi ty."

"Já?" podivil se Zane. "Já jako Smrtka mohu pro tvou dceru udělat pouze jedinou věc, kterou by sis jistě nepřál. A jako muž, ne jako Smrt, nemám žádnou kvalifikaci pro to, abych ji ochránil. To bys měl vědět."

"Máš pravdu, že jako muž nejsi nijak výjimečný," souhlasil čaroděj. "Ale stejně věřím, že máš potřebné schopnosti. Věřím, že porosteš spolu s úřadem, který zastáváš, a dosáhneš v něm hodně."

"Ty víš něco o tom, jak jsem se k tomu úřadu dostal?" zeptal se Zane. To bylo skutečně zajímavé.

"To jsem byl já, kdo přesvědčil Osud, aby to zařídil tak, že ses stal novou Smrtí," řekl čaroděj.

"Ty jsi přesvědčil Osud? Ty…?"

"Mám pocit, že ti stále ještě nedošel význam tvé funkce."

"No, každý jednou zemře…"

"Každý by taky mohl sloužit v úřadu Smrti. I když s rozdílnými výsledky. Tato situace vyžaduje tvoje osobní

schopnosti.“

"To mi nedává moc smysl!“ přiznal Zane. "Mám pocit, že to byla zvláštní náhoda, že jsem se dostal…“

Zmlkl, protože do pokoje vstoupila znovu čarodějova dcera Luna. Měla teď na sobě šaty, udělala si nějaký make up a rozpustila si vlasy. To byla najednou změna! Vlasy jí spadaly až na ramena, byly kaštanově hnědé a třpytily se tak, že i Zaneovi bylo jasné, že v tom musí být nějaké kouzlo. Její oči, které ho před tím nijak neupoutaly, byly teď velké a krásné. Byly šedé jako kůže ušlechtilého vodního koně nebo dokonce koně Smrti. Tváře vypadaly velice svěže, rty byly zářivě smyslné a zuby bílé jak čerstvý sníh. Měla na sobě náušnice se dvěma Martovými kameny které vrhaly tajemné světlo na její šíji.

Na sobě měla blůzu bez rukávů, která vypadala zároveň prostě i rafinovaně. Pásek byl široký a posázený mnoha bezbarvými kameny. Její hnědá sukně se hodila odstínem barvy přesně k jejím vlasům a byla tak přiléhavá, že dávala vyniknout křivce stehen. Zane si předtím ani neuvědomil, jak je ta dívka štíhlá. I její nožky v lehkých sandálech vypadaly velice hezky. Kolem krku měla zlatý řetízek, na kterém visel přesně mezi jejími ňadry těžký měsíční kámen. Takové kameny, které bývaly velice pečlivě naleštěny a díky kouzlům se měnily jako skutečný měsíc, byly považovány za symbol ženství. Vypadala teď přímo magicky krásná, jako modelka z nějaké přehlídky.

Samozřejmé, že vypadala kouzelně, však to také byla čarodějova dcera, uvědomil si Zane. Je jasné, že na něj udělala dojem, vždyť to všechno byly triky! Nemohl si nijak pomoci, že byl uchvácen, i když to byla stejná dívka jako předtím. Luna teď vypadala, jako by se krásný kámen vyndal z přířeří do plného světla, které zdůrazní jeho nádherný lesk.

Předtím byla nahá. Po pravdě řečeno, když ji viděl neoblečenou, nijak zvlášť ho nezaujala. Ale je možné, že ani Angelika…

"Mám ti zatančit?“ zeptala se Luna s podmanivým úsměvem.

"Já tomu nemohu věřit,“ huhlal Zane.

"Ale měl bys,“ řekla rozverně. "Vždyť jsi mě viděl nahou.“

Zane potřásl hlavou. "Já tomu nemohu uvěřit, že by taková krasavice jako ty mohla být nabídnuta někomu, jako jsem já. Tomu nerozumím.“

"Pozor, ona není žádný dárek,“ poznamenal čaroděj. "Lunu si musíš dobýt, a to nebude jednoduché. Ty teď získáš možnost o ni svést zápas.“

"O nějaký zápas nemám zájem,“ odpověděl nedůvěřivé Zane. Zdálo se mu, že čím lépe Luna vypadá, tím méně čaroděj nabízí. Taky se mu nelíbilo, že s ním chtěl někdo zase manipulovat.“

"Rozhodni se sám. Kámen lásky je zde.“ Čaroděj ukázal na malý modrý kámen, který ležel na stolku vedle čaroděje.

"Nepotřebuju žádný Kámen lásky!“ zavrčel Zane. Přál si, aby nikdy nespatřil Angeliku. Kolik utrpení by mu to ušetřilo!

"Asi jsi mi špatně rozuměl,“ řekl čaroděj. "Tohle není obyčejný kámen, jaký znáš ty a který ti jenom označí lásku. Tenhle kámen způsobuje lásku. Prosté ho držíš a díváš se na ženu, po které toužíš, a ona k tobě zahoří láskou. Takový kámen nenajdeš v nějakém zablešeném krámku.“

Zane se podíval na kámen s daleko větším respektem. Kdyby vzal ten kámen do ruky a zadíval se na Lunu, tak by se stala jeho otrokyní lásky. Účinek toho kamene je asi omezen na jednotlivá setkání, protože jinak by se majitel toho kamene nikdy nezbavil svých partnerek. Ale stejně by takový kámen znamenal, že by bylo možno získat jakoukoliv ženu. Co to bylo za otce, že nabídl někomu předmět s takovými schopnostmi, aby byl použit na jeho milovanou dceru. Jak ta dívka mohla svolit, aby na ni bylo použito tak značné kouzlo? "Děkuji, nechci.“

Luna lehce pokývla hlavou, asi na souhlas. Byla to snad zkouška? Čaroděj řekl, že jeho dcera musí být získána a použití kouzelného kamene je těžko možno nazvat soubojem. Možná, že ten kámen vyvolá vášeň, ale ne lásku. Kdyby si měl vybrat mezi vášní a láskou, dal by Zane přednost lásce.

Čaroděj se trochu svezl v křesle a odpočíval. "Musíme si pospíšit. Kouzlo, které prodlužuje můj život, slábne a já se již neodvažuji použít další.“

"Vy se neodvažujete to použít?“ zeptal se Zane a jeho podezření stoupalo. "Cožpak nejste mocný čaroděj?“

"Magie je návyková a často vede k záhubě. Bílá magie, která je teď tak populární, je v zásadě neškodná, ale může vést postupně k používání černé magie, která svého uživatele postupně ničí a mnohdy vede i k zatracení. Všichni vážení praktici používají černou magii pro její mnohostrannost a moc. Použil jsem ji tolikrát, že mne to jistě přivede do Pekla.“

"Vaše duše je v rovnováze, jinak bych sem nebyl přivolán!“

"Technicky vzato máš pravdu. Potřeboval jsem tě přivolat a tohle byla jediná možnost, aniž bych přivolal zájem Nejmenovatelného.“

"Cože…?“

"Nevyslovuj jeho jméno, protože na to je naladěn. Moje kouzla nás chrání před náhodným objevením, ale kdybychom přivolali Jeho přímý zájem, tak bychom byli ztraceni. Jeho jméno by ten zájem jistě vyvolalo. Tento rozhovor musí zůstat mezi námi. Jeden rozhovor s tebou těžko něco změní na mém osudu. Já jen potřebuji zůstat trochu dál od Pekla po dobu, než ti vysvětlím svůj plán. Nejmenovaný je schopen se rychle dostat do mozku svých obětí. Takže jsme se museli setkat za pokud možno co nejnormálnějších okolností, abychom nevzbudili podezření.“

"Ty jsi sám zařídil svou smrt abychom se mohli setkat bez podezření u jisté mocnosti? Jak jsi to zařídil s Osudem aby mi dopomohl do funkce?“

"Je to dost složitý mechanismus a většina konspirační činnosti byla provedena v zahraničí a vyžadovalo to skutečně ohromné oběti.“

"Jako je tvůj život… a ctnost tvé dcery?“

Luna se usmála a nijak se nebránila. "Otec už je takový. Proto je také úspěšný čaroděj… vždyť ho uznávají i zjevení.“

To bylo zcela zjevné. "Jaká konspirace? vyptával se Zane.

"To ti nemohu říct,“ řekl čaroděj.

"Jak ti mohu pomoct, když mi neřekneš, co vlastně chceš?“

"Už jsem ti řekl co chci. Spásu své dcery.“

"Chci, abys mi dal nějakou záruku!“ řekl Zane a díval se na Kamen lásky. "Tvoje dcera je určitě jenom záminka pro něco daleko zlověstnějšího. Co opravdu chceš?“

Čaroděj chvíli zíral na podlahu jako by o něčem uvažoval. "Chci to, co chce skoro každý jenom trochu poctivý muž. Víru, že jsem po sobě něco zanechal. Používání černé magie tak zatížilo mou duši, že má dcera musela na sebe převzít část mých zlých skutků, aby moji duši alespoň technicky dostala do jakési rovnováhy. Tím se však sama dostala do nebezpečí. Ona by měla mít dost času i polepšení, pokud byla naše snaha úspěšná.“

"Ona na sebe může převzít část tvých hříchů?“ divil se Zane. "Myslel jsem, že je každá duše souzena podle svých skutků.“

"Obvykle to tak je. Skutečně promyšlená magie může zaměnit některé případy a to jsme my udělali. Teď jsme oba v rovnováze.“

Zane se znovu podíval na Lunu. Její tvář byla nevinná. Ulevilo se mu, když zjistil, že zlo v její duši není její. Byla vlastně prima holka. Dobře věděl, že fyzická krása nemusí dávat celkový obrázek o stavu duše, ale stejně cítil úlevu.

Dívka se naklonila k otci. "Je čas, otče,“ řekla. "Nikdy ti nikdo nevyrovná.“ Políbila ho a otočila se k Zaneovi. "Smrti, vezmi si jeho duši,“ řekla a odvrátila se.

Zane znovu zapnul stopky. Přistoupil k čarodějovi, který se zhroutil v křesle v poslední křeči, a vytáhl jeho duši, rychle ji svinul a zastrčil do vaku.

S tváří stále ještě odvrácenou Luna řekla: "Můj otec s tebou uzavřel dohodu. Splním ji i bez použití Kamene lásky. Snad pochopíš, když nebudu předstírat nějaké zvláštní potěšení. Pojďme tudy.“ Vykročila ke dveřím, kterými přišla.

Hodinky už ukazovaly čas pro dalšího zákazníka, ale Zane se zarazil. "Tvůj otec, kterého jsi tak hluboce milovala, zrovna zemřel,“ řekl Zane překvapeně. "Jak teď můžeš myslet na takové věci? Kde je tvůj žal?“

Zastavila se, ale neotočila se k němu. "Udělám to, o co mě požádal, protože věřím v jeho úsudek. Když jsem viděla, že umírá, použila jsem kouzlo, které připravil pro tuto příležitost. Vzala jsem si na sebe kouzelný kámen, který zabraňuje emocím. Až odejdeš, sundám ten kámen a budu trpět, jako jsem trpěla předtím. Můj žal propukne naplno. Ale je to můj žal a ne tvůj, a proto, dokud jsi tady, tak ho nechci dát najevo.“

Zane potřásl hlavou, zděšen tímto vysvětlením. "Netvrdím, jsem nějak zvlášť dobrej chlap ani že jsem dobrá Smrt. Většinou jsem se snažil urvat, co se dá. Nedávno jsem provedl pěknou pitomost, když jsem se vykašlal na možnost milostného vztahu a možná svatby s překrásnou ženou.“

"To Osud zařídil tu ztrátu na žádost mého otce,“ řekla mu. "Za to neneseš žádnou odpovědnost.“

Tak to nebyla žádná náhoda! Zane byl otřesen, ale pokračoval ve své zpovědi. "Teď udělám další hloupost. Neudělal jsem tvému otci žádnou zvláštní službu, proto si nijak nezasluhuji tvoji pozornost ani…“

Luna se k němu konečně otočila. Vypadala hezčí než kdykoliv předtím. Když se na něj dívala, její oči zářily jako v perly. Nijak nepřeháněla, když říkala, že umí na muže udělat dojem. "Máš samozřejmě pravdu, když nechceš žádné předstírané nadšení. Vezmi si Kamen lásky a moje vášeň bude opravdová. Neměla jsem se snažit se tomu vyhnout. Jestli chceš, tak použiju Kámen lásky na tebe a naše vášeň bude vzájemná.“

"Tak jsem to vůbec nemyslel!“ vykřikl zděšeně Zane. "Nezasluhuju si pozornost ani lásku takové ženy, jako jsi ty. Nech si Kámen lásky, nebudu tě jeho pomocí nijak nutit dělat něco proti tvé vůli. Kdybych byl živý muž, tak bych to možná zkusil, teď jsem Smrt a mám svou zodpovědnost vůči svému úřadu. Zanechám tě tu samotnou s tvým zármutkem.“ Takové chování mu nebylo moc podobné. Proč si prostě nevybral slíbenou odměnu?

"Proč?“ zeptala se. Podle hlasu by řekl, že se zase odvrátila. Stáli k sobě zády s mrtvým čarodějem mezi sebou.

Zane si sám nebyl jist. Hovořil o důstojnosti svého úřadu, ale sám se ho chtěl před chvílí zbavit. "Podívej se, přiznávám, že jsi typ ženy, který se mi líbí. Taková žena se líbí každému muži. Snažila ses na mně zapůsobit a to se ti podařilo. Nevím, jak to mám říct. Věřím, že bys udělala všechno, co bych chtěl, ale… jenom proto, že si to přál tvůj otec. Chci udělat ještě něco dobrého ve svém životě, nebo spíš ve své nové roli, dokud mám ještě šanci. Co by to pak mělo za smysl? Kdybych byl dobrý již za svého života, nebyl bych asi tam, kde jsem, nebo alespoň ne tak brzy. Tak se snažím být dobrý teď, abych si mohl sám sebe aspoň trochu vážit. Kdybych teď s tebou využil příležitosti… zvlášť teď… zachoval bych se jako v životě a to by zůstalo jako skvrna na mé duši. Já si opravdu myslím, že to není hodno postavení, jaké zaujímá Smrt. Snažím se hrát tu roli, jak si myslím, že by se hrát měla… i když vím, že jsem asi mizerný herec.“

"Chováš se přesně naopak, než si přál můj otec,“ prohlásila Luna. "Naplánoval si smrt, aby ses sem dostal, abychom se setkali. Osud ti odstranil Angeliku z cesty, abys byl volný pro mě. Dlužím ti to tedy v pravém smyslu slova.“

"Potkali jsme se. Myslím, že mi nedlužíš nic, zvlášť za to, co se mnou provedl Osud. Možná jsem se zrovna začal vzpamatovávat z lásky, která skončila dřív, než vůbec začala. Možná prostě nemám rád, když se mnou někdo manipuluje. Mám trochu takový pocit… i když nevím. Možná se ve mně tvůj otec zmýlil.“

"Možná ano,“ souhlasila. "Ale stejně si myslím, že bych měla splatit dluhy a pokusit se splnit jeho vůli.

Zradila bych otcovu památku, kdybych udělala něco jiného. Chceš si domluvit schůzku?“

"Kdybych se začal scházet s ženou tvých kvalit, chtěl bych asi brzo příliš mnoho.“

"Ty můžeš mít i příliš mnoho.“

"Já… ne, myslím, že by se Smrt neměla vyrušovat.“

"Tak přijď, až nebudeš mít práci.“

Zane se cítil provinile, ale zároveň po tom bolestně toužil. "Jednou přijdu,“ souhlasil.

"Tak přijď.“

Víc nebylo potřeba říkat. Zane otevřel dveře, popadl kosu a vyšel ven ke svému koni.

Nasedl a řekl: "Tak mě odvez k dalšímu zákazníkovi, věrný oři.“

Hřebec se vzepjal a vyrazil k obloze. Právě začínal rozbřesk a na východě se držel řetěz mraků. Mortis klusal přes mraky, jako by to byl písek, pak se skrz ně spustil někam na osvětlenou část Země.

Ale pod nimi nebyla zem. Kůň běžel přes rozlehlou plochu Atlantiku. Jeho nohy se dotýkaly hladiny a udržely se na ní; ten kůň uměl běhat po vodě!

Vpředu se hradba mraků snižovala až k hladině. To mohlo znamenat jedině bouři. Hřebec se dál hnal vpřed. Zane sledoval bičované vlny se stále větším znepokojením. Člověk zastávající úřad Smrti byl nesmrtelný, dokud nebyl zabit. Že by mu hrozilo utonutí? Moře bylo stále divočejší, vlny se vzdouvaly výš a výš, jak se bouře blížila.

"Tohle se mi nelíbí,“ mumlal si. "Kdo nastoupí místo mě, když se utopím?“ Tohle však nebyla jeho opravdová starost. Nestaral se o to; nehodlal uvolňovat svoje místo.

Určitě ne? Tak proč se tak nevhodně snažil svého klienta přesvědčit, aby ho zabil? Co vlastně chce?

Nebyl si úplně jist, ale myslel, že to souvisí s osobním pohledem. Ochotněji by přijal demisi od pečlivě vybraného nástupce, než když bude hloupě spláchnut do moře.

Na hrušce sedla začalo blikat nějaké tlačítko. Zane ho zmáčkl – a kůň se změnil v dvoutrupou závodní loď, projíždějící okrajem bouře.

Zázrakům zřejmě nebude konec. "Ty jsi skutečně povedený tvor, Mortisi!“ vydechl Zane.

Ale vlny už byly tak hrozné, že se loď začala nebezpečně naklánět. Loď se sice sama obratně vyhýbala zatopení, ale moře jako by jí chtělo znemožnit manévrování.

"Radši bych zase koně!“ zaúpěl Zane, když se loď vyhoupla na hřeben a nebezpečně se naklonila vpřed. Zmáčkl mrkající tlačítko na ovládacím panelu.

Opět seděl na koni, který pádil po hřebenu vlny. Tohle je určitě lepší! Zvíře nemůže být zaplaveno ani se nemůže převrátit. "Bez tebe bych to nezvládl, Mortisi,“ děkoval Zane a pevně se držel.

Pak už se objevil klient. Byl to mladý muž přidržující se vraku. Když zahlédl Zanea, ochable zamával. Pak zmizel ve vlně.

"Ten ale nemusí zemřít,“ řekl Zane napůl pro sebe a napůl ke klientovi.

Mortis zřejmě nesouhlasně zafrkal. Ostatně Smrt tu byla jenom od toho, aby sebrala jeho duši.

"Já ho zachráním,“ prohlásil Zane. "Dívat se na něj, jak se topí, by mi připadalo jako vražda.“

Kůň na to nic, až na to, že zastavil těsně vedle topícího se muže. Zane z něj slezl a zjistil, že jeho nohy stojí pevně na hladině. Osud mu sice říkal, že to jeho boty dokážou, ale Zane tomu doposud příliš nevěřil.

Sklonil se, zachytil mužovu vystrčenou ruku a vytáhl ho nahoru. Vlna byla pro jeho zákazníka pouhou tekutinou, ale pro Zanea to byla pevná plocha. Zaneova ruka v rukavici byla schopna zachytit mužovu ruku a neprojela jí, když si to nepřál. Zane byl překvapen tím, jak jeho kouzla reagovala na jeho okamžité potřeby.

Náhle místem, kde Zane zápasil o život svého zákazníka, projela prudká vlna, která muže zase potopila a málem ho Zaneovi vyrvala z ruky. To Zanea natolik rozčililo, že zmáčkl prostřední knoflík svých hodinek a očekával, že všechno ustane. Nestalo se však vůbec nic, až si Zane vzpomněl, že musí tlačítko vytáhnout, a ne zatlačit. Zatáhl za ně a výsledek se ihned dostavil.

Voda se úplně zastavila na místě. Vlny, bublinky i pěna. Stoupající mlha se také zastavila jako na fotografii. Všechno bylo klidné a tiché.

Zane lépe uchopil svého klienta a vytáhl ho z vody. Bylo vidět že se zastavení času netýkalo Smrtky ani jejího koně, ani předmětů, kterých se dotkla. Jakou strašnou silou je schopen Chronos vládnout! Bohužel to všechno málem nestačilo, protože mladý muž dostal při posledním ponoření takovou porci vody, že byl skoro hotov.

Zane hodil muže přes Mortise, ruce visely na jednu stranu a nohy na druhou. Začal tlačit na jeho záda, aby mu vytlačil vodu z plic. Příliš to nepomáhalo. Mortis hodil zadkem, tím nadhodil muže a to zabralo. Voda se začala valit z jeho úst, začal kašlat a mrkat.

Zane mu pomohl na nohy. Mužovy oči se rozšířily. "Vy jste Smrt… ale vy jste mě nezabil!“

"Odvezu vás na pobřeží,“ oznámil mu Zane. "Posaďte se za mě a pevně se držte.“

Muž vylezl za Zanea. "Já tomu nerozumím.“

Zane zmáčkl tlačítko na hodinkách. Bouře pokračovala neztenčenou silou. Kůň zrovna běžel proti narůstající hraně obrovské vlny. Vítr se snažil ze všech sil, ale oni byli v bezpečí.

"Proč jste to udělal?“ ptal se muž.

Zane mu neuměl odpovědět. Měl strach, že se tím nějak provinil proti svému úřadu a že bude potrestán, ale nemohl si pomoci, musel muže zachránit.

Za chvíli byli z bouře venku. Před nimi se objevil ostrov. Bylo zřejmé, že bledý kůň ví, co dělá. Zastavili na pláži, která vypadala jako poušť. Prázdné láhve však naznačovaly, že pláž není tak opuštěná, jak by se na první pohled mohlo zdát. Civilizace byla na dosah.

Muž seskočil z koně a postavil se na mokrý písek. Stále tomu nemohl uvěřit. "Proč jste to udělal?“ opakoval.

Copak vy…?“

Zane mu musel nějak odpovědět, už jenom proto, aby se pokusil vysvětlit své nepochopitelné chování sám sobě.

"Tvá duše je v nebezpečí, že se dostane do Pekla. Jdi a konej dobro, abys mohl být po smrti spasen.“

Muž na něj zíral s otevřenou pusou. Vždyť bylo dvacáté století! Taková varování nemohl brát nikdo vážně!

"Sbohem,“ rozloučil se Zane.

Mortis se zvedl a zamířil prudce k obloze. Zane si uvědomil, že kolem něj musí být mnohem víc kouzel, když po takovém rozjezdu nesletěl ze sedla. Jeho úřad byl zřejmě chráněn z mnoha stran.

Pohlédl nazpět a viděl, že jeho klient stále ještě stojí na stejném místě a zírá za ním.

Zane přemýšlel, zda udělal správnou věc. Asi ne. Už podruhé vlastně překazil dílo Smrti tím, že změnil směr klientova osudu. Choval se dost nerozumně, že dovolil, aby jeho osobní pocity ovlivnily chod jeho úřadu. Zane si byl jist, že příště by se zachoval stejně. Bylo zřejmé, že se nedokáže povznést nad své lidské pocity a limity, aby dokázal vykonávat úřad zcela nestranně.

Stopky Smrti už zase začaly odpočítávat čas. Zane je zastavil, ale normální čas nechal běžet. "Mám toho teď dost,“ oznámil svému koni. "Potřebuji si na chvíli odpočinout a zamyslet se trochu. Jestli máš nějakou oblíbenou pastvinu, kde se rád paseš, tak mne tam odvez.“

Kůň zamířil do vyšších vrstev, kde byly mraky řidší. Když se dostali na ještě vyšší hladinu, Zane spatřil otevřenou pláň se svěží zelenou trávou. "Tak tvoje pastvina je na nebi,“ poznamenal.

Kůň přistál na trávníku a doklusal k velkému stromu. Zane seskočil. "Buď poblíž, kdybych tě potřeboval.“

Hřebec pokýval hlavou a odklusal se pást. Zane si všiml, že kůň najednou neměl ani uzdu, ani sedlo. Zřejmě automaticky zmizely, když nebyly potřeba.

Sedl si na zem a opřel se o kmen mohutného stromu. "Co tu vlastně chci?“ ptal se sám sebe nahlas. "Proč vůbec takovou práci dělám?“

Nikdo neodpověděl. Mortis se pásl na čerstvé trávě. Svěží vánek se prohánělve větvích stromu. Malý pavouček sešplhal na zem před Zanea.

"Co to se mnou je?“ zeptal se pavoučka. "Mám celkem dobrou práci. Mám sbírat nerozhodnuté duše. Proč je nechávám jít, i když bych chtěl dělat svou práci podle všech pravidel svého úřadu? Jsem snad takový pokrytec?“

Pavouk se zvětšil. Čtyři z jeho noh se výrazně prodloužily, dvě z nich potom přestaly růst a zvedly se nad zem. Začaly najednou vypadat spíše jako ruce než jako nohy. Na hlavě se vytvořily oči a uši. Za chvíli se pavouk proměnil ve starou ženu, která držela v ruce pavoučí vlákno. "Tomu říkáme zpožďovací syndrom,“ řekla. "Nemůžeš se změnit z obyčejného smrtelníka v jednoho z nesmrtelných, aniž bys přitom nebyl uvržen do zmatku. Ale to přežiješ.“

"Kdo jsi?“ vyzvídal překvapený Zane.

"To máš pěkně krátkou paměť,“ zasmála se žena a změnila se v ženu daleko mladší.

Teď ji poznal. "Sudičko! Jsi to ty? To jsem rád, že tě zase vidím!“

"Nu, já jsem tě do téhle situace dostala, tak mám za tebe určitou zodpovědnost a pokusím se tě provést tímto přechodným obdobím. Musíš přijmout novou realitu a snažit se s ní sžít, pak budeš v pořádku.“

"Já přece znám svou novou situaci,“ protestoval Zane. "Vím, že mám sbírat duše, ale já je nesbírám! Alespoň ne soustavně. Rozmluvil jsem jedné ženě sebevraždu a teď jsem zachránil topícího se muže.“

"To situaci komplikuje,“ zamyslela se sudička. "Nikdy jsem neslyšela, že by Smrt pomáhala lidem. Nevím, jestli se už něco takového stalo. Snad…“

"Co?“

"Obávám se, že ti to nesmím říct, Smrti.“

Zaneovi poklesla čelist. "Ty něco víš a neřekneš mi to?“

"Tohle je ten případ, ale časem se to stejné dozvíš,“ řekla dost nejasně.

Zane usoudil, že nemá smysl, aby se snažil sudičkuOsud nějak přemlouvat. "Dobře, ale existuje ještě něco důležitého, co bys mi mohla říct?“

"Jistě. Ty teď musíš vzít ty nerozhodnuté duše do Očistce, tím se uklidníš a seznámíš s celým systémem. Možná, že až poznáš, jak celý systém pracuje, nebudeš své povinnosti plnit tak neochotně.“

"Očistec? Už jsem o tom přemýšlel, ale nevím, kde je. Už jsem se na to ptal Chronose. Říkal, že tam mohu dojet na koni, ale nějak…“

Sudička ukázala rukou. "Vždyť je to támhle.“

Zane se tím směrem podíval. Za pastvinou stál moderní komplex budov, který vypadal jako univerzita. "To je Očistec?“

"Co jsi čekal? Nějakou smradlavou díru, kterou hlídá drak?“

"Po pravdě řečeno ano. Vždyť Očistec má být…“

"Jsme ve dvacátém století. Zlatém věku magie a vědy. Očistec se mění s časem. Zrovna tak jako Nebe a Peklo.“

To Zanea nenapadlo. "Co potom. Prostě tam přijdu a vypustím duše z vaku?“

"Jenom ty, které nejsi schopen sám posoudit,“ odpověděla sudička.

V Zaneovi začalo hlodat podezření. V tom, co říkala sudička, bylo něco divného.

"Co se tam stane s dušemi?“

"Budou správně posouzeny.“

Zane se zamyslel. "Nejdřív roztřídím, co budu schopen sám.“

"Dobře. Udělej to.“ Sudička se zase scvrkla do podoby pavoučka, který vyšplhal po svém vlákně do koruny

stromu, kde zmizel.“

Zane se chvíli zabýval dušemi. Dokázal roztřídit všechny až na dvě. Dětskou dušičku a duši čaroděje. Dětská byla úplně šedivá, že tam nebylo možno cokoliv číst, čarodějova byla přesně rozdělena mezi dobro a zlo, že si s ní ani kameny nevěděly rady.

Zamířil k hlavní budově Očistce. Byla to budova z červených cihel, po které se plazilo zelené víno.

U hlavních vrat nikdo nebyl. Zane se zahalil do pláště a zatlačil na vrata. V chodbě byl stolek s hezkou recepční. "Přejete si?“ zeptala se přesně stejným způsobem, jak to dělávají sekretářky a recepční na Zemi.

"Já jsem Smrt,“ řekl trochu ostýchavě. "Dobrá. Sledujte černou čáru.“

Zane viděl na podlaze černou čáru. Sledoval čáru dolů halou, za roh do moderní laboratoře. Nikdo v ní nebyl. Ani lidé, ani ďáblové a ani andělé. Zdálo se, že všichni předpokládají, že bude vědět, co má dělat. Ve skutečnosti byl Zane trochu zklamán chladnou reakcí recepční, jako by pro ni Smrt nic neznamenala. Možná tomu tak skutečně bylo. Rozhlédl se kolem. Zahlédl terminál počítače. To pro začátek stačilo.

Zane si sedl k počítači a snažil se zjistit jeho značku, ale žádnou nemohl najít. Asi to byla nějaká napodobenina, ale sem zřejmě stačila. Byla tam normální klávesnice s několika speciálními tlačítky navíc. Zane zapnul počítač a jeho obrazovka se rozsvítila.

ZDRAVÍM TĚ, SMRTI, objevilo se jasně zelenými písmeny na světlém pozadí. JAK TI MOHU POMOCI?

Zane nebyl nijak zručný písař, ale podařilo se mu naťukat: MÁM TADY DVĚ DUŠE K POSOUZENÍ. Všiml si, že písmena, která vyťukal on, se zapisují červeně.

Chvíli čekal, ale nic se nedělo. Pak mu došlo, že se zřejmě musí počítače buď něco zeptat, nebo mu dát přímý příkaz. CO S NIMI MÁM DĚLAT?

POLOŽ KAŽDOU NA SAMOSTATNÝ PŘÍSTROJ, odpověděl počítač.

Zane se znovu rozhlédl. Viděl řadu přístrojů. Vstal a chtěl k nim zajít.

Z počítače se ozval bzučák, který měl přitáhnout jeho pozornost k obrazovce. Stálo tam: VYPNI MNE, KDYŽ MNE NEPOUŽÍVÁŠ.

Už chtěl počítač vypnout, když ho něco napadlo a napsal: PROČ?

JE ZBYTEČNÉ PLÝTVAT ENERGIÍ.

Zane znovu ťukal do klávesnice. NA TO SE NEPTÁM. CHCI VĚDĚT, PROČ SE NEVYPNEŠ SÁM, KDYŽ OPERÁTOR ODCHÁZÍ? TÍM BY SE ZABRÁNILO ZTRÁTÁM A BYLO BY TO BLBUVZDORNÉ.

UŽ JSI NĚKDY ZKOUŠEL PROTLAČIT DOBRÝ NÁPAD BYROKRATICKÝM APARÁTEM? objevila se na obrazovce rudě psaná odpověď, jakoby vedena bezmocným vztekem.

Zane se usmál a vypnul počítač. Jeho obrazovka zhasla. Zane měl pocit, že ten počítač umí víc, než ukázal. Přistoupil k prvnímu přístroji. Vypadal trochu jako rotační sušička. Zane vzal dětskou duši a strčil ji do otvoru přístroje.

Přístroj naskočil. Duše spadla do bubnu, který se začal otáčet. Nabíral rychlost a tlačil duši ke krajům bubnu.

"Odstředivka!“ vykřikl Zane. "Dostane ven zlo a to pak může být přesně zváženo.“ Najednou to pochopil. Po zlu bude stejnou cestou odebráno dobro a potom se mohou přesně porovnat.

Ale žádné zlo se neodstranilo. Po chvíli se stroj zastavil. Duše vypadla spodním otvorem.

Zane ji vzal a vrátil se k terminálu. Zapnul počítač a začal zase psát. NEFUNGUJE TO. CO MÁM DĚLAT?

POPIŠ DUŠI.

DĚTSKÁ DUŠE. ČISTĚ ŠEDÁ. BEZ VIDITELNÝCH STOP.

AHA. PAK NENÍ DIVU objevilo se na obrazovce. TO JE AUTOMATICKÉ ROZHODNUTÍ. HOĎ JI DO RECYKLACÍ.

To Zanea zarazilo. Nebylo mu to jasné a nechtěl jen tak odejít. CO TO JE AUTOMATICKÉ ROZHODNUTÍ?

KLASIFIKAČNÍ KATEGORIE, napsal počítač modře.

Zdálo se, že se mu vysvětlování zalíbilo a tak pokračoval: TO PLATÍ PRO DUŠE, KTERÉ JSOU AUTOMATICKY V ROVNOVÁZE.

V rovnováze, napůl dobro a napůl zlo. S tím už se Zane samozřejmě setkal. Mimochodem i on sám mezi ně patřil. JAK JE MOŽNÉ, ŽE DO TÉ KATEGORIE PATŘÍ NEVINNÉ DÍTĚ?

DÍTĚ POČATÉ V HŘÍCHU, vysvětlovala obrazovka, JAKO JE ZNÁSILNĚNÍ, INCEST, NEBO NĚJAKÝM PODVODEM, KTERÝ ZPŮSOBÍ RODIČŮM VELKÉ POTÍŽE, PŘICHÁZÍ NA SVĚT S DUŠÍ V PŘESNÉ ROVNOVÁZE, ABY MOHLO POZDĚJŠÍMI SKUTKY DOKÁZAT, JESTLI SE PŘIKLONÍ NA STRANU DOBRA NEBO ZLA A POTOM UŽ NEBUDE POTŘEBOVAT TVOU ASISTENCI.

Tak takhle to bylo. Chronos to správně odhadl. Toto dítě zemřelo dříve, než mohlo nějak projevit svoji vůli. Proto byla přivolána Smrtka, aby bylo o duši dítěte spravedlivě rozhodnuto.

PROČ? psal Zane. PROČ SE TO MUSELO STÁT TOMU DĚCKU?

PRO ZAJIŠTĚNÍ SPRÁVNÉ VOLBY.

VŽDYŤ NEMĚLO ŽÁDNOU ŠANCI! protestoval Zane. ZEMŘELO DŘÍVE, NEŽ MOHLO PROJEVIT VLASTNÍ VŮLI!

TO JE TAKÉ DŮVOD, PROČ JE TADY, vysvětloval trpělivě počítač, který pochopil předchozí větu jako otázku. ŽÁDNA DUŠE NESMÍ BÝT ODESLÁNA NA VĚČNOST, ANIŽ BY MĚLA ŠANCI SI UDĚLAT VLASTNÍ ZÁZNAM. DUŠE, KTERÁ NEMÁ VLASTNÍ ZÁZNAM, MUSÍ BÝT ZADRŽENA.

Zane tomu začínal rozumět. Nebylo by správné poslat duši do věčného prokletí v Pekle bez možnosti polepšení a na druhé straně Nebe mělo zřejmě své předpisy o přijímání dětí počatých v hříchu.

Zane o tom přemýšlel, ale nesouhlasil s tím. Možná v tom byl hřích, ale byl to hřích rodičů, a ne toho dítěte. Kdyby bylo po jeho, něco by změnil.

Ovšem on na tom mohl těžko co změnit. Nebyl ani Bůh, ani Satan. Jeho úkolem nebylo stanovovat pravidla. Jeho úkol byl jasný. Měl sbírat duše mrtvých. Byl Smrt. Cítil určitou zodpovědnost. CO SE STANE, KDYŽ JE DUŠE ZADRŽENA?

ZŮSTÁVÁ NAVŽDY V OČISTCI, odpověděla obrazovka.

NAVŽDY! napsal rozčileně. ANI DUŠE ZLOČINCŮ – ZDE NEJSOU NAVŽDY, NEBO SNAD ANO?

MÁŠ PRAVDU. DUŠE ZLOČINCŮ JDOU DO PEKLA. NAVŽDY!

To trochu měnilo situaci. Očistec byl určitě lepší než Peklo! CO TADY TY DUŠE DĚLAJÍ?

STARAJÍ SE O CHOD OČISTCE.

Tak to jo. JAKO TA RECEPČNÍ?

SPRÁVNĚ.

To asi nebylo tak špatné, ale nebylo to ani nijak dobré. Práce u pultu může být po pár stoletích docela otravná. Bylo to neutrální místo. Určitě lepší než věčné zatracení v Pekle.

Zane vypnul počítač, přešel k druhému přístroji a vyndal čarodějovu duši. Přístroj vypadal jako umělý tuleň, který zírá na stoh papírů na stole. Zane vložil duši do otvoru v zádech robota. Ten za chvíli ožil, oči začaly pozorovat okolí a kovové ploutve se začaly pohybovat.

Robot se díval na Zanea. "Jsem už mrtev?“ zeptal se čarodějovým hlasem.

"Ano,“ odpověděl šokovaný Zane, protože na něj ještě žádná duše nepromluvila.

"Kde jsem?“

"V Očistci. Tvoje duše byla přesně v rovnováze. Nemohl jsem rozhodnout, jestli patříš do Nebe, nebo do Pekla, tak jsem tě přinesl sem.“

"Výborně,“ prohlásil čaroděj.

"Ty tady chceš zůstat?“

"Musím tu zůstat, jak to půjde nejdéle. Moje výpočty byly skoro přesné, ale vždycky zbývá malá nejistota, že se něco nepovede. Na tom toho moc závisí.“

"Moc toho závisí na čem?“ ptal se překvapeně Zane.

"Odměnila se ti moje dcera Luna za tvé pochopení?“

"Nesnažíš se zamluvit mou otázku?“

"A ty mou?“

Zane se usmál. "Tvoje dcera mi to nabídla, ale já jsem to opět odmítl.“

"Ale to jsi neměl odmítat.“ protestoval čarodějrobot. "Luna je tvoje. Nechal jsem ti tam Kámen lásky.“

"Když jsi mě s ní chtěl seznámit, měl jsi najít nějaký lepší způsob než přivést mě domů jako svou vlastní smrt.“

"Ne,“ řekl robot. "Neexistuje lepší způsob. Nedbej jejích protestů. Udělá, co si přeju.“

"Ona neprotestovala. Nesouhlasil jsem já. To prostě není…“

"Jdi za ní, Smrti. Ona za to stojí.“

"Ona o mne nestojí!“ prohlásil Zane. "Proč bych ji měl nutit, aby o mně nějak stála, ať už za použití kouzel nebo ne, když jsem v takovéhle situaci. Ona si zasluhuje někoho lepšího a také ho jistě získá.“ Teď si Zane uvědomil, že to byl pravý důvod jeho přístupu. Nemohl si dovolit se citově vázat na ženu, která by ho jistě brzy opustila kvůli nějakému lepšímu muži.

"Ale ty musíš,“ naléhal čaroděj. "To je nezbytně nutné.“

"Proč?“ vyptával se Zane, kterého to zaujalo.

"To ti teď nemohu říct.“

"Přesně to jsi říkal už předtím. A Osud také mluví v hádankách. Už mě to nebaví.“

"To není důležité. Luna je dobrá holka,“ řekl poněkud nepřesvědčivě čaroděj.

"To je dobrý důvod, aby měla někoho lepšího než Smrt.“

"Musím se dát do práce,“ prohlásil čaroděj a jeho kovový zrak spočinul na stole.

"Co máš na práci?“

"Musím sám zjistit rovnováhu mezi dobrem a zlem ve své duši. Tohle jsou formuláře, které musím vyplnit.“ Kovová ruka se dotkla stohu papíru na stole. "Jeden na každý den mého života.“

Zane se podíval na formulář. "Vlož šestnáct procent rovnováhy z Formuláře 1040Z na řádek 32Q,“ bylo tam vytištěno. "Jestliže je číslo vyšší než číslo na řádku 29P Schématu TT, odečti 3,2 procenta z řádku 69F. Jestliže je menší, vezmi Formulář 7734 a odečti od Schématu i odmocninu z patnácti.“ Díval se na to a byl z toho jelen. "To je skoro tak složité jako daňové přiznání.“

"Skoro,“ souhlasil unaveně čaroděj. "Kam si myslíš, že chodí finanční úřad pro inspiraci? O mém osudu na věčnosti rozhodne takové papírování.“

"Jak myslíš, že dopadne konečný výsledek? Půjdeš do Nebe?“

"Až se dostanu na konec, tak to budu muset celé zkontrolovat, jestli tam nemám nějaké chyby,“ odpověděl robot. "To mi zabere dalších pár století.“

"Možná tam žádné chyby nebudou,“ nadhodil Zane.

"Tyhlety formuláře je nemožné vyplnit napoprvé bez chyby,“ řekl čaroděj. "Co by to mělo za smysl, kdyby byly srozumitelné?“ Vzdychl, vzal si pero, které namočil do červeného inkoustu, a pustil se do práce. Za chvíli se na jeho kovovém čele objevil olejnatý pot.

Zane zanechal robota jeho nekonečné práci. Takový úkol by normálního člověka přivedl k šílenství, ale možná, že čaroděj má nějaké zvláštní zdroje.

Když odcházel, nechal dětskou dušičku u recepční. "To je dobře,“ řekla a dala tím konečně najevo nějaký

pocit. "Potřebujeme nové zaměstnance."

Zane si sice pomyslel, co tam takové slabé dítě může dělat, ale rozhodl se raději neptat. Očistec si s tím asi za tak dlouhou dobu umí poradit.

5

LUNA

"Hej, Mortisi," zavolal na stále se pasoucího koně Zane a Mortis k němu okamžitě přiběhl. Bylo to skutečně ušlechtilé zvíře.

Zane nasedl a řekl: "Odvez mne domů, ať je to kdekoliv." Kůň přeběhl zelenou planinu a zastavil před pěkným pohřebním domem se zdobenou verandou. Cedulka na schránce na dopisy zněla na jméno Smrt. To sedělo. Kde jinde by mohla Smrtka bydlet než v pohřebním ústavu?

Zane se podíval na koně. "Nebude ti vadit, když se tu na chvíli zastavím? Alespoň abych to tu trochu okoukl." Mortis zastříhal souhlasně ušima.

"Máš tady stáj nebo nějakou garáž? Ani nevím, jestli ti mám dát něco k jídlu, nebo benzín nebo něco jiného?" Mortis naznačil zápor a odešel se pást. Pastviny vypadaly opravdu svěže a zároveň bohatě a to bylo zřejmě vše, co Mortis potřeboval. Nedaleko bylo i malé jezírko, takže i voda byla po ruce. Bylo to prostě pěkné místo.

Zane byl překvapen, že Smrt má i schránku na dopisy. Kdo jí asi tak může psát? Zane přistoupil ke schránce a otevřel ji. Byly tam čtyři dopisy. Zane je vyndal a všiml si, že všechny měly pozemskou zpáteční adresu. Zajímavé!

Otočil se ke vchodovým dveřím a najednou se zarazil. Nevěděl, zda má zazvonit, nebo jen tak vstoupit. Ten dům byl teď jeho domovem, ale na druhou stranu tu byl nový. Raději zazvonil.

Vevnitř se ozval zvonek, který zněl jako trouba osudu. Za chvíli se dveře otevřely. Stál v nich černě oděný sluha. "Rád vás zase vidím pane. Dovolte, abych vám vzal plášť." Lehce mu sňal plášť.

"Ale… já jsem se přece změnil," řekl poněkud přihlouple Zane. "Já přece nejsem tentýž muž."

"Samozřejmě, pane. My sloužíme tomu, kdo zastává tento post, ne konkrétní osobě." Sluha pověsil plášť do šatníku a sklonil se Zaneovi k nohám. Zane si uvědomil, že mu asi chce sundat jeho ochrannou obuv. Kde už by měl být v bezpečí, když ne doma. Zane se zul a boty i rukavice skončily také v šatníku a on měl na sobě domácí oděv a pohodlné trepky.

Zane cítil něco zvláštního. "Co je to tu za odér?"

To je myrha, pane," odpověděl sluha. "Tento dům je tradičně prosycen její vůní."

"Dům Smrti musí být navoněný?"

"Myrha je symbolem vašeho úřadu, pane."

Zane si připomněl velice smutnou vánoční koledu. "Zaměňte ji za něco příjemnějšího," řekl Zane. "A taky vyměňte ten zvonek u dveří, aby nezněl jako umíráček. Jestli mám na to aspoň nějaký vliv, tak Smrt změní trochu svoje zvyky a způsoby."

Sluha ho uvedl do přepychového obývacího pokoje. "Udělejte si pohodlí, pane. Dáte si aperitiv? Nebo mám zapnout televizi? Nebo raději nějaké kouzlo na odpočinek?"

Zane si sedl do velké židle, ale moc pohodlně se necítil. "Zkuste vše, co jste mi nabídl," odpověděl.

"Hned to bude," přikývl sluha. "Ráčil byste mi dát poštu, pane?"

"Poštu? Proč?"

"Abych ji mohl vyhodit, pane. Jako obvykle."

Zane přitiskl podvědomě dopisy na hruď. "Ani nápad – nejdřív se na to podívám sám. Ať je to cokoliv.

"Samozřejmě, pane," řekl klidně sluha, jako by uklidňoval dítě. Sluha odešel a televize před Zanem začala hrát.

"V Očistci došlo ke dvěma změnám v obsazení " oznamoval zrovna hlasatel. "Úřad Smrti začal zastávat nový zaměstnanec. Předchozí pracovník v tomto úřadu pracoval dobře, vylepšil si duševní rovnováhu a dostal se do Nebe. Smrt je mrtva, ať žije Smrt! Okolnosti výměny ještě nejsou známy. Nový pracovník pracuje se zpožděním, nechal utéci dva zákazníky a obtěžuje zaměstnance své rezidence změnami v zaběhnutém pořádku. Nejmenovaný vysoce postavený zdroj potvrdil, že pokud nedojde brzo ke zlepšení, může být nové Smrtce udělena důtka."

Zane hvízdl. Zprávy v Očistci byly skutečně rychlé a konkrétní!

"Dále bylo do stavu přijato malé dítě," pokračovalo zpravodajství. "Jakmile doroste jistého stupně poznání, bude vyškoleno na úředníka v oddělení osobních spisů. Bude mu také dovoleno si vybrat, v jakém věku chce strávit celou věčnost. Jeho zařazení do oddělení osobních spisů ulehčí trochu nával, který v oddělení vzniká v souvislosti s ohromným nárůstem lidské populace."

Zanea zaujalo, jak je možné, že se všechny zprávy týkají oblasti, které jsou v nějakém vztahu k jeho povinnostem. Objevil se sluha a postavil před něj sklenici červeného vína. "Kouzlo je již ve víně, pane."

"Proč jsou zprávy plné záležitostí, které se mě dotýkají?" zeptal se Zane. "To přece nemůže být náhoda."

"Tohle je Očistec, pane. Tady na náhody nespoléháme. Všechny zprávy se týkají vždy posluchače."

"Očistec? Myslel jsem, že Očistec je ta veliká budova kousek odsud."

"Očistec je celá zdejší oblast, pane. Ta budova je administrativní a testovací středisko. My všichni, co se nacházíme v oblasti Očistce, jsme ztracené duše."

"Ale já jsem tu taky a nejsem ani mrtev!"

"To máte pravdu, pane. Vás pět je ještě naživu. Alespoň technicky vzato. Ale my ostatní jsme ztracené duše."

"Jakých pět? Kdo to je?"

"Pět vtělení, pane."

"Aha, ty myslíš Smrt, Čas, Osud…"

"Válku a Přírodu, pane," dokončil sluha. "To jsou živí obyvatelé věčnosti. Všichni ostatní jsou mrtvi. Samozřejmě kromě Věčných."

"Věčných?"

"Boha a Satana, pane. Ale ti nepodléhají normálním pravidlům."

Zane si lokl vína. Bylo vynikající a osvěžující. "Tak to je. A ty jsi mrtev?"

"Ano, pane. Za mé služby už se tu Smrt dvakrát vystřídala. Jsem tady už ve službě dvaasedmdesát pozemských let."

"Takže ty vidíš, jak Smrt přichází a odchází zhruba každých třicet let. Neunavuje tě to?"

"Je to jistě lepší než Peklo, pane."

A bylo to! Všechno bylo asi lepší než Peklo. "Možná bys mi mohl představit i ostatní zaměstnance. Předpokládám, že taková rezidence jich musí mít víc."

"To je pravda, pane. Koho byste chtěl vidět nejdříve?"

"Kdo tady je?"

"Zahradník, kuchař, služky, konkubína…"

"Co?"

"Živí mají jisté potřeby," připomněl mu sluha taktně.

"A s těmi potřebami mu mohou pomoci mrtví?"

"Nepochybně ano, pane."

Zane zavrtěl s odporem hlavou. Vypil zbytek vína. "Změnil jsem plány. Setkám se se zaměstnanci až jindy. Jsem si jist, že se mi na Zemi hromadí klienti."

"Ano, pane," souhlasil sluha a pospíchal pro jeho věci.

Zane vstal, oblékl si svou uniformu a vyšel ven.

Mortis už čekal, jako by předvídal, co jeho Mistr potřebuje. Zane nasedl a zjistil, že drží stále ty čtyři dopisy v ruce. Držel je od chvíle, kdy o ně projevil zájem ten sluha. "Měl jsem si je přečíst," huhlal Zane.

Zjistil, že sedí v automobilu Smrti. Teď z něj bylo malé letadélko s automatickým pilotem. Možnosti tohoto dopravního prostředku byly snad nekonečné!

Zane otevřel první dopis. Milá Smrti, stálo tam. Proč jsi vzala mou maminku? Myslím, že jsi zlá. A podepsána byla S úctou Rose.

Zane se nad tím zamyslel. To psalo jistě dítě. Její matce asi Smrt nepomáhala osobně, protože bylo nepravděpodobné, že by její duše byla přesně v rovnováze. Ale jak to mohlo to dítě vědět? Možná by jí to měl říci.

Ale jak? Má odpovědět na ten dopis? Může si Smrt dopisovat s dětmi? V minulosti tomu tak jistě nebylo. Vlastně, proč ne? Když mu došel Rosin dopis, proč by nemohl jeho dopis dojít Rose? Otázkou však zůstává, co z toho bude Rose mít? Její matka bude stejně mrtvá.

Kdo by si však víc zasluhoval odpověď, když ne osiřelé dítě? Zane se rozhodl, že jí odpoví. Mohl se pokusit zjistit, kde je matka, a informovat o tom Rosu. Doufal, že je matka v Nebi, protože mezi ní a Rosou byl zcela jistě hezký vztah. Mohl by se dokonce pokusit matku vyhledat a předat Rose její vzkaz.

Otevřel další dopis.

Drahá Smrti. Zjistila jsem, že mi včera v noci ten můj starý kozel zase zahnul. Chtěla bych, aby sis ho už vzala a já mohla dostat pojistku. S úctou zneuctěná manželka. P. S. Dej, ať ho to bolí!

Na takový dopis není třeba odpovídat. Žádný div, že jí ten starý kozel zahýbá!

Na přístrojové desce blikalo nějaké světýlko. Zane se na ně podíval a viděl, že je na něm napsáno: HODINKY. Zane strnul a podíval se na hodinky. Stále ještě stály.

"Díky, žes mi to připomněl, Mortisi!" řekl Zane a spustil stopky. Zastrčil dopisy do schránky. Teď se musel věnovat klientovi.

Smrt cestovala po celé zemi, sbírala duše a snažila se dohnat časový plán. Po cestě zahlédla další reklamní cedule propagující peklo: ZIMA JE CHLADNÁ, ŽIVOT JAK NIC, BEŽ TAM, KDE OHŘÁT MŮŽEŠ SE VÍC! Zane si našel chvilku času a odpověděl Rose na dopis. Napsal jí, že její maminka byla vážně nemocná a měla velké bolesti, než ji konečně Smrt odnesla do Nebe, kde už žádná bolest neexistuje. Zane se podíval v Očistci na záznamy, tak věděl, že píše pravdu. Rosina matka byla dobrá žena. Nebyl však schopen získat od ní jakoukoliv zprávu. Zřejmě ti, co se dostali do Nebe, ztratili zájem o dění na Zemi. Odpověděl i na ostatní dopisy a snažil se držet zdvořilého tónu. Někdy se ptal sám sebe, proč se s tím zdržuje, ale odpověděl si, že je to zřejmě správná věc. Pro průměrného člověka je smrt snad nejdůležitějším momentem, který zastiňuje cokoliv jiného.

Jak získával zkušenosti, stávalo se sbírání duší jednodušším, ale stále se mu ta činnost úplně nelíbila. Lidé někdy umírali skutečně kvůli úplným blbostem! Jeden si uvařil kávu, zatímco jeho žena byla na nákupu, a umřel, protože si do kafe nasypal místo cukru jed na krysy. Byl sice napůl slepý a vůbec se nezajímal o to, co kde v kuchyni je, ale stejně to bylo zbytečné. Vždyť si mohl alespoň všimnout divné chuti! Jedno dítě zase vytáhlo matčinu sbírku kouzel, vyvolalo je a zemřelo dřív, než matka zaslechla jeho volání. Kdyby ta kouzla byla schována nebo zamčena nic se nemuselo stát! Mladík sebral čarodějné koště, chtěl se proletět, ale půl míle nad zemí se mu zlomila násada. Nějaký chlapec se chtěl předvést před svojí přítelkyní, vlezl v zoo do klece k drakovi dštícímu oheň a byl prakticky ugrilován. Stará žena si jela nakoupit, a zcela nesmyslně zahnula doleva přímo pod nákladák s cementem. To je pět duší, z nichž tři šly do Pekla a přitom mohly jít klidně do Nebe, kdyby tu byly déle, A těch pět byl jenom malý zlomek všech zmařených životů. Byly to ty, které potřebovaly osobní přítomnost Smrti, protože jejich duše byly skoro v rovnováze. Co teprve ty spousty lidí, kteří šli na věčnost bez jeho asistence. Kolik z nich nedbalo na spásu vlastní duše, až bylo na všechno

pozdě. Bylo snad lidstvo beznadějný živočišný druh?

Zaneovi to nedalo a vyžádal si z Očistce výpis z počítače. Teď měl v ruce přesnou statistiku, která jen potvrdila jeho obavy. Milióny lidí umíraly na srdeční potíže a na nemoci oběhové soustavy, kterým se mohly vyhnout dietou nebo cvičením. Milióny umíraly na rakovinu, protože se nenechaly včas vyšetřit nebo se nechtěly zbavit svých zlozvyků jako například kouření. Další lidé zahynuli při různých nehodách, ať již automobilových nebo kobercových, nebo zemřeli na jiná zranění. Bylo strašné vidět, kolik lidí se zastřelí svou vlastní zbraní nebo je zastřeleno najatými démony.

Co s tím on, Smrt, mohl dělat? Neměl tolik peněz na reklamu jako Satan a stejně měl určité pochybnosti, jestli by si lidé dali říct, i kdyby byli jasně varováni. On byl zavolán, až když bylo většinou na všechno pozdě. Lidé potřebovali změnit zgruntu své chování a on dobře věděl, že jen málokdo je ochoten to udělat dobrovolně. Věděli, že jejich styl života je přinejmenším směšný a přinejhorším sebevražedný, ale stejně nic nezměnili. Přesně stejně se choval i on sám do chvíle, kdy spatřil tvář Smrti.

Jestli tohle měly být závody mezi Bohem a Satanem, tak bylo zcela zřejmé, že Satan vítězí. Satan se stále snažil o reklamu pomocí televize, kde se často objevovalo heslo: Pojď k nám! doplněné různými nesmyslnými slogany typu: PEKLO DĚLÁ MUŽE nebo tvrzením o velké výhodnosti při účasti celé rodiny. Podle smlouvy se měli Bůh i Satan vystříhat jakéhokoliv ovlivňování živých lidí, ale držel se toho pouze Bůh. Co má taková smlouva za smysl, když ji jedna strana soustavně porušuje? Kdyby se ovšem choval Bůh stejně, byl by potom lepší…

Zane neznal odpověď, ale nepřestával ji hledat. Namlouval si, že schopnější člověk na jeho místě by byl schopen s tím něco udělat, ale pak si uvědomil, že ačkoliv se herci v jeho roli střídali, úřad sám zůstával stále stejný. Bylo to zřejmě tím, že byli vždy vybíráni průměrní lidé jako on sám. Co se ostatně dá očekávat od člověka, který zabil svého předchůdce a dosedl do jeho křesla? Zane byl zřejmě typický představitel Smrtky. Nemohl ani očekávat, že snad jeho nástupce bude o moc lepší. Jestli se má stát nějaká změna k lepšímu, bude se o ni zřejmě muset pokusit on sám.

Bylo to zvláštní, ale když došel k tomuto poznání, tak se mu ulevilo a měl pocit nové síly. Asi se mu to nepovede, ale alespoň se o něco pokusí. Nevěděl přesně, co by měl dělat, ale doufal, že až se mu naskytne nějaká šance, že ji dokáže chytit za pačesy.

Pohlédl vzhůru. Během krátké přestávky mezi dvěma případy se zastavil na severu, kde ležel na zemi sníh. Stál zrovna pod další ze satanských reklamních tabulí: Hej! Dole je PĚKné tepLO! UPIŠTE SE VČAS – BUDETE PŘEDNOSTNĚ OBSLOUŽENI! Pod tím byl obrázek, kde krásná žena v rozestlané posteli k sobě lákala muže. V rohu bylo vidět malou ženskou postavičku, jak se snaží mužíčkovi zabránit vlézt do té postele.

Zane byl tak rozčilený, že chtěl projet tou reklamní tabulí se svým vozem, ale za chvíli se vzpamatoval. Satan měl právo zde inzerovat. Slušní lidé museli dovolit těm méně slušným nebo neslušným, aby provozovali své reje. To už je paradox slušnosti. Otázka je, jestli to stojí za to.

Zane pokračoval ve své běžné činnosti – sbírání duší u nerozhodnutých dušiček. Stále si nebyl jist, zda si počíná správně podle pravidel daných pro jeho úřad. Vzhledem k tomu, že mu televizní zpravodajství v Očistci věnovalo jenom občas zmínku zhruba ve smyslu "Tak se pojďme podívat, jak si počínal náš zlobivý chlapec tentokrát!“, usoudil, že si počíná v rámci tolerance a že záleží na něm, jestli sebere duši úplně podle daného provozního řádu nebo ne. Bylo sice možné, že duše, která by se v normálním čase dostala do Nebe, se kvůli zpoždění mohla dostat do Pekla. Tomu Zane příliš nevěřil, protože vstříc perspektivě smrti se dotyčný přece jenom snaží co nejvíc polepšit.

Zaneovy pochybnosti ještě vzrostly při jednom případu, který zpočátku vypadal jako zcela běžný zásah. Jednalo se o asi patnáctiletého chlapce, který trpěl velice vzácnou formou rakoviny. Odpočíval pohodlně doma, částečně díky pokroku medicíny a hlavně díky kouzlům vyvolávajícím optimismus. Když Zane vstoupil, vypadal chlapec velice překvapeně. "Jsi mi nějaký povědomý, ale nevím, odkud tě znám,“ řekl chlapec. "Jsi lékař?“

"Ne tak úplně,“ odpověděl Zane, když si uvědomil, že chlapec nepoznal, o koho se jedná. Nebyl si ani jist, zda mu to má říci.

"Tak jsi teda psycholog, který mi má trochu pozvednout náladu.“

"Ne, přišel jsem tě vzít na projížďku.“

"Aha, tak ty jsi šofér! Necítím se dost silný na projížďku parkem.“

"Tohle bude delší výlet.“

"Nemohl by sis na chvilku sednout a popovídat si se mnou? Jsem strašně osamělý.“ Chlapec si pročísl prsty světlé vlasy, jako by právě to gesto mělo symbolizovat jeho osamělost.

Zane se posadil na kraj postele. Jeho hodinky ukazovaly, že chlapci zbývá patnáct vteřin života. V tu chvíli zastavil čas. Ten chlapec umíral a nikdo s ním nebyl. Asi proto, že jeho rodina a přátelé věděli, co on sám netušil. To byla skutečně ironie osudu. "Tak jo, popovídáme si.“

Chlapec se šťastně usmál. "To jsem opravdu rád. My dva budeme přátelé. Cítím to!“ Napřáhl k Zaneovi ruku a bylo vidět, že ho to stojí značné úsilí, protože byl velmi zesláblý. "Jak se jmenuješ? Já jsem Tad.“

Zane potřásl opatrně rukou. "Rád tě poznávám, Tade. Já jsem…“ zarazil se. Ten chlapec nevěděl, že umírá. Co by to bylo za milosrdenství, kdyby mu to teď řekl? Měl by asi něco zalhat, ale i lež z milosrdenství zůstává lží. Co měl dělat?

Tad se zasmál. "To jsi to zapomněl? Nebo jsi mi přišel dát injekci a bojíš se, že budu kňučet?“

"Ne, ne, nepřišel jsem ti dát injekci,“ řekl Zane rychle.

"Nech mě hádat. Ty jsi výběrčí. Táta asi dluží nějaké peníze, protože tyhle kouzla štěstí musí stát fůru peněz. I když nevím, jestli stojí za to, protože mě stejně stále něco trápí. Myslím, že by si měl ty kouzla vzít sám, protože v poslední době vypadá jako tělo bez duše. Asi je to kvůli těm účtům za mé léky. Cítím někdy takovou vinu, že bych si přál, aby to všechno hned teď skončilo, aby ho to už nestálo další peníze.“

Už se to mělo stát… ale Zane věděl, že to jeho otce nepotěší. "Já nejsem výběrčí peněz," prohlásil Zane. "I když s ním mám něco společného."

"Možná jsi prodavač, který má pro mě něco zajímavého. Třeba nějakou novou hru na počítač, která mi nedá pokoj osmačtyřicet hodin v kuse."

"To ještě víc," zahuhlal nerad Zane.

"Už mě to nezajímá. Hrál jsem takovejch her už tolik, že už o další nestojím. Zkoušel jsem i plno her s magií. Vyvolal jsem tolik mytologických zvířat, že jsem ani nevěděl, že jich tolik existuje. Zrovna pod posteli mám růžovýho slona. Vidíš?" Začal něco tahat zpod postele a Zane zahlédl růžové sloní tělo. "Teď bych si jenom přál dostat se ven na sluníčko. Cítit vítr a běžet a slyšet, jak se ni pod nohama lámou suchý větvičky. Už jsem moc dlouho jenom v posteli."

Chlapec byl příliš slabý, než aby mohl běhat. Kdyby ho Zane vynesl před dům, stejně by to nebylo nic platné. Co asi Tad vůbec ví o své nemoci a celkovém stavu?

"Co s tebou vůbec je?" zeptal se Zane.

"Mám něco s páteří. Dost to bolí, tak mi dávají lokální kouzla proti bolesti a nějaké injekce do páteře. Úplně mi zeslábly nohy, že nemohu chodit. Byl bych rád, kdyby se to spravilo, protože jsem už zameškal plno školy a nechce se mi opakovat ročník. Měl jsem v průměru dvojky, ale teď jsou na tom všichni kámoši líp. Je to dost špatný."

Takže mu všichni okolo tvrdili, že se to zlepší. Zane najednou dostal zlost. Jak mu mohou něco takového tvrdit!

"Co se stalo?" ptal se Tad.

Teď měl Zane na vybranou. Buď mu říci pravdu, nebo pokračovat ve lži. Nemělo smysl se tomu vyhýbat, to by Tad poznal. "Sedím na tenkém ostří a nevím, co říct," přiznal.

"Tak ukaž, jak se sedí na ostří," řekl Tad.

Zane se zasmál. "Radši bych seděl na svém koni."

"Ty máš koně? To jsem si vždycky přál. Co je to zač?"

"To nevím. Moc se v tom nevyznám. Zdědil jsem ho. Je to velký světlý hřebec. Je velmi schopný a umí taky létat."

"Jak se jmenuje?"

"Mortis."

"Morgan? To je dobrý jméno pro koně."

"Mortis."

"Morris?"

"Ne. Jmenuje se Mortis s t uprostřed. To je…"

Tad nebyl žádný hlupák. "Mortis znamená smrt," řekl. "Z latiny jsem měl vždycky jedničku."

Zane nikdy latinu nestudoval, ale tohle věděl taky. "Je to kůň Smrti."

"Žádný živý člověk nemůže jezdit na koni Smrti!"

"Pokud mu to kůň dovolí, tak ano," odpověděl Zane, který věděl, co bude následovat. Proč neměl dost odvahy, aby mu to vysvětil čestným způsobem?

Chlapec si teď Zanea pozorně prohlížel. "Ten plášť!" vydechl. "Ta černá kápě. Teď ti vidím i lépe do tváře. Vždyť je to jenom lebka!"

"Je to tak. Přesto jsem člověk. Člověk, který zastává jistý úřad."

"Ty musíš být…" Tad se zajíkl. "Už nikdy nepůjdu do školy, že ne?"

"Je mi to líto. Já sem si to nevymyslel."

"Mám pocit, že jsem to ve skrytu tušil. Nikdy jsem těm doktorům moc nevěřil. Ty léky a kouzla mi udělaly dobře, ale ve svých snech jsem stále naříkal. Měl bych naříkat i teď, ale nacpali mě léky a optimistickými kouzly, že vůbec nejsem smutný. Ty nevypadáš nijak hrůzostrašně a navíc sis se mnou popovídal."

"Ale moje půlka špatná je," řekl zamyšleně Zane. "Je ve mně padesát procent zla. Ale ty…" Zarazil se. "Ty máš na svědomí nějaký velký hřích. Co to je?"

"Jednou jsem ukradl v krámu jojo."

"To je malý hřích. Mám na mysli něco jako vraždu."

"Jednou jsem si přál, aby zemřela moje teta, když mě napomínala, že mluvím sprostě."

"Přání jsou zanedbatelná, pokud se nevyplní. Zkusil jsi ji snad zabít?"

Tad se lekl. "Nikdy! Nic takového mne ani nenapadlo!" Pak se trochu ušklíbl. "No, řekl bych, že jsem o tom trochu přemýšlel, ale nikdy jsem to skutečně udělat nechtěl."

"Možná jsi někde nějak zalhal a dostal jsi tím někoho do velkých nesnází nebo jsi způsobil jeho smrt. Jak jsem ti už řekl, máš na svědomí skutečně velký hřích. Udělal jsi skutečné něco hodně špatného."

Chlapec uvažoval. "Sice jsem pár špatností provést chtěl, ale nikdy jsem se k tomu nedostal. Myslím, že mé svědomí je docela čisté. Nic lepšího ti na sebe neprozradím."

Tady něco nesedělo. Zane vytáhl dva diagnostické drahokamy. "To nebude bolet," ujišťoval Tada.

"To říkaly ty sestřičky s injekčníma stříkačkama taky."

"Neboj. Tohle skutečně nebolí. Chci jenom zjistit, kolik je v tobě zla."

Když projížděl kolem chlapcova těla, žlutý kámen se rozzářil, zatímco hnědý ztmavl pouze nepatrně. "Je v tobě devadesát procent dobra," konstatoval Zane překvapeně.

"Říkal jsem ti, že toho moc na svědomí nemám."

"Já ale navštěvuji osobně pouze ty, co mají duši v rovnováze mezi dobrem a zlem a nemohou se sami osvobodit. Tady se musela stát nějaká chyba."

"Chceš říct, že neumřu?“

Zane vzdychl. "Nevím, ale řekl bych, že v tom chyba nebude. Mám pocit, že jsi měl umřít sám, ale někde se stala chyba a já dostal příkaz, abych sem přišel. V Očistci je teď málo zaměstnanců, tak se občas chybička vloudí. Mrzí mě, že jsem tě vyděsil. Nemuselo se to vůbec stát a byl by sis toho ani nevšiml.“

"Ale tím se netrap. Možná bych byl šťastnější, ale zároveň i osamělý. Jsem rád, že jsi přišel. Když už musím jít, jsem rád, že budu mít společnost. Mohl bych se svézt na tvém koni?“

Zane se usmál. "To víš, že ano, Tade.“

"Myslím, že jsem připraven.“

Zane zmáčkl knoflík na hodinkách a stopky se rozběhly. Za patnáct vteřin projela chlapcem náhlá křeč a Zane ihned vysvobodil jeho duši a nedal tím bolesti žádnou šanci.

Vynesl duši ven, kde na něj už čekal kůň. Zane sice přijel v autě, ale Mortis nějak vytušil, co bude Zane potřebovat, a proměnil se v hřebce. Zane nasedl a držel duši stále před sebou. Hřebec vzlétl k černému nebi.

Vysoko nad zemí Zane duši uvolnil. Letěla vzhůru k nebi a on s Mortisem zamířil zase dolů. "Sbohem, Tade,“ zamumlal Zane. "Budeš se mít lépe, než ses měl doteďka.“

Zane rozbalil další duše, většinu jich roztřídil a zbytek odvezl do Očistce. Potom zašel do své rezidence, aby se trochu najedl a prospal. Zvonek u dveří teď hrál lehkou klasickou hudbu a celý dům voněl po liliích. Sice se stal Smrtí, ale sám byl živ a musel se o sebe nějakým způsobem postarat.

Stále se musel zabývat Tadovým případem, i když už bylo dávno po všem. Padly na něj zase mučivé otázky, jestli udělal dobře, když se bavil s chlapcem, zatímco ostatní zákazníci museli počkat. Udělal dobře, že mu řekl pravdu, které se chlapec tak bál? Bude z toho mít zase špatné hodnocení, které hned rozmáznou ve zpravodajství z Očistce? Zdálo se, že se úřad Smrti stal terčem zpráv od té doby, co se ujal funkce. Tentokrát si televizi raději ani nepustil.

Zaměstnanci jeho rezidence se mu zdáli jako živí lidé s normálními fyzickými parametry, ale věděl, že je tu jediným živým člověkem. Možná byli zaměstnanci vybaveni zvláštním kouzlem, které jim dodávalo vzhledu živých bytostí, nebo byl on sám vybaven schopností spolupracovat s mrtvými. Když si s někým v Očistci potřásl rukou, ta ruka byla normální lidská, pevná a teplá. Přesto věděl, že ti lidé zde nepatří do jeho světa, a proto se nikdy necítil v Očistci úplně v pohodě.

Vzpomněl si na čarodějovu dceru Lunu. Dal si s ní schůzku a její otec si přál, aby se toho držel. Jeho zvědavost a zájem stoupaly. Jak zapomínal na zklamání ze ztráty své nenaplněné lásky s Angelikou, začal vzrůstat dojem ze setkání s Lunou. Byla v těch šatech tak krásná! Proč by se s ní nemohl trochu lépe poznat? Když už nic jiného, alespoň byla živá.

Dojel ve svém voze k jejímu domu. Ale v Kilvaroughu ho přepadly pochybnosti. Hodí se to vůbec, aby do výkonu služby zatahoval své soukromé záležitosti? Upřímné řečeno by se raději sešel s Lunou jako Zane než jako Smrt. Rozhodl se proto, že ji navštíví inkognito jako Zane.

Odložil svůj plášť, rukavice i boty. Sice se tím stal zranitelným, ale zároveň se tím cítil společensky volnější. Měl toho mnoho na srdci, co bylo lépe říci soukromě.

Zazvonil. Najednou ho napadlo, že by Luna nemusela být doma. Nedomluvili si schůzku na určitý termín a Zane si ani nebyl jistý, co je dnes za den. Poslední dobou se o to příliš nezajímal.

Za chvíli se objevila. Měla na sobě žlutý župan a pod ním něco neurčitého. Bylo vidět, že ji překvapil v domácím, kdy nečekala žádnou návštěvu. Žal nad ztrátou otce si vybral také svou daň, trochu zhubla, oči jí zesmutněly a kolem nich se udělaly drobné vrásky. Ani se jí nemusel ptát, co dělala v posledních dnech, protože bylo zcela jasné, že oplakávala otce.

Luna se na něj podívala s nevyslovenou otázkou a on si uvědomil, že musí vypadat opravdu divně pouze v košili, kalhotách a ponožkách. "Jmenuji se Zane,“ představil se Zane. "Rád bych s tebou strávil dnešní večer.“

Ostře na něj pohlédla. Nepoznala ho. "Musíte mít špatnou adresu, cizinče. Jak jste prošel kolem mých hlídačů?“

"Adresu mám správnou, ale asi na sobě nemám správnou uniformu. Když jsem tady byl posledně, vypadal jsem jako Smrt. Ty příšery v zahradě mě poznaly po čuchu a daly mi radši pokoj. Měl jsem pocit, že spolu máme schůzku.“

Přeměřila ho znovu pohledem a otevřela dveře. "Pojď dovnitř.“

Zane vstoupil dovnitř a najednou ucítil na levém rameni něco jako těžký pařát. Škubl ramenem a podíval se tím směrem, ale nic neviděl. Ucítil silný živočišný zápach.

"To je můj neviditelný strážce,“ vysvětlila Luna. "Noční můra. Jestli máš v úmyslu něco v tomto domě ukrást nebo…“

Zane se pokusil pousmát, i když se mu to příliš nezdařilo. "Mohlo mě napadnout, že nebudeš tak úplně bezbranná. Ale já jsem ten, za koho se vydávám. Mohu přivolat své smrtící nástroje a obléci si svůj plášť. Pak mě ta tvoje můra jen tak nedostane. Doufám, že uvěříš mým slovům. Přišel jsem minulý týden pro tvého otce, čaroděje Kaftana, a on mi nabídl obchod, když mu věnuji trochu svého času a vyslechnu ho. Viděl jsem tě nahou, pak oblečenou, a když jsem vzal jeho duši, tak jsi mi nabídla…“

"Nech ho být,“ zamumlala Luna a stisk na rameni polevil. Už bylo načase, začínalo to pěkně bolet.

"Děkuju,“ řekl Zane. "Ta schůzka nebyla domluvená na dnešek. Přišel jsem, protože se mi to zrovna hodilo. Omlouvám se že jsem příliš nemyslel na to, jestli se to bude hodit tobě. Zapomněl jsem na tvůj žal.“

"Dnešek se docela hodí,“ odpověděla poněkud úsečně. "Jsem docela ráda, že nebudu sama. Jenom se převléknu a vezmu si ten kámen, co přehluší smutek.“

"Prosím tě, nedělej to,“ požádal ji Zane. "Rád bych té poznal takovou, jaká skutečně jsi. Nechci, aby ses kvůli

mně nějak uměle přikrášlovala. Myslím, že si tvůj otec ten smutek zaslouží.“

Dívala se na něj s hlavou trochu zakloněnou a zřejmě uvažovala. "Ty nechceš, abych tě okouzlila?“

"Okouzluješ mne tak, jak jsi.“

Usmála se a tím ještě víc zkrásněla. "Mám dojem, že to myslíš vážně, a to mi skutečně lichotí. Je to skoro stejně účinné jako kouzlo. Co bys rád, Zane?“

"Pouze bych chtěl splnit přání tvého otce. Chtěl bych si s tebou popovídat, abych tě lépe poznal. Aspoň to říkal v Očistci, když…“

"V Očistci?“

Vyplňuje tam dotazník, aby se zjistilo, jaká je přesně jeho duše. To bude strašné nudná práce.“

Potřásla hlavou. "Na to byl táta vždycky machr. Nemá bolesti?“

"Ne.“

"Tak ho mohu nechat chvíli na pokoji. O čem jsi to mluvil?“

"Chtěl jsem si s tebou popovídat. Ale vidím, že to asi k ničemu nebude.“

"Proč ne?“ zeptala se trochu uraženě.

"Ne, prosím tě, nemysli si, že je to tím, že bys nebyla atraktivní. To jsi mi už ukázala posledně. Je to…“

"Atraktivní,“ opakovala po něm, tentokrát zjevně nepotěšena. "To mluvíš o mém těle, ne o mé duši.“

"Ano,“ přiznal překvapeně. "O tvé duši toho moc nevím, kromě toho, že ta dobrá část duše je skutečně tvoje. Ale to jsem říct nechtěl. Vím, že se umíš udělat tak hezkou, jak chceš nebo potřebuješ. Ale i kdybys byla ošklivá, tak jsi někdo a já jsem prostě nikdo, tak…“

Zasmála se. "Tohle mi říká Smrt?“

"Smrt je jenom úřad. Já jsem člověk, který byl do toho úřadu dosazen. Nevím, jestli jsem si to zasloužil, ale snažím se vykonávat svou práci co nejpoctivěji. Možná se za čas skutečně stanu dobrou Smrtí, až nebudu dělat tolik chyb.“

"O jakých chybách to mluvíš?“ zajímala se. "Posaď se, Zane.“ Vzala ho za ruku a odvedla ho ke gauči, kde ho posadila tak, že se jeho pravé koleno dotýkalo jejího levého. "Jak ti to jde?“

"Takové věci by tě nezajímaly,“ odpověděl, protože o tom sám nechtěl mluvit.

"Poslyš, Zane,“ řekla naléhavě. "Do toho úřadu tě vybral můj otec. Tobě se to může zdát jako náhodná volba, ale…“

"Ach! Já jsem to přece vůbec neříkal proto, že bych chtěl kritizovat tvého otce. Chtěl jsem…“

"Věřil, že jsi pro ten úřad ten pravý. Nevím sice přesně proč, ale věřím jeho úsudku. Určitě v sobě máš schopnosti, které jsou pro ten úřad nezbytné. Neměl by ses podceňovat.“

"Tvůj otec si mě vybral za Smrt a taky pro tebe,“ podotkl Zane. "Abych byl upřímný, nevidím smysl ani jedné volby.“

Luna si začala prsty přičesávat své hnědé vlasy. "Já taky ne,“ přiznala s úsměvem. "Což pro mě znamená, že se musím víc snažit to pochopit. Můj otec dělal vždycky, opakuji, vždycky, věci, které měly smysl, a nikdy mne nevystavoval nějakému nebezpečí ani mě nijak nevyužíval. Byl to skutečně velký muž! Pokusím se odhalit smysl jeho poslední vůle. Měli bychom se lépe poznat, abychom zjistili, proč se nás otec pokusil dát dohromady.“

"Předpokládám, že proto nějaký důvod měl,“ souhlasil Zane. Těžko se dalo předpokládat, že se bude bránit bližšímu seznámení s takhle krásnou mladou dámou, ale nelíbila se mu myšlenka, že ona to bere jenom jako přání svého otce. "Vždyť to byl přece čaroděj.“

"To byl.“ Přece nemohla říci nic jiného a on cítil, že zase promluvil jako hlupák. Bylo to však proto, že nevěděl, jak se na takovéto schůzce chovat.

"Dokážu pochopit, že se chlap jako já o tebe může zajímat, ale nedokážu pochopit, proč by si to měl přát tvůj otec. Zasluhuješ si jistě něco lepšího a on by ti to jistě přál.“

"To asi ano,“ souhlasila a pohodila svými krásnými vlasy.

To mu opravdu příliš nepomohla. Zdála se mu nejen čím dál hezčí, ale cítil, že to pro něj začíná být nebezpečné.

"No,“ začal trochu z jiného konce. "Chtěl jsem ti říct něco o těch chybách, co jsem provedl. Jedna z posledních se mi stala teď nedávno. Zavolali mne k mladému chlapci, kterému nikdo neřekl, že asi umře. Jemu to došlo hned, jak mě spatřil. Stále jsem nevěděl, jestli mu mám říct pravdu nebo ne, až jsem mu to nakonec řekl. Ať tak či onak, mám pocit, že jsem udělal chybu.“

"Ty považuješ nerozhodnost za chybu?“

"Nevím. Ale asi ano. Jak můžeš udělat něco správně, když nevíš, co je správné?“

Usmála se. "Bod pro tebe. Myslím, že se to naučíš, až časem získáš víc zkušeností. Musíš jenom doufat, že za tu dobu neuděláš příliš mnoho chyb a nezpůsobíš tím moc bolesti.“

"Nikdy jsem si předtím neuvědomoval důležitost Smrti " , řekl Zane smutně. "Teď to padlo na mě a já tu tíhu skoro nedokážu unést. Smrt není žádná maličkost.“

"Jak to myslíš?“ zeptala se jemně Luna. Oči se jí leskly.

"Vím, že každé stvoření musí jednou zemřít, protože jinak by byl svět nepředstavitelně přeplněný. I pro jednotlivce je smrt nezbytná Neumím si představit nikoho, kdo by chtěl žít na Zemi věčně. Život by ztratil svou krásu a stal by se velmi nudným. Myslím, že by se to mohlo líbit jenom nějakému hlupákovi. Ale já se nesetkávám pouze lidmi, kteří prožili plný život a jsou už staří. Mluvím lidech, kteří nejsou připraveni zemřít a odevzdat své duše. Ještě neprožili své životy a nedohráli role, které jim byly určeny, až do konce. Nit jejich života byla předčasně přestřižena bez jejich přičinění, aniž by to byla jejich chyba.“

"Jaká chyba?“ chtěla mu asi pomoci, ale spíš ho vyrušila. "Vem si mého posledního klienta. Byl to sedmiletý chlapec, který seděl se svými přáteli a učitelem ve školní dílně, když něco přestalo fungovat na ohřívači vody a ten mu explodoval přímo nad hlavou. Propadl se stropem a zabil pět chlapců a jejich učitele. Můj zákazník to měl doma dost těžké, a proto byla jeho duše v rovnováze mezi dobrem a zlem. Ale on měl před sebou celý život a mohl svou duši ještě posunout ve prospěch dobra. Jenom nějaká hloupá náhoda mu v tom zabránila. Ostatních pět nepotřebovalo mou osobní asistenci. Doufám, že jejich duše šly rovnou do Nebe. Stejně je to ale strašně nespravedlivé. Vždyť se mohli dostat do Nebe o šedesát let později a mohli prožít na Zemi pěkný život. I svět z nich mohl něco mít, alespoň mohli mít šanci. Co má takováto katastrofa za smysl?“

"To by snad věděl Osud,“ podotkla Luna.

"To ale není jediný případ. Byl jsem přivolán k zákazníkovi, který letěl z Washingtonu na obrovském létajícím koberci. Na tom koberci začal namrzat přední okraj a pak ještě selhalo létací kouzlo a koberec se zřítil do Potomacu a devadesát procent cestujících zahynulo. Přitom by stačilo sebemenší odmrazovací kouzlo a nic se nemuselo stát.“

"Myslela jsem, že v zimě vždy odmrazují velké koberce.“

"Dělá se to, ale tentokrát to nějak odflákli a námraza se tvořila daleko rychleji, než očekávali, a nikdo to pořádně nekontroloval. Všichni ti nevinní lidé byli zabiti a já sa mohu jenom ptát proč. Snad bych to pochopil, kdyby v tom byl nějaký smysl. Ale tohle byl pouhý rozmar. Zemřeli nevinní lidé a jejich rodiny mají smutek. Nevím, jak budu moct pokračovat v celé té záležitosti.“

"Přála bych si, abych byla schopna ti nějak pomoci,“ řekla Luna. "Můj otec říkával, že smrt má vždycky nějaký smysl, i když my ten smysl hned nevidíme a nedokážeme to pochopit.“

"Jaký může mít smysl zabití chlapců explozí ohřívače vody nebo smrt celých rodin při havárii létajícího koberce?“ ptal se Zane hořce. "Může v tom mít prsty Bůh?“

"To nevím. Můj otec měl sen o chápavém vesmíru, kde Nebe, Očistec i Peklo jsou nezbytné součásti celku. Věřil, že každá neočekávaná smrt má svůj smysl a že Osud má pro každého z nás přichystaný nějaký ten koberec.“

"Ty tomu věříš?“

Vzdychla. "Moje duše je naplněna zlem a moje víra je velmi slabá. Nemám tolik informací, jako měl můj otec“

"Jsi smrtelník, jako jsem já,“ podotkl. "Nemusíš mít na všechno přichystanou odpověď.“

"To je pravda, ale já věřím, že se můžeme pravdy dobrat, když se budeme skutečně snažit. Jak ses vlastně ty stal Smrtí?“

"Zastřelil jsem svého předchůdce,“ přiznal Zane. Chtěl jsem spáchat sebevraždu, protože jsem ztratil dívku. Dívku, jako jsi ty, krásnou a bohatou. Ale když jsem viděl Smrt, zastřelil jsem ji místo sebe. Pak přišel Osud a řekl mi, že se mám stát Smrtí. To je asi všechno.“

"Dívka jako já,“ opakovala zamyšleně Luna. Při hovoru se přičesala a už zase vypadala stejně kouzelně jako minule.

"Ano. Ne jenom krásnou, ale i čistou…“

Luna se zakuckala smíchy. "Jak málo toho víš o ženách.“

Zane potřásl hlavou. "Znal jsem pouze prosté ženy, ale…“

"K tobě přišla Smrt osobně,“ změnila téma hovoru Luna. "To znamená, že jsi byl z poloviny špatný.“

"Ano. Já jsem nikdy netvrdil…“

"Kdybys ke mně přiblížil kameny, kterými posuzuješ duše, viděl bys to samé. To, jak vypadám navenek, je výsledek přírody a kosmetických kouzel, moje nitro je podezřelé. Nestav mě na žádný piedestal, Zane. Umím na zlo odpovědět zlem.“

"Ach. Jsem si jist…“

"Ne, nejsi. Ale mohl by ses o tom brzo přesvědčit. To by mohlo odpovídat tomu, co zamýšlel můj otec.“ Vstala a přešla pružně na druhou stranu pokoje. Vypadala nyní velmi rozhodně. Její domácí župan se změnil podle její nálady a vypadal nyní spíš jako talár. Zane si uvědomil, že ta dívka má v sobě daleko víc kouzla, než si myslel. "Pojďme do komnaty, kde máme kameny.“

Zane ji následoval a očekával, že půjdou do nějaké podzemní krypty s tajnými dveřmi. Ale komora s kameny byla dřevem vykládaná místnost zařízená jako muzeum. Všechny kameny byly uloženy ve vitrínách na různých regálech. "To jsou všechno kouzelné kameny?“ ptal se okouzlený Zane.

"Samozřejmě. Kouzelné kameny, to byla otcova největší pýcha. Tady je soustředěna většina nejúčinnějších kamenů, jaké vůbec existují. Můj otec byl jedním ze čtyř lidí, kteří by dokázali udělat něco i s těmi kameny, které používáš k posuzování duší. Takovou měl kouzelnickou moc. Věděl o tobě určitě víc, než víš ty sám. Proto si myslím, že bychom se měli dopátrat kořene tohoto problému. Přiznávám, že nijak netoužím po jakémkoliv vztahu s tebou, a ty bys raději napřel svou pozornost jinam, ale můj otec nás z nějakého nám neznámého důvodu chtěl dát dohromady. Myslím, že bychom jeho volbu neměli odmítnout, dokud nezjistíme, co za tím vězí. Jestli zjistíme, že je pro nás oba nezbytné pokračování v našem vztahu, potom budeme muset zatnout zuby a použít Kámen lásky, abychom…“

"Já Kámen lásky nepotřebuju,“ přiznal Zane. "Mně stačí se na tebe podívat.“

Zavrtěla hlavou, jako by to byla nepatřičná poznámka. "Nejdříve musíme odlišit realitu od nějakých iluzí. Otec říkal, že se člověk nejlépe pozná podle povahy zla, které v něm sídlí. Jeho vlastní zlo tkvělo v tom, že spolupracoval se Satanem, aby zvýšil svou čarodějnou moc. Bez jeho démonické pomoci by byl možná čarodějem určitého světového formátu, ale určitě by nebyl velkým mistrem. Vím, že pro něj tato forma spolupráce byla prokletím, ale chápu to.“

"Ano,“ souhlasil ohromený Zane. Slyšel, že čaroděj světového formátu je schopen zničit jedním kouzlem celé město. Co byl asi schopen udělat velký mistr? O tom neměl Zane ani ponětí a byl si skoro jist, že to netuší ani nikdo jiný, protože to vyplývalo z tajemné povahy velkých čarodějů.

"Teď si povíme v přítomnosti těchto kamenů o našich zlech a uvidíme, co se stane," prohlásila Luna a vytáhla několik kamenů ze schránek.

"Tomu nerozumím…"

"Drž tenhle kámen v pravé ruce. Rozzáří se vždy, když budeš lhát." Podala mu tmavý diamant. "A tenhle drž v levé ruce. To je Kámen hříchů. Je to vlastně stejný kámen, jakým posuzuješ duše mrtvých."

Zane si vzal kameny, ale celá věc se mu zatím moc nezamlouvala. Luna si vzala podobné kameny. "Ukážu ti, jak na to. Zkus to po mně."

"Jmenuji se Venuše," prohlásila a Kámen pravdy se rozzářil. "Chtěla jsem říct Luna." Kámen byl tmavý. "Udělala jsem to jenom proto, abych věděla, že ten kámen funguje." Kámen nijak neprotestoval. "Otestuj svoje kameny."

"Jmenuji se Jehosephat," řekl Zane a viděl, že se jeho Kámen pravdy rozzářil. "Zane." Kámen zhasl.

Luna se zhluboka nadechla, což dělalo s jejím poprsím pravé divy a bolestně prohlásila: "Tohle se mi skutečně nelíbí. Proč to vlastně dělám?"

"Tak toho nechme," řekl Zane. "Stejně nechci znát tvé tajemství." Kámen pravdy v jeho ruce zazářil.

"Kurvila jsem se s pekelným démonem," oznámila Luna.

Zaneovi poklesla čelist.

Vyzývavě se na něj podívala. "Dělala jsem to. Podívej, můj Kámen pravdy se nerozsvítil a navíc můj Kámen hříchu září." Rozevřela levou dlaň, aby ukázala, jak září její Kámen hříchu. "Čí kámen bude víc zářit, ten má těžší hřích."

Zane vzdychl. Do čeho se to zase nechal navézt? Luna však vypadala nádherněji než kdykoliv předtím a Zane si najednou uvědomil, že musí být horší než ona. "Zpronevěřil jsem peníze svého šéfa." Jeho Kámen hříchu se rozzářil, ale zdaleka ne tak jako její.

"Jsem horší než ty," řekla hlasem jako hašteřivé dítě.

"Nikdy jsem neměl příležitost se setkat s nějakým démonem ženského pohlaví," vyhrkl. Stále však byl šokován jejím přiznáním. Vždyť vypadala tak nevinně!

"Já jsem zase nikdy neměla šéfa, kterému bych mohla zpronevěřit peníze. Příležitost je jenom část hříchu." Znovu se nadechla. "Provozovala jsem černou magii."

"Myslel jsem, že o tu se zajímal tvůj otec, ne ty." Zane viděl, že kámen v její pravé ruce zůstal tmavý, zatímco kámen v levé ruce se rozzářil více. Měla tedy i tento hřích, i když Zaneovi černá magie nijak nevadila. Magie jako magie, ne? Co na tom záleží, jaké je barvy.

Luna čekala na jeho další přiznání. "Prohrál jsem všechno, co jsem měl, včetně přátelství."

"Hazard není vlastně ani hřích," řekla, ale jeho Kámen hříchu se rozzářil o poznání víc.

"Měl bych to vysvětlit," řekl těžce a došlo mu, proč to bylo pro Lunu tak těžké. "Měl jsem dívku, která mě milovala – alespoň to říkala — , ale já jsem si ji nevzal, protože nebyla krásná a protože byla chudá. Já jsem se chtěl dobře oženit. Později jsem se dozvěděl, že spáchala sebevraždu. To bylo to přátelství, které jsem ztratil kvůli hazardu. Chtěl jsem se prostě oženit s bohatší."

"To je skutečně zlé," souhlasila Luna. "Věděl jsi, že se chtěla zabít?"

"To mě vůbec nenapadlo… dokud jsem neslyšel, že to udělala. Pak mi došlo, že to asi udělala kvůli mně. Měl jsem si ji vzít."

"I když jsi ji nemiloval?"

"Byla to dobrá holka. Bylo by mnohem lepší si ji vzít než ji zabít!" Kámen pravdy zablikal, protože věděl, že on ji skutečně nezabil.

"Myslím, že si dáváme za vinu víc, než nám přísluší," prohlásila Luna, když viděla blikání Kamene pravdy. "Máš pocit, že se zabila, protože sis ji nevzal, ale to není přece žádný důvod pro svatbu. Možná sis to jenom namlouval, že ji nechceš kvůli penězům, ale ve skutečnosti jsi věděl, že by vám to neklapalo."

"To si teda nemyslím," odporoval Zane, ale Kámen pravdy opět zablikal. "Moc jsem o tom přemýšlel. Dospěl jsem k názoru, že jsem se zaobíral jenom svými důvody a názory a nevzal dostatečně do úvahy její potřeby a touhy. Rozhodl jsem se to ukončit, ale to jsem nevěděl, že je v jiném stavu. Kdyby mi to řekla…"

Luna se krátce zasmála. "No, některé dívky si to nechávají pro sebe. Možná bys udělal to, co považuješ za správné, ale ty jsi to nevěděl. Já bych se nesnažila dostat muže na to, že jsem těhotná."

"Ty bys to taky nepotřebovala, ale ona skutečně těhotná byla!" Ale stejně byl rád, že to řekla. Ta dívka chtěla jeho lásku, ne jeho dítě.

Teď byla zase řada na ní. "Podvedla jsem svého otce. Myslel si, že sama neumím používat magii."

"To se snažíš označit jako zlo?" podivil se Zane. "Provozovala jsi sama magii a skrývala to před otcem, který byl sám čarodějem. To mi připadá na hřích dost slabé."

"Až na to, že jsem se prostituovala s démonem," připomněla mu ostře.

To byla skutečně rána. Zane se těžko smiřoval s tím, že měla milostný poměr s démonem, ale Kámen pravdy v její , ruce potvrzoval její prohlášení. "Proč jsi to dělala?"

"Abych se naučila černou magii. Otec mě to samozřejmě naučit nechtěl. Chtěl, abych zůstala čistá. Já jsem ho naprosto uznávala… a přitom jsem ho podvedla! Tak ukaž, jestli máš něco, čím bys to přetrumfnul."

Teď bylo na Zaneovi, aby se zhluboka nadechl. "Já jsem zabil svou matku."

To šokovalo ji. "To nemůžeš myslet vážně."

Zane pozdvihl Kámen pravdy, který zůstal tmavý. "Udělal jsem to. Pak jsem se dal na hazard a konečně jsem se snažil ztráty ze hry zaplatit zpronevěřenými penězi." Teď zářil jeho Kámen hříchu mnohem víc než její.

To jsi mne opravdu dostal," přiznala. "Ale ve mně je přece jenom víc zla, protože…"

"Protože jsi vzala na sebe část hříchů svého otce," doplnil Zane rychle. "Myslel si, že i s jeho hříchy bude tvá duše v rovnováze, ale mýlil se. Takže se dostaneš kam?"

"Do Pekla," přiznala. "On neměl ponětí o mých vlastních hříších. Myslel si, že jsem čistá a že mi pětadvacet procent jeho hříchů tak moc nepřitíží."

"A ty máš v sobě sedmdesát pět procent zla, alespoň z pohledu toho, co se ti započítává," dodal Zane.

"Máš skoro pravdu."

"Jenom se divím, že si neprověřil tvoji duši a nezjistil pravý stav."

Zasmála se. "Není nic těžkého podvést muže."

Zane se na ni pozorně zadíval. "Mně se zdáš docela dobrá."

"Tvůj Kámen pravdy svítí," upozornila ho Luna. Kámen pravdy v jeho ruce skutečně blikal.

"Chci říct, že se mi zdáš dobrá… až na ten případ s tím démonem." Odmlčel se a podíval se na kámen. Ten byl tmavý. "To neexistoval jiný způsob, jak se naučit černou magii? Naučit se to z knih nebo nějak jinak?"

"Z knih!" vykřikla. "Texty s černou magií jsou zakázané."

"Na černém trhu jdou sehnat."

"O tom by se otec dozvěděl. Jenom černá magie platila na jeho černou magii a to jsem musela před ním skrývat."

Skrýt něco před velkým mistrem… na to bylo asi potřeba mimořádných schopností. Možná proto potřebovala pomoc pekla. Ale stejně…

"Proč jsi chtěla znát černou magii, když ti to otec nedovolil? V jiných věcech jsi ho přece poslechla, ne?"

Cukla sebou. Její otec byl pro ni zřejmě velice citlivé místo. "Vždycky mě to fascinovalo. Věděla jsem, jakou moc má můj otec a…" Přestala, protože viděla, jak Kámen pravdy bliká. "Sakra! Měla bych se toho kamene zbavit." Znovu se nadechla. "Bála jsem se o svého otce. Někteří přisluhovači pekla mě skutečně děsili. Nemyslím nějaké čerty nebo něco na strašení dětí. Tohle byly skutečné příšery, skutečné ztělesnění zla schopné všeho. Nedovedeš si to představit, pokud to opravdu nepoznáš zblízka. Věděla jsem, že poslouchají mého otce, protože byl chytřejší než oni, ale stejně to byla jízda na tygru. Nechtěla jsem, aby se můj otec dostal do Pekla, i když jsem věděla, že tohle je nejpřímější cesta do pekel. Jediná možnost, jak mu pomoct, byla v tom, dozvědět se něco o věcech, s kterými pracuje. Snažila jsem se dozvědět co nejvíc. Některé věci jsou i legální a o těch se dá něco najít v knihách, ale většina těchto věcí je zakázaná, a tak jsem se musela obrátit – však víš kam. Jediný způsob, jak za to zaplatit, bylo moje tělo." Kámen byl při jejích slovech temný.

Zane uvažoval. "Myslím, že bych tě velice snadno dokázal mít rád. Vím, že nejsem nic extra, ale docela rád bych si s tebou dal rande."

Vypadala překvapeně. "Rande?"

"Jít se někam projít nebo se někam zajít najíst… prostě být spolu, abychom si mohli popovídat."

"Můžeš mít cokoliv chceš hned teď," řekla ostrým hlasem. "Nemusíš to halit do milostného hávu."

"To si nemyslím."

"Je to tak! Zkus to. Po tom démonovi už nemůže být nic tak zlé, ať budeš chtít cokoliv."

Zane by rád viděl, co si skutečné myslí o potřebách mužů. V tomhle ohledu asi neměla příliš mnoho zkušeností, když si myslela, že démon je jenom trochu horší chlap, "Chci získat tvou úctu."

Podívala se na něj zkoumavě. "Co že chceš?"

"Chci tvou úctu. Ty jsi mou získala. Tvůj otec měl pravdu. Jsi dobrý člověk. Co je mi po tom, kolik máš na svědomí hříchů. Myslím, že je v tobě hodně dobra a že tvoje špatné skutky nejsou tvým pravým obrazem. Možná naše hodnocení dobra a zla u tebe neplatí, protože je dáno nedostatečnými měřítky naší společnosti. Neudělala jsi nic, co bych považoval za skutečný hřích, kromě toho démona – a i to asi není hřích v pravém smyslu slova, když jsi to dělala pro záchranu svého otce. Bez tvé pomoci by šel rovnou do Pekla, místo aby se zaobíral svou duší v Očistci. Připadá mi to spíš jako oběť."

"Panenská oběť," souhlasila a dívala se na Zanea s novým zájmem. "To je jediný typ oběti, jaký tyto typy uznávají. Bylo to hrozné."

"Po tom všem bych tedy řekl, že pro tebe normální muž nepředstavuje žádnou hrozbu. Alespoň já určitě ne. Ty jsi žena, která tohle dokázala pro záchranu svého otce. Prostě bych tě rád lépe poznal. To je všechno."

"Ty jsi zabil svou matku," vylétlo z ní. "Co ti záleží na něčím otci?"

"Záleželo mi na ní," řekl poněkud škrobeně. "Ale ona stejně umírala, trpěla hroznými bolestmi a věděla, že není žádná naděje. Když mě o to požádala, musel jsem to udělat, to je vše. Věděl jsem, že je to zločin a hřích, za který budu proklet. Neměl jsem právo ji nechat déle trpět."

Její oči se zúžily. "Co se stalo?"

"To by tě nezajímalo."

"Ale zajímalo."

Zane zavřel oči a bylo vidět, že při té vzpomínce trpí. "Moje matka ležela v nemocnici, vlasy jí vypadávaly a kůže byla svraštělá a drsná, že vypadala jako stará čarodějnice. Z těla jí čouhaly různě dráty a hadičky a jiné zase vedly do těla a působily jí neustále bolest. Každý její vzdech či úder srdce byl zaznamenán různými přístroji, takže si každý, kdo přišel do jejího pokoje, mohl udělat představu o jejích pochodech a její tělo už nemělo ani špetku soukromí. Byla by již jistě dávno přirozenou cestou zemřela, ale její umělé srdce, játra a žaludek jí to nedovolily. Chvílemi nebyla při smyslech a tato období se postupně prodlužovala. Myslím, že trpěla i halucinacemi. Chvílemi byla úplně při smyslech a pak si zcela jasně uvědomovala tragédii svého postavení.

Jednou, když jsem ji navštívil a sestra na chvilku odešla, mi pošeptala celou pravdu. Byla u konce sil

fyzických i duševních, cítila se méněcenná protože se nemohla hýbat a přála si umřít dříve, než účty za její léčení spolknou i náš dům, abych alespoň něco zdědil. Nemohl jsem jí říct, že naše úspory jsou už pryč a dluhy narostly do tak závratné výše, že je nepokryje ani její životní pojistka. Žádala mne, abych poprosil doktory, aby ji nechali zemřít, aby měla konečně pokoj. Byla na tom tak zle, že jsem jí to slíbil. Pak začala blouznit a mluvila něco o květinách na stráni za domem. Myslím, že si vzpomínala na něco z dětství, a tak jsem odešel. Znal jsem doktory a věděl jsem, že ji nenechají umřít v pokoji. Je to snad již součást jejich kodexu, že nechají člověka trpět až do poslední špetky lidských sil. Vzal jsem tedy centovou minci – což bylo tak jediné, co jsem mohl obětovat – a strčil jsem ji do přístroje kontrolujícího činnost srdce tak, aby nebyla vidět a odešel jsem. O dvě hodiny později mi volali z nemocnice, že matka zemřela, protože selhal právě ten přístroj. V nemocnici si mysleli, že je to jejich chyba, a nabídli mi mimosoudní vyrovnání. Nechal jsem je při tom, protože to značně snížilo účty za ošetření. Věděl jsem však dobře, že jsem zabil svou matku a že jsem zatratil svou duši. Doufal jsem, že splatím zbývající účty, když získám nějaké peníze hazardem, ale přišel jsem o všechno. Zkusil jsem si vzít peníze ze zaměstnání, abych se mohl ještě pokusit o štěstí ve hře, ale chytili mě a přišel jsem o místo. Tak mně zbyly jenom ještě větší dluhy a ještě větší hřích na duši. Opustil jsem město, odešel do Kilvaroughu, změnil jsem si jméno a pár let zde živořil se svým hořem a svými hříchy. Doufal jsem, že se nějak dostanu k penězům. Myslel jsem, že bych mohl nějaké vyženit, až to celé…“

Zarazil se. "Myslím, že jsem toho řekl až moc.“

Luna ho pozorně sledovala. "Kámen pravdy ani neblikl.“

"Proč by taky měl?“ zeptal se Zane a zadíval se na kámen ve své ruce. "To byl příběh mého života. Noční můry mne pronásledovaly tak dlouho, až jsem nevěděl, co je sen a co skutečnost. Snažil jsem se smýt krev z rukou a teď se mi už matčina tvář v okamžiku smrti nezjevuje.“

"Ty jsi tam ale v tu chvíli vůbec nebyl.“

"Ve svých snech jsem tam byl,“ řekl Zane a cítil, že zase na svých rukou cítí krev.

"Pro tvou matku byla ta vražda vysvobozením.“

"Vražda je hřích, ať už je spáchána z jakéhokoliv důvodu. Vím to a věděl jsem to i tenkrát. Vše ostatní by byly jenom výmluvy.“

"Mne jsi před chvílí soudil jinak.“

"Jak bych tě mohl soudit? Vždyť tě skoro neznám.“

Luna odložila své kameny a pak uložila i Zaneovy. "Myslím, že si zasluhuješ mou přízeň. Pojď za mnou, ráda bych ti něco ukázala.“ Zavedla ho do malířského ateliéru. Viselo tam několik hotových obrazů a pár rozdělaných pláten na stojanech.

Zachycovaly obyčejné lidi, běžná místa a další běžné věci. Ale jejich ztvárnění obyčejné nebylo. Každý obrys byl jemně rozmazaný, takže to vypadalo, jako by každá z postav stála ve své malé mlze. "Co si o tom myslíš?“ zeptala se Luna.

Zane upřeně hleděl na ty obrazy a cítil vzrůstající vzrušení. "To jsou tvoje obrazy?“

"Otec ze mne chtěl mít umělkyni,“ odpověděla. "Teď už chápu, proč mě sem chtěl přivést.“

Znovu zatřepala hlavou, což jí velmi slušelo. "Proč?“

"Určitě věděl, co mě zajímá. Říkala jsi, že se o mě zajímal a že o mně hodně věděl. A také jsi říkala, že si to zařídil, aby umřel, až budu v úřadu já. Kdyby chtěl, tak mohl žít i déle, že?“

"Ano,“ přikývla. "Říkal mi, že načasování jeho smrti je velmi důležité, ale neřekl mi proč.“

"Aby přivolal mne a ne mého předchůdce! Protože jsem měl umělecké sklony. Jsem aurální fotograf – nebo jsem se spíše jím snažil být před tím, než jsem se stal Smrti. Vlastně jsem ani neměl pořádné přístroje. Proto jsem zrovna tenkrát potřeboval peníze. Ale to by byla další historie.“

"Poznáváš má témata?“ zeptala se Luna a rozzářila se. "Samozřejmě že je poznávám! Celý život jsem se snažil zachytit různé pocity. Většina lidí je nevidí, ale já jsem to se svými přístroji dokázal. A vím, že ty to dokážeš také. Tvoje obrázky jsou krásné. Nikdy se mi to nepodařilo takhle zachytit na film. Když jsem se snažil své obrázky prodat, tak jsem nejlepší nabídky dostával z pornočasopisů, protože na některých byly svlečené ženy. Ale o to tu přece nejde.“

"To opravdu není to nejdůležitější,“ souhlasila. "Ale stejně tomu nerozumím. Jestli to otec o tobě věděl, tak tě k nám mohl pozvat nebo tě prostě přičarovat. Kdyby se mu to potom nezdálo, tak ti mohl dát něco, abys na nás zapomněl, ale nemusel kvůli tomu umírat.“

Zaneova teorie zřejmě neseděla. "To je pravda,“ souhlasil. "Ale nějaký důvod pro to musel mít.“

"To určitě měl,“ potvrdila. "Byl to velice inteligentní a citlivý muž. Musí v tom být ještě něco.“

"Říkala jsi, že ses zajímala o černou magii. Nemohla bys to nějak zjistit?“

Luna se zamyslela. "Naučila jsem se používat kameny, které zaklel můj otec. Některé jsou schopny mnohé prozradit, ale černá magie je nástroj Satana a Satan zjistí, když se používá. Nechci, aby na mne upřel své ďábelské oko, pokud to nebude nezbytné.“

"Nemáš tu nějaké kameny, které by patřily k bílé magii?“

"Boží oko hledí na používání bílé magie. Nejsem si jistá, že stojím o jeho dozor. Rozhodně ne v případě, že budu zkoumat něco z otcova života. S těmi nesmrtelnými je to vždycky nejisté.“

"Co je v tom potom za rozdíl. Není to snad nakonec jedno, jestli se použije bílá nebo černá magie?“

"Síla a moc je stejná, ale liší se pohled na věc. Magie je jako magnetismus s bílým a černým pólem. Když se obracíš na bílý pól, přibližuješ se Bohu, zatímco černý pól tě táhne k Satanovi.“

"Tak proč potom každý nepracuje s bílou magií?“

"To mohou dělat jenom dobří lidé. Zlo tě táhne spíš k černému pólu. Není to samozřejmě tak jednoduché. Podobá se to spíše cestování po horách. Bílý pól je na vrcholku, ve velké výšce a stojí mnoho sil ho dosáhnout, ale

stačí pár špatných kroků a všechno úsilí přijde vniveč. Černý pól je v údolí, kam se každý snadno dostane. Někdy dokonce stačí se tam sklouznout, a když spadneš, tak se tam dostaneš tak jako tak. Nemusíš se moc starat, kam jdeš, protože jít dolů je snadnější. Průměrný člověk příliš nedbá varování a je nevyhnutelně přitahován dolů. Dole je také mnohem víc místa než na špičce. I ti, kteří jsou se situací obeznámeni, mají někdy problémy. Jako například ty, když jsi musel použít špatné prostředky, abys posloužil své matce. Čím víc se nachyluješ ke zlu, tím menší silu má bílá magie a tím silnější se stává magie černá. Vzpomeň si na magnet. Čím jsi blíž, tím víc tě přitahuje. Takže je mnohem těžší pro zlého člověka, aby se stal dobrým, než pro dobrého, aby zůstal dobrým. Já teď zmůžu mnohem víc pomocí černé magie."

"Ale to tě táhne stále víc k Satanovi."

"Přesně tak. Zlo vyvolává zlo a urychluje pád. Nemohu už používat černou magii, když chci ještě pomýšlet na spásu své duše. Už jsem do toho příliš zabředla."

"Pak ale nemůžeš použít žádnou magii, abys zjistila, co tvůj otec vlastně chtěl."

"Já už vím, co chtěl. Chtěl nás dva seznámit. Nevím ale proč."

Zane souhlasně přikývl. "To je skutečně hádanka. Měli bychom se znovu sejít. Možná na to přijdeme."

Usmála se. "Máš asi pravdu. Teď se známe lépe. Odhalili jsme si navzájem svá tajemství a přitom jsme se jeden druhému nezhnusili."

To byla hluboká pravda! Zane se ještě nikomu nesvěřil se svým tajemstvím a byl si jist, že ani Luna ještě nikomu nevyprávěla své. Když se to tak vezme, tak jejich hříchy měly určitou podobnost. Oba byly spáchány ve snaze pomoci rodičům, a snad proto se oba navzájem neodsoudili. I jejich umění ukazovalo, že mají něco společného. Ani to ovšem nedokázalo vysvětlit, proč čaroděj obětoval svůj život.

Zane se chystal k odchodu. "Musím se vrátit do práce." Pohlédla na něj a její šedé oči vypadaly větší a jasnější než kdykoliv předtím. Jako dva měsíce. Ale Zane už nevnímal jenom její fyzickou krásu, ale charakter člověka, který se obětoval pro svého otce. "Ano, samozřejmě. Život je umění a tvé umění je teď tvůj úřad. Kdy přijdeš?"

"Já ani nevím, kolikátého vlastně je. Nevím, jak budu mít nabitý program. Potřebuješ to vědět dopředu?"

"Nepotřebuju. Přijď, až se ti to bude hodit. Budu tady."

Naklonila se k němu a políbila ho.

Zane se probral ve svém voze, když opouštěl město. Stále se nemohl vzpamatovat z jejího chování. Celou dobu, co spolu hovořili, se snažil držet své city na uzdě, protože si nebyl jist, jestli Lunu ještě někdy uvidí. Angelika byla pro něj již jen mlhavou vzpomínkou, zatímco Luna byla v jeho mysli naprosto jasně, jako by ji tam vymaloval sám Osud. Zane si byl jist, že Luna má daleko lepší charakter než většina jiných žen.

Luniny hříchy se dobře hodily k jeho. Jak si mohl myslet, že by mohl získat lásku anděla. Se svou minulostí mohl získat tak akorát padlého anděla. Její umění ho hluboce zaujalo, protože v něm byl talent, který marně hledal u sebe. Její náhlý polibek ho omráčil, protože v té chvíli už Luna věděla, co je zač – muž, který hrál hazard, zpronevěřil peníze a zabil svou matku, a přesto ho uznala za hodna své přízně. Je pravda, že mu nabízela mnohem víc, a kdyby použil Kámen lásky, tak ji mohl mít celou. Ale Zane nevyhledával lásku žen za pomoci kouzel. Chtěl, aby byl milován takový, jaký je, a ten polibek dokazoval, že by to bylo možné.

Ta záležitost s démonem mu vrtala v hlavě, protože slyšel hrůzostrašné historky o jejich sexuálních choutkách, kterými obtěžovali své oběti. Některé z dívek po těchto zkušenostech přišly o svou krásu. A to při takovém vztahu s démonem není ztráta fyzické krásy to hlavní. Luna však o svou krásu nepřišla.

Zane zmáčkl stopky. Další zákazník na něj čekal za šest minut.

6

KRÁLOVSTVÍ SMRTI

Vůz Smrti zamířil nu jih a vnořil se do husté džungle. Udusaná cesta plná bahnu nebyla pro automobil příliš vhodná, a proto Zane proměnil vůz v hřebce a ten lehce zdolával strmé stoupání.

"Stát!" zařval někdo španělsky a tlumočník v Zaneově uchu se dal do práce. Zane se rozhlížel okolo sebe a spatřil maskovaného vojáka s výhrůžně namířenou puškou.

Zastavil a pro jistotu si přitáhl plášť i kápi blíže k tělu. "Co se děje?"

"Otázky tady kladu já," zahřměl voják. "Kdo jsi a co tu chceš?"

Zane nevěděl, jestli mu má říci pravdu, protože měl pocit, že by to mohlo celou situaci zkomplikovat. Na druhou stranu neměl chuť si nic vymýšlet. "Jsem Smrt a přicházím sem sebrat duši."

"Aha. Ano, pane," řekl voják a postavil se do pozoru. Určitě neslyšel, co mu Zane řekl! Asi reagoval na nějaký povel, který dostal vysílačkou z velitelství. Zane se rozhodl přijmout pravidla hry, protože se nechtěl zaplést do nějakého lokálního konfliktu. "Udej své jméno a poslání," vyzval ostře vojáka.

"Pane, jsem Fernando z královské armády v Niqueldimě. Jsem zde na hlídce při našem tažení proti komunistickým povstalcům."

Zane si vzpomněl, co kdysi slyšel o tomto konfliktu.

Niqueldima byla jedna z banánových republik, kde se před několika lety postavila část obyvatelstva na odpor proti diktátorskému režimu. Je jasné, že zde bylo zabíjení na denním pořádku a někteří z mrtvých jistě potřebovali osobní přítomnost Smrti.

Zaneovy hodinky ukazovaly, že zbývá třicet vteřin. "Uhni, Fernando," přikázal vojákovi a pobídl Mortise vpřed.

Za chviličku vjel na malou mýtinku v džungli. Jakmile se na ní objevil, ozval se výstřel. Kulka se odrazila od

Zaneovy kápě. Někde za ním se ozval výkřik a nějaký voják po něm skočil. Nepodařilo se mu na Zanea dosáhnout a svalil se na zem. Zane se ani nemusel příliš snažit, aby viděl, že je voják mrtev, protože mu chyběla skoro půlku obličeje. Byl to zázrak, že se mu podařilo ještě vyskočit. Nebyl to Zaneův zákazník. Tenhle voják se odebral na věčnost i bez Zanea.

Na palouk se vyřítilo několik vládních vojáků s úmyslem najít domnělého ostřelovače. Pod třemi z nich se propadla země a oni s řevem spadli do neviditelné díry. Protože povrch země zůstal neporušen, Zanea napadlo, že tato past byla pravděpodobně nějakým kouzlem, které vyvolalo takovou představu. Tyto představy byly stejně nebezpečné jako magie sama.

Zane se podíval na kámen s šipkou. Zdálo se, že jeho klient musel být v té díře. Zane sestoupil z koně a opatrně postupoval podle šipky vpřed. V momentě, kdy kámen ukazoval, že je na místě, Zane nohou nahmatal okraj díry. Skrčil se, potom i sedl a spustil nohy do neviditelné díry. Nakláněl se stále hlouběji, až se jeho hlava dostala do začarované oblasti. Teď viděl jasně, co se stalo.

Rozhodně to nebylo nic pěkného. Byla to skrytá jeskyňka, ve které bylo zaraženo asi patnáct kůlů špičkami vzhůru. Na nich byli nabodnuti ti tři vojáci. Dva byli mrtví a třetí umíral. Ten třetí, to byl Zaneův klient.

Zane opatrně sklouzl dolů a postavil se na pevné dno jeskyně. Trvalo to jenom několik vteřin, ale i za tu chvilku viděl jasně, jak ten muž trpí. Nějak se při pádu přetočil, takže mu ostrá špička kůlu projela zády a ven se prodrala břichem. Byl divně zkroucený a jeho hlava i nohy směřovaly k zemi a silně krvácel.

Zane chtěl něco říci, ale nepodařilo se mu vůbec otevřít ústa. Napjal svaly a vytáhl vojákovu duši, tím ukončil jeho agónii. Otočil se, opřel se o zeď a zhluboka dýchal, aby se trochu vzpamatoval.

"Vy jste tu novej, že jo?" ozvalo se.

Zane se otočil, ale stále se klepal a cítil se velmi slabý. Mezi kůly stál velký muž. Měl na sobě lesklé brnění, krátkou drátěnou košili a zlatou zdobenou helmu. Vypadal přesně jako starořecký bůh…

"Válka!" vyhrkl Zane.

"Smrt!" odpověděl sarkasticky muž.

"Nevěděl jsem…"

"Co? Že existuju?" Muž udělal imperátorské gesto. "Kdo jiný než Mars by měl dohlížet na takovou bitvu?"

"Jistěže nikdo jiný," souhlasil úlevně Zane. "Jen jsem o tom asi nepřemýšlel."

"Už jsem měl dlouho v plánu se s tebou sejít," prohlásil Mars. "Však spolu musíme často úzce spolupracovat."

"To je pravda," souhlasil neochotně Zane. "Jsem z toho ještě celý pryč. Mám pocit, že jsem se asi docela dobře zapracoval, ale scény, jako je tahle…"

"Tohle je náhodou dobrá ukázka," řekl Mars. "Malá, ale hutná. Je to prakticky to nejlepší, co se může přihodit, kromě velkých bitev."

"Máš rád svou práci?" zeptal se Zane, který ztěží přemáhal odpor. "Co může být uspokojivého na bitvě a krveprolití?"

"Jsem rád, že ses na to zeptal," odpověděl sdílně Mars a Zane najednou litoval, že se na to ptal. Takové řeči, které mají ospravedlnit to či ono, většinou mají smysl jenom pro toho, kdo je sám vede. "Válka je poslední útočiště před útiskem a bezprávím. Máš už na hodinkách dalšího zákazníka. Doprovodím tě k němu."

Zane pohlédl na hodinky a viděl, že má Mars pravdu. Teď však nemohl společnost tohoto hrubého válečníka odmítnout.

Mars zamířil do rohu díry, kde byly schůdky vedoucí na povrch. Zane se ještě jednou mrkl na hodinky, aby se ujistil, že mu k dalšímu klientovi zbývá přes pět minut, a následoval ho.

"Jaké útočiště nalezli ti mrtví vojáci?" zeptal se Zane. "K čemu jim ta bitva pomohla?"

"Zajistili si slávu," vysvětloval Mars. "Všichni muži musí umřít a většina z nich zemře stářím nebo v důsledku nějaké choroby nebo nehody. Jenom ve válce může zemřít větší množství mužů na poli slávy."

"O jaké slávě to mluvíš?" zeptal se Zane a myslel na svého posledního zákazníka. "Mně to spíš připomíná krvavou lázeň."

Mars potlačil lehký úsměv. "To jsi řekl hezky, Smrtko. Ale ty mluvíš o chvíli utrpení nebo bolesti, ale já mluvím o věčné slávě. Co je proti tomu chvilka bolesti? Tito muži obětovali svou krev na oltář práva a pravdy."

"Ale co ti, co bojují za špatnou věc?"

"Ve válce neexistuje špatná věc! Jsou pouze různé cesty slávy a uznání."

"Různé cesty!" vzdychl Zane. "Je to nesmyslné trápení."

"Ty mluvíš o brutalitě," řekl Mars, jako by ho těšilo, že se setkal s někým, kdo mu odporuje. "Já si myslím, že tvůj úřad je zrovna tak brutální jako můj. Kolik tvých zákazníků odchází na věčnost za zvuků rajské hudby. Řekl bych, že zatraceně málo. Tvoje způsoby jsou asi horší než moje, protože ty mým klientům alespoň dovolí se nějak bránit."

"Ale vždyť tvoji klienti jsou i mými klienty," oponoval Zane.

"Tvoji klienti, moji klienti," huhlal Mars a potřásal rameny. Měl krásně široká ramena, takže jejich potřásání už bylo skutečně něco extra. "Někdy jsou skutečně stejní, ale většinou ne. Jen si vem různé popravy. Souhlasíš snad s ukamenováním člověka, ať už byl jeho čin jakýkoliv? Stejně šlo většinou jenom o nějaký druh smilstva. Nebo se ti líbí ukřižování pro náboženské přesvědčení? Nebo lámání v kole, protože někdo ukradl z hladu chleba? Nebo trhání koňmi kvůli nezaplacení dlužné částky? A co takhle upálení na hranici kvůli údajnému čarodějnictví?"

"Samozřejmě, že ne!" vykřikl Zane, zděšen výčtem tohoto katalogu krutosti. Mars měl pohotový jazyk, který nikoho nešetřil. "Však se také způsob popravování změnil."

"Chacha! Změnil!" odfrkl Mars. "Vzpomínám si na ten francouzský vynález. Doktor Guillotine vymyslel

ohromně humánní čepel na rychlé oddělování hlav. Tím skončila éra nešikovného a občas velice nepřesného sekání – zaseknutí meče do ramene, sem tam useknutí kusu hlavy nebo taky utnutí rukou nebožáka, když se držel za hlavu. Tenhle moderní způsob učinil z chudiny elitu, protože předtím si stětí mečem zasloužila pouze šlechta. Ale víš, co s tím vynálezem udělal? Já ti to řeknu. Přišli na to, že gilotina umožňuje hromadné politické vraždění. Mohli denně zabít tisíce lidí, jen to fikne. Francouzská revoluce je proslulá svou reformou lidskosti.“

Zane radši neodpovídal. Mars vypadal bojovně.

Přišli ke zchátralému rolnickému domku. Vládní voják právě procházel okolo. Najednou se objevila malá holčička asi kolem deseti let. Voják strhl pušku z ramene, ale zarazil se, když viděl holčičku místo povstalce. Dívka se k němu rozběhla a držela něco v ruce. Když byla u něj, zvedla ruce a trhla pravačkou.

"Vždyť to je granát!“ zaječel zděšeně voják.

Dívka ho objala oběma rukama, ale granát nepustila. Voják se jí snažil zbavit, ale ona se ho držela jako klíště, protože její sílu znásoboval fanatizmus. Pak granát explodoval.

Kusy těl se rozlétly okolo. Krev se rozstříkla po zdi. "To bylo nádherné,“ prohlásil nadšeně Mars. "To dítě pozvedlo čest své rodiny.“

"Čest!“ zaúpěl znechuceně Zane. "Vždyť, tohle je úplný horor.“

"To taky,“ souhlasil klidně Mars. "V takových případech tíhnou k asociacím. Proto jsou i malé konflikty tak zajímavé.“

Objevil se další voják. Slyšel výbuch a teď taky viděl ten masakr. Držel v ruce plamenomet a ten teď chrlil plameny na domek. Další dítě, tentokrát mladší chlapec, vyběhlo z domku přímo k vojákovi. Ten však namířil na chlapce, který se během okamžiku změnil v planoucí pochodeň. Pak voják opět mířil na domek, dokud ho nezapálil.

Z kouřící masy na zemi se ozvalo sténání. "Patrně tvůj klient,“ připomněl Zaneovi Mars.

Jak to jen mohl přehlédnout. Hodinky se zastavily a šipka ukazovala na chlapce. Zane přispěchal a vytáhl chlapcovu duši. Sténání přestalo. "Co v tom bylo za čest?“

"Tady se nedá mluvit o cti,“ připustil Mars. "Nesplnil svůj úkol. Chyba nezasluhuje odměnu.“

"Tak jsem to nemyslel! Kdyby nebyla tahle válka, neumíralo by tolik lidí! Nikdy bych sem nebyl poslán. Všechny tyhle hrůzy by vůbec neexistovaly!“

"Vem si to ale z druhé strany,“ odpověděl klidně Mars. "Bez téhle války by populace rostla, lidé by se tísnili, byli by vytlačováni od svého majetku, hladověli by. Je pravda, že by zemřeli později, ale horším způsobem – jako ovce na porážce. Teď se učí umírat jako vlci bránící svoje území, Násilí je nejviditelnějším aspektem nezbytných úprav, stejně jako zemětřesení při ohromných podzemních tlacích. Neobviňuj příznaky, příteli; hledej chybu v základních společenských nespravedlnostech, které potlačují pokrok a svobodu – ty se nedají vyřešit jinak. Já vedu k oprávněným křivdám, ne ke špatnému právu. Jsem chirurgův skalpel, který odstraňuje rakovinu. Moje ostří chvíli bolí, teče i nějaká krev, ale v podstatě oba děláme totéž.“

Zane nebyl schopen odporovat Marsově upravené ale správné logice. Ale když se podíval na stále kouřící zbytky chlapce, jehož duši před chvíli sebral, napadlo ho, že Mars slouží spíše Satanovi než Bohu.

"Myslím, že v patřičné době se ocitneš ve válce“, pokračoval Mars. "Doporučuji ti pro jistotu se seznámit se svou zbraní.“

"Mou jedinou zbraní je kosa,“ zareptal Zane.

"A je to parádní kousek,“ souhlasil Mars.

"Mortisi!“ zavolal Zane a hřebec se objevil. Zane nasedl a bez dalšího povídání odjel.

Přijel dříve, což se mu teď stávalo často. Místo určení byla tentokrát sanatorium na periferii Miami, vklíněné mezi polorozpadlou tančírnou a starým evangelickým kostelem. Uvnitř bylo temno a páchlo to tam močí. Staří lidé nehybně seděli, možná spali. Nebyly tam žádné hry nebo časopisy ani nebyl slyšet hovor. Celková nálada byla pod bodem mrazu. Zane taková místa neměl rád a snažil se před nimi uchránit svou matku – až příliš úspěšně.

Jeho klient byl starší muž s bílými vlasy a se slinou u úst. Zane šel k němu, ale zarazil se při pohledu na provaz. "Vy jste přivázaný k židli!“ zvolal překvapeně.

Muž zvedl hlavu. "Jinak bych totiž spadl,“ vysvětlil. Zaneovi došlo, že odpovídající vybavení a kompetentní ošetřovatele by v tamto ústavu marně hledal. Chudí a bezdomovci si nemohou dovolit přepychové stáří.

"Mám jednu prosbu,“ řekl muž. "Jestli ovšem nechci moc.“

"Jestli ta bude v mých silách.“ odpověděl opatrně Zane. "Víte, nemohu povolit odklad, jestli to je smrtelné onemocnění…“

"Chtěl bych slyšet píseň, než odejdu.“ Zane byl překvapen. "Píseň?“

"Svatý, Svatý, Svatý. Jo to moje nejoblíbenější. Už jsem ji léta neslyšel a chybí mi.“

Zane byl zmaten. "Vy chcete, aby vám někdo zpíval?“ "Deska by stačila.“ odvětil muž. Jenom ji slyšet. Je to nádherná skladba. Ale vím, že je to bláznivé.“

Zane uvažoval. "Zní to dost jednoduše.“

Muž nesouhlasně zavrtěl hlavou. "Tady není povolena hudba.“

Teď se ozval další muž. "Máme tu dost hluku ze sousedství. Hrozný rámus z tančírny, takže nemůžeme spát, křiklavá kázání a různé zkoušky z druhé strany kostela.“

Nyní i ostatní v místnosti zvědavě naslouchali. Zaneův zjev byl novinkou, která je zbavila nudy, jíž byli přivykli. "Každý si může dělat, co chce, tak proč ne my. Co je špatného na jedné písničce?“

"Myslím, že byste ji měl mít.“ řekl Zane. "Všechno, co potřebujeme, je gramofon, magnetofon nebo kouzelná hrací skříňka.“

Ozvalo se nesouhlasné mumlání. "To nám nedovolí," protestoval jiný muž.

"Měli by vám to povolit," řekl pevně Zane. Šel do místnosti pečovatelů, kde si jeden z ošetřovatelů četl populární časopis. Na zadní straně byl velký barevný inzerát: PEKLO – TO UŽ NEJSOU JENOM ŠPATNOSTI. Jasné oranžové plameny obklopovaly scénu nadšeného prostopášnictví a oba malí čertíci provozovali činnost, při které se Zaneovi nahrnula krev do hlavy.

"Ošetřovateli," oslovil Zane muže.

Ošetřovatel pohlédl na Zanea. "Tady nebude žádná hudba. Domácí řád to nedovoluje," prohlásil a vrátil se k četbě.

"Snad by šla udělat výjimka. Ten muž umírá přivázán k židli jako nějaký kriminálník. Snad bychom mu mohli splnit poslední přání."

"Vy jste ještě tady? Koukejte vypadnout, zavrčel ošetřovatel, aniž zvedl oči od časopisu.

Rozčilený Zane přikročil blíž a vytrhl časopis ošetřovateli z rukou. Naklonil se k němu a hleděl mu přímo do tváře. Ta hudba bude," oznámil důrazně.

Muž chtěl začít něco protestovat, ale nechal toho, jakmile pohlédl do Zaneových vpadlých očí. "Nic tady nemáme " huhlal zmateně. "Určitě mě vyhodí, jestli…"

"Tak si tu hudbu zařídíme bez vás," řekl mu Zane. Můžete si klidně zapsat, že jste protestoval, ale dejte pozor, aby váš protest nebyl příliš zjevný. Pustíme si tam jednu písničku, ať už s vaší pomocí, nebo bez ní. Doprovázel svá slova důraznými gesty pravicí těsně před mužovým obličejem. V rukavici Smrtky ta ruka vypadala jako ruka kostlivce. "Doufám, že si rozumíme?"

Ošetřovatel kýval hlavou. "Nechcete nikomu ublížit? Já jenom dodržuju pravidla. Nechci mít žádné potíže, ale nechci nikomu ublížit a nechci, aby byl někdo zraněn.

Tak ten muž měl přece jenom zbytek svědomí. Sice byl líný a neochotný, ale nebyl zlý. "Jeden muž zemře, jak je mu souzeno, ale nikdo nebude zraněn.

Ošetřovatel o tom uvažoval a bylo zjevné, že má potíže pochopit, jak může někdo zemřít, aniž by byl zraněn nebo mu bylo jinak ublíženo. Ztěžka polkl. "Zavolám a vyjádřím svou stížnost na záznamové zařízení majitele tohoto útulku. Trvá mu to věčnost, než se ozve zpátky. Zvláště v případě, kdy jde o nějaký urgentní případ." Vzdychl. "To stojí peníze, tak se k tomu nemá " Sáhl po telefonu. "Ale není tu nic, co byste mohl použít k pouštění té vaší hudby. Není tady ani rádio. Šéf říká, že ticho je zlato, a on má zlato rád."

Zane odešel a měl na toho majitele vztek. Možná se jednoho dne ten člověk probere a zjistí, že hrabe zlato někde v pekle. "Musím se tady trochu poohlédnout," řekl Zane svému klientovi a vypnul stopky. "Nebudete nic cítit, dokud neuslyšíte svoji písničku." Vyšel ze starobince.

Nejdřív zkusil štěstí v tančírně, která byla hned vedle. Ve vstupní halo bylo plno různých automatů na sladkosti, laciná kouzla zaručující lásku ("Kup si mne a žádná ti neřekne NE") a další zbytečnosti. Ve velké taneční místnosti nikdo nebyl, protože bylo teprve dopoledne. Na pódiu několik mladíků trápilo své kytary, varhany a bubny. Vyluzovali celkem nenápaditý beat, který útočil na Zaneovy uši. Zane nechápal, proč při zkoušce musí hrát tak hlasitě.

Zane vylezl na pódium a položil ruku v rukavici na největší buben. To mělo za následek, že hudba okamžitě odumřela. "Potřebuju, abyste mi zahráli," prohlásil.

Okamžitě se na něj upřela jejich pozornost, ačkoliv ho nepoznali. "Cože? Nějakou serenádu? Co za to?"

"Potřebuji jednu písničku pro dobročinné účely vedle ve starobinci."

Zasmáli se. "Dobročinnost! Běžte si honit tričko někam jinam, šéfe!" odpověděl bubeník. "Zadarmo nehrajeme!" Zane upřel soustředěný pohled na chlapce. "Jenom jednu písničku."

Mladík zbělel strachem Jako před chvílí ošetřovatel. Lidé vidí Smrt jenom zřídka, pokud nejsou sami jejími klienty nebo jejich blízkými příbuznými, ale Smrt je dokáže důrazně upozornit na sebe a svá přání, když sama chce. Těžko se kdo postaví Smrti tvářit v tvář, aniž by cítil její vliv. "No, tak jo. Jasně, že jo. Řek bych, že můžeme zahrát jednu píseň jako na zkoušku."

"Potřebuji chorál," řekl Zane.

Ozval se hlasitý, i když trochu nejistý smích. "Pane, my nehrajeme žádné kostelní odrhovačky. My se jmenujeme Živí Čvachtalové! My žijeme, létáme a děláme trochu bordel! Nehrajeme žádné kostelní chorály!"

Zane znovu použil svůj upřený pohled. Mládenci opět ztuhli. "No, snad bysme to mohli zkusit. Ale budeme to muset secvičit. Naše zpěvačka je teď pryč, tak na ni budeme muset počkat. V každém případě to nedokážeme dřív než za dva dny."

"Potřebuju to teď," oznámil jim Zane. "Tak do hodiny. Najdu vám nějakého zpěváka.

"Stejně nemáme noty," protestoval zoufale mládenec. "To vám taky seženu," ujistil je Zane a snažil se ovládat. Jaký byl on v jejich letech? "Jděte vedle do starobince a připravte si nástroje. Já tam za váma hned přijdu i se zpěvákem."

"Dobře, pane," souhlasil slabým hlasem chlapec. "Budeme připraveni za půl hodiny. Ale doufám, že chápete, že to není přesně naše parketa a že to možná nebude za moc stát."

"To bude stačit," ujistil ho Zane. Odešel z tančírny a zamířil do kostela na druhé straně starobince.

Měl štěstí. Kostelní sbor zrovna zkoušel pro nedělní bohoslužbu. Několik černých dívek tam provozovalo něco, co Zaneovu netrénovanému uchu znělo jako kakofonie nesmyslných tónů a pazvuků.

Kazatel ho okamžitě poznal. "Hej, doufám, že sem nejdeš pro nikoho z nás, Smrti," stavěl se na obranu svých oveček. "Jsme tu sami dobří lidé. Nechceme mít s tebou žádné potíže."

Zane si hned všiml, že je kostel možná chudý a zanedbaný, ale že kazatel je pravý sluha boží, připravený vždy posloužit dobré věci. To by tady mohlo pomoci. "Potřebuji jenom zpěvník a nějakého zpěváka nebo zpěvačku,"

uklidňoval ho Zane.

"Zpěvníky máme," řekl netrpělivě kazatel. "Skupina bílých pořádá sbírky pro náš kostel a kupuje nám furt to samý, protože neví o hudbě zhola nic. Je jich tam celá hromada, jeden zpěvník si klidně vem. Ale jestli chceš, smrti, jednu z mých dívek, tak nebudu jen tak stát a přihlížet, jak…"

"Nechci, aby umřela," skočil mu rychle do řeči Zane. "Chci, aby zazpívala písničku pro obyvatele sousedního starobince. Jeden z nich tam má zemřít."

Kazatel přikývl. "Člověk by měl mít právo na poslední píseň. Co chce zazpívat?"

"Svatý, svatý, svatý."

"Tato píseň je ve zpěvníku, ale my ji nezpíváme. To není náš styl."

"Najdi zpěvačku, která by byla ochotná to zkusit." Kazatel se otočil ke sboru. "Zpívá tu někdo hudbu bílých? Chorály?"

Ozvalo se zmatené mumlání, které znamenalo zápor. "Poslyšte," nabádal je kazatel. "Vy toho člověka odvedle neznáte a asi nechcete znát. Ale já ho znám. Oko Pána na něm spočinulo, chce slyšet tu píseň a my bychom pro něj měli něco udělat. Takže jestli je někdo ochoten se o to aspoň pokusit, přihlaste se a prokažte mu tu službu."

Po chvíli se ozvala docela hezká dívka okolo dvaceti. "Občas zpívám v rádiu, jen tak pro legraci. Myslím, že to můžu zkusit, když budu mít slova."

Kazatel se chvíli přehraboval v hromadě knih a pak vytáhl svazek zpěvníků. "Tak, teď máš slova, sestro. Tak přece mu pomůžeme. Ale nebuď tam dlouho."

Zane vzal několik zpěvníků a vedl zpěvačku do starobince, kdo se k nemalé zábavě obyvatel a teď už klidného ošetřovatele připravovali Živí Čvachtalové. Pravděpodobně tu takovou událost již dlouho neměli. Zdálo se, že kabely, reproduktory a nástroje zaberou celou halu. "Hej, nedávejte sem ty reproduktory," protestoval ošetřovatel. "Vždyť je to tu malé. Ten randál by je všechny ohlušil a oni mají problémů už tak dost. Když už to musí být, tak natočte ty příšernosti z oken." A to taky udělali, protože jak to tak vypadalo, Živí Čvachtalové bez pořádného ozvučení nemohli hrát.

Zpěvačka si prohlédla Čvachtaly, kteří si zas prohlíželi ji. Na všech bylo vidět jisté okouzlení, ale nikdo nedal najevo spokojenost. Zane si uvědomil svou chybu – lepší než instrumentální skupina by byl soubor. Pozdě bycha honit.

Kazatel vstoupil a uviděl tu bídu. "Vy asi neznáte chorály, co? Tohle je LouMae; ona zase nezná vaši muziku, takže jste si rovni. Zkuste s ní teda zahrát ten chorál." Mluvil víceméně jako naivka, ale potřeboval je přesvědčit. Rozdal jim zpěvníky.

Hudebníci si je prohlíželi s jistým opovržením. "To je teda humus," huhlal jeden z nich. Zaneovi se to moc nelíbilo, ale musel být rád, že má aspoň někoho. Nemohl si v této chvíli moc vybírat. Ukázal jim na stránku, kde byl chorál Svatý, svatý, svatý. "Zahrajte tohle," prohlásil.

Zkusili to a ukázalo se, že jsou to docela schopní hudebníci. Tónina sice úplně nesedla kytaristům ani bubeníkovi, ale elektrické varhany táhly skladbu velmi pěkně.

Zazvonil telefon, ale jeho zvuk se skoro ztratil v randálu, který v místnosti panoval. "Já nemohu zpívat do mikrofonu," protestovala LouMae. "Není to můj styl a navíc to vypadá směšně."

"Já ti ukážu něco ještě směšnějšího," křenil se bubeník Čvachtalů.

"Nevšímej si toho, sestro," uklidňoval ji kazatel. "Zpívej si pěkně po svém."

"Před barákem se shromažďují lidé," upozorňoval nadšeně jeden z obyvatel starobince. "Ukazují na ty reproduktory."

"Ty si určitě musej myslet, že tu máme nějakej mejdan!" smál se další stařík.

"To tady taky máme!" chechtal se někdo ze vzdálenějšího rohu. "Alespoň podle toho randálu to tak vypadá." Zdálo se, že se ze zpěvu písně na rozloučenou stala událost roku.

"Hej, šéfe," snažil se překřičet randál ošetřovatel. "To volal majitel tohohle podniku. Nějakým zázrakem byl zrovna na telefonu. Řekl jsem mu, že s tou hudbou nic nesvedu, a on řekl, že zavolá policii. Bylo by nejlepší, kdybyste to tu zazpívali a vypadli co nejrychleji pryč." Bylo to zcela korektní varování, ze kterého bylo zřejmé, že ošetřovateli není stávající dění nijak proti mysli.

Čvachtalové se stále ještě prokousávali skladbou a snažili se trochu sladit a vyhnout se pro ně neobvyklým pasážím. "Já to nesvedu," naříkala LouMae. "Jak mohu zpívat chorál a doprovodem bubnů?"

"Koukni, černá princezno, tohle není naše parketa," otočil se na ni zase bubeník. "My hrajeme beat."

"Snažte se vydat ze sebe to nejlepší," oslovil obě strany kazatel, "a Pán už zařídí, aby to bylo pěkné."

"On by to zvládl jistě líp," huhlal bubeník. "Tahle záležitost je pořádně praštěná. Je to lepší než si dát čouda."

"Pokuste se o to a uvidíte, že to půjde," vybízel jo kazatel.

Zane zaslechl zvuk sirén. Vešel do další místnosti, odkud nakukovaly další členky sboru. Vypadaly trochu polekaně a Zane pochopil proč, když zahlédl přijíždět policejní vozy. Zane v nich zahlédl helmy pohotovostních policistů, kteří byli nasazováni na rozhánění pouličních nepokojů. Byli to ostří hoši vybavení štíty, velkými obušky, slzným plynem a kouzly, která vedla ke ztrátě orientace. Ten majitel starobince si musel stěžovat pořádně vysoko.

Zane se vrátil k hudebníkům. "Zahrajte už ten chorál," vybídl je.

LouMae vypadala najednou strašně nervózní a snažila se chvějící rukou zavřít zpěvník. "Ničeho se neboj," uklidňoval ji bubeník. "Uvidíš, že to zvládneme. Začneme bez tebe a ty se k nám na moje znamení přidáš. Určitě to klapne, jak říká strýček Tom."

Slabě se na něj usmála. Ozvala se hudba, bubny vyzvaly kytary ke spolupráci a ozval se beat, který se jako narůstající hrom linul z oken nad hlavy policistů běžících k domu s obušky v rukou. Dívky z chóru se semkly k sobě,

jako by se bály srážky s těmi velkými bezcitnými muži.

Zane si přitáhl plášť i kapuci a vyšel policistům v ústrety. Postavil se tváří v tvář jejich velícímu důstojníkovi. "Chceš mít co do činění se mnou?“ zeptal se.

Policistovy oči i ústa se roztáhly hrůzou, jako by si sáhl na Smrt. Doslova uskočil dozadu a snažil se skrýt za další dva policisty. V tu chvíli ho nijak nezajímalo obnovení pořádku, ale zcela ho ovládl strach.

V tu chvíli se ozvala LouMae. Buben trochu ustoupil jejímu hlasu a bylo jasně slyšet hlavní slogan. "Svatý, svatý, svatý. Bože náš všemohoucí!“ Začala trochu rozechvěle, ale při slově Bůh jako by se uklidnila. Reproduktory dodávaly jejímu hlasu důraz, jinak těžko dosažitelný. Buben burácel a ještě podtrhoval Boží autoritu, již tak zřejmou ze zpěvu.

"Již brzo ráno naše píseň k tobě stoupá!“ Elektrické varhany podmalovávaly text písně a zněly jako obrovské píšťaly varhan v městské katedrále.

Dav na ulici byl uchvácen. Pár policistů se snažilo držet lidi dále od budovy starobince. Bylo už poměrně pozdní dopoledne, ale okolní budovy ještě stínily ulici před přímým slunečním svitem. Nyní světlo proniklo přímo dolů, paprsky se odrážely od policejních přileb na tváře okolostojících a celá scéna připomínala vznešený okamžik uprostřed všedních dní.

"Ty jsi nejsvětější, všichni svatí Tě zbožňují!“ linulo se s reproduktorů, hudba zaplavovala okolí a ozvěna se odrážela od budov. Nástroje i hlas se perfektně sladily, jako kdyby spolu hrály už léta.

"Smekají před tebou své zlaté věnce!“ Policisté, byli navzdory svému cynismu omráčeni tou nádhernou hudbou, která jim zněla v uších. Začali smekat své lesknoucí se přilby. Lidé se připojovali, jakoby hnáni dosud neznámými pocity. Za chvíli nebyla v davu vidět ani jedna čepice.

"Cherubíni a serafíni před Tebou padají na kolena!“ A u dveří jedna z chóristek začala křičet jako v transu a klesla na chodník.

Jako by spustila lavinu, efekt byl okamžitý. Všude okolo dav křičel a lidé klečeli na chodníku – dokonce se přidalo i několik policistů.

Hudba gradovala až k hřímavé autoritativnosti, bubny a varhany otřásaly okolními domy, zaplavovaly dav, takže to na prostranství vypadalo jako při mši. Někteří lidé stáli, jiní klečeli a někteří dokonce leželi. Všichni se uchváceně dívali směrem ke starobinci a poslouchali tu úžasnou hudbu.

"Tys byl, jsi a navždy budeš naším Pánem!“ Pak chorál skončil a hudba odumřela za slábnoucího dunění bubnů a velebných tónů varhan, jako by se zase Bůh přesouval jinam. Polovina davu a všechny chóristky ležely na zemi a policisté s vytřeštěnýma očima zírali do prázdna, jako by měli vidiny. Nikdo nevydal ani hlásek.

Zane se opět vrátil do haly. Všichni obyvatelé omámeně seděli v křeslech stejně jako ošetřovatel. Bubeník a LouMae na sebe vystrašeně hleděli. Kazatel se tiše modlil s pohledem upřeným k nebesům a s pažemi vztyčenými před sebe.

"Páni!“ zamumlal kytarista. "Celej život jsme mařili čas.“

"Docela to šlo,“ souhlasil Čvachtal u varhan. "Nic takovýho jsem zatím nezažil.“

Zane přešel ke svému klientovi. "Tak, už nadešel tvůj čas,“ řekl a spustil znovu stopky. "Jsi spokojen?“ zeptal se.

Stařík se spokojeně usmíval. "To si piš, Smrtko! Právě jsem viděl Boha Všemohoucího! Tohle byl důstojný závěr mého života. Aspoň půjdu za přáteli.“ Pak vydechl naposledy a Zane rychle sebral jeho duši.

Když odcházel, lidé se už pomalu probírali. Kazatel se podíval Zaneovi do očí. "Někteří lidé si myslí, že se Pán do ničeho nevměšuje,“ poznamenal jemně, jako by znal Zaneovy vlastní pochybnosti.

Zane nemohl a neuměl odpovědět. Vyšel ven, prošel kolem chóru a skrz tichý dav zamířil ke svému koni. Právě se davem prodíralo další vozidlo s emblémem Státních sociálních služeb na kapotě. Vypadalo to, že událost vzbudila pozornost významných činitelů, kteří rozhodli o inspekci starobince.

Zane se v duchu musel usmát. Najdou jednoho či více mrtvých lidí přivázaných ke svým židlím v pokoji páchnoucím močí, kde nebyla povolena žádná hudba ani zábava – omezení tak tvrdá, že je dokonce poslali bránit policisty. Zane pochyboval, že to na inspektory udělá příznivý dojem. Vypadalo to, že se život ve starobinci konečně změní k lepšímu a zbylí obyvatelé důstojně dožijí zbytek svého života.

Než odešel, ještě jednou se rozhlédl po okolí. V řadě stál kostel, starobinec a tančírna. Možná se teď všechny tři objekty dočkají díky posledním událostem vylepšení. Možná že si uvědomí, že spojenými silami dokáží pozvednout svůj osud a že tam může být dost hudby pro každého! Možná ta hodinka dokáže pozdvihnout duchovní úroveň celého města Miami.

Další Zaneův zákazník byl dost daleko ve vnitrozemí. Mortis se zase změnil v automobil a uháněli velkou rychlostí, aby dohnali ztracený čas. Zane si cestou četl reklamní poutače a uvědomil si, že na nich vlastně zuří válka

PROČ JEZDIT OBYČEJNÝM AUTEM, KDYŽ MŮŽEŠ MÍT LÉTAJÍCÍ KOBEREC? ptal se první poutač obrovskými křiklavými barvami. Na obrázku byla vidět auta bezmocně lapená v dopravní zácpě. Nad nimi se vznášel létající koberec s usmívající se rodinkou.

Zane se také usmál. On sám teď byl v autě, ale nikdy nemohl uvíznout v dopravní zácpě. S Mortisem určitě ne!

Další reklamní tabule inzerovala: JEZDI POHODLNĚ. Na obrázku byla zase rodinka na létajícím koberci, ale tentokrát v bouři a silném dešti. Evidentně rozčilený a bezmocný otec se snažil udržet koberec v přímém směru, vedle něj seděla matka se splihlými vlasy v promáčených šatech a jejich dítě ječelo strachy, držíc se zuby nehty kraje koberce, aby nespadlo. Koberec sám se vlivem deště celý scvrkl a ztratil své letové schopnosti. Z celého obrázku jasně vyplývalo utrpení celé rodiny. Pod tím bylo vidět tutéž rodinu, jak se usmívá v pohodli uzavřeného vozu s připnutými

bezpečnostními pásy a okolní rozmary počasí se jich nijak nedotýkají.

"Tak auto se nechce dát," poznamenal Zane. Podíval se na hodinky. Stále mu zbývalo několik minut. Na dalším billboardu bylo vidět koberec, jak se vznáší nad mrakem, který pořádně smáčí dopravní zácpu na silnici. BABYLÓNSKÉ KOBERCE PŘEDČÍ JAKÝKOLIV AUTOMOBIL! tvrdila reklama. S NOVÝMI KOBERCI ZÍSKÁTE SILNĚJŠÍ KOUZLA S DELŠÍM DOLETEM. Výrobce aut se však nechtěl vzdát. Vyrukoval s obrázkem rodinky, která sotva lapá po dechu na vysoko letícím koberci, zatímco auto si to sviští po skoro prázdné dálnici. ZŮSTAŇTE V BEZPEČÍ, ZŮSTAŇTE V POHODLÍ, radil poutač. POUŽÍVEJTE MÍSTO KOBERCE AUTOMOBIL. Možná, že ta reklamní válka ještě pokračovala, ale Zane musel zahnout za svým zákazníkem, který bydlel v obytné čtvrti daleko od města. Všechny domky tam vypadaly stejně úpravně s pečlivě udržovanými trávníčky. Zane se zamyslel nad tím, proč se ti lidé asi odstěhovali z města, když si stejně všechno zařídí jako ve městě a vezmou si s sebou všechny velkoměstské zlozvyky. Zahnul ke správnému domku a zaparkoval ve stínu pečlivě zastřiženého stromku. Všiml si, že na autě před garáží byla nálepka označující vůz invalidy. Bylo zřejmé, že se jedná o těžkého invalidu. Zane vstoupil do domku a zamířil do koupelny. Ve vaně ležel poměrně mladý, svalnatý muž. Zdálo se, že spokojeně odpočívá.

Muž na Zaneův příchod nijak nereagoval a nezdálo se, že by se nějak znepokojoval, ačkoliv právě jeho označil kámen za klienta.

Pohlédl mdle Zaneovým směrem. "Prosím odejděte," řekl tichým hlasem.

"Nejdřív musím udělat svou práci," odpověděl Zane.

"Práci? Asi jste v uniformě a předpokládám, že bych měl vědět, o koho jde. Nevím, o co jde, protože jsem slepý."

Aha. To tedy znamenala ta nálepka na jeho voze. "Myslím, že bys mě mohl vidět, kdyby ses o to opravdu pokusil," prohlásil Zane.

"Ty jsi nějaký propagátor víry? Jdi pryč! Jsem ateista a pro lidi, jako jsi ty, tu není nic na práci."

Ateista! Člověk, který nevěří ani v Boha, ani na Satana, ani na jejich artefakty. Jak může být Smrt osobně poslána pro nevěřícího?

Nabízela se dvě možná vysvětlení. Jedno z nich bylo to, že ten muž nebyl tak cynický, jak se tvářil, a nějakým způsobem věřil ve Věčnost. Druhé vysvětlení by prostě znamenalo, že si vyšší síly neuvědomily, že tento muž nepotřebuje osobní asistenci Smrti.

Ať bylo pravdivé kterékoliv vysvětlení, Zane byl zde a bylo potřeba postupovat podle obvyklých pravidel. Pohlédl do vody a všiml si, že ji začíná zbarvovat temný mrak. "Chceš spáchat sebevraždu?" ptal se Zane.

"Ano. Rád bych tě požádal, abys mne nerušil. Moje rodina je teď na dva dny pryč, takže se to dozví, až bude po všem. Podřízl jsem si žíly na zápěstí a teď v klidu odpočívám v horké vodě. Nemůžeš mi prokázat větší službu, než že necháš celé záležitosti klidný průběh."

"Proto tu jsem," řekl Zane. "Jsem Smrt."

Muž se zasmál a zdálo se, že se snaží něco zahlédnout. "Skutečně zosobněná Smrt? Ty jsi blázen!"

"Ty nevěříš na Smrt?"

"Věřím na smrt. S malým s samozřejmě. S tím už mám trochu zkušeností. Ale nevěřím na kostnatou Smrtku s kosou."

"Chtěl by ses dotknout mé tváře?" zeptal se Zane.

"Ty stále trváš na tom nesmyslu? Dobrá, dotknu se tě, dokud ještě mohu hýbat rukama." Muž zvedl se značným úsilím ruku a natáhl ji k Zaneovi.

Zane vzal jeho ruku do své rukavice a byl zvědav, jak se na to bude muž tvářit. Jeho reakce ho nezklamala.

"Tak je to pravda!" vykřikl. "Je to skutečně kostra!"

"Je to jenom rukavice," řekl Zane, který ho nechtěl podvádět "A moje tvář je magická lebeční maska, ale stejně jsem Smrt a přišel jsem si pro tvou duši."

Muž přejel Zaneovi po tváři. "Maska? To by mě teda popletlo. Vypadá to úplně jako lebka."

Zane si předtím nebyl jistý, jestli je jeho tvář – lebka nejen viditelná, ale taky hmatatelná Teď už to věděl. "Jsem živý člověk a zastávám svůj úřad. Mám na sobě k tomu příslušející uniformu a samozřejmě patřičnou sílu i pravomoci, ale jsem živý, jsem z masa a kostí a cítím jako ostatní lidé."

Klient opět stiskl jeho ruku. "No jo, teď už ho slabě cítím. To je ale zvláštní! Dobře, snad v tebe věřím, možná věřím i ve tvůj úřad. Ale nevěřím, že člověk má duši, takže jsi tu zbytečně."

"Co teda myslíš, že se stane, když umřeš?" zeptal se s nehraným zájmem Zane. Vypadalo to, že tomuhle člověku to pálí.

"Moje tělo přestane fungovat a časem se rozloží na jednotlivé chemické složky. Ale to jsi asi nemyslel, co? Ty chceš slyšet o mé domnělé duši. A já ti to řeknu. Žádná duše zkrátka není. Smrt je prostě koncem vědění. Po smrti už nic není. Jako když sfoukneš svíčku, činnost ustane. Konec."

"Žádný posmrtný život? Ty si nemyslíš, že smrt je vlastně přechod do duchovní existence?"

Muž odfrkl. Nořil se stále hlouběji do vany, jak ho ztráta krve postupně oslabovala, ale mysl zůstávala svěží. "Smrt je přechod do rozumové prázdnoty."

"Leká tě to?"

"Proč by mělo? Spíš bych se měl bát smrti ostatních, protože mi způsobí zármutek a těžkosti. Až tím projdu, budu z toho venku, nebudu se muset o nic starat."

"Neodpověděls," namítl Zane.

Muž se zašklebil. "Zatraceně, dostals mě. Ano, moje smrt mě děsí. Ale já vím, že je to pud sebezáchovy, touha žít. Subjektivně se smrti bojím, protože instinkt odporuje rozumu. Když to vezmu objektivně, tak se nebojím. Nemám

žádný strach z nebytí – proč taky, když už budu po smrti. Překonal jsem slabost a blížím se svému konci.“

"Neulevilo by se ti, kdybys zjistil, že život pokračuje v duchovní rovině?“

"Ne! Nechci dál žít v jakékoliv formě. Jaká muka a nejistoty bych tam zkusil? Není to nuda, existovat navěky bez jakýchkoliv úlev v Nebi podle něčích cizích představ? Život je jediná hra, která stojí za to, ale už mi zhořkla a já už nechci nic jiného než odejít. Zapomnění je největší dar, po kterém toužím. Nebe by mi bylo Peklem, kdyby mi byl tento dar odepřen.“

"Doufám, že svůj klid najdeš,“ řekl Zane, udiven tímto zvláštním názorem. Tento muž trval na zapomnění.

"Taky doufám.“ Ateista rychle chřadl. Ztráta krve ho připravovala o vědomí a muž umdléval.

"Lidská smrt je nejsoukromější epizoda života,“ podotkl Zane. "Můžeš zemřít, jak chceš.“

"Tak je to správné.“ Hlas už slábl. "Je to jen moje věc.“

"Neměl by ses přece jen zamyslet nad smyslem a významem svého života a svým žebříčkem hodnot? Dřív, než zahodíš poslední šanci se polepšit…“

"Proč bych se sakra měl polepšovat, když nevěřím v Nebe ani Peklo?“ zeptal se slabým hlasem ateista. "Zřejmě předpokládáš, že se jedná čisté o tvou osobní záležitost,“ řekl Zane. "Ale co tvoji drazí, kteří zůstanou naživu? Ti, kteří tě milují a najdou tě zde. Ti budou trpět! Nemáš pocit, že jim něco dlužíš?“

Ale ateista už byl na své cestě k věčnému zapomnění příliš daleko. Ztrácel vědomí a už se nestaral, jestli po něm bude někdo truchlit. V tu chvíli zemřel.

Zane do něj sáhl a vytáhl jeho duši. Byla to typická duše, kde se proplétaly ostrůvky dobra s ostrůvky zla. Zane začal duši skládat, ale ta se rozpadla a zmizela v nicotě.

Ateistovi se splnilo jeho přání. On skutečně nevěřil, takže s jeho duší posmrtné síly nic nesvedly. Byl mimo dosah Boha i Satana. Zdálo se, že je to tak pro něj nejlepší.

Bylo to sice nejlepší, ale otázkou je, zda to bylo také správné. Ateista se zřejmě nestaral o nic jiného než o sebe a tím se vlastně jeho celé bytí obrátilo vniveč.

Zane se vrátil k Mortisovi. "Ten chlápek měl pravdu jen napůl.“ huhlal si pro sebe. "Možná je pro něj lepší, že hra skončila. Je ale otázka, jestli je to lepší i pro tu hru, že už se jí nezúčastní. Člověk by neměl žít jenom sám pro sebe. Jeho život byl dar, který nijak nesplatil.“ Ale Zane při těch slovech cítil, že si jimi sám není tak úplně jist.

Stopky už odměřovaly čas dalšímu klientovi. Zane se vydal tím směrem a cestou přemýšlel, jak se mu asi započítá zmizelá duše. To by mu mohli chlapci ze zpravodajství v Očistci pěkně otlouct o hlavu. Už v duchu viděl titulky: DALŠÍ ZMAŘENÁ ŠANCE.

Mezitím přijel k nemocnici. Na tom nebylo nic divného, protože v nemocnicích umírá každý den hodně lidí a Zane už sbíral duše v nemocnicích po celém světě. Přesto si však nemohl zvyknout, že musí často nemocnice navštěvovat, a vždy ho zaplavil pocit viny kvůli tomu, co provedl své matce.

U parkoviště byla cedule s reklamou, která výjimečné nebyla satanského původu, ale prostě vychvalovala ovoce z nedalekého krámku, které mohlo prospět pacientům po operaci žaludku.

Jakmile Zane spatřil svého zákazníka, jeho skleslost se ještě více prohloubila. Jednalo se o starou ženu připojenou na spoustu přístrojů. Některé z nich se staraly o pravidelný dech a další kontrolovaly, zda je skutečně všechno, jak má být. Její krev proudila trubičkami z těla do dialyzačního přístroje a z něj zase zpět. Sestra procházela mezi pacienty – svědomitě kontrolovala chod všech těch neživých přístrojů. Nemocnice byla skvěle vybavena a přístroje dělaly, co mohly, aby odvrátily od pacientů jejich nevyhnutelný osud. Bylo jasné, že žena trpí značnými bolestmi, přestože byla pod silnými tišícími prostředky. Bylo zcela zřejmé, že má již na kahánku a pouze technika jí pomáhá v nerovném boji.

Déjá vu! Jeho matka se mu opět zjevila.

Zane k ženě přistoupil. Oči se jí rozšířily jak se snažila zjistit, o koho se jedná. Snažila se pohnout, ale všechny trubičky byly příliš krátké, takže jí bránily v jakémkoliv pohybu. Přístroje na její snahu o pohyb reagovaly nesouhlasným blikáním a pípáním.

"Klid, paní,“ uklidňoval ji Zane. "Přišel jsem, abych vás odsud vysvobodil.“

Pokusila se o slabý úsměv. "Nic mne odsud nedostane,“ ozval se slabý vzdech z jejích úst. "Nenechají mě odejít. Všechny mé prosby jsou k ničemu. Jsem tu pološílená bolestí a léky, ale stále jsem naživu.“

"Já jsem Smrt. Mne nejde jen tak odmítnout " Zahleděla se na něj ještě pozorněji. "Tak to jsi ty! Zdál ses mi nějaký povědomý. Ráda bych s tebou šla… ale obávám se, že mi nedají vízum.“

Zane se usmál. "Na tuto změnu stavu máte právo. To vám nemůže nikdo upřít.“ Sáhl do jejího těla a chytil její duši.

Nepodařilo se mu ji vyndat. Žena se zmítala v další agónii, dokud duši nepustil. Ta se vrátila zpět na své místo a žena se trochu uvolnila.

"Vidíš!“ šeptala vzrušeně. "Připoutali mne pevně k životu, ačkoliv za nic nestojí. Nemůžeš mne odnést, Smrti!“ Zane se podíval na hodinky. Ukazovaly patnáct vteřin po stanoveném čase. Ta žena se skutečně postavila svému osudu.

"Musím si to promyslet,“ oznámil ženě a vstal. Procházel pokojem a díval se na ostatní pacienty. Všiml si, že se jejich přístroje v drobnostech liší, ale všechny mají společné to, že jsou schopny překonat sílu osudu svých pacientů. Ti z toho možná neměli žádnou radost, ale nemohli vypustit duši, dokud jim to přístroje nedovolily. Byla to skutečně velmi schopná nemocnice, která nespoléhala na žádné náhody.

"Vidím tě, Smrti,“ zašeptal nějaký hlas.

Zane se podíval tím směrem a uviděl staršího muže upevněného v kladkách, který byl na rozdíl od ostatních při plném vědomí.

"Nemohu vyjmout její duši, dokud je zapnutý ten přístroj," řekl Zane a sám se podivil, proč to staříkovi vykládá, když ten s tím nemá nic společného.

Stařík potřásl hlavou, což vyvolalo sérii protestů jeho vlastních přístrojů. "Nikdy jsem si nepomyslel, že uvidím, jak odejde Smrt s nepořízenou. Teď už jsou jedinou jistotou daně." Po tomto prohlášení se stařík zasmál, na což přístroj reagoval zběsilým mrkáním a pípáním. To upoutalo pozornost sestry, která se domnívala, že má stařík nějaký záchvat. Zdálo se, že si sestra Zanea nevšimla.

Za chvíli starý muž opět promluvil. "Víš, co bych udělal na tvém místě?"

"Můj klient je ta stará paní," nereagoval na starcovu otázku Zane. "Připomíná mi moji matku." Cítil vinu, která ho držela stejné pevně jako hadice nemocničních přístrojů.

"Ona je taky něčí matka," přikývl stařík. "A právě její syn platí za všechny ty blbosti. Myslí si, že jí prokazuje bůhvíjakou službu, když ji drží při životě proti její vůli déle, než jí bylo osudem určeno. Kdyby ji skutečně miloval, nechal by ji odejít."

"On ji nemiluje?" Zane zabil svou matku, protože ji miloval, ale od té doby ho trápily pochybnosti.

"Možná si to myslí. Je to obyčejný člověk. Ona mu pomohla na svět a on si myslí, že jí to takhle může oplatit. Tak ji nechce nechat odejít."

Něco se v Zaneovi zlomilo. "Smrt nesmí být jen tak odmítnuta!" Šel zpět ke své klientce. Našel na přístrojích vypínače a vypnul je.

V tu ránu tu byla sestra, kterou přivolalo pískání přístroje, a okamžitě je zapnula.

Zane vytrhl různé dráty a hadičky. Všude se začala rozlévat nějaká tekutina

Sestra si konečně všimla Zanea. "Tak to jste byl vy! Okamžitě toho nechte!"

Zane ji popadl za ruku a políbil na rty. Jakmile ucítila stisk omdlela. Položil ji opatrně na podlahu. Všiml si, že zabezpečovací zařízení okamžitě zastavilo přívod tekutin do odpojených hadiček. Zvukový signál byl velice silný. Zdálo se, že co nevidět přijde další sestra a Zane nebude moci dokončit svou práci.

Popadl proto stoličku a rozbil zásobníky se všemi roztoky. Kopl do stolku s přístroji a přerušil tím jakékoliv spojení se svou klientkou. Přistoupil těsně k ní, aby zjistil, jaké kroky bude muset ještě podniknout, aby zdárně dokončil své poslání. Naštěstí viděl, že už je po všem.

Posadil se na stoličku a jemně vytáhl ženinu duši. Když sroloval duši a kráčel pokojem ven, zaslechl potlesk ostatních pacientů. Všichni vlastně živořili v nastaveném čase, takže dovedli ocenit, co udělal.

"Jsem opět vrahem," odrážel slabě Zane jejich obdiv a opět na něj dolehl tíživý pocit viny. Nikdy předtím vlastně ve své roli Smrtky nikoho skutečně nezabil. Sice cítil jisté zadostiučinění, ale věděl, že na jeho duši přibyl další hřích.

"Přál bych si, abys přišel pro mě," prohlásil jeden z pacientů.

"Tohle přece není žádná vražda," ujišťoval ho stařík. "Stejně tak nemůžeš znásilnit holku, která to chce."

Zane se zarazil. "Kdo z vás si mysli totéž?" zeptal se. "Kdo z vás si skutečně přeje teď zemřít?"

Šepot se šířil celým pokojem jako mořské vlny. "My všichni!" řekl důrazně stařík a ostatní souhlasně přikyvovali.

Zane se na okamžik zarazil. Zaslechl, jak něčí kroky běží chodbou, a bylo mu jasné, že už v nemocnici vědí, že se něco děje. Neměl času nazbyt.

Splnil to, co měl udělat. Sebral duši staré ženy stejným způsobem, jakým zbavil života svou matku. Zcela otevřeně teď provedl to, co se snažil před lety zakrýt. Zjistil, že i jako Smrt došel ke stejnému závěru jako soukromá osoba před lety. Měl však právo udělat to, co po něm chtěli ostatní pacienti? Jim také bylo odpíráno základní lidské právo – právo umřít.

"Víte dobře, že by to byla hromadná vražda," řekl.

"Bylo by to pro nás vysvobození," namítl stařík. Můj vnuk už skoro přišel na mizinu, jak za mne platí poplatky, protože mu doktoři tvrdí, že je to třeba. Ale proč? Kvůli tomuhle? Abych trávil věčnost v nemocnici bez jakékoliv možnosti užít si trochu života? Samo Peklo nemůže být horší… A i kdyby bylo, stejně chci odsud! Alespoň tam budu mít možnost se o sebe sám porvat! Ukonči moje trápení, Smrti! Nejedná se přece jenom o nás, pacienty, kteří tady zbytečně trpíme. Jde také o naše rodiny! Možná si ze začátku trochu popláčí, ale pak ucítí úlevu. Vždyť mají pro co žít."

Zane se rozhodl. Stejně už byl asi předurčen Peklu pro to, jak si počínal v úřadě, tak co mohl ztratit? Tentokrát chtěl udělat správnou věc bez ohledu na okolnosti. Vždyť tohle byli vlastně také jeho klienti.

Vyšel z pokoje a přistoupil k hlavnímu ovládacímu panelu elektřiny. Po kratičkém zaváhání vypnul všechny jističe.

V celém pokoji se vypnula elektrika. Světla zhasla a přístroje ztichly.

Okamžitě se ozval hluk. Personál nemocnice spěchal k pokoji. Jedna ze sester zamířila k rozvodné desce, ale Zane jí zastoupil cestu. Sestra ucítila kostru, která se jí snažila zabránit v oživení elektrického proudu a vykřikla v panické hrůze.

"Pravá hrůza byla to, když jste obsluhovala své pacienty," oslovil ji Zane. "Ty živoucí mrtvoly."

Tentokrát již nebylo v moci žádného smrtelníka změnit to, co provedl.

7

KARNEVAL DUCHŮ

Několik dnů nato si Zane vyšetřil trochu času ve svém pracovním programu a navštívil Lunu. Usmála se,

jakmile ho spatřila. "Pojď dál, Zane. Za minutku budu hotová."

"Hotová?"

"Pamatuješ si přece, jak jsi mi slíbil, že mne na příští schůzce někam vezmeš. Někam, kde se něco děje, abychom se nenudili."

Zane si sice chtěl spíš popovídat, protože ho jejich minulý rozhovor velice zaujal, ale neměl odvahu to říci. Je pravda, že jejich rozhovor posledně byl velmi upřímný, a jeho samého dosud velice trápil způsob, jakým musela platit tomu démonovi. Na druhou stranu však jejich rozhovor pomohl rozptýlit jeho vlastní pochybnosti a trápení a Zane doufal, že by se tento účinek mohl tentokrát opakovat. Koneckonců, co on jí mohl vyčítat po tom, co provedl v nemocnici. Za to ho stihla velice ostrá kritika nejen v pozemských novinách, ale i v Očistci.

Zatímco čekal na Lunu, díval se na její obrazy. Byly skutečně kouzelné. V ní bylo neskonale víc uměleckého talentu než v něm. Barvy na obrazech byly velice jasné a realistické a plné vystihovaly atmosféru. Bylo těžké uvěřit, že ty obrazy namaloval někdo, jehož duše byla odsouzena k věčnému zatracení v pekle. Měl Lunu čím dál radši a tím se znovu dostal k otázce, proč je chtěl dát kouzelník dohromady, ačkoliv jeden druhého neznali. Určitě to nebylo jenom proto, že měli oba zálibu ve stejném druhu umění.

Luna se znovu objevila a tentokrát byla prostě okouzlující. Už předtím ji šaty proměnily z všední bytosti v atraktivní ženu a tentokrát tu přeměnu ještě umocnily. Ve vlasech se jí třpytil modrý topas, na šíji měla smaragdový náhrdelník.

"Jak se ti líbím teď?" vyzvídala Luna.

Zane byl opatrný. "Myslel jsem, že o mně nijak nestojíš. Tak proč se tak parádíš?"

Mile se na něj usmála. "Prozradila jsem ti své nejtemnější hříchy a ty jsi mne neodmítl. To už něco znamená."

"Protože sám nejsem lepší," odpověděl Zane. "Jak bych tě mohl já nějak odsuzovat. Vždyť jsi pomáhala svému otci, zatímco já…"

"Jsem pomáhal své matce," dokončila za něj větu Luna. Zároveň zdůvodnila jejich potřebu být spolu, což se zdálo oběma najednou velmi naléhavé. "Podívej, oba jsme dost poznamenaní. Navíc, dokud nezjistíme, proč nás chtěl dát otec dohromady, měli bychom to spolu vydržet. Přiznávám, že nejsi ten muž, kterého bych si sama vybrala…"

"A ty nejsi žena, která mi byla předurčena…"

"Myslíš, že v tom měl nějak prsty Osud?"

"Vím to! Vždyť to byla sudička, která mě dosadila do úřadu Smrtky tím, že mě dostala do situace, kdy jsem si chtěl vzít život zrovna ve chvíli, kdy můj předchůdce začal být neopatrný. Řekl bych, že měla prsty i v tom, že jsem potkal Molly Malonovou a přišel tak k pistoli, kterou jsem později použil. Nevím, jestli by to ovšem Osud udělal bez přispění tvého otce."

"Nikdy nevěř ženám," řekla Luna vážným hlasem. "A zvláště ne sudičkám."

Zane se usmál. "Jsem to hlupák. Důvěřuji Osudu a věřím sudičce. Pomohla mi začít jako Smrtka. Po pravdě řečeno, můj život před tím za nic nestál. Tím tedy nechci říct, že jako Smrtka stojím za moc."

"To nevím, kdo by byl jako Smrtka originálnější," poznamenala tiše Luna. "Už jenom to, co se stalo v té nemocnici. A to nemluvím o těch nepokojích v Miami, v čem jsi měl taky určitě prsty."

Zane se zasmál. "To nebyly žádné nepokoje. Ale máš pravdu, že je to dobrý příklad, jak si počínám. Když to šlo, tak jsem nechal vyklouznout příliš mnoho klientů, které jsem měl sebrat. A místo toho jsem vzal jiné, které jsem neměl na seznamu. Taky jsem promarnil čas jen proto, abych jim to trochu ulehčil. Však si mě za to vzalo zpravodajství v Očistci pěkně na mušku. Nevím, z koho si tam dělali legraci, dokud jsem tam nebyl."

"Máš příliš měkké srdce a jsi příliš důvěřivý."

Zane pohlédl na Lunu a opět byl uchvácen její krásou. "Doufám, že alespoň tobě mohu důvěřovat."

"Ne."

"Ne? Tomu nerozumím…"

"Vem si na sebe masku Smrti," řekla prudce. Překvapeně na ni zíral. "Já ti nerozumím. To je moje soukromá záležitost, nerad míchám…"

"Chci mít rande se Smrtí," naléhala. Otočila se k němu a pohlédla mu zpříma do očí. Viděl, že se její zářící oči na něj usmívají, a věděl, že jí to nedokáže odmítnout, ačkoliv to odporovalo jeho zásadám.

"Mám masku i oblek v autě," prohlásil. "Ale… ty opravdu chceš, aby tě viděli se Smrtkou?"

"Neměj obavy. Vždyť přece lidé nemohou Smrt vidět. Kromě těch, kteří jsou jejími klienty."

Nebyla to úplně pravda, ale bylo to dost blízko. Zane jí nabídl rámě a zamířili ven k vozu Smrti.

Noc byla tmavá a byla v ní cítit trochu nejasná hrozba. Zane vytáhl z vozu plášť, rukavice a boty a vše si oblékl.

"Teď jsi skutečně elegantní," prohlásila Luna. "Nikdy mne nenapadlo, jak hezká a elegantní může být kostra. Polib mne, Smrti."

"Ale moje tvář není…"

Luna se k němu naklonila a políbila ho na rty. "Měl jsi pravdu!" prohlásila po chvíli. "Pravá lebka. Bohužel, ubohý Yoricku, už jsem ho políbila. Stalo se." Jednou rukou si čistila rty, jako by z nich odstraňovala písek.

"Pro většinu lidí není schůzka se Smrti nic příjemného," řekl Zane, který byl překvapen jejím přístupem. Co za tím je? "Měla bys vidět dopisy, které dostávám."

Usmála se, jako by to bylo nejlákavější pozvání, které dostala. "Tak mi ukaž svoji poštu. Řekni mi, odpovídáš lidem na jejich dopisy?"

"Ano," odpověděl trochu rozpačitě. "Mám pocit, že bych měl. Nikdo nepíše Smrti bezdůvodně."

"To je pravda. Jsi skutečně slušný muž. Ukaž mi nějaký dopis."

Zane sáhl do přihrádky v přístrojové desce, vytáhl z ní dopis a rozsvítil ve voze světlo, aby jej šlo přečíst. Dopis byl napsán dětským písmem, které Zane nyní lehko poznával podle větších písmen a dalších znaků. Nevěděl, proč děti píší větší písmena. Možná to bylo tím, že jejich víra v jeho úřad byla opravdovější.

Drahá Smrti, četl. Maminka chce, abych se každý večer před spaním modlila. To je asi v pořádku, ale ta modlitba mě děsí. Musím totiž říkat Kdybych umřela před probuzením Prosím tě Pane vem si mou duši. Teď mám strach jít spát. Většinu noci jenom ležím s otevřenýma očima a když musím jít do školy tak jsem ospalá a ve škole se na nic nemohu soustředit. Prosím tě Smrti, já ještě nechci umřít. Mohla bych trochu spát a nemusela přitom umřít? Zdraví Ginny.

"Začínám rozumět tomu, jak jsi to myslel," pokývala hlavou Luna. "To je ale strašné. Ta malá chudinka si myslí…"

"Ano. Když jsem ten dopis četl poprvé, myslel jsem, že puknu vzteky. Ta modlitba klade rovnítko mezi spánek a smrt. Není divu, že se bojí. Zajímalo by mne, kolik dětí se bojí usnout kvůli té neblahé modlitbě. Nikdy bych své děti nenutil do takové modlitby."

"Docela hezky píše, ale měla by se ještě naučit psát čárky," poznamenala Luna. "Musela mít pořádnou dávku kuráže, když se odvážila obrátit se přímo na příčinu svých obav. Zane, musíš na ten její dopis okamžitě odpovědět."

"Co jí mám ale říct? Já jí nemohu slíbit, že nezemře. Vždyť se klidně může zítra objevit na mém seznamu."

"Ale můžeš ji ujistit, že smrt nemá nic společného se spánkem." Luna se rozzářila. "Pojďme to udělat hned. Mohl bys jí zavolat."

Zane si nebyl jist. "Bude si myslet, že je to špatný vtip. Kdo kdy slyšel, aby Smrt volala lidem?"

"Kdo kdy slyšel, aby Smrt lidem psala dopisy? Vsadím se, že to tvůj předchůdce nedělal. Nezapomeň, že je to dítě, Zane. Uvidíš, že ti bude věřit. Dítě nebude překvapené, že mu telefonuje vtělení Smrti. Dětská duše tohle naštěstí chápe."Zavedla Zanea nazpět do domu, popadla telefon a podala mu ho.

Vzdychl. Možná to skutečně bylo to nejlepší, co mohl udělat. Vzal telefon a požádal spojovatelku, aby našla podle adresy Ginnino číslo v Los Angeles a spojila ho s ní. Za chvíli začal telefon vyzvánět. Zane najednou znervózněl.

"Ano?" ozvala se na druhé straně nepochybně Ginnina matka.

"Mohl bych, prosím, mluvit s Ginny?"

"Ona už spí." V Los Angeles ještě nebylo tak pozdě jako v Kilvaroughu, ale děti chodí dříve spát.

"Nespí," prohlásil Zane a cítil, jak v něm stoupá hněv. "Leží pouze v temném pokoji a bojí se zamhouřit oko, aby ve spánku nezemřela. Nechtějte po ní, aby říkala tu modlitbu. Tak Bůh duše nesbírá."

"Kdo jste?" zeptala se ostře žena. "Jestli je to nějaký sprostý telefonát…"

"Já jsem Smrt."

"Cože?"

Samozřejmě tomu nemohla uvěřit. "Prosím vás, dejte mi hned Ginny."

Ta žena byla jistě překvapením bez sebe. "Podívám se, jestli je vzhůru. Ale jestli ji nějak rozčilíte, tak…"

"Zavolejte ji," opakoval rychle Zane. Kolik jen napáchali škod lidé, kteří to mysleli dobře!

Za chvíli se ve sluchátku ozval dívčí hlas. "Tady je Ginny," pravila uctivě. "Jé, nikdy jsem ještě nemluvila s tak divným člověkem."

"Já jsem Smrt," řekl opatrně Zane. "Dostal jsem tvůj dopis."

"Ach!" vykřikla. Zane nevěděl, zda radostí nebo strachy. "Ginny, myslím, že si pro tebe hned tak nepřijdu. Máš před sebou celý život. Ale kdybych musel přijít, tak ti slibuji, že tě nejdřív vzbudím. Slibuji ti, že tě neodnesu ve spánku."

Hlas se jí chvěl. "Jé… myslíš to vážně? Slibuješ?"

"Slibuju. Nezemřeš ve spánku." To jí mohl klidně slíbit. To bylo v jeho kompetenci. Mohl do Očistce poslat vzkaz, aby byl v jejím případě osobně přivolán, i když bylo téměř jisté, že půjde rovnou do Nebe, protože nemohla mít na duši skoro žádný hřích.

"Myslíš to tedy skutečně vážně?" opakovala s napětí v hlase. "Přísaháš na…" Zarazila se, jako by ztratila odvahu.

"Přísahám na svou duši, Ginny. Běž klidně spát."

"Děkuji ti mockrát, Smrti!" vykřikla. Pak si ještě na něco vzpomněla. "Nechtěla bych se tě nějak dotknout, ale…"

"Ale nechceš se se mnou raději setkat," dokončil za větu Zane. "Jenom málokdo se se mnou chce setkat a většina lidí na mě radši ani nemyslí."

"Když si ve dne hrajeme, tak to nevadí," prohlásí jasným hláskem. "Ve dne je to jiné. To nespíme. Mluvíme o tobě, když skáčeme gumu."

"Co? Vy o mně mluvíte? Co říkáte?"

"Ale máme takovou říkánku. Doktore, řekni mi, jestli umřu? Umřeš, mé dítě, jako já! Tím si pomáháme při skákání. Chápeš?"

"To je pěkné," odpověděl potěšeně Zane. "Sbohem, Ginny."

"Na shledanou, Smrti," řekla Ginny a zavěsila.

"Necítíš se hned lépe?" zeptala se ho Luna a oči jí zářili.

"Ano!" souhlasil Zane. "Tentokrát jsem docela rád, že tu práci dělám."

"Kdyby znalo Smrt osobně víc lidí, možná by se potom méně báli."

"To by se mi líbilo. Ale co by to bylo za svět, kdyby lidé nebáli smrti!"

"Teď můžeme konečně jít na rande," řekla Luna. " To byl úplně nejlepší začátek dnešního večera."

Vrátili se k vozu Smrti. "Kam jsi měla v plánu jít," zeptal se Zane.

"Nevím. Prostě jsem se chtěla projet se Smrtí." Zaneovi se sice ta odpověď moc nezdála, ale nic neřekl. Nastartoval vůz a pomalu vyjel do večerního mrholení.

V centru města jeho reflektory zachytily postavu s trakařem. Zane přibrzdil. "To je Molly Malonová," podotkl. "Duch města Kilvarough."

"Svézt ducha? To není…"

"Ale jen to zkus, třeba se ráda sveze." Zane zastavil a vystoupil. "Molly!"

Duch mu zamával rukou. "Mě už nemůžeš sebrat," zavolala Molly. "Já už jsem mrtvá."

"Teď nejsem ve službě," vysvětloval Zane. "Zastavil jsem stopky. My dva jsme se už potkali ještě před tím, než jsem nastoupil do tohoto úřadu. Mám dokonce pocit, že ty jsi moje omen, protože krátce po setkání s tebou jsem skoncoval se svým dřívějším životem." Stáhl si masku, aby viděla jeho tvář.

"Aha… to ty jsi mě zachránil před oloupením nebo ještě před něčím horším," poznala ho Molly. "Bylo to od tebe moc hezké. Mrzí mne, že jsem předznamenala tvůj konec."

"Ty jsi předznamenala můj konec?" divil se Zane.

"To jsi nevěděl? Každý, kdo se mnou přijde do styku, je odsouzen do měsíce zemřít."

"To mi došlo, ale až později. Ale jak vidíš, tak já jsem vlastně nezemřel."

"No ale měl jsi schůzku se Smrtí. To je ve většině případů to samé."

Luna vystoupila z vozu. "Nazdar, Molly!" zavolala přátelsky.

Zane ztuhl. "Ale ne! Ty… s Lunou…"

"Já netvrdím, že se mi to moc líbí," bránila se Molly. "Jenom připomínám, že já nejsem příčina smrti. Já to většinou jenom signalizuji. Myslím, že jsem to vysvětlila…"

"Když teď přijdeš do styku s Lunou…"

Molly to zaujalo. "Myslela jsem, že je to tvůj klient. Chceš říct, že je to tvoje přítelkyně?"

"Je to moje přítelkyně. Máme spolu schůzku."

"Pak se to tedy vyplnilo. Skutečná schůzka se Smrtí."

"To máš pravdu," oddychl si Zane. "Já jsem ti nějak nerozuměl."

"Myslím, že jsi tomu rozuměl dobře," ozvala se Luna. Zane se k ní otočil s hrůzou ve tváři.

"Netvař se tak vyděšeně, Zane," uklidňovala ho Luna. "Věděla jsem, že brzo umru. Nezapomeň, že mám doma tucet skutečně dobrých Kamenů smrti."

"Nikdy jsi mi o tom neřekla," divil se Zane.

Potřásla hlavou. "Zjistila jsem to teprve po naší poslední schůzce. Ty kameny mi to najednou začaly signalizovat. Vzala jsem si pořádnou dávku kouzla pro dobrou náladu." Ukázala na velký kámen na zápěstí. "Jinak bych teď nebyla zrovna dobrá společnice."

"Ty jsi použila kouzlo, abys byla pro mne dobrou společnicí?" divil se Zane. "Nikdy bych tě o to nežádal…"

"Proč myslíš, že jsem chtěla schůzku se Smrtí? Když budu mít štěstí, tak přijdeš pro mou duši ty osobně a budu mít cestou do Pekla společnost." Otočila se k Molly. "Musí to být pro tebe těžké, den za dnem se sama ploužit městem. Proč se s námi nechceš projet?"

"Proč ne? Dobrej nápad," prohlásila Molly. "Kam jedete?"

"Ještě jsme se nerozhodli. Máme prostě rande."

"Už mi to říkal. Mám pocit, že mě k tomu nepotřebujete. Ještě jsem nezapomněla všechny radosti života."

"Nejsme ještě tak důvěrní. Zatím. Měla bys nějaký návrh, kam jet?"

"Jestli skutečně stojíte o mou maličkost, tak bych vám doporučila zúčastnit se Karnevalu duchů. Už jste oba svým způsobem označeni Smrtí, tak byste se mohli zúčastnit."

"To by bylo prima," prohlásila Luna a pohlédla na něj. "Co myslíš?"

Ten se však věnoval jiným úvahám. "Tak ty máš zemřít… a dokonce do měsíce. Myslíš, že to věděl tvůj otec?"

"Ten to určitě věděl," pokývala hlavou Luna, "ale určitě si myslel že jsem předurčena jít do Nebe. Nu což, ještě mám před sebou čtyři týdny, tak bych si je ráda užila. Pojďme na ten karneval."

"Tak vzhůru na karneval," souhlasil bez velkého nadšení Zane.

Naložili trakař do prostorného kufru auta a všichni si sedli na přední sedadla. Přítomnost Molly způsobila, že se Luna více tiskla na Zanea. Ten nebyl ani zdaleka proti.

"Jeď rovně dva bloky," radil duch. "Pak zahni doleva a zavři oči. Mortis už ví, co má dělat."

Zdálo se, že má Mortis mezi posmrtnými bytostmi dobrou pověst. Zane poslechl instrukce, protože mu bylo skoro jedno, jestli se vybourají nebo ne. Tak Luna má umřít… a zrovna teď, když si jí začínal vážit a měl ji čím dál raději. Jaké jenom prokletí ho pronásleduje, a to i poté, co převzal úřad Smrti! Děsilo ho, kolik lidí umíralo, a teď ten pocit ještě zesílil. Luna nebyla cizí člověk. Byla jeho známá a možná ještě víc. Určitě mnohem více!

"No tak!" šťouchla do něj Luna. "Užij si ten večer. Netrap se tím, co stejně nejde změnit. Přece nepromarníme čas, který nám zbývá."

Zjistila, že má umřít… a tak se kvůli němu vyparádila. Na jednu stranu to byla úplná hloupost, protože měla určitě lepší věci na práci. Na druhou stranu ho těšilo, že si vybrala právě jeho. Zane z toho měl smíšené pocity. Radost z toho poznání se mísila s hlubokým žalem. Uvědomil si, že Luna byla žena, kterou by mohl milovat. Ve skutečnosti právě takovou ženu hledal, aniž si to uvědomoval. Koneckonců, co pro něj znamenala Angelika kromě prchavého snu na pár okamžiků? Luna byla skutečná. Krásná, inteligentní, odvážná a navíc měla i umělecké sklony. Jenže co z toho, když teď měla umřít?

Měla však pravdu. Nemělo smysl marnit čas, který jim zbýval. Jestliže chtěla být veselá a chtěla oslavovat – co vlastně chtěla oslavovat? – tak jí v tom měl pomoci.

"Máš pravdu. Užijeme si tu noc," souhlasil.

Zahnul doleva a zavřel oči. Žádná rána se neozvala.

"Jsme tady," oznámila Molly.

Zane se rozhlédl. Dostali se do nějakého komplexu stanů, kolem kterých se ve větru třepotaly pestrobarevné fáborky. Zevnitř se ozývala hudba a všude bylo plno lidí. Byl to karneval, jak má být.

"Ti lidé vypadají jako živí," poznamenal Zane.

"Mrtvým přidají mrtví živí," odpověděla Molly. "Ale vy dva jste tady jediné živé bytosti. Nenechte si tím zkazit náladu."

"To se neboj," řekla Luna. "Já jsem vždycky měla ráda duchy."

Molly přistoupila ke stolku, kde prodávali lístky. "To jsou moji hosté ze světa živých," řekla. "Smrt mi před nedávnem dost pomohla a ta žena zachrání svět před Satanem. Dej jim volnou vstupenku."

"To jsou dost pádné důvody," souhlasil pokladník a podal jí vstupenky.

Prošli kolem olivrejovaných dveřníků a vstoupili do velkého stanu. Po obou stranách byly vystaveny různé exponáty. "Pojďte dál," volala nadšeně Molly. "Nejlepší bude, když začneme historickou projížďkou."

Luna chytila Zanea za ruku a oba následovali Molly směrem, kde začínala historická projížďka. Za chvilku nastoupili všichni tři do otevřeného vozíku, který se sám vydal po úzké cestě směrem k oponě.

Projeli oponou a ocitli se ve zšeřelé jeskyni. "To je Lascaux," oznámila Molly. Bylo zřejmé, že už tady byla mnohokrát. "Tady jsou známé jeskynní malby." Při jejích slovech se v jeskyni rozsvítilo tlumené světlo a stěny oživly obrazy divokých zvířat. Navzdory primitivní technice malby vypadaly jako živé. "To je tím mihotavým světlem," vysvětlovala Molly. "Mění trochu pohled na ty malby a tím se zdá, jako by byly živé. V tom právě tkví genialita těch umělců."

"Myslel jsem, že je to nějaká napodobenina," podivil se Zane.

"Ale ne!" oponovala Molly. "To je skutečná jeskyně asi čtrnáct tisíc let před Kristem. Nezapomínejte, že jsme duchové."

"Skutečné cestování časem by mohlo být komplikovanější," řekla Luna a šťouchla Zanea. Ten jí položil ruku kolem ramen. Mohla používat kouzelné kameny na zlepšení nálady, ale stále byla sama sebou. "Duchové mohou jít, kam chtějí, bez jakýchkoliv omezení "

"Podívejte, tady malíř namaloval prvního jednorožce," upozornila je Molly:

Zane se podíval tím směrem. Viděl primitivně namalovaná zvířata přes celou stěnu. Některá vypadala jako koně, jiná spíše jako skot. Někdy se obrazy překrývaly. V záři prastarých lamp, které vydávaly skoro stejně dýmu jako světla, vypadaly obrazy skoro trojrozměrně. Tím třetím rozměrem byl čas. Vypadalo to úplně, jako by ten jelen chtěl uvolnit své místo koni, který se objevil v pozadí. Byli ve velkém Sále býků. To si Zane pamatoval ze svých dřívějších studií.

Samotný jednorožec nebyl příliš povedený. Měl příliš velké břicho, které se skoro dotýkalo země, příliš dlouhou šíji a dva velké rohy. "To není jednorožec," protestoval Zane. "Je to dvourožec."

"Domníváme se, že se později vyvinul ve zvíře s jedním rohem," vysvětlovala Molly. "Předkem jednorožce musel být kůň a nějaký dvourohý skot. První křížení nebyli podle dnešních měřítek asi žádní krasavci. Mimochodem, obrazy lidí v této jeskyni jsou daleko horší než obrazy zvířat. Zdá se, že jsme se za posledních patnáct tisíc let také pořádně změnili."

"To bych řekl," souhlasil Zane, kterého Molliny znalosti dost překvapily. Bylo zřejmé, že Molly už tuto trasu v minulosti mnohokrát absolvovala a to, co ji zajímalo, si nějak zjistila. Zane začínal chápat, co dělají duchové ve volném čase.

"Primitivní umění mne fascinuje," přiznala Luna a její šedé oči získaly ve světle primitivních lamp oranžový nádech. Vypadala obzvlášť roztomile, jako by primitivní okolí zdůraznilo její krásu. "Každé skutečné umění pramení z nezkažené duše. Lidé z těchto jeskyní byli blízko přírodě a věděli lépe než my, jak zacházet s jejím kouzlem. My nejsme schopni vyvolat modlitby k zabíjení pomocí obrazů, jako jsou ty na zdech. My k tomu potřebujeme zbraně nebo vysoce specializovaná kouzla. Primitivnímu člověku splývala věda i magie v jedno, používal jich najednou. My jsme teprve nedávno znovuobjevili kouzlo aury, kterému naši předchůdci rozuměli zcela intuitivně. Celá jeskyně je nabita touto schopností."

"Ano," souhlasil Zane, který cítil totéž. "Já používám fotoaparát, ty své malby a oni k tomu použili celou jeskyni. Duše těch zvířat jsou tu stále."

"Ne. My jsme tady," připomněla jim Molly. "Dneska jsou jeskyně v Lascaux, Altamiře, Perch-Merle a jinde normální pasti na turisty, kde už žádný duch minulosti ani zvířat nemá místo. My, duchové, se snažíme uchovat tu starou atmosféru, ale není to snadné."

"Věřím, že to není snadné," pokývala hlavou Luna, "ale rozhodně jste odvedli kus poctivé práce."

Vozík projel zdí a vyjel z jeskyně do labyrintu vytvořeného člověkem. "Minotaurovo bludiště na staré Krétě," oznámila Molly. "První historická zmínka o tomto napůl člověku a napůl býku."

"Myslel jsem, že jsi byla prostá dívka bez vzdělání," řekl Zane. "Ale ty mluvíš jako vzdělaný člověk."

"No, neumím číst ani psát," odpověděla Molly. "Je strašně těžké se tyhle věci naučit po smrti. Prodávám jenom mušle a ryby. To umím skutečně dobře. Ale nesmíte zapomenout, že jsem mnohem déle mrtvá, než jsem byla živá. Měla jsem možnost se doučit něco z toho, co jsem zaživa nestihla. Nebyla jsem blbá, prostě jsem na to kašlala. Plno věcí se dá naučit prostě pozorováním života. Podívejte se, támhle je Minotaurus."

Nebylo pochyb o tom, že se Minotaurus blíží do centrální komnaty. Podezíravě frkal, protože cítil, že má nějakou společnost. "Předpokládám, že vás pověst o tom, jak se Minotaurus zrodil, moc nezajímá," pravila Molly. "Asi víte, že krétská královna měla vztek na mořského býka, protože o ni nestál, a ten býk byl vlastně jistý druh mužského démona…"

"My tu pověst známe," přerušila ji Luna. Zane chápal, že Luna nemá příliš chuti poslouchat historky o tom, jak se krásná žena zamiluje do démona.

Za chvilku byli venku z labyrintu a jeli podél římské silnice. "Líbí se ti to?" zašeptal Zane Luně do ucha.

"Už jsem dávno neměla žádné rande," odpověděla oklikou. "Většina mužů se snaží vyhnout jakémukoliv styku s rodinou, kde se pěstuje černá magie."

"Jejich chyba," prohlásil Zane a přitáhl si Lunu ještě trochu blíže. Přitiskla se k němu, což bylo velmi příjemné. "Jak můžeš zachránit svět během dvaceti let od Satana, když máš do měsíce zemřít?" zeptal se Zane, když si vzpomněl na to, co říkal duch.

"Možná se mi v Pekle podaří nějak Satana ovlivnit," navrhla.

"Nechci, aby ses dostala do Pekla!" ozval se Zane. "Nechci vůbec, abys umřela!"

"Všichni musíme zemřít," prohlásila Molly. "Nepříjemné je umírání." Ona to musela vědět.

Zane s Lunou po boku přemýšlel o tom, že tohle jsou klienti, s nimiž měl citově i rozumově největší potíže. Mladí lidé, kteří umírali při nějaké nehodě nebo nějakém nedorozumění nebo prostě protože měli smůlu. Život je hra, jejíž konec i skóre jsou známy dopředu, ale když je někdo zastaven na dráze předčasně, tak je to tragédie. Možná se trochu protivil svému úřadu, když rozmluvil té ženě sebevraždu nebo když zachránil topícího se muže či pomohl umřít těm starým lidem, ale nemohl si pomoci. Měl prostě o ty lidi určitou starost.

"Dala bych dolar za to, abych věděla, na co myslíš," zašeptala Luna, když projížděli středověkým čínským městem. Zane si byl jist, že každé z míst, kudy projížděli, má velkou historickou cenu a Molly je ten pravý průvodce, který jim vše dokáže dobře vysvětlit, ale najednou ho to nějak nezajímalo.

"Nechci, abys umřela," zašeptal. "Jsi mnohem lepší žena, než jakou si zasluhuji, a jestli…"

"I přes tu záležitost s tím démonem?" zeptala se.

Proč mu to stále připomíná? "K čertu s démonem!" vybuchl.

"Přesně odtamtud přišel," souhlasila Luna. "Musela jsem ti o tom říct, protože jinak by náš vztah byl založen na lži. Jsem nečistá, Smrti, a už nikdy čistá nebudu a chci, abys to věděl…"

"To už jsme jednou probrali!" vykřikl Zane. "Udělala jsi tu hroznou věc, abys pomohla svému otci, zrovna tak jako já jsem pomohl své matce. Jak tě za to mohu odsuzovat?" Je jasné, že ji za to citově odsuzoval, protože se přes to nemohl přenést. Když si představil nějakého hnusného pekelného démona na jejím těle…

"Co jste vy dva udělali tak hrozného?" zeptala se Molly. "Dala své tělo démonovi, aby se naučila kouzla, která mohla pomoci jejímu otci," odpověděl Zane.

"A on strčil penci do přístroje v nemocnici, aby ho poškodil a jeho matka netrpěla zbytečnými bolestmi," doplnila Luna.

"Mám pocit, že jsou to hříchy," řekla zamyšleně Molly. "Někdy holt člověk musí hřešit, aby udělal správnou věc."

"Kdyby mému otci pomohlo, že nějaký přístroj zničím zastrčením pence, tak bych to hned udělala," prohlásila Luna.

"A kdyby mé matce ušetřila bolesti moje milostná aféra s nějakou démonkou, tak bych také neváhal ani chvíli," doplnil ji Zane.

"Některé démonky jsou docela sexy," poznamenala Molly. "Říká se, že není nad sex s démonkou. Já to tedy samozřejmě ze své zkušenosti nemohu potvrdit," dodala rychle.

"To zní zajímavě," podotkl Zane.

Luna se trochu nadzdvihla, chytila Zanea za ucho a stáhla jeho tvář ke své. "Nejdřív zkus tohle," vyzvala ho. Ten polibek byl elektrizující. Luna mu odpustila jeho předchozí poznámku a dala mu pocítit své vzrušení. Bylo to nádherné.

"A tady je Tours," zaslechl Zane Molly, když ukazovala na další historickou scénu, kterou zrovna projížděli. Zane neměl ani potuchu, kolik velkolepých historických scén propásl, a v tu chvíli mu to bylo jedno. "Zde Francouzi zastavili Maury a Evropa byla zachována Evropanům."

"To měli Evropani štěstí," poznamenala Luna, která odpočívala s hlavou opřenou o Zaneovu šíji. Její Kameny štěstí se dotýkaly jeho kůže a on zažíval okamžiky čisté radosti. Možná to způsobovalo prostě to, že se ho dotýkala Luna.

Zane z toho měl zmatek v duši. Vlastní hloupostí se připravil o ideální milostný vztah, teď se začínal rozvíjet jiný… a ten měl do měsíce zase skončit. To mohl být důvod, proč mu neoznačil Kámen lásky Lunu za ideální partnerku, i když v mnoha ohledech mohla být lepší než Angelika. Zane neměl možnost Angeliku nijak poznat, proto ji soudil pouze na základě svých odhadů a očekávání, které do ní vložil. Luna byla zřejmě horší volba, protože již neměla být dost dlouho naživu. Kámen lásky se nijak nestaral o detaily, pouze se snažil označit nejlepší řešení pro co nejdelší období. To byla hlavní potíž při používání neživé magie. Příliš mnoho zůstalo nevysloveno.

Zane si uvědomil, že to, že má Luna umřít, mu usnadňuje rozhodování. Celou dobu byl na pochybách, jestli smí mít Smrt schůzky s živou ženou, jestli by si s ním kouzelníkova dcera něco začala, kdyby nebyla pod vlivem kouzel, a také nevěděl, jak se má chovat k někomu, kdo byl po vůli vyslanci Pekla. Teď, když si uvědomil její smrtelnost, se jeho pochyby a rozpaky rozplynuly. Cokoliv mezi nimi může vzniknout, musí nastat nyní. Žádné zítra pro ně neexistuje.

"Mohl by ses na mě taky hned vykašlat a ušetřil by sis pak truchlení," prohlásila najednou Luna.

"Ne, to bych si připadal jako krysa, co opouští potápějící se loď," odpověděl Zane a pak se zarazil. "Jak víš, na co jsem myslel?"

"Umím používat víc, než jenom Kameny pravdy, lásky a smrti," řekla s úsměvem Luna. "Správné kouzelné kameny svedou pro svého majitele ledacos, včetně čtení myšlenek druhých lidí."

"Ale nepoužíváš teď černou magii?" lekl se Zane. "Říkala jsi přece, že…"

"By mě to zase přivedlo k démonům," dokončila větu Luna. "Neboj se, žádnou magii teď nepoužívám. Myslím, že jsem pochopila tvé duševní pochody."

"Jak to? Vždyť mě zase tak dobře neznáš."

"Opustil jsi svou matku, když potřebovala tvou pomoc?"

"To je něco jiného…" zarazil se a uvažoval. "Ne, možná na tom něco je. Mám na duši mnoho hříchů, ale rozhodně neopouštím lodě, které se potápějí."

"Jsi člověk, ve kterém se mísí dobro se zlem. Zrovna tak jako já. Jsem příliš sobecká, když chci zneužít tvou dobrotu a přistupuji k tobě tímto způsobem až teď, když jsem to neudělala už dřív."

"Ale vždyť jsi to už udělala. Nabídla jsi mi…"

"Svoje tělo. Toho si na sobě cením nejméně. Teď ti nabízím víc."

"Já to beru."

"Tohle sobectví ještě víc zatíží moji duši. Ale od té doby, co mne opustil otec, nemohu najít ztracenou rovnováhu a nepomáhají mi v tom ani nejmocnější kouzla. Myslela jsem, že jsem na jeho smrt připravena, protože jsem věděla, že musí umřít, ale skutečnost byla daleko horší, než jsem očekávala." Odmlčela se a přemýšlela, jak pokračovat. "Jeho přítomnost mi dodávala jistotu. Mohla jsem se na něho spolehnout. Teď tu není. Bez jeho opory se řítím do propasti a nevím, jak se mám s tím pocitem prázdnoty vyrovnat."

"Možná by ti mohl pomoci někdo jiný, kdo…"

"Ty jsi pro mne teď nejbližší člověk. Chci si ještě užít čas, který mi zbývá, než budu muset odejít navždy. Než budu muset jít za démonem."

"Ten démon si na tebe dělá ještě nějaké nároky?" zeptal se Zane, kterého ta myšlenka zaskočila. "Myslel jsem, že je po všem."

"To je. Zaživa na mne nemůže, pokud ho nezavolám. Ale až se po smrti dostanu do Pekla, budu v jeho moci navždy."

"Vždyť přece nemusíš do Pekla!" protestoval Zane. "Musíš posunout svou rovnováhu ve prospěch dobra a přijdeš do Nebe!"

"Za necelý měsíc?" smutně pokývala Luna hlavou. "Mám kameny, které jsou schopny měřit dobro a zlo. Jsou stejné jako máš ty. Některé jsou ovládány bílou magií, takže je mohu používat bez obav, i když mne tak dobře neposlouchají. Dobře znám své skóre. Jsem už příliš hluboko ve spárech Satana."

"Přece musí existovat nějaký způsob, jak to změnit. Můžeš ještě vykonat mnoho dobrého. Přispívat na dobročinné účely, začít žít čistě křesťanským životem…"

Zavrtěla hlavou. "Co to plácáš. Vždyť víš, Smrti, lépe než kdokoliv jiný, že dobro vykonané čistě ze zištných důvodů se do dobrých skutků nezapočítává. Musela bych napravit své hříchy ještě před tím, než jsem se dozvěděla, že mám umřít… Teď je už na všechno příliš pozdě."

"Co… jak máš umřít?" zeptal se Zane a bál se odpovědi.

"Nevím. Nejsem nemocná a ani mi není souzeno zemřít při nějakém neštěstí. Možná mě někdo zabije."

"Možná ne, když ti pomohu," zahuhlal Zane odhodlaně. Rozhodl se, že jakmile se rozloučí s Lunou, půjde do Očistce a podívá se na patřičné záznamy. Kdyby se mu podařilo zjistit, kdo ji má zabít, mohl by se pokusit to nějak překazit. Už ze své zkušenosti věděl, že určený okamžik smrti není stoprocentně daný. Však už ho sám několikrát změnil. Možná by stačilo, kdyby Luna v inkriminovaný okamžik zůstala doma.

"Pearl Harbor!" oznámila Molly. "Podívejte se na ta letadla. Drží obránce i s jejich kouzly pěkně v šachu. To byl okamžik, který rozhodl o účasti Spojených států amerických ve druhé světové válce."

Zane si nemohl vzpomenout, jak se jejich vozík dostal přes Pacifik až na ten ostrůvek, ale bylo mu jasné, že se musí jednat o nějaké speciální vozítko duchů a ne o normální dopravní prostředek podléhající fyzikálním zákonům.

Vozík už zamířil k nové scéně. "Tady jsme na místě, kde vybuchne první atomová bomba a tím začne třetí světová válka," oznámila Molly se zjevnou libostí v hlase. "To pak bude duchů! Na to vemte jed." Měli pocit jako by se dívali rovnou do nitra slunce a všude kolem bylo oslepující světlo. ..

"Třetí světová válka?" podivila se Luna. "Ale vždyť ta zatím nebyla!"

"My duchové nejsme tak omezeni časem jako vy, živé bytosti," vysvětlovala Molly. "My vidíme všechno."

"Kdy má ta třetí světová válka začít?" zeptal se poněkud s obavou v hlase Zane.

"To by ses musel zeptat Marta. Ten na tom už pracuje pěkně dlouho. Je to jeho hlavní úkol. Myslím, že ten čas není ještě přesně určen, protože se nesmrtelné mocnosti nemohou shodnout. Satan chce, aby válka začala v momentě, kdy bude rovnováha v duších posunuta – ve prospěch sil zla. Bůh se snaží tomu zabránit. V současné době je rovnováha někde uprostřed, takže nelze jednoznačně říct, kam by duše žijící populace směřovaly, kdyby byly uvolněny z těl v tomto okamžiku. To je také důvod, proč si nikdo nechce zahrávat s poslední válkou lidstva. Jakmile se ale rovnováha přikloní významněji na jakoukoliv stranu…"

"Svět je v rovnováze jako každá jednotlivá duše?" podivil se Zane. "To je teda něco!"

"To je všechno, co Boha nebo Satana na světě zajímá?" vyptávala se Luna. "Kdo získá většinu duší, až to skončí?"

"Tak se to aspoň jeví nám," odpověděla Molly. "Můžeme se samozřejmě mýlit, protože jsme jenom duchové,

kteří nevidí nesmrtelným do jejich pohnutek. Jisté je, že kdo má víc duší, má větší moc. Duše jsou jediná hodnota ve světě, kam zlato nemá přístup.“

"To přece nemůže být pravda,“ vyhrkl zděšeně Zane. "Možná, že Satan je skutečně schopen takového sbírání duší, ale Bůh má jistě na starosti dobro celého lidstva.“

"Proč potom Bůh nikdy nikomu nepomůže přímo?“ vyzvídala Molly. Satan má své přisluhovače všude. Dělají neplechu, rozbroje a všude cpou reklamy ve prospěch Pekla. Bůh jako by stál stranou.“

"Bůh dodržuje smlouvu,“ řekla Luna. "Satan podvádí. Žádné vlivy nadpřirozených sil nejsou dovoleny. Člověk se má sám dobrat svého osudu tím, jak žije podle své svobodné vůle.“

"Když už věříš tomuhle,“ prohlásila Molly s přízvukem, který prozrazoval, kde žila většinu svého života, "tak snad potom věříš i na víly a bludičky.“

Luna se ošila. "To je vážná věc.“

Duch se zasmál. "Vidíš? Budeš se snad kvůli tomu hádat!“

Vozík projel neviditelnou oponou a dostal se do pouťového prostředí. "To tedy byla projížďka,“ prohlásil zdvořile Zane, i když zvláště ke konci nedával moc pozor.

"To byl teprve začátek!“ ujišťovala je Molly a zavedla je do duchařského Domu hrůzy. Ten byl skutečně hrozný, protože duchové vědí, jak vystrašit obyčejné smrtelníky, ale Luna využila tmy a dala Zaneovi takový polibek, že by probral i ducha. Zane alespoň doufal, že to byla Luna.

Dostali cukrovou vatu na špejli, navštívili dinosauří zoo a snažili se vyhrát nějakou panenku tím, že chytí na skleněnou tyč proužek dýmu. To se jim samozřejmě nepovedlo, protože se kroužek vždycky rozplynul. Propluli také Tunelem lásky, kde je musela Molly nechat samotné, protože loďka byla pouze pro dva. Zane byl rád, že jsou sami. Možná to bylo tím stálým hypnotickým hlukem karnevalu nebo snad tím, jak málo času jim zbývalo, nebo tím, jak byla sladká a krásná – , nebo prostě z jakéhokoliv důvodu – Zane se cítil tak zamilovaný jako nikdy v životě. Pluli spolu po temné hladině, znovu se líbali a Zane věděl, že tak krásně mu ještě nikdy nebylo v přítomnosti žádné jiné ženy. Malou chvilku poté, co opustili dlouhý tunel, byla jejich projížďka u konce. Zažili toho dost. Vyndali trakař Molly Malonové z vozu a jeli zpátky do Kilvaroughu. Byla to velice podařená schůzka.

8

ZELENÁ MATKA

Na přístrojové desce se rozsvítilo světélko. To znamenalo, že chce Mortis něco říci Smrti. "Teď se pořádně drž,“ řekl Zane Luně. "Za chvíli pojedeme na koni.“

"Mám ráda koně,“ odpověděla.

Zane zmáčkl knoflík a v tu chvíli seděli na hřbetu koně. Luna pěkně přitisknutá zezadu na Zanea. "Co se to děje?“ divil se Zane. "Všechnu předchozí práci jsem dokončil, stopky jsem vypnul, takže nejbližšího klienta mohu očekávat nejdřív za několik hodin.“

Kůň stále nervózně ržál a mrskal ocasem.

"Zapni si automatického tlumočníka,“ zahuhlala Luna. Zane si se zjevnou nechutí nasadil překladatelský kouzelný kámen do ucha. Neměl propíchnuté ucho, takže ho nemohl nosit jako náušnici a mít ho stále zastrčený v uchu bylo značně nepohodlné. Normálně si ho Zane na celé hodiny vyndával, protože ho vůbec nenapadlo, že by ho mohl používat k hovoru s Mortisem.

"Příroda tě volá,“ ozval se mu v uchu koňský hlas. "To snad může počkat, až se dostaneme domů,“ odpověděl Zane, který si byl vědom přítomnosti Luny a nebyl si jist, co si o tom pomyslí.

"Mám na mysli vtělení Přírody,“ řekl Mortis. "Gaeu. Říká, že tě to moc nezdrží a že bys měl vyzvednout další duši.“

"Zosobnění přírody?“ divil se Zane. "Když se mnou chce mluvit, proč ke mně nepřijde jako ostatní vtělení?“

"Ona je Zelená matka,“ zaržál s respektem Mortis. "Je vládkyní všech živých tvorů. Měl bys ji vyslyšet.“

"Měla bych radši jít,“ prohlásila Luna. "Nevím, které z vás zjevení je nejmocnější, ale určitě by sis neměl zahrávat s Přírodou. Můžeš mne vysadit kdekoliv poblíž Kilvaroughu a…“

"Nechoď do blízkosti Kilvaroughu!“ varoval Mortis. "Pracuj ve světě duchů.“

"Přece nemohu nechat Lunu mezi duchy!“ oponoval Zane.

"Vem ji s sebou.“

"To bych byla ráda,“ poznamenala Luna. "Bylo by to možné?“

"Udělám to tak jako tak,“ rozhodl Zane. "Nenechám tě bez ochrany na nějakém podezřelém místě.“ Zapnul stopky. Ukazovaly devět minut. Pomocí drahokamu určil směr, kde je jeho další klient. Otočil hřebce tím směrem a pobídl ho: "Odvez nás tam!“

Kůň se vznesl z místa, kde se konal karneval, a proletěl mraky. Vesmír se zdál na dosah. "Ó, to je krása!“ zajíkala se vzrušením Luna a pevně se držela Zanea.

Najednou Mortis přistál ve velkém tanečním sále v San Diegu. Na stěnách visely krásné obrazy a podlaha byla zdobena stříbrem. Vůbec to tam nevypadalo jako na místě, které má za několik okamžiků navštívit Smrt.

"Tak takhle tedy vypadá tvoje práce,“ šeptala Luna. "To se ti přece musí líbit.“

"Jak kdy,“ povzdechl si Zane. "Většinou to není žádná krása.“

Slezli z koně a Mortis ustoupil do pozadí. Nikdo si nevšiml, že tam byl kůň, protože byl Mortis proti zvědavým pohledům chráněn svým vlastním kouzlem.

Stopky ukazovaly, že zbývají ještě čtyři minuty. Zane došel na místo, které mu označil drahokam. Nacházelo se

uprostřed tanečního parketu, kde se pohybovaly různé taneční páry. Nebyl schopen určit, kdo bude na inkriminovaném místě v okamžiku určeném stopkami.

Vedle mladé dívky, která netančila, byly dvě volné židle, na které se Zane s Lunou posadili.

Dva mladí muži procházeli kolem nich zabráni ve vzrušenou debatu. Najednou se zastavili blízko Zanea. "Dobrá, zkusme to!“ vykřikl jeden z nich. "Náhodný výběr. Tvůj proti mému.“

"Dobrá,“ souhlasil druhý. "Vítěz bere vše. Potřebujeme nestranného soudce.“

První z mužů se obrátil na mladíka, který popíjel přímo z láhve nějaký nápoj. "Umíš hrát na kytaru?“

Mládenec se zasmál, postavil láhev na stůl a potlačil říhnutí. "Já? Já nemám vůbec hudební sluch! Já bych tak mohl zahrát na triangl!“

"To je ten pravý,“ pokýval hlavou druhý muž a otočil se na Lunu. "Umíte dobře tančit, slečno?“

"Výborně,“ odpověděla Luna.

"To je špatný,“ poznamenal muž a zaměřil se na druhou dívku. "Vy také dobře tančíte?“

"Ne,“ odpověděla ostýchavě dívka. "Já mám obě nohy levé. Já se mohu pouze dívat, jak tančí ostatní.“

"Tak to je ta pravá,“ ozval se zase první z mužů.

"Na co je ta pravá?“ zajímala se Luna, kterou urazilo, že nevybrali ji, ať už to bylo cokoliv.

"A vy budete náš soudce,“ oznámil jí druhý muž.

Zane pohlédl na hodinky. Ukazovaly ještě dvě minuty. Kdo to tady měl umřít a jakou smrtí?

První z mužů odněkud přinesl kytaru a podal ji mladíkovi. "Až ti dám znamení, tak začneš hrát.“

"Vždyť jsem vám říkal, že to neumím…“

"To je právě ono. Bude to perfektní test.“

Druhý muž přinesl pár tanečních střevíčků. "Obujte si je a začněte tančit,“ řekl dívce, která měla obě nohy levé. Najednou měl Zane příšerný pocit. "Luno!“ zvolal. "Běž odsud! Možná jsme tady, protože máš umřít ty!“ Stopky ukazovaly devadesát vteřin.

"Nebuď blázen,“ řekla Luna. "Tys mne sem přivedl. Kdybych byla já tvůj klient, tak by to přece nebylo vůbec zapotřebí. Mohl bys mne prostě shodit kdekoliv z koně. A navíc. Moje duše není v rovnováze. Já mohu jít po Pekla i bez tvé osobní asistence. Mě nemáš na seznamu.“

Zane musel uznat, že má pravdu. Smrt si vybrala někoho jiného. Ale koho?

"Začni!“ zvolal první z mužů.

Mladík položil prsty na struny a vyloudil perfektní akord. "Slyšíte? Prostě hrůza,“ prohlásil.

"To bych netvrdila,“ oznámila mu Luna. "Znělo to docela hezky.“

Překvapený mladík zahrál znovu. Pozoroval překvapeně své prsty, protože se znovu ozvala pěkná melodie, prsty levé ruky se míhaly hbitě po strunách, zatímco pravá ruka vyluzovala jasné tóny. Vypadalo to, jako by ruce žily svým vlastním životem.

Dívka s levýma nohama vstala se střevíčky na nohách. "Uvidíte, že já nebudu dobrá ani za mák,“ prohlásila. Její pravá noha byla poněkud zdeformovaná, pravděpodobně po nějakém úrazu z dětství. Bylo překvapující, že s ní mohla hýbat.

Začala tančit… a její nožky se vznášely jako nohy primabaleríny. Otevřela překvapením ústa. "To ty střevíčky!“ volala. "Musí v tom být nějaké kouzlo!“

Oba muži se obrátili na Lunu. "Teď nám pověz krásko. Co bylo lepší? Ta hudba nebo tanec?“

Luna se usmála. "Dobrá. To zvládnu, i když jsou to rozličné formy umění. Ale protože se sama zajímám o umění, tak vám snad budu schopna dát fundovanou odpověď.“

Mladík hrál o sto šest na kytaru a dívka tančila tak skvěle, že ostatní tanečníci přestali tančit, aby je mohli poslouchat a pozorovat. Někteří se pokoušeli tančit na tu novou melodii, ale nikdo netančil lépe než dívka s oběma levýma nohama. Ta se sotva dotýkala podlahy, její nohy létaly vysoko a stále točila další a další piruety. Sedíc vypadala celkem všedně, ale teď jí tanec dodával krásy. Zane si uvědomoval, že to není krása jejího těla, ale krása pohybu.

Dívčina tvář začínala rudnout. Dívka pomalu ochabovala. "Dost!“ volala bez dechu. "Už nemohu dál!“ Ale její obecenstvo tleskalo a nedovolilo jí oddechnout. Kytara vytvářela nové hudební variace, které takřka hmatatelně zaplnily taneční sál. Jednalo se o skutečně vynikající kouzelné exempláře.

Vtom si Zane všiml, že se mladík přestal usmívat a jeho tvář naopak pokryla bolestná grimasa. Z jeho prstů se začala řinout krev, protože je měl měkké a ne tak trénované, jako jsou prsty zkušených hráčů. Ale nemohl přestat. Kouzlo ho úplně ovládlo. A ta dívka…

Stopky se zastavily na nule. Byl čas. Dívka vykřikla a padla na zem.

Teď to Zane pochopil. Kouzelné předměty neberou žádné ohledy na lidské možnosti. Je jim jedno, jestli jsou prsty schopny hrát na kytaru nebo jestli netrénovaná dívka padne po vyčerpávajícím tanci mrtva k zemi. Jsou prostě určeny k tomu, aby podávaly požadovaný výkon.

Pln lítosti přistoupil Zane k mrtvé dívce a vyjmul její duši. Ostatní tanečníci stáli jako opaření a pozorovali náhlou tragédii. Luna byla také zděšena. "Mělo mě to napadnout…“ prohlásila s očima upřenýma na dívčiny nohy. "Už jsem viděla dost magických předmětů, abych rozeznala druhořadá kouzla! Vždyť ty jsi sem přišel kvůli své práci…“

"Kdybys ty měla na sobě ty střevíčky, tak…“ začal Zane.

"Ještě to tak! Jsem dcera kouzelníka. Znám tenhle typ kouzel… prostě mě to v tu chvíli nenapadlo. Nechala jsem se strhnout.“

V tu chvíli se objevil Mortis a oba nasedli. Nikdo tomu nevěnoval pozornost. Souboj kytaristy a tanečnice neměl vítěze. Pouze poražené.

"Tak k Přírodě, oři Smrti," přikázal Zane a opět zastavil stopky. "Předpokládám, že znáš cestu."

Cestu Mortis znal. Vyšel z tanečního sálu a zamířil do oblak.

"Vím, že smrt je součást života," ozvala se Luna za Zanem. "Ostatně se o tom brzo sama přesvědčím. Ale nějak to člověka zasáhne hlouběji, když je u toho přítomen… když je do toho nějak přímo vtažen…"

"To máš pravdu." Jak dobře to Zane znal!

"Přála bych si, abych bývala nesouhlasila s tím, že budu soudcovat. Ta dívka mohla ještě žít!"

"Ne. Té bylo souzeno umřít. Ty jsi v tom nehrála žádnou roli. Přesněji řečeno, tvou roli mohl sehrát kdokoliv jiný. Tvoje přítomnost nic nezaviní."

"Byla tak nevinná!"

"Bylo v ní padesát procent zla. Není dobré předpokládat, že invalidé jsou prosti hříchu. Jsou to lidé jako každý jiný. Nevím, co provedla, že je její duše v rovnováze, ale..."

"Vím, co máš na mysli! Možná měla na duši hřích, protože spáchala něco špatného jako my všichni, ale nezasluhovala si zemřít takovým způsobem. Utancovat k smrti v kouzelných střevíčcích. Její srdce muselo úplně shořet."

Zane neodpověděl. Souhlasil s Lunou. Měl stálo větší odpor k tomu, jakým způsobem někteří lidé ukončili svůj život.

"To bych ráda věděla, co za tím bylo," povzdychla si Luna.

"Ti dva muži museli vědět, že jejich kouzelné předměty jsou nebezpečné," přemýšlel nahlas Zane. "Zřejmě proto si je otestovali na nevinných lidech, kteří byli náhodou po ruce. Magie v rukou amatérů může mít smrtelné následky."

Kůň zastavil před obydlím Přírody. Byl to velký zelený les, do kterého vedla cestička. Zane spatřil malé vozidlo, které bylo zřejmě určeno pro dopravu návštěvníků tím úzkým zeleným tunelem.

Mortis se zarazil. "Ty nejsi zván?" zeptal se Zane koně. To snad se tady alespoň trochu napaseš na té krásné pastvině. Luna a já se svezeme dál tím vozíkem. Předpokládám, že proto tady je."

Ale ukázalo se, že je ve vozíku místo pouze pro jednoho.

"Mám pocit, že chce Příroda soukromou schůzku mezi čtyřma očima," podotkla Luna. "Já tu na tebe počkám."

"Kdyby mi dopřála čas, abych tě doprovodil domů…" začal rozzlobeně Zane.

"Matka Příroda má asi své vlastní metody… jako ostatně každý z nás."

Zanea ta odpověď neuspokojila, ale nedalo se nic dělat. Musel tam Lunu nechat. "Dej na ni pozor, Mortisi," zavolal na koně a ten souhlasně zaržál. Zane si pomyslel, že by si snad žádný smrtelník na Lunu neměl nic dovolit, když bude pod dohledem pomocníka Smrti.

"Ne abys vyhledával s tou ženou nějaké spory," varovala ho Luna. "Nezapomeň, že to není jen tak někdo."

Byla snad na něm jeho zlost tak patrná? Zane si přitáhl plášť a vlezl do vozíku. Pohlédl nazpět na Lunu, která tam stála v celé své kráse jako žena snů. Zatracená příroda, že ho od ní odtahuje, byť jen nakrátko.

Vůz byl standardně vybaven. Zane nastartoval, zařadil rychlost a vjel po asfaltové cestě do lesa. Stromy se nad hlavou spojily a tvořily přírodní tunel. Byla to krásná jízda.

Zane před sebou tušil křižovatku, proto zvolnil rychlost. Stíny stromů způsobily, že byla skoro tma. Zane měl štěstí, že zvolnil, protože při kraji cesty kráčel nějaký chodec ve tmavé kápi, která ho činila v šeru skoro neviditelným. Mohlo se snadno stát, že by do něj vrazil.

Zrovna když se chystal objet chodce, vyřítil se z postranní uličky cyklista a tak tak se vyhnul chodci. Tím se však dostal těsně před Zaneův vůz. Ten dupl na brzdu a zastavil takřka na zadním kole cyklisty. "Ty idiote!" zařval za odjíždějícím cyklistou, který nevěnoval nastalé situaci žádnou pozornost. "Vždyť jsem tě mohl zabít." Chodec ho také nepotěšil, protože si dál klidně prohlížel okolí a nijak se nesnažil uhnout. Zane se tu nemohl déle zdržovat. Měl schůzku s Přírodou a už chtěl být zpátky, aby nenechal Lunu dlouho čekat. Pokračoval v jízdě.

Cesta končila náhle na okraji močálu ohraničeného náspem. Zane zaparkoval, vylezl z vozíku a přelezl násep a zkusmo sáhl na hladinu močálu. Okamžitě mu pod rukou zabublal kus bahna, objevila se žlutá bublina, která praskla a příšerně smrděla. Zane ucukl rukou nazpět, i když by ho jeho rukavice jistě ochránila. Ovšem starým reflexům se člověk jen tak neodnaučí.

Jak se teď dostane přes ten močál? V dálce za močálem zahlédl matné obrysy zámku. Ta Příroda si ale umí svou rezidenci ohlídat! Zanea najednou napadlo, že se zřejmě jedná o určitou zkoušku nebo výzvu, protože se přes ten močál žádný normální smrtelník nemohl dostat. Ale vtělení by to mělo zvládnout. Musel dokázat, že mezi ně patří. Měl pocit, že potom bude muset Zelené matce něco ostrého říci, protože se zdálo, že ho pozvala kvůli něčemu důležitému a teď tady bude muset ztrácet čas luštěním hádanky, jak se k ní vůbec dostat. Možná, že pro normálního smrtelníka nebylo moudré se dostat do sporu s Přírodou… ale zrovna tak nebylo rozumné si zahrávat se Smrtí.

Ale nejdřív se k ní bude muset dostat. Touto překážkou ho pěkně nadzvedla. Jak se tam měl dostat, aniž by se zašpinil od horkého bahna?

Zane si pozorně prohlížel okolí močálu a objevil malý domeček. To zřejmě to byla nějaká bouda na nářadí. Co by to taky bylo za Přírodu, kdyby nepečovala o přírodu v okolí. Navzdory tomuto poznatku mu nebylo do smíchu.

Přišel blíž a viděl, že se nemýlil. Co tam jenom může skladovat? Nářadí? Benzín? Telefon? Přišel ke dveřím a otevřel je.

Byl zklamán. Domek byl prázdný, kromě nějakého gumového vaku, který visel na zdi.

Sundal ho a zjistil, že je plný nějaké tekutiny, snad vody, která je vlažná. Byla to normální stará zahřívací láhev, která se kdysi dávala za chladných nocí do postele, aby ji trochu prohřála. Ale co tu dělala?

Prohlížel si láhev a potěžkával ji v rukou. Nějak mu to nedávalo smysl, proč tam visí láhev plná vlažné vody

uprostřed samoty? Vždyť by ta voda měla být za chvíli studená.

Že by v tom byla nějaká kouzla? Zane se usmál. Pochyboval, že by ta stará láhev měla nějaké samozahřívací kouzlo, ale neuškodilo by ho pro všechny případy vyzkoušet. Alespoň by si mohl ohřát nohy, kdyby se ochladilo. "Červená zahřívací lahvi, ukaž svou moc," řekl.

Láhev najednou začala prudce stoupat a snažila se mu vytrhnout z rukou.

Zane ji sevřel pevně v rukou, takže se jí to nepovedlo. "Levitace!" vykřikl. "Tak ty se dokážeš vznášet."

To tedy uměla! Měl co dělat, aby ji udržel dole. Musel to použít sílu obou paží. "No tak, počkej," chlácholil láhev. "Přece bys neletěla někam beze mne."

Ale láhev pokračovala na cestě vzhůru. Pokusil se ji zaháknout na hák, kde původně visela, ale nepodařilo se mu to. Paže mu pomalu umdlévaly a Zane cítil, že nebude schopen láhev udržet. Za chvíli se mu vyškubne a vznese ke korunám stromů.

"Však já tě zkrotím, ty zatracený kráme," huhlal Zane a pokusil se chytit láhev nohou, aby si mohl uvolnit ruku. Za chvíli držel láhev mezi nohama, ale ta měla takovou sílu, že ho začala zvedat ze země. Držel se oběma rukama a měl co dělat. Láhev se také stále zahřívala a zdálo se, že v ní něco pulsuje.

Láhev se vznesla nad močál a táhla ho s sebou. "Prr!" zařval Zane.

Láhev najednou zastavila.

Zane na ní seděl jako v sedle a ona poslouchala na koňské povely! "Aha, teď ti rozumím," pochválil se Zane. "Láhvi, zanes mne do zámku Přírody!"

Zane si ke svému velkému překvapení všiml, že pozvolna dohání nějakého chlapce. Ten zuřivě máchal rukama, jako by chtěl letět a skutečně se vznášel stejně jako Zane několik stop nad nenasytným močálem. Bylo to určitě velice obtížné se takto vznášet, protože člověk není ke skutečnému létání uzpůsoben. Zane se rozhodl neriskovat srážku s tímto podivuhodným přírodním úkazem, naklonil se dozadu, tím nadlehčil předek láhve a vznesl se nad chlapce. Když se tak šťastně dostal před mladého letce, mohl zase v klidu klesnout…

BUUM! Zahřmělo najednou těsně před Zanem letadlo. Ten se tak lekl, že skoro pustil své létací láhve, ztratil rovnováhu a jen tak tak, že nesrazil i mladého letce, který se znovu dostal zrovna pod něj. Málem oba skončili ve smradlavém vroucím bahně. Co to jo za imbecila, že létá tak nízko nad ostatními účastníky provozu? Nebo to snad byla jenom náhoda? Nebo snad ukázka síly?

Zane konečně nalezl rovnováhu a zdárně dokončil přelet močálu. Zdálo se, že zuřivě máchající mladý letec nijak nezpozoroval hrozící srážku, na kterou mohl sám šeredně doplatit. Nebo to alespoň nedal nijak najevo. Zane si tedy v duchu pomyslel, že to bude stejný blb jako ten pilot. Ostatně se zdálo, že tady nebude o takové týpky nouze.

Zane přistál na druhé straně močálu. Láhev s vodou vychladla, klesla na břeh a zůstávala hluchá k jakýmkoliv výzvám k pokračování v cestě. Buď její kouzlo vyprchalo, nebo byla naprogramována tak, aby už dál nepokračovala. Zane ji tedy odložil a láhev splaskla úplně.

Alespoň ho dopravila přes ten sajrajt, teď už mohl Zane pokračovat po svých. Zane zahlédl kůlnu, sebral láhev a pověsil ji na hák, který našel v kůlně. Zaparkovat tento podivný dopravní prostředek bylo skutečně snadné.

Zane zahlédl, že lesem vede cesta, a tak se po ní vydal směrem k zámku. Les byl čím dál hustší a cestička se pořádně klikatila. Zaneovi se tento kus cesty líbil, neboť, jak by řekl jeho oblíbený básník Frost, "les zde byl krásně hluboký a temný". Lidé většinou nemají čas si všímat takových krás kolem sebe, protože se domnívají, že mají důležitější věci na práci než obdivovat přírodu.

Najednou se před Zanem objevilo malé jezírko. Zane si nechtěl zmáčet šaty, proto se snažil ho obejít. Za chvíli však zjistil, že po obou stranách se rozkládalo takřka nepropustné houští. Jediná cesta, jak se dostat přes jezírko, byla ho přeplavat. Přeplavat? Zane se musel tomu nápadu zasmát. Vždyť málem zapomněl, že může kráčet po hladině. Přece to už vyzkoušel, když zachraňoval topícího se muže z náručí oceánu. Jeho boty mu dávaly schopnost kráčet po vodě. Zane předtím ztrácel čas, když se snažil jezírko obejít. To nebylo vůbec nutné.

Pomalu přistoupil k vodě a šlápl na hladinu. Jeho noha se ponořila okamžitě pod hladinu. Zane prudce máchl rukama, aby získal rovnováhu a spěšně ustoupil na břeh. Co se to stalo?

Za chvilku mu to došlo. To nebyla obyčejná voda, ale další z obranných kousků Přírody. Ona byla stejně jako on jedno z vtělení a její síly a schopnosti se zkřížily s jeho. Podřadná kouzla, kterými bylo vybaveno jeho oblečení, prostě nestačila na její kouzla. Tady boty nebyly nic platné, protože nebyly dostatečně kouzelné na její protikouzlo. Nakonec bude přece jen muset plavat.

Uvažoval, že by se svlékl, ale pak si pomyslel, že by to bylo dost nepohodlné plavat a táhnout s sebou vak s věcmi, které by se asi stejně namočily. Rozhodl se tedy, že bude plavat oblečený, a kdyby to nešlo, že se svlékne.

S překvapením zjistil, že ho služební oděv chrání před namočením. Udělalo mu to radost, protože přestože byl ve vodě, jeho kůže nebyla mokrá. Zřejmě existovalo nějaké kouzlo, které drželo vodu vně oděvu, ačkoliv voda přitlačila šaty těsně k jeho tělu. Zkusil plavat a zjistil, že ho oděv nadnáší, takže to šlo velice snadno. Takové plavání byla docela legrace.

Zároveň to byla docela námaha. Zane už roky neplaval a jeho svaly se při nezvyklém pohybu brzo unavily. Zpomalil, protože si řekl, že nemá cenu zbytečně spěchat. Snad se tam i tak dostane…

V tu chvíli se ze strany vynořila kanoe a div do Zanea nevrazila. Ten se tak lekl, že na chvíli ztratil orientaci a pořádně si lokl vody. Když se vzpamatoval a vyplivl zbytek vody, viděl, že se od nich tiše vzdaluje motorový člun, který zvedl vlny, z nichž jedna málem hodila kanoi na Zanea. Řidič motorového člunu se zcela zjevnou arogancí vůbec nepostřehl, co se stalo, a značnou rychlostí opouštěl místo kolize. Také kanoista nevěnoval Zaneovi pozornost a tiše si pádloval za svým cílem. Co to s těmi lidmi je?

Zane konečně dorazil ke břehu a snadno se na něj vysoukal. Šaty měl úplně suché a dokonce ani boty

nejevily žádné známky koupele. Přímo před ním se klikatila cestička. Vydal se po ní a za chvíli dorazil k zámku Přírody.

Byl to věru zvláštní zámek, Stromy a keře tvořily oblouky a brány. Mezi nimi bylo vpleteno víno a další popínavé rostliny, které do dálky šířily svou vůni.

Zane došel k bráně, kde nebyl ani zvonek, ani klepadlo, takže mu nezbývalo než vejít bez ohlášení.

Vevnitř to vypadalo jako v katedrále. Všude rostly svěží květiny. Nad měkkým kobercem z kapradí se vypínaly klenby živých stromů. Všude zurčely drobné vodopády. Všude bylo plno života, zeleně a krásy.

Zane vstoupil do centrální prosluněné místnosti, kde se nad zeleným kobercem vznášela lehounká mlha. To byl trůnní sál Přírody.

"Zdravím tě, Thanate," pozdravila ho hlasem, který připomínal zpěv ptáků, "Divil ses těm překážkám, které jsem nastražila?"

"Ano," odpověděl stručně Zane, kterého moc nepotěšilo, že ho oslovuje řeckým výrazem pro Smrt. "Když jsi mě chtěla vidět, tak jsi mi to nemusela tak ztěžovat."

"Vždyť já jsem ti to usnadnila," odpověděla Příroda a šla Zaneovi naproti. Ten sloup mlhy, co se pohyboval s ní, byly vlastně její šaty. Byly umně provedeny a houstly vždy na patřičných místech. Zaneovi se zdál jejich efekt velice flirtovný, ačkoliv Příroda nebyla žádná mladice. Mlha může být neprůhledná, ale rozhodně není pevná.

"Jak jsi mi to usnadnila?"

"Zařídila jsem takovou cestu, abys ji mohl nalézt jenom ty," vysvětlovala. "Normálně se tudy nikdo nedostane. Cesta, kterou jsem připravila pro tebe, je chráněna před Všemi smrtelníky i před skutečně nesmrtelnými. Máme opravdu zaručené soukromí.

"To jsem si ze začátku také myslel… ale co ti lidé, které jsem po cestě potkal?" řekl Zane. "Ti troubové, co jsem potkal na zemi, ve vodě i ve vzduchu? Vždyť jsem se málem třikrát s někým srazil."

"Opravdu?" ptala se Příroda bez známky překvapení.

"Nedělej, že o tom nevíš, Zelená matko!"

Příroda se potěšeně usmála. Měla docela pěknou tvář s vlasy, které měnily barvu od zelené jako louka po modrou jako voda. Její oči byly chladné se světýlky veselých ohníčků. Zane už předtím viděl takové černé opály. Ta žena skutečně vládla velkou mocí a nebylo dobře si s ní zahrávat! "Thanate, já vím, že po té cestě jsi šel jenom ty."

"Ale co ti ostatní? To jsem si je vymyslel?"

Slabě se usmála a její mlžné šaty se zatřepotaly jako malý obláček. "Vidím, že jsi ještě neprohlédl mé malé triky. Ti ostatní… to jsi byl ty."

"To bych se divil. O takové obtěžování jsem nijak nestál."

"Posaď se, Thanate," vybídla ho Příroda a rukou, kterou zdobily mušle, ukázala na sedátko z indického rákosu. Zane si uvědomil, že všechny věci, které ji obklopují, včetně perel, které měla na krku, mají organický původ. "Vidím, že ti tento detail budu muset vysvětlit, než přejdeme k tomu, proč jsem tě vlastně zavolala."

Zane se posadil, protože nebylo záhodno neposlechnout příkazy Zelené matky. Rákos se podvolil jeho tělu a vytvořil sedačku, která byla jako šita na míru. Zanea to trochu znervóznilo. "Ano, to bych byl rád."

"Člověk je často sám sobě nepřítelem, aniž si to uvědomuje. To už je v povaze zla."

Příroda asi skutečně zná povahu člověka. Vždyť je to nakonec v náplni její práce. Ale co to má společného s tím, co se mu stalo cestou sem?

"Jednou jsi řídil vozidlo," řekla Příroda. "Jednou jsi na něčem jel. A jednou jsi se musel pohybovat sám. Byl jsi sám, ale zároveň jsi existoval ve třech podobách. Pouze se měnil scénář."

"Máš pravdu, že jsem byl ve třech prostředích a třikrát jsem se málem s někým srazil," souhlasil Zane. Ta žena ho zneklidňovala, ale nevěděl, kam míří.

"Ty jsi existoval ve třech podobách. Jedna srážka, ale tři různé pohledy. Tři možnosti, kdy jsi reagoval sám na sebe."

"Já jsem existoval třikrát?" ptal se Zane, který byl úplně zmaten.

"Na té cestě nebyl nikdo jiný než ty. Ale úhel pohledu se měnil s časem." Zasmála se a její zuby vypadaly jako tesáky. Příroda s rudými tesáky a drápy… "Chronos mi dlužil drobnou laskavost. Sama bych co představení nezvládla. My vtělení si musíme pomáhat."

"Nebyl tam nikdo jiný než já?" divil se Zane, ale pak mu začalo svítat. "Jedna scéna viděná třemi pohledy? Říkáš, že jsem byl zároveň řidič i cyklista i chodec najednou. V pozici cyklisty jsem byl, když jsem letěl na té láhvi, a v roli chodce jsem byl, když jsem plaval? Ty jsi změnila úhel pohledu, abych to hned nepochopil? Abych si to prožil třikrát?"

"Docela ti to zapaluje. Když tě trochu popostrčím, tak už ti to do sebe zapadá," souhlasila s ním Příroda a její pochvala ho potěšila navzdory vzteku, který v něm vzrůstal.

"Chápu, že jsem si proběhl stejnou trasu třikrát a vždy v jiné pozici, ale proč?"

"Už jsem ti odpověděla. Ta cesta byla připravena jenom pro tebe. Smrtelníci by se na ni nedostali, protože ten vozík byl nastaven tak, aby ho smrtelník nemohl použít. Nesmrtelné bytosti tou cestou jít také nemohly, protože anděl by nepotřeboval ty nástroje a bez nich to nejde a démon by se pozabíjel hned při první srážce, protože to je jeho běžná reakce."

"Také jsem měl chuť se porvat," přiznal Zane. "Ten arogantní blb na té motorové lodi…" Zarazil se. "To jsem byl já. Z auta to vypadalo úplně jinak! Měl jsem pocit, že mi ta silnice patří a že mi tam ti ostatní jenom překážejí. Jako chodec nebo vlastně plavec jsem měl co dělat sám se sebou a nevěnoval jsem okolí vůbec pozornost. Jako cyklista nebo letec na láhvi nebo co jsem to vlastně byl, jsem byl někde mezi arogantním řidičem silného stroje a nevnímavým upachtěným člověkem, který se pohybuje svou vlastní silou. Obojí se mi zdálo špatné. Když se teď na sebe zpětně

dívám, tak na své výkony moc hrdý nejsem.“

Příroda pokývala hlavou, čímž uvedla mlhu kolem svého těla do zvláštního pohybu. Chvíli vypadala tlustá, chvíli zase hubená. Ta mlha prostě nedovolila poznat skutečnost. "Až budeš mít chvilku času, tak se nad tím zamysli a vyvoď si z toho pro sebe ponaučení. Tu cestu jsi prošel jako pravé vtělení, i když se chybička vloudila. My vtělení nejsme ani úplně živí, ani úplně mrtví. Jsme zvláštní jedinci obdaření zvláštními schopnostmi. Zastáváme své úřady, ale někdy se sami stáváme tím úřadem. Tak jako světlo jsme zároveň vlnou i částicí.“ Gestem dala najevo, že tím pro ni tato část setkání skončila. "Tak teď jsme tu sami.“

"Počkej,“ řekl Zane, který si na něco vzpomněl. "Řekla jsi, že by se démon sám zabil při první srážce. Vždyť on už je mrtev.“

"Je sice pravda, že mrtvý už nemůže zemřít, ale když uděláš tělu, ve kterém démon zrovna sídlí, to, co by zabilo živou bytost, tak ten démon ztratí nad tím tělem vládu a musí se vrátit rovnou do Pekla. Je to vlastně stejné jako u živých bytostí.“

Zane obrátil pozornost k jinému tématu. "Co je důležitého na tom, že jsme tu sami? Budeme si tu vyměňovat nějaká tajemství?“

"To zcela nepochybně. Jsme smrtelníci v nesmrtelných funkcích. Nesmíme dopustit, aby smrtelníci poznali naše tajemství, protože bychom přišli o jejich úctu. Na druhou stranu nesmíme všechno říci ani nesmrtelným, protože tím bychom přišli o svou moc.“

"Jaká tajemství“?“ zeptal se Zane. "Já prostě dělám svou práci.“

"To jsem si všimla.“

"Je zde snad něco, co o své práci nevím?“

"To je velice pravděpodobné.“ Příroda se posadila na pohodlnou židli a většina mlhy, která ji obklopovala, zmizela. "Mohu ti ukázat malou a ne zcela příjemnou ukázku.“

Udělala tajemný pohyb a Zanea najednou ovládl strašně silný pocit, že má chuť se s někým pomilovat, a to hned teď. Přistihl se, že vstal a blíží se k Přírodě.

"Ne!“ vykřikl vztekle, protože věděl, že to není jeho vlastní přání, ale že je k tomu nucen z vnějšku. Příroda se jenom usmívala.

Došel až k ní, ale přinutil se, aby sáhl po její duši, a ne po jejím těle. Jeho ruka v rukavici projela tenkou mlhou i jejím tělem a sáhla na její duši. Stiskl její duši a část jejího těla se prohnula v křeči.

Vykřikla, jako by ucítila prudkou bolest. Jeho sexuální chtíč zmizel stejně rychle, jako se objevil. Její kouzlo bylo pryč. Uvolnil stisk její duše a vytáhl ruku ven z těla.

Příroda se zhluboka úlevně nadechla. Mlha kolem jejího těla opět zhoustla, ale přesto se zdálo, že Příroda ztratila trochu ze svého klidu. "Ukázala jsem ti část své moci,“ prohlásila. "A ty jsi mi nato ukázal část své.“

Zanea něco napadlo. "I já mám moc nad živými… i když jen do určité míry.“ Vzpomněl si na tu starou ženu v nemocnici, která mu tak připomínala jeho matku. Jak zareagovala, když se pokusil dostat její duši z ještě živého těla. Musí to být hrozný šok, když vám někdo vytahuje duši z těla.

"To máš pravdu, Thanate. Nikdo nemůže bránit vtělení ve výkonu jeho profese, a to ani jiné vtělení. Ostatně bychom z toho nic neměli, kdybychom si dělali navzájem naschvály. Příroda vládne všemu živému, ale nevládne Smrti. Moc každého z nás je nedotknutelná. Nikdo…“ Zarazila se a Zane pocítil silu jejího soustředění. Její oči byly temné jako noc. "Nikdo se nám nesmí beztrestně protivit.“

Na Zanea její prohlášení silně zapůsobilo. Předtím si neuvědomil, jak by ho mohla ohrozit, a ani si neuvědomoval jak by mohl ublížit on jí. Jeho vlastní moc ho překvapila. Ale vzpamatoval se a vrátil se k hlavnímu tématu. "Ty‘s mne sem povolala a chtěla jsi mi něco dokázat tím, že jsi mi dala do cesty různé nástrahy. Co opravdu chceš?“

Znovu potřásla hlavou, jako by v tom pohybu nalezla zalíbení a zdálo se, že se jí vrátila její rozvaha. Byla to výjimečně odolná osoba. "Už ses sešel s ostatními.“

"Předpokládám, že máš na mysli další mimořádné osobnosti – Čas, Osud a Válku. Ano sešel jsem se s nimi. Ale jen krátce.“

"My jsme skutečně mimořádní, Thanate. Jsme smrtelní nesmrtelní. Jsme každý trochu jiný, ale v důležitých věcech se podobáme a ovlivňujeme svoje vektory.“

"Vektory?“

"No, předpokládám, že si nemyslíš, že je někdo z nás skutečně svobodný, že ne? Neděláme nic svévolně. Stejně jako vektory síly, větru, teploty, vlhkosti vzduchu mají vliv na to, kam dopadne hozený míč. Stejně tak různé faktory ovlivňují, jak se bude vyvíjet válka nebo jak se bude hýbat studená fronta nebo kdy skončí lidský život. Vypadá to jako náhoda, ale je tomu tak proto, že to žádný smrtelník nemůže ovlivnit a jenom pár nesmrtelných má v rukou skutečně účinné nástroje moci. My nejsme ve svém rozhodování skutečně svobodní – a v tomto smyslu není svobodný skoro nikdo — , ale máme jisté možnosti, jak si trochu uzpůsobit svůj úřad. Každé vtělení má možnost do určité míry ovlivňovat ostatní, pokud ti mu to dovolí, ale většinou tuto možnost nevyužíváme, pokud k tomu nemáme pádný důvod.“

Zanea to zaujalo. "Jak může kdo ovlivnit Smrt, i kdyby mu to Smrt dovolila?“

"Osud může zařídit výměnu v úřadu tím, že přestřihne nitku.“

Zane ucítil ledový chlad, protože si uvědomil, že právě to se stalo při jeho nástupu do funkce. "Proč by to měl Osud dělat?“

"Chronos může zastavit čas a překazit nějakou schůzku.“

"Ano, ale proč…“

"Mars může vyvolat sociální nepokoje a tím změnit celkový pohled na věc."

Záměrně se vyhýbala jeho otázkám, jako by sledovala určitý cíl. "A co Příroda? Co ty skrýváš za tou svou mlhou, kromě toho, že jsi schopná vyvolat chtíč?"

"Ukaž mi svou duši," řekla.

"Mou… co!?" Pak mu to došlo a vytáhl z vaku duši levonohé tanečnice. Strčil si před tím váček na duše automaticky do kapsy a úplně na něj do této chvíle zapomněl.

Příroda protáhla zabalenou duši obláčkem mlhy a podala ji nazpět Zaneovi, "Nepodceňuj schopnosti žádného vtělení, Thanate. Až půjdeš odsud, zajdi si domů a prohlédni tu duši. To tě snad přesvědčí."

Zane zastrčil duši do vaku. Zdála se nezměněná. Co s ní taky mohla Příroda udělat? Možná se jenom trochu předváděla. "To jsi mne sem pozvala jenom kvůli tomu?"

Příroda se zasmála. "Ani náhodou. To s tou duší jsem ti předvedla jenom proto, abys věnoval větší pozornost tomu, co říkám."

"No tak mi už konečně něco řekni," vyzval ji netrpělivě Zane.

"Co bys řekl, co je nejstarší lidské řemeslo?" zeptala se Příroda.

Co zas tohle mělo znamenat? "Je to ženské povolání," odpověděl Zane obezřetně.

"To ne, Thanate, ženy jsem nemyslela. Nejstarší povolání na světě byl šaman, medicinman nebo nějaký lékař, který používal ke svému léčení kouzla."

"Čarodějný lékař!" vykřikl nevěřícně Zane. "Co by asi zmohl, když ještě nebyla objevena moderní magie?" Ale už když to říkal, tak si vzpomněl na poznámku Molly Malonové o tom, jak staří malíři v jeskyních dokázali ovládat duše zvířat. Možná že praktická magie předběhla dobu.

"Šaman byl původně ten, kdo podporoval umění. Náčelník kmene byl muž akce, zatímco šaman byl představitel inteligence. To zřejmě nebyla v těch dávných dobách snadná pozice, protože ani magie, ani věda nebyly příliš rozvinuty, ale šaman dokázal předpovídat budoucnost. Po něm přišli všichni ti, kteří si začali pokládat otázku Proč? místo obvyklého Co? Doktoři, filozofové, kněží, vědci, kouzelníci a mágové, umělci, hudebníci…"

"Ti všichni nějakým způsobem slouží Přírodě," přerušil ji Zane, i když soukromě pochyboval, že do této kategorie patří umělci a hudebníci. Jejich povolání bylo opravdu otázkou přístupu. "Ale co tím chceš…"

"Je tu přece určitá cesta."

"Myslíš cesta pro otázku Co? Já ti stejně nerozumím."

"Jsi zastáncem vývojových stadií nebo věříš v rychlé vytvoření?"

"Věřím v obojí. Ale co to s tím má společného?"

"Existují lidé, kteří v tom cítí jistý rozpor."

Zase se snažila odbíhat od tématu, jak zřejmě bylo pro ni typické. "Já v tom žádný rozpor necítím. Bůh vytvořil celý vesmír za týden a Satan způsobil, že se teď celý svět dále vyvíjí. Proto máme vedle sebe vědu i magii a je to tak správné. Neumím si představit, že by to mělo být jinak. Ale teď bych rád věděl, co jsi mi chtěla říci? Mám ještě jiné věci na práci."

"Máme strach z neznámého," odpověděla Příroda. "Proto se člověk snaží všechno vysvětlit. Snaží se osvítit věci, které zůstávají skryty v temnotě. Stále je zároveň přitahován záhadami a sází na náhodu a často riskuje i svůj život." Upřeně ho pozorovala a Zane si byl jist, že ona i ostatní Vtělení vědí, že hrál o peníze a pak vsadil i svůj život. "Člověk je zvídavé stvoření a ta zvídavost ho může i zabít. Na druhou stranu se ovšem také dokáže ledacos. Proto dnes existují na jedné straně jaderní fyzikové a na straně druhé lidé, kteří vzývají démony."

"A obojí jsou pro lidstvo nebezpeční," přikývl Zane. "Zůstává nezodpovězenou otázkou, zda by napáchal větší škodu atomový výbuch, nebo démon puštěný na Zemi z řetězu. Možná, že tuto otázku zodpoví třetí světová válka."

"Věřím, že to dokážeme vyřešit méně dramaticky," řekla Příroda. "I když se mi nechce kazit Martovi jeho velký den, věřím, že lidstvo stojí za to, aby bylo zachráněno."

"Samozřejmě za to stojí."

"Jsi si tím jist?" zeptala se a upřela na něj svůj zkoumavý pohled.

Najednou ucítil Zane jisté pochybnosti a zřejmě je dal i najevo. "V zájmu diskuse předpokládejme, že lidstvo stojí za to, aby bylo zachráněno. Co máš na mysli?"

"Možná by nám pomohlo, kdybychom pochopili způsoby myšlení."

"Chceš odvrátit hrozbu války? Ale jak?"

"Utvářením myšlení."

"Utvářením myšlení?" podivil se Zane, který nechtěl dát najevo rostoucí rozpaky. Jestli má Příroda skutečně nějaký nápad, tak by ho měl vyslechnout.

"Člověk většinou uvažuje v přímce," prohlásila Příroda, a narýsovala ve vzduchu čáru. "Sériové uspořádání je jednoduché a za určitých podmínek i dostačující.

"Sériové uspořádání?" zeptal se Zane nechápavě.

"Představ si svůj mozek jako řadu sirek, které jsou poskládány za sebou vždycky hlavičkou ke spodku další sirky. Tvoje myšlenky putují podél této cesty." Prstem opět namalovala čáru, ale tentokrát ji rozdělila na pět částí: — — . "To je sériové uspořádání. Jako když jedeš po dálnici pěkně od startu až do cíle."

"Aha, to chápu. Řekl bych, že takhle skutečně uvažujeme, ačkoliv máme i alternativní řešení."

"Přesně tak. Teď si ukážeme systém alternativních cest." Prstem namalovala pět sirek nad sebou. "To je paralelní uspořádání. Je velmi rychlé a odolné. Vede k jasným rozhodnutím založeným na mnoha faktech. To je asi nejvýkonnější model."

"Ale nedosáhne tak daleko."

"To je pravda. Je velice konzervativní. Vede k malým zcela jistým krokům, při kterých se udělá málo chyb namísto nejistých skoků při sériovém uspořádání. Má své nedostatky, ale když to vyžaduje situace, tak je toto uspořádání velice účinné."

"Je to možné, ale co tím chceš…"

"Několikrát jsi dokázal, že uvažuješ tímto způsobem," řekla s úsměvem. Pak sešpulila ústa a vypustila kroužek páry, který zvolna klesal k zemi. "Držíš se podstaty věci. Ale to ti ne vždy pomůže."

"V Očistci jsem se dostal do maléru, protože jsem se nedržel podstaty věci!" oponoval jí Zane.

"Potom máme tvůrčí myšlení," pokračovala Příroda ve výkladu, aniž by věnovala pozornost Zaneově poznámce. Nakreslila prstem pět sirek, které mířily ze stejného středu do vrcholů pětiúhelníku. "To je divergentní myšlení, které se nevztahuje k našemu kontextu.

"Jde do všech směrů," souhlasil Zane. "Ale…"

"A pak je tady schizoidní uspořádání," prohlásila a namalovala pětiúhelník. "Stále dokola a dokola. Zaobírá se stále stejnými problémy."

"K čemu to může být dobré?"

"To se může hodit, když se musí člověk vyrovnat s nějakou nepříjemností," odpověděla Příroda.

"To nechápu."

"Konečně tu máme intuitivní uspořádání." Narýsovala další uspořádání — III. "To značí nečekaný skok k nějakému závěru. Není to příliš spolehlivé uspořádání, ale někdy se osvědčí, když ostatní selžou."

"Tak to je pět uspořádání myšlení," řekl podrážděně Zane. "To je zcela nepochybně velmi zajímavé, ale co jsi měla na srdci?"

"Už jsem ti to řekla," odpověděla Příroda tiše.

"Co jsi mi řekla? Vždyť ses tomu tématu stále vyhýbala!"

"Jakému tématu?"

Zane toho měl právě dost. "Tuhle hru už s tebou dál nehraju." Vstal a vyšel ze zámku. Příroda mu v tom nijak nebránila.

Cesta zpět byla mnohem snadnější než cesta tam. Zane šel po cestě a dostal se na louku, aniž musel plavat přes jezero nebo přeletět močál. I hluboký les zmizel. V podstatě ušel jenom několik desítek metrů. Mortis i Luna na něho už čekali.

"Co ti chtěla stará Matka Příroda tak naléhavého?" ptala se Luna s čtveráckým úsměvem.

"Není až tak stará. Alespoň se mi stará nezdála."

"Odhadni to alespoň na desítku let."

"Snad nežárlíš?" zeptal se potěšeně.

Luna se začala prohlížet, jako by si nebyla jistá, že na sobě nemá žádný Kámen pravdy. "Samozřejmě že ne. Tak kolik jí je?"

"Nevím. Byla oblečená v mlze."

"V mlze?"

"Něco na ten způsob. Zakrývalo jí to celé tělo. Ale měl jsem pocit, že je docela mladá, nebo alespoň neurčitého věku."

"Příroda zřejmě nemá žádný věk."

"Asi ano. Stejně jako Smrt."

Luna ho chytila za ruku a přitiskla si ji k sobě. "A já budu mít Smrt pro sebe. Ale co ti chtěla? Měla pro tebe nějakou důležitou zprávu nebo nějaké varování? Jestli to obyčejní smrtelníci, jako jsem já, nesmějí slyšet, tak mi to prostě řekni."

Zane se trochu neradostně zasmál. "Nic takového. Měl jsem pocit, že se se mnou chce jenom pohádat."

"Nebo si udělat obrázek o novém kolegovi."

"Je to možné. Mluvila o všem možném, o evoluci a šamanovi jako nejstarším povolání. Pak rozebírala způsoby myšlení a taky se zmínila o tom, jak by mi mohla ostatní vtělení ublížit, kdybych jim k tomu dal příležitost. Taky se podívala na tu duši, kterou jsem předtím sebral, a něco s ní udělala a tvrdila, že ji může oživit."

"Možná tě chtěla popíchnout, aby si vyzkoušela, jak budeš reagovat. Některé ženy jsou takové a Příroda by mohla být klidně jedna z nich."

"Určitě je jejich prototyp," souhlasil Zane. "S tou duší si to lehko ověříme a uvidíme, jestli jen tak blufovala. Dám tu duši zpět do těla."

"To je tedy skutečně zajímavé rande," poznamenala Luna, když nasedali na Mortise.

"Když sis usmyslela scházet se se Smrtí, musíš počítat s tím, že zažiješ morbidní věci."

Kůň se vznesl, protože věděl, kam je má zavézt. Luna se pevně chytila Zanea.

"Od té doby, co tě znám, mě vidina smrti už tak moc neděsí," prohlásila. "Možná právě to měl můj otec na mysli."

Zane na to neodpověděl. Myšlenka na to, že by měla brzo umřít, se mu stále příčila. Co bude mít za radost, až tady Luna nebude? Čím si zasloužila takový osud? Nezajímalo ho, jaké hříchy má na duši. Podle něho to byla dobrá žena.

Mortis zastavil u pohřebního ústavu v San Diegu. Byla ještě noc nebo velmi časné ráno a všude kolem panoval klid.

Vchod byl zamčený, ale pod dotykem rukavic Smrti se dveře otevřely. Pro Smrt neplatily žádné fyzické

překážky. Vstoupili dovnitř a zjistili, kudy se jde k mrazákům, kde se skladovala mrtvá těla. Zane použil jeden ze svých drahokamů, aby zjistil, kde leží mrtvá dívka, a vytáhl ji ven. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by ten kámen mohl najít i tělo, ve kterém již není duše. Jeho kameny zřejmě byly ještě schopnější, než si myslel.

Tak tady tedy ležela ta nebohá dívka. Nebyl na ni moc pěkný pohled. Oči i ústa měla zavřené, svaly ztuhlé a místo krve měla v žilách balzamovací tekutinu. Bylo to prostě chladné tělo.

"To je tedy rande," huhlala si pro sebe Luna.

Zane otevřel svůj vak a vytáhl dívčinu duši. Lehce ji natřásl, rozbalil a vsunul ji do těla. "Dál už to nejde…"

Duše se ponořila do ztuhlého těla. Za chvíli se tělo otřáslo, oči se otevřely a plíce začaly dýchat.

"Ona žije!" vykřikla Luna. "Musíme ji vyndat z té zásuvky."

"Tak Příroda neblufovala!" řekl Zane. "Ona opravdu tu dívku oživila!" Popadl dívku kolem ramen a vytáhl studené tělo z lednice. Byla stále ještě ztuhlá, ale byla živá a začala se pomalounku hýbat.

Luna mu pomohla odnést dívku do nějaké teplejší místnosti. Snažili se zahřát dívčiny ruce a nohy, aby jí usnadnili první pohyby. Jejich úsilí zřejmě nedostačovalo. Dech začínal slábnout a ztuhlost příliš nepolevovala.

"Musíme ji zahřát," prohlásila Luna. "Jinak zase umře. Byla v tom mrazáku příliš dlouho. Ať už použila Příroda jakékoliv kouzlo, zdá se, že působí pouze dočasně. Musím použít magii…"

"Ale tím ještě zvětšíš svůj hřích na duši!" protestoval Zane.

"To už je snad jedno, ne? Stejně jsem už určena do Pekla." Luna vytáhla nějaký drahokam.

Zane ji nechal, ať si dělá, co chce, protože věděl, že má pravdu. Trocha použití černé magie jí už nemůže moc ublížit. Je ironií, že jí přitíží to, že použije černé magie pro dobrou věc. Někdy se zdá, že na věčnosti není žádná spravedlnost

Luna aktivovala svůj kámen a okamžitě se kolem ní rozprostřela slabá modrá záře. Přiblížila se k mrtvé tanečnici a tělo se okamžitě ohřálo a zvláčnělo. Zane držel stále dívku v rukou a také cítil velice jemné, ale přitom silné tepelné záření. "Je to jako v mikrovlnné troubě!" vyjádřil svůj pocit.

"Je to podobný princip," souhlasila Luna. "To, co dokáže věda, dokáže magie taky. A naopak. Ale mechanismus je trochu jiný."

Dívka se teď vzpamatovávala rychle. Dech sílil, tělo získávalo pružnost a pomalu se jí vracela i barva. "C…co se to děje?" zeptala se.

Zane ji stále podpíral. V okamžiku, kdy položila svou první otázku, stál za ní a držel ji vpředu na prsou. Dalo to docela práci ji udržet ve vzpřímené pozici. Zane si začínal uvědomovat choulostivost celé situace. To nebyla normální pozice, ve které by muž držel živou dívku – zvláště když by byla nahá. Kdyby ji ovšem pustil a ona se otočila, dívala by se rovnou do tváře Smrti.

Luně to zřejmě došlo ve stejnou chvilku. "Musíme ti obstarat něco na sebe, drahoušku," řekla dívce.

Zane dívku stále držel a Luna se rozhlížela po místnosti, jestli by tam nebylo něco pro tanečnici. Přitom se ji snažila slovně uklidňovat. "Teď se asi nebudeš chvíli cítit ve své kůži. Přehnala jsi to trochu s tím tancováním a omdlela jsi. Ostatní si asi mysleli, že jsi mrtvá, a proto tě přinesli do márnice. Proto je ti asi trochu zima."

"Je mi pěkná zima," souhlasila dívka a začala se třást. Luna našla přikrývku a podala ji dívce. "Přehoď si to přes sebe. Je… je tu něco, co bych ti měla vysvětlit. Byla jsi velice blízko smrti. Tak blízko, že byla povolána Smrt, aby sebrala tvou duši. Ale ukázalo se… no, jak to říct. Prostě se nakonec rozhodl, že tvou duši vrátí. Takže neměj obavu. Ne aby sis myslela, že si jde pro tebe. Smrt odchází."

"Smrt?" vyjekla dívka, kterou to pochopitelně poplašilo. Luna pomáhala dívce s pokrývkou, a tak ji mohl Zane konečně pustit. Dívka se otočila a poprvé pohlédla Smrti do tváře. Lekla se, ale vzpamatovala se.

"Smrt nebere nikoho, kdo není ještě připraven," vysvětlovala Luna. "Je to tvůj přítel, ne nepřítel. Budeš to muset nějak vysvětlit svým příbuzným. Řekni jim, že jsi byla tak daleko, že jsi viděla Smrt, ale že tě nechala být. To by mělo na vysvětlení stačit."

"Asi ano," souhlasilo děvče slabým hlasem. "Jsem ráda, že tě poznávám, Smrti. Hodně jsem o tobě slyšela." Zdálo se, že už není nijak vyděšená.

Pomohli dívce k jejím přátelům, kteří ji přivítali, jako by se vracela z onoho světa. "Příště si dej pozor na podezřelé taneční střevíčky," varovala ji Luna.

Pak nasedli na Mortise a letěli oblaky do Kilvaroughu.

"Tak zase někdy na shledanou," řekla Luna a políbila Zanea na rozloučenou. "Co myslíš, bude z toho láska?"

"Není to snad už teď?" zeptal se nejistě. Byl k Luně přitahován daleko hlubším citem než ke kterékoliv ženě.

Svraštila čelo. "Ještě asi ne." Pak se trochu smutně usmála. "Snad nám na to ještě zbude trochu času."

9

BYROKRACIE

Zane se vrátil ke své práci. Počínal si teď mnohem profesionálněji a byl schopen bez zpoždění sebrat duši kdekoliv na světě. I když se v úřadě lépe zabydlel, stále uvažoval o povaze své práce. Smrt už se mu nejevila jako nějaká tragédie, ale jako nutná součást života. Jako přechod do posmrtného života. Tragédie byla, když někdo musel zemřít dříve, než mu bylo vyměřeno. Mnoho lidí si zkracovalo svůj život samo. Ať už přímo sebevraždou, nebo užíváním drog nebo tím, že si zahrávali s černou magií. Teď si říkal, jaký byl blázen, když se chtěl zabít kvůli ženě, na které mu teď už ani za mák nezáleželo.

Uvědomoval si, že vlastně začal opravdu žít, až když opustil normální život.

Teď, když se ve funkci Smrti zabydlel, začal věřit, že by svou práci mohl vykonávat dobře. Rozdíl spočíval

spíše v přístupu k plnění povinností než ve schopnostech. Jeho předchůdce zřejmě pracoval velmi dobře, ale nešel nijak do hloubky a příliš se o to nestaral. Zane možná neměl jeho schopnosti, ale měl odhodlání dělat vše pořádně. Nechtěl být žádné strašidlo. Snažil se pomoci každému při jeho přechodu ze života do posmrtného života co nejšetrněji. Proč by se toho měli lidé bát?

Je pravda, že byl stále ve zkušebním období, a kdyby si počínal špatně, mohla se rovnováha v jeho duši převážit na stranu zla a byl by po ztrátě úřadu odsouzen k živoření v Pekle. Na druhou stranu věděl, že pokud k tomu sám nezavdá příčinu nebo nebude neopatrný, tak ho nikdo nemůže z úřadu vystrnadit. Pokud by byl tedy opatrný, mohl by svůj úřad vykonávat po svém, jak by chtěl dlouho.

"Zatracená věčnost," říkal si často. "Vím, co je správné a budu se podle toho chovat. Jestli se mne Bůh zřekne a Satan bude mým údělem, bude to špatné, ale budu se řídit svým nejlepším úsudkem." Potom se cítil lépe, protože částečně překonal své pochybnosti.

Další Zaneův klient se nacházel v podzemí nedaleko Nashvillu, hlavního města country music. Pro Mortise nebyl žádný problém se pod zem prohrabat a Zanea tam bezpečně dopravit. Museli se prodrat množstvím písečné půdy, štěrku a různých hornin, než se jim podařilo dostat do zavalené uhelné štoly, kde v malé sluji seděli dva horníci. Nezbývala jim žádná naděje. Zásoba vzduchu docházela a jejich zachráncům by trvalo dny, než by se k nim prokopali a odstranili zával.

Byla tam úplná tma, ale Zane se orientoval velice dobře. Zdálo se, že jeho úřad je i na tuto eventualitu připraven. Oba muži leželi opřeni o zeď a snažili se pomalu dýchat, aby šetřili vzduch, i když jim bylo jasné, že je konec na dosah.

"Zdar," pozdravil Zane, který se necítil příliš dobře. Jeden z horníků otočil hlavu. Jeho zorničky byly neuvěřitelné rozšířené, jak se snažil prohlédnout tmu. Zane byl díky použití speciálního kouzla vidět. "Nevidím to zcela jasně," zasípal jeden z mužů, "ale zdá se mi, že přišel čas zaplatit."

Druhý pohlédl stejným směrem a viděl totéž. "Kostra je tady! To je Smrt!"

"Ano," přikývl Zane. "Přišel jsem si pro jednoho z vás."

"Přišel sis pro oba," řekl první horník. "Máme tady vzduchu tak na hodinu nebo ještě míň."

Zane se podíval na hodinky. "Míň," řekl.

"Bože, já nechci umřít!" vzdychl druhý horník. "Věděl jsem, že bude zle, hned jak jsem slyšel, že máme jít do týhle díry. Stejně tady při těch nulových bezpečnostních opatřeních to byl život na vlásku. Kdybych byl chytrej, tak jsem se na to vykašlal a šel bych jinam."

"A kam bys, prosím tě, šel?" zeptal se první horník.

Ten druhý jenom vzdychl. "Já si tak jenom lžu do kapsy. Nikam bych nešel. Dyť nic jinýho neumím." Podíval se na Zanea. "Kolik času nám zbejvá?"

"Devět minut," odpověděl Zane.

"To je dost času na zpověď."

"Cože?"

"Potřebuji rozhřešení. To je důležité pro moje náboženství. Nikdy jsem nebyl dobry věřící, ale chci do Nebe."

Druhý horník se zasmál. "Tam já se teda nedostanu."

Zane se podíval na Kámen hříchů. "Ty půjdeš do Nebe," řekl prvnímu. "U tebe je to na vážkách," řekl druhému. "Proto musím vyzvednout tvou duši osobně."

"Na vážkách? Co to znamená?"

"Tvoje duše je přesně v rovnováze mezi dobrem a zlem, takže zatím není jisté, jestli půjdeš do Nebe, nebo do Pekla, nebo jestli si chvíli pobudeš v Očistci."

Muž se zasmál. "To je úleva."

"Úleva?"

"Jo, je to úleva, že někam vypadnu. Je mi jedno, jestli to bude Peklo. Vím, že si to zasluhuju. Podváděl jsem manželku, okrádal jsem stát… Ať už si vzpomeneš, na co chceš, všechno jsem vyzkoušel. Jsem připraven za to zaplatit."

"Ty se nebojíš Pekla?"

"Já se bojím jenom jedný věci. Sedět v díře, jako je tahle, kde nám ubejvá vzduch a my nemůžeme nic dělat… jen tu věčně dřepět. Hodinu to jde vydržet, ale ne na furt. Je mi jedno, co se mnou bude. Hlavně když tohle skončí."

"Mně to teda jedno není," prohlásil první. "Jsem tak vyděšenej, že se skoro klepu."

Zane uvažoval. Uvědomil si, že umírající potřebuje, aby ho někdo držel za ruku, a ne aby je strašil. Pro každého člověka bylo těžké se s tím vyrovnat. Zane se musel alespoň pokusit pomoci. "Přišel jsem si pro toho, kdo má duši v rovnováze, ale vidím, že ten druhý potřebuje mou pomoc víc."

"Jasně. Pomoz mu," řekl mu jeho klient. "Nemůžu tvrdit, že by se mi umírání nějak líbilo, ale myslím, že to zvládnu. Znal jsem naše šance, když jsem na tenhle kšeft kejvnul. Třeba se mi v Pekle bude líbit."

Zane se posadil vedle druhého muže. "Jak bych ti mohl pomoci?"

"Vyzpovídej mě. To by mi mohlo pomoct."

"Ale já nejsem kněz. Vždyť ani nejsem stejného vyznání."

"Jsi Smrt! Nebo ne?"

To byla pravda. "Vyslechnu tě tedy a zkusím rozsoudit… i když vím, že tvé hříchy nejsou nijak velké."

"Je tu jedna věc," povzdychl si muž v rozpacích. "Moje matka…"

"Co je s tvou matkou?" zeptal se Zane, kterým to znatelně škublo.

"Myslím, že jsem ji zabil. Já…" zarazil se. "Smrti, jsi v pořádku? Jsi nějaký bledý… i na tebe."

"Chápu, jaký je to pocit zabít matku."

"To je dobře. Ona… já jsem byl tenkrát mladý, když… ležela v jednom křídle nemocnice a…"

"Chápu," opakoval Zane. Sundal si rukavici a vzal ho za ruku. Věděl, že v rukavici by ten muž měl pocit, že drží jenom kosti, ale tomu to asi bylo jedno.

"Měla rakovinu a já jsem věděl, že má velké bolesti, ale…"

Zane mu pevně stiskl ruku.

Zdálo se, že to muže trochu uklidnilo a pokračoval: "Pravidelně jsem ji navštěvoval a ona mi jednou řekla, abych šel ven a přečetl, co je tam napsáno nade dveřmi. Vyšel jsem ven, podíval jsem se na ten nápis, ale nemohl jsem ho přečíst. Mám pocit, že to bylo asi latinsky. Šel jsem zpátky a řekl jsem jí to. Ona začala hláskovat ten text a ptala se, jestli je to ono. No, víš… já jsem myslel, že to tak bylo, a tak jsem jí přikyvoval. Divil jsem se, že to ví, co tam je, a ona mi moc děkovala. Měl jsem pocit, že jí to udělalo radost."

Horník se snažil zhluboka nadechnout. "Druhý den ráno byla mrtvá. Doktor mi řekl, že umřela někdy v noci. Nikdo nevěděl přesně kdy a proč, protože předtím bojovala o každou minutu. Já jsem pro jistotu zkontroloval ten nápis a zjistil jsem, že jsem se spletl. Řekl jsem jí, že už není žádná naděje, a ona přestala bojovat. Tím jsem ji vlastně zabil."

"Ty's to ale nevěděl!" protestoval Zane.

"Měl jsem to vědět! Měl jsem…"

"Prokázal jsi jí službu. Ostatní před ní tajili pravdu a udržovali ji naživu pouze za cenu bolesti. Ty jsi ji osvobodil z jejích muk a pochybností." Zane mluvil nejen k horníkovi, ale také sám pro sebe. "Tento čin se na tvé duši určitě nezapsal jako hřích."

"Ne! Neměl jsem jí to říct!"

"Byl bys radši, kdybys ji držel při životě za cenu lži?" zeptal se Zane. "Myslíš, že by potom byla tvoje duše čistší?"

"Neměl jsem…"

"Nechte už toho!" vložil se do rozhovoru jeho kolega. "Jestli jsi něčím chyboval, tak jenom svou nevědomostí. Ničím jiným. Já bych taky nevěděl, co ta latinská slova znamenaj."

"Jak to můžeš vědět? Ty's tam nebyl."

"To jsem nebyl," ušklíbl se druhý z horníků. "Já ani svou matku neznám."

První horník se odmlčel, zřejmě zaražen. "Tak to je hrůza," souhlasil. Konečně se zdálo, že se ve své čistě formálně pojaté zpovědi objevil i lidský prvek. Alespoň znal svou matku a mohl se o ni starat.

"Podívejte, nejsem žádný filozof," řekl druhý horník. "Když se ohlédnu zpátky, musím uznat, že jsem byl pěkný hříšník. Možná kdybych měl matku, nějakou dobrou ženu jako ty, tak bych se choval líp. Ber to, co řeknu, ode mě jako od někoho, kdo možná nemá na takový řeči nárok, ale já si myslím, že bys neměl na svou matku vzpomínat s lítostí nebo pocitem viny. Měl bys na ni vzpomínat s úctou pro to, co pro tebe udělala, když byla naživu, a děkovat jí za to, že tě nasměrovala na cestu do Nebe, a ne do Pekla."

"To byl na takovýho hříšníka, jako jsi ty, pěkný proslov. Kdybych jí přece jen pomohl žít déle…"

"Aby mohla žít dýl v nějaký krabici, co za ni dejchá?" zeptal se ho kolega.

"Souhlasím s tebou," prohlásil Zane. "Byl čas to ukončit. Tyhle věci jsou naplánovány způsobem, který nemůže normální smrtelník pochopit. Ty jsi to nevěděl, ale ona ano. Kdyby byla nějaká šance na přežití, jistě by o život bojovala. Už kvůli rodině nebo kvůli věcem, které chtěla ještě dokončit. Ale žádná šance tu nebyla, tak nemělo smysl, aby prodlužovala své utrpení. Prostě přestala bojovat a z hlubin utrpení se dostala do nebeské blaženosti."

"No, já nevím." Muž namáhavě dýchal, protože se mu nedostávalo kyslíku. Bylo zjevné, že je na nedostatek kyslíku citlivější než jeho kolega. Zane měl dobrý pocit, že mu trochu ulehčil jeho poslední chvilky. Objevil další možnosti svého úřadu.

"Za chvíli už budeš s ní," utěšoval ho. "V Nebi. Za chvíli ti poděkuje osobně."

Horník už neodpovídal. Zane uvolnil ruku a obrátil se na svého pravého klienta. "Opravdu ti nemohu nějak pomoci?" Muž uvažoval. "Víš, že jsem dost otrlý, ale byly v životě věci, kterých jsem si vážil nebo jsem měl pro ně alespoň pochopení. V hlavě mi furt zní jedna písnička a já vůbec nemůžu přijít na to, co by to mohlo znamenat."

"Nejsem velký expert na vysvětlování smyslu věcí," řekl Zane, "ale mohl bych se o to pokusit. Co je to za písničku?"

"Nevím, jak se jmenuje. Je to nějaká velrybářská píseň – alespoň mám ten pocit. Možná v mých žilách koluje nějaká velrybářská krev. Co já vím? Ta písnička je nějak takhle: a ta velryba se ocasem ohnala a rybářský člun potopila, s ním zmizel i můj drahý muž a už se nikdy, nikdy na moře nevydá. Všemohoucí Bože, už na moře se nikdy nevydá. A právě to ‚Všemohoucí Bože' mě tam trápí. Já se o Boha přece nikdy nestaral, tak nevím, proč se mi tam plete?"

Zane měl podezření, že ten muž přemýšlí o Bohu víc, než je schopen přiznat, ale nedal to nijak najevo. "To je takový výkřik," řekl a začal v duchu rozvíjet fragment té písničky. Představil si zoufalou vdovu, které puká srdce žalem nad ztrátou manžela. "To je takový vzdor. Všemohoucí Bože! Proč se to muselo stát? Proč se potopila loď? Proč se zavalila šachta? Všemohoucí Bože!"

"Všemohoucí Bože!" opakoval první horník ozvěnou. "Proč mi ale straší na mozku nějaká píseň o velrybářích, když tu dřepím v týhle smradlavý díře?"

"Zřejmě máš nějaké zvláštní asociace k tomu prostředí," odpověděl Zane. "Bohužel nejsem vybaven tak, abych mohl…"

"Mně je to jasný," ozval se zase první horník. "Hlubina moře nahrazuje hlubiny země, kde teď sedíš, zatímco tě tvoje žena oplakává."

"Může bejt," prohlásil druhý horník a rozzářil se. "Ale moc se mi to nezdá. Mám pocit, že je v tom nějaké

poselství, ale já ho nemohu rozluštit.“ Luskl prsty, jako by se snažil přivolat nějaké luštící kouzlo, a ozvěna jeskyňky přinesla zvuk hned zpět. "Hele, Smrti, když chceš pro mě něco udělat, tak mi řekni nějaký příběh o té písničce. Něco si vymysli, ale aby to mělo hlavu i patu.“

To bylo poslední přání jeho klienta. Oba muži už jenom sípali, času tedy moc nezbývalo. Zane se snažil splnit poslední přání svého klienta, i když mu vůbec nebylo jasné, co má říkat. Chvíli přemýšlel a pak spustil. Vyprávění překvapilo i jeho samého.

"Byla jednou jedna mladá velrybí samička a ta se jmenovala Wilda. Plavila se v pohodě po všech oceánech světa, a když dorostla, začala uvažovat o tom, že by se měla spářit jako ostatní velryby a mít mládě. Rozhlížela se po vhodném partnerovi, když tu připluly velké lodě s lovci a ti se dali do lovu. Ulovili její matku, otce i kamarády. Zbyla po nich jenom krvavá skvrna a několik kousků masa, o které se porvali žraloci. Wilda se z toho dostala jenom díky tomu, že se předtím naučila nějakým kouzlům, proměnila se v malou rybku a uplavala.

Wilda oplakávala své blízké a zpívala písně velryb. Zároveň byla však zmatená a také vzrůstal její vztek. Proč se tam vůbec objevili ti malí tvorové, kteří si říkají lidé, a pozabíjeli všechny velryby? Vždyť ty jim nikdy neubližovaly. Vůbec tomu nerozuměla. Uvědomila si, že se s tím problémem nedokáže vyrovnat, pokud mu neporozumí. Proměnila se do lidské podoby a vydala se do rybářské vesnice, kde žili lovci velryb.

Všichni se jí smáli, protože přišla do vesnice nahá a neuměla jejich řeč. Ale protože byla zároveň krásná, ujal se jí mladý velrybář jménem Hank. Ten žil se svou matkou, která Wildu oblékla, a společně ji učili mluvit lidskou řečí.

Wilda se učila rychle, protože to byla chytrá velryba, a brzy pochopila, že život na zemi není nijak jednoduchý. Hank se musel pravidelně vydávat na lov velryb, aby si vydělal na živobytí. Na zemi nebyla potrava zadarmo. Lidé nemohli jen tak plavat s otevřenými ústy a živit se planktonem. Když začala zima, nemohli se sebrat a odplout do teplých jižních moří. Člověk musel pracovat, aby dostal zlato, a za zlato si mohl koupit, co potřeboval k životu.

Wilda to konečně pochopila. Lidé k velrybám necítili žádné osobní nepřátelství. Prostě potřebovali vydělávat. Způsob života lidí byl složitější než život velryb a lidé velryby nepovažovali za myslící tvory. Možná kdyby pochopili kulturu a cítění velryb, situace by se alespoň trochu zlepšila a lidé by zastavili nesmyslné zabíjení. Snažila se to vysvětlit Hankovi, ale ten si myslel, že si z něj dělá legraci. Koneckonců jeho otec byl zabit velrybím ocasem a jeho matka ho musela vychovávat sama od útlého dětství. Všemohoucí Bože! Jak by mohl cítit s velrybami? Požádal Wildu o ruku, protože potřeboval ženu a měl za to, že Wilda je dar z nebes.

Tím trochu zkomplikoval Wildě situaci, protože ta ho začínala mít ráda, ačkoliv nebyla stejného původu. Požádala ho, aby s ní zašel k moři, vešla do vody a tam se opět proměnila ve velrybí samici. Doufala, že když Hank uvidí, co je skutečné zač, že se možná změní jeho pohled na velryby a zároveň ho přejdou myšlenky na svatbu. Hank na ni volal, ať se vrátí, a omlouval se, že jí nevěřil, a také slíbil, že se už nikdy nevydá na lov velryb. Měla radost, že ho přesvědčila, a jeho láska jí dávala skoro zapomenout na to, že jsou každý z jiného rodu.

Byla ovšem zpět ve své původní podobě a volání moře bylo silnější. Copak by mohla opustit ten mokrý živel a zůstat po celý zbytek života suchá? Spatřila velrybího samce a bylo rozhodnuto. Začala mu nadbíhat a v duchu si myslela, že by spolu mohli mít mladé, ale samec ji šokoval tím, že prohlásil, že je vlastně sépie a že na sebe vzal podobu velryby jenom proto, aby zjistil, proč jedí velryby sépie, když ty jim vůbec neubližují. Wilda byla zmatena, protože ji nikdy nenapadlo, že by sépie mohly být na stejné úrovni jako velryby a mít nějaké city. Došlo jí, že život a smrt představují nekonečný řetěz, ve kterém jedinec jí, aby byl sněden. Uvědomila si, že při tomto vnímání světa není vlastně velký rozdíl mezi člověkem a sépií. Všechno záleželo jenom na úhlu pohledu. Omluvila se sépii, vrátila se na zem, vzala na sebe zase svou dívčí podobu a vdala se za Hanka. Tím pro sebe vyřešila svůj velký problém.

Mám pocit,“ končil Zane, "že kdybychom my lidé dokázali na věci nahlížet stejným způsobem, bylo by pro nás snazší pochopit zákonitosti běhu života. Já vím, že je to těžké zvláště ve chvíli, kdy člověk umírá zbytečně a předčasně.“

Zane zmlkl a čekal, co na to řeknou jeho posluchači, ale nedočkal se žádné odpovědi. V šachtě už byl prakticky všechen kyslík vyčerpán a oba horníci byli v bezvědomí. Zane vytáhl duši svého klienta a vrátil se k Mortisovi. Nebyl si jist, zda udělal dobře, že se s nimi tak vybavoval.

Teď ho však trápilo hlavně něco jiného. Život někoho jemu blízkého měl být přerván a on vůbec nechápal proč, zrovna tak jako Wilda nechápala, proč musela být vybita její rodina. Kde měl Zane najít racionální zdůvodnění?

Příroda hovořila o druzích myšlení. První způsob bylo přímočaré, lineární myšlení. Mohlo mu nějak pomoci v tomto případě? Jak se mohl přímočaře dobrat k nějakému porozumění? Udělat to jako Wilda a optat se někoho, kdo zná odpověď? Ale kdo by to mohl být? Kdo jiný než počítač v Očistci!

Jakmile ho napadla tato myšlenka, zamířil k Očistci. "Potřebuji si probrat některé záznamy,“ oznámil dívce v informacích. Ukázala mu cestu do patřičného křídla Očistce. Samozřejmě tam bylo výpočetní středisko s připraveným počítačem. Nebyl si jist, jestli je to stejný počítač, se kterým pracoval posledně, ale měl podezření, že jsou stejně všechny terminály napojeny na stejné centrum.

Posadil se a zapnul terminál.

CO POTŘEBUJEŠ, SMRTI? zablikala na něj zeleným písmem obrazovka

"Chci se podívat na stav Luny Kaftanové,“ řekl Zane a začal bušit do klávesnice.

TENTO TERMINÁL JE UZPŮSOBEN PRO SLOVNÍ VSTUPY, poradila mu obrazovka. LUNA KAFTANOVÁ, DOSUD ŽIVÁ, SOUČASNÝ POMĚR DOBRA KU ZLU 35:65. TOHOTO VÝSLEDKU BYLO DOSAŽENO PRO NEVYNUCENOU DOPRAVU DO PEKLA PŘI ÚMRTÍ.

"To souhlasí,“ pomyslel si Zane a podivil se, jak může mít počítač tak nové údaje o duši, kterou ještě nemohl oficiálně prozkoumat. Očistec samozřejmě takové věci musel znát už jenom proto, aby mohl Zanea včas posílat na správná místa, kde byl potřeba. "Oklamala svého otce a vzala na sebe víc jeho zla, aby mohl přijít do Nebe.“ Hned jak

to vyslovil, uvědomil si Zane hloupost toho, co řekl. Kouzelník Kaftan nechtěl do Nebe, ale chtěl se sejít se Smrtí osobně. Spočítal si to velice dobře, jen aby si mohl se Smrtí popovídat o jistých nesrovnalostech. Zrovna tak Příroda pozvala Zanea kvůli stejně nevýznamnému rozhovoru. Proč byli tito schopní lidé ochotni zajít tak daleko kvůli takovým maličkostem?

ZÁKONY O MÍSTU URČENÍ MAJÍ JISTÉ SKULINKY, připustila obrazovka.

"Kdybys to měl na starosti ty, změnilo by se něco?" zeptal se Zane s úsměvem.

SOUHLAS. Zablikala obrazovka a vedle písmen se objevil smějící se obličej.

"Všeobecně se předpokládalo, že bude mít čas svou bilanci vylepšit," řekl Zane. "Proč má zemřít předčasně?"

TATO INFORMACE NENÍ V SOUBORU UVEDENA.

"Ale motiv je přece důležitou součástí záznamu," protestoval Zane. "Je potřeba určit, zda je ta která duše dobrá nebo špatná. Stav celkové rovnováhy určuje, kam duše půjde a zda je zapotřebí moje přítomnost…"

POHNUTKY KLIENTA JSOU V SOUBORU UVEDENY. NENÍ TAM UVEDEN DŮVOD TOHO, KDO ROZHODL O JEJÍ PŘEDČASNÉ TRANSFORMACI.

"Kdo to rozhodl?" zeptal se Zane.

NENÍ V SOUBORU.

"Takový příkaz nemůže být přece vydán anonymně!" podivil se Zane. "Cožpak tam při operaci takovéhoto významu nemusí být žádný podpis nebo potvrzení?"

NORMÁLNĚ JSOU TAKOVÉ PŘÍKAZY PODEPSÁNY, souhlasila obrazovka. TADY NIC TAKOVÉHO NENÍ. PŘEDPOKLAD: JEDNÁ SE O MÝLKU.

"Chceš tím říct, že by to bylo neplatné?" Zaneovi začalo prudce bušit srdce. Luna by mohla žít!

POČKEJ NA OVĚŘENÍ… ZMĚNA PŘÍKAZU NEBYLA PROVEDENA.

"Ale podpis tam také není? Takový příkaz by měl být neplatný, dokud nebude možné zjistit, kdo ho vydal."

V POKYNECH NENÍ ZMÍNKA O TAKOVÉM ZRUŠENÍ PŘÍKAZU.

"Přece není možné odsoudit někoho k předčasné smrti, aniž by se zjistilo, kdo to nařídil. Tam musí být nějaké potvrzení!"

PŘEDPOKLAD: PODPIS EXISTUJE, ALE ZTRATIL SE.

Zane si uvědomil, že počítač sám není ochoten změnit příkaz. Byrokracie je už taková, že se snaží zabránit svým složkám aby byly schopny nést svůj díl odpovědnosti. Měl s tím počítat. "Kdo má oprávnění vydat takový příkaz?"

UPŘESNI OTÁZKU.

Aha. Zapomněl upřesnit, který příkaz má na mysli. Jestli ten který přikázal brzkou smrt Luny, nebo ten, který ho může zrušit. "Kdo smí rozhodnout o tom, že určitý člověk může umřít mimo pořadí?"

KAŽDÝ JEDINEC UMÍRÁ V NĚJAKÉM POŘADÍ.

"Nehraj si se mnou na schovávanou. Luna Kaftanová by normálně mohla žít ještě dobrých čtyřicet let. Možná ještě déle. Proč má teď zničeho nic umřít?"

DŮVODY TOHO, KDO VYDAL TEN PŘÍKAZ, NEJSOU V MÉM SOUBORU, připomněla mu obrazovka.

"Kdo vydal ten příkaz?"

TATO INFORMACE NENÍ…

To začneš vykládat zase všechno dokola?" zvolal Zane.

ANO.

Zane se překvapením na chvíli odmlčel. Podcenil skutečnost, že počítače berou všechno úplně doslova. "Tak ty začneš znova. Vysvětli proč."

NEMOHU TI DÁT INFORMACI, KTEROU HLEDÁŠ.

To Zanea zaujalo. Snaží se mu snad ten stroj takhle pomoci? "Co je to za informaci?"

ZDROJ, ODKUD PŘIŠEL POKYN NA PŘEDČASNÉ ODSTRANĚM LUNY KAFTANOVÉ.

"A ještě by mě zajímal důvod proč," doplnil Zane, "Mohl bys mi dát nějakou informaci, kdybych ti kladl správně otázky?"

NE. Než se toto slovo objevilo na obrazovce, počítač zaváhal. Co to znamenalo?

"A když ti budu pokládat otázky nesprávně?" plácl Zane bez velké naděje.

ANO. To bylo zajímavé! Existovala jistá možnost, jak tuto informační bariéru překonat, ale normální postup by na to nestačil. "Jak ti mám položit otázku, abych dostal požadovanou odpověď?"

ZÁPORNĚ.

Záporně. Zane se zamyslel, co to má asi znamenat. Znamená to, že počítač nesmí odpovědět přímo, ale smí odpovědět nepřímo? Jak by měl ty otázky pokládat? To přece nemá smysl se ptát, kdo nevydal tento příkaz… nebo snad ano?

"Kdo ti nedal ten příkaz?" zeptal se Zane a napětím zatajil dech.

ŽÁDNÁ PŘIROZENÁ BYTOST.

Tak to už byla informace! Co zbývá… kromě nadpřirozených bytostí? Různá vtělení byla také částečně nadpřirozenými bytostmi, ale rozhodně neurčovala politiku na věčnosti, pouze ji vykonávala. Zbýval tedy Bůh a Satan. Proč by však Bůh něco takového dělal? Na druhé straně Satan…

"Která nadpřirozená bytost nemá pro takový příkaz žádný motiv?"

BŮH.

Tak to je úplně jasné. Proč by to však Satan dělal? Zane viděl jedinou možnou odpověď. Když Luna teď umře, její duše připadne Peklu. Kdyby žila déle, mohla svoje skóre vylepšit, a dostat se do Nebe. Satan ji musel dostat teď,

nebo ji mohl ztratit.

Ale proč mu to počítač nemohl prostě říci rovnou? Zane chvíli jen tak seděl a přemýšlel. Něco se dělo. Ten počítač se choval stejně jako Příroda, která něco nakousla a nedopověděla. Ale proč?

Kouzelník Kaftan mluvil taky tak oklikou. Dával si velký pozor, aby nevyslovil Satanovo jméno, aby na sebe Prince zla neupozornil. Ale počítač v Očistci z toho přece nemusel mít obavu. Bylo možné, že byl naprogramován tak, aby v této souvislosti nezmínil Satana. To by mohl být důvod, proč chtěl odpovídat pouze na záporné otázky a ne na normální.

Jestli stál za tím příkazem skutečně Satan – druhá nejmocnější osobnost po Bohu — , kdo se mu mohl postavit? Určitě ne počítač v Očistci. Kdyby se to Satan dozvěděl, nebylo by pro něj problémem takový přístroj nahradit něčím ještě dokonalejším. Možná ne tak chytrým, ale zato s vyšší mírou opatrnosti.

Ale když už má Satan možnost ukončit lidský život přestřižením nitky osudu, proč to neudělá otevřeně? Proč si přidělává starosti s tím skrýváním? Skrývání a zatajování pohnutek a činů už naznačuje, že jde o nějakou špatnost. Satan je samozřejmě otec lží, takže se špatnost k němu hodí. Ale to, že se chce Luny zmocnit tímto způsobem, naznačuje, že to jinak nejde.

Musí se snad Satan chovat podle nějakých pravidel? Asi ano. Kdyby tomu tak nebylo, tak by se mohl klidně zmocnit celého světa bez ohlodu na jakékoliv formality. Ty by mohly jít – doslova! – k čertu. Bůh a Satan spolu soupeřili na věčnosti, v minulosti a jistě budou i v budoucnu. Ani jeden z nich nemohl připustit úplnou anarchii. Pak musí existovat nějaká pravidla, byť nepsaná, a smrt každého jedince se podle nich musí řídit.

Zane se rozhodl, že do té záležitosti nebude dále šťourat. Jestli Satan skutečně podvádí, bude lepší, když bude Zane-Smrt zticha do chvíle, kdy si bude úplně jist. Satan by určitě nezměnil své plány jenom proto, že se to někomu na Zemi nelíbí. Zane neměl zájem ten případ rozvířovat, jenom ho chtěl v tichosti do detailu prozkoumat.

Koneckonců se ho celá ta záležitost dotýkala i profesionálně. Šlo přece o smrt člověka. Příroda mu prozradila, že každé vtělení je nejvyšší instancí ve svém oboru, pokud mu na tom skutečně záleží. Počítač mu zase ukázal, jak postupovat při opatrném nepřímém vyšetřování. Teď si potřeboval všechno dát dohromady a ujasnit, jak uskutečnit svůj záměr i proti vůli Satana. Určitě by mu neprospělo, kdyby se teď slepě hnal vpřed.

"Díky, počítači," řekl Zane. "Byl jsi velmi…" Při těch slovech počítač zablikal, jako by byl v síti kraťas, a Zane si uvědomil, že by mu mohl svými díky za pomoc uškodit. "Nekomunikativní," ukončil větu.

VŽDY K SLUŽBÁM, SMRTI, zablikal počítač a na obrazovce se objevil obrázek hodinek.

Zane vyšel z Očistce a zmáčkl své stopky. Vždy, když si vybral nějaký čas volno, byl jeho plán na sbírání duší nabitý, ale už si na to zvykl. Jenom mu vrtalo hlavou, jak to mohl Osud zařídit, že lidé umírali, jenom když byl ve službě. Jak mohl kdo vědět, že si Smrt bere na pár hodin volno? Za tím vším musí být výborně sehraná organizace, kterou zatím zcela neprohlédl.

Kdo mohl vědět, co se náhodou odehraje v nejbližší budoucnosti? Jasně že Chronos! To poznání vyvedlo Zanea trochu z míry. Objevil další střípek do celkové mozaiky, jak celá organizace pracuje. Chronos určitě čas jenom neprolelkoval, ale stále pozoroval hodiny a radil Osudu při změnách programu. Chronos dobře věděl, co Smrt dělá, ať už v minulosti, či do budoucna, protože vždy zjistil, když Zane vypnul hodinky na delší dobu.

Počítač se s ním také loučil s obrázkem hodinek. Tím chtěl zcela jistě naznačit, že by se měl obrátit na Chronose. Tohle vtělení určitě vědělo, co se chystá, a mohlo by to Zaneovi říci.

K čemu by to však bylo? Mohl se Chronose optat, co se v budoucnu chystá, a ten by mu jistě potvrdil, že má Luna do měsíce zemřít a odebrat se do Pekla, kde už na ni čeká její bývalý démonický milenec. To nebylo nic nového.

Zane projížděl východním předměstím New Yorku a věděl, že je již blízko svého klienta. Ucítil kouř. Za chviličku spatřil obytný dům v plamenech. Zaneovy kameny ukazovaly přímo k němu. Jeho klient byl uvězněn uvnitř.

Přišel trochu později. Červená ručička hodinek už ukazovala nulu. Zane si přitáhl plášť pevně k tělu a vstoupil do plamenů. Plameny nemohly Zaneovi ublížit, jedině měl starost, jak se dostat nahoru ke svému klientovi, kdyby bylo v plamenech i schodiště. To by mohlo být nebezpečné. Oheň ho zastavit nemohl, ale co kdyby spadl? "Pomoz mi,"zašeptal kouzelnou formuli a podlaha se sama zpevnila. Smrt měla volnou cestu. To mu znovu připomnělo poznámku Přírody, že vtělení nemůže být zastaveno, pokud to samo nepřipustí.

Zane zahlédl nějaké tělo zmítající se na posteli, kde se snažilo zřejmě ochránit přikrývkou před nesnesitelným žárem v místnosti. Nemohl rozpoznat, zda se jedná o muže nebo ženu, ale snažil se být u postele co nejrychleji. Naskytl se mu hrůzný pohled, který ho utvrdil v tom, že smrt v plamenech patří mezi nejhroznější.

Rychle sáhl do těla a vytáhl duši. Tělo se uklidnilo, protože bolest pominula. To bylo dobrodiní, které s sebou přinášela Smrt – konec trápení a agonie. Hned nato Zanea napadlo, že v tomto případě se možná nejedná o tak velké dobrodiní, protože plameny života mohou být vystřídány plameny pekelnými, které na rozdíl od těch pozemských trvají věčně. A zrovna tak i bolest v nich.

Cestou k dalšímu klientovi analyzoval Zane právě sebranou duši. Šlo mu to docela od ruky, takže byl schopen více než polovinu duší zanalyzovat na cestě k dalším klientům a nepotřeboval si na to brát volno. Pomalu se seznamoval s celým širokým spektrem hříchů, takže byl schopen určit nejen kolik hříchu má analyzovaná duše na svědomí, ale i o jaké hříchy se jedná.

Tato duše patřila asi desetiletému chlapci a jeho hřích byl sexuální povahy.

Zane se zarazil. V jeho věku?

Studoval pozorně jeho duši a pomalu si kousek po kousku dával dohromady celý příběh. V této části města byly domy přeplněny lidmi a celé rozvětvené rodiny sdílely společné prostory. Nebylo divu, že se v takovém prostředí vyskytovala hluboká přátelství, ale bujela i silná nevraživost. V takovém prostředí nebylo prakticky žádné soukromí a ten chlapec měl na očích všechny aspekty života včetně lásek dospělých. Rozhodl se prozkoumat tyto záležitosti

s ženou, která ho normálně hlídala, když byli jeho rodiče v práci. Ta, protože byla zřejmě nespokojená se svým vlastním životem, využila příležitosti a vyškolila chlapce skutečně pořádně.

Zane nad tím uvažoval. Když nějaký dospělý muž svedl nějaké děvčátko, všichni to považovali za zvrhlost. Když dospělá žena provedla totéž s mladým chlapcem, bylo to okolím přijímáno jako jistý druh štědrosti nebo velkomyslnosti. Zane to částečně chápal, protože při tom nebylo použito násilí, ale teď bylo zřejmé, že oba – ten chlapec a jistě i ta žena – mají na duši hřích. Zřejmě k tomu nedošlo jen jednou, takže zlo dosáhlo v chlapcově duši rovných padesáti procent. Ten chlapec byl asi přemožen silou osobnosti dospělé ženy, strach se mísil se začínajícím potěšením ze sexuálních zážitků. Byl vlastně chycen v pasti, ze které pro něj nebylo východiska. Starší člověk by si s tou situací dokázal poradit, ale jemu chyběla odvaha i zkušenosti. Byl obětí shody okolností, ale přesto budou hříchy na jeho duši proti němu.

To Zanea trápilo. Pamatoval si, jak mu Osud recitoval Henleyovu báseň, že člověk je kapitánem své duše, ale ta slova nebyla ve spojení s malým chlapcem zcela na místě. Měl pocit, že měřítka kladená na vlastní zodpovědnost u dospělých ztrácejí u dětí svou platnost. Stále si pamatoval na vlastní dospívání a uměl si představit, jak by v té době ocenil ženu jakéhokoliv věku. Snažil se v té době získat jakékoliv informace o tomto tématu, ale nepodařilo se mu to. Snažil se opatřit kouzlo, kterým by mohl vyvolat sukuba, ale obchodník ho odmítl prodat dítěti. Zane toho dlouhou dobu litoval, protože sukubus není lidského původu a on se mohl zaučit v otázce sexu, aniž by byl do toho kdokoliv zatažen. V této otázce platí určité zákony, které tenkrát považoval ze diskriminaci dětí. Ty zákony měly chránit děti, ale on měl pocit, že je zákony trestají za to, že jsou mladí.

V každém případě mu bylo líto, že musel sebrat duši tohoto chlapce, který se pouze nedokázal ubránit svodům Matky Přírody, která takhle dokáže zatočit s kýmkoliv. Zane to ostatně poznal na vlastní kůži. Chlapcovy hříchy byly vlastně pouze technické povahy. Neskrývala se za nimi žádná vyslovená špatnost. Definice hříchu by se měla trochu změnit, aby odpovídala trochu víc současné realitě. Zane sám s tím ovšem nic nesvedl. On musel jenom vykonávat svůj úřad.

"Zatracená práce!“ vykřikl hněvivě. "Proč se musím podílet na něčem, o čem jsem přesvědčen, že je špatné?“

Příroda mu ukázala svou sílu tím, že oživila levonohou tanečnici. Dokázala mu, že smrt nemusí být definitivní. Nešlo by totéž provést i s chlapcem? Když si vzpomněl, v jakém stavu bylo chlapcovo tělo se spálenou pokožkou, bylo mu jasné, že tudy cesta nevede. Do takového těla nemělo smysl duši vracet!

Co takhle Chronos? Možná by vtělení Času by schopno vrátit čas do okamžiku, než požár vznikl, a bylo by možno chlapce nějak varovat…

"Zanes mě k Chronosovi,“ přikázal Mortisovi a zastavil stopky.

Jeho poslušný kůň zpomalil, až docela zastavil, a začal se pást na zelené louce. Zane se překvapeně rozhlížel. "Co se to…“

"Otoč se, Smrti,“ ozval se hlas Času. Byla v něm slyšet trochu ozvěna a zároveň zněl trochu jako písek z přesýpacích hodin.

Zane se otočil. Spatřil Chronose v jeho bílé róbě. Před chvílí tam určitě nebyl. Musel přijít v okamžiku, kdy Zane vyslovil jeho jméno.

"Potřeboval bych tvou pomoc,“ oslovil ho Zane. "Ukázku tvé moci, ale nerad bych, aby to vedlo k nějakým zmatkům.“

"Mám určitou moc a miluji zmatky,“ odpověděl Chronos.

"Zrovna jsem sebral duši tohoto chlapce,“ vysvětloval Zane a ukázal mu duši. "Chtěl bych ji vrátit zpět, aby měl ten chlapec šanci vylepšit svou duševní rovnováhu. Mohl bys to s mou pomocí zařídit?“

"Vezmi mě na to místo a já ti pomohu s časem,“ řekl Chronos klidně. "My vtělení se nemáme plést jeden druhému do řemesla, ale když si to přeješ, tak ti pomohu. Když je to zapotřebí, můžeme spolupracovat.“

To se Zaneovi líbilo. Chronos nasedl na Mortise za Zanea a kůň se vznesl.

"Teď, když jsme sami na tvém koni,“ začal Chronos, "bychom si mohli promluvit o té druhé záležitosti, kterou jsi se mnou chtěl ještě probrat.“

"My jsme tady sami… izolováni od okolního světa?“ podivil se Zane. Chceš tím říct, že nás nikdo nemůže poslouchat? Ani…“

"Nevyslovuj jeho jméno, abys ho nepřivolal,“ varoval ho Chronos. "Mortis tě chrání lépe, než si myslíš, ale proti blbosti nechrání nic.“

"Aha… to ano,“ souhlasil překvapeně Zane.

"Našel sis záminku, jak mne přivolat, takže si myslím, že on nepojal žádné podezření.“

Tak to sice Zane vůbec nemyslel, ale měl teď na srdci něco jiného. "Počítač v Očistci mi ukázal tvůj symbol, když jsem se ho vyptával na případ Luny Kaftanové.“

"To je velice zajímavý případ,“ poznamenal Chronos po chvíli, jako by si vybavoval další podrobnosti. "Osud mě upozornil na to, že jí něco vážného hrozí. Zhruba za dvacet let bude Luna Kaftanová zapletena do…“

"Vždyť má do měsíce umřít“ namítl Zane. "To taky,“ souhlasil Chronos.

"Jak tedy může…?“

"Historie se někdy mění. Kdyby žila, dala by se na politiku…“

"Ale ona je umělkyně!“

"Winston Churchill byl taky umělec. A Adolf Hitler se jím také chtěl stát. Umělecký temperament nemusí bránit politickým ambicím.“

Zane si pomyslel, že Churchill a Hitler, dva velcí soupeři ve druhé světové válce mezi Spojenci a Osou, se zajímali i o vědu i o umění a že to nakonec vedlo k prvnímu jadernému výbuchu. Neměl rád takové asociace. Jaderný

výbuch by mohl zničit veškerý život. "Takže kdyby Luna žila – a možná tady je ještě nějaká šance – dala by se na politiku a.. ."

"A stala by se nástrojem, který by pomohl překazit Bezejmennému pokus o ovládnutí nejvyššího úřadu ve Spojených státech amerických."

"Proč by ta… Jsoucnost… chtěla nějakou politickou moc?" ptal se šokovaný Zane. "Vždyť jeho pole působení je tam dole."

"A působnost druhé Jsoucnosti je nahoře. Ani jeden z nich nemá pod kontrolou bitevní pole, které představují živí lidé, ale oba z něho těží. Kdybych to měl nějak, vyjádřit v peněžních termínech, tak bych řekl, že svět živých je základní vklad a duše, které ho opouštějí, představují úroky. Oba věční se dělí o úroky, ale rádi by získali podíl na vkladu samém. Nejdůležitější jsou počty duší, které se jim podaří získat. Zatím má navrch ten nahoře, ale při současném trendu života je možné, že se rovnováha může povážlivě naklonit k tomu v podzemí. Potom…"

"Na to nechci raději ani pomyslet," vrtěl hlavou Zane. "Ty jsi ale říkal, že by tomu Luna mohla zabránit?"

"Ano… kdyby byla naživu."

"Pak už chápu, proč Někdo chce, aby zemřela!"

"Zdá se, že je to jasné."

Mortis dorazil na místo požáru v New Yorku, kde z hořící budovy zbyly jenom kouřící trosky. Hasiči přijeli jako obvykle pozdě, zvláštními kouzly zabránili rozšíření požáru a teď procházeli spáleništěm a hledali mrtvá těla. Ti co přežili, pozorovali v šoku místo tragédie.

Chronos vytáhl své přesýpací hodiny. Čas rázem zamrzl, jako když Zane stiskne prostřední knoflík na svých hodinkách. Stoupající kouř se zastavil a lidé vytvořili obrovské jeviště plné zkamenělých soch. Jenom Chronos, Zane a Mortis se pohybovali.

V tu chvíli se proud jemného písku začal pohybovat ze spodní baňky přesýpacích hodin do té horní. Nebylo to způsobeno otočením hodin ani kouzlem, které by zrušilo gravitaci, ale čas se skutečně začal pohybovat dozadu. Písku ve spodní baňce ubývalo, dral se úzkým hrdlem vzhůru a usazoval se nahoře. Zane okouzleně přihlížel tomu divadlu.

Proud písku zrychlil, že ho nebylo možno pozorovat. Hladina nahoře viditelně rostla. Zanea zaujalo něco jiného. Stojící lidé se začali pohybovat a kráčeli značnou rychlostí zpět. Hasiči naskákali do svých aut a pozpátku odjeli. Náhle vzplál nekontrolovaně oheň, ale jeho plameny nenabíraly na intenzitě. Místo toho začaly mizet v budově a čadivý kouř je zvolna následoval ze ztemnělé oblohy do pevných obrysů domu, který jako by ho polykal. Lidé se vraceli k domu a nesli s sebou různé kusy nábytku, oděvů i jídlo. Další pozorovali oheň a v jejich očích se odrážely dosud šlehající plameny. Všechno se odehrávalo dvakrát nebo třikrát rychleji než normálně.

Za chvíli už zmizely poslední plameny v budově a po kouři nebylo ani památky. Okna se sama dávala do původního stavu, kusy skel létaly nazpět ze země a bylo po ohni.

Čas zpomalil, zastavil se a pak se zase rozběhl. Písek opět normálně proudil dolů. "Máš dvě minuty, Smrti." prohlásil Chronos a slezl z koně. "Využij je, jak chceš."

Zane zíral ohromen mocí, kterou mu Chronos předvedl. Jak by se někdo mohl postavit vtělení, které dokáže změnit již ukončené události?

Konečně seskočil z koně a běžel ke dveřím. Bylo zamčeno, ale pod jeho dotekem se dveře otevřely. Zane vyběhl po schodech nahoru a zamířil do chlapcova pokoje. Najednou ho napadlo, jestli má ještě chlapcovu duši ve svém vaku. Nebyl si jist, zda se při zpětném chodu času sama nevrátila do chlapcova těla. Neměl s tím jevem žádné zkušenosti, tak by si skoro vsadil na to, že ji už ve svém držení nemá. Chlapec byl přece přímým účastníkem toho, co se dělo před jeho očima.

Sáhl hlouběji do vaku a nahmatal chlapcovu duši. Jakmile ji vytáhl ven, vymkla se mu z rukou a letěla vpřed. Když Zane konečně zahlédl spícího chlapce, duše zrychlila a zmizela.

Zane pochopil, k čemu asi došlo. Protože on sám byl chráněn před zpětným chodem času, stalo se totéž i s duší, kterou měl v držení. Vždyť ani on sám se vůbec při zpětném chodu ohně na scéně neobjevil. Neviděl se přicházet ani odcházet ze své návštěvy v chlapcově pokoji. Změna času se ho tedy vlastně nijak nedotkla, protože zůstat mimo.

Přistoupil k posteli. "Vstávej!" vykřikl. "Vstávej nebo zemřeš!"

Chlapec se probudil. Spatřil, jak se nad ním sklání Smrt. Vykřikl strachy, odkulil se stranou a vyskočil z postele. Jakmile byl na nohou, rozběhl se k otevřenému oknu.

Zane mu skočil do cesty, aby mu v tom zabránil. Co by mělo za cenu ho zachránit před ohněm, kdyby spáchal sebevraždu skokem z okna? Teď se pletl trochu do řemesla Osudu, ale co mohl dělat?

Roztáhl kostnaté ruce a zatarasil tak chlapci cestu. "Nech ženy na pokoji," vzkřikl, když si představil chlapcův hřích. "Jdi a žij spořádaně! Pamatuj, že jsi o vlásek unikl smrti."

Chlapec na něj zíral a v hrůze ustupoval zpět.

Do pokoje pronikl první závan kouře. Začalo hořet. "Vypadni z domu!" zařval Zane. "Běž ven! Žij… a pamatuj, co jsem ti řekl."

Chlapec se rozběhl. Za chvíli jeho výkřiky budily ze sna ostatní. "Vstávejte! Utíkejte pryč! Viděl jsem Smrt! Žijte řádným životem! Běžte ven!"

Jeho křik se neminul účinkem. Lidé utíkali po schodech dolů a vybíhali z budovy. Ti, kteří při prvním pokusu zemřeli, při opakování přežili. Chlapec jim vlastně zachránil život.

Zane šel za nimi, aniž by mu kdo věnoval pozornost. Došel ke svému koni a chtěl poděkovat Chronosovi, ale ten byl pryč.

Zřejmě měl nějakou vlastní práci. Musí mu poděkovat, až se sejdou příště. Snad bude mít příležitost mu oplatit jeho pomoc. Uvědomil si, že sám má před sebou ještě dost práce. Pustil stopky a zamířil k dalšímu zákazníkovi.

Pracoval pilně celý den a snažil se dohnat zpoždění. Jeho mysl se však plně soustředila na Lunu a její osud. Teď už věděl, že Satan zařídil její odchod, aby mu nepřekážela v uskutečnění jeho tužeb. Zane si uvědomil, že ostatní vtělení o tom vědí, ale žádné z nich proti tomu nic neudělalo. Buď jsou proti Satanovi bezmocní, nebo jim to je prostě jedno.

A proč by je to mělo zajímat? To byla jeho osobní záležitost Jestli s tím měl někdo něco udělat, tak to byl jedině on. Nebyl schopen nic vymyslet. Vždyť ani nebude osobně přítomen její smrti, protože její duše již propadla Peklu. Kdyby alespoň měla víc času si vylepšit svou rovnováhu…

Měl by se snad pokusit o přímluvu u samotného Boha? Zane měl pochybnosti, že by se Bůh vměšoval do záležitostí živých lidí. Bůh ctil úmluvu. To Satan podváděl a ten by jisté nedal na Zaneovu prosbu, zvláště když byla proti jeho vlastnímu zájmu.

Zane cítil vzrůstající rozčilení. Má snad Satan vyhrát jen proto, že podvádí, zatímco Bůh ne? Bůh ovšem nemůže dělat nic jiného, protože by jinak přestal představovat dobro a zlo by zvítězilo docela. Od Boha se tedy pomoci dočkat nelze.

Zane dohnal zpoždění a rozhodl se navštívit Lunu. Tentokrát nebyla pod vlivem uklidňujících kamenů.

Vědomí blízké smrti a zatracení duše na ní zanechalo viditelné stopy. Měla bledou tvář se stopami únavy, vlasy měla neupravené a v očích měla hluboký žal. Neměla žádný makeup. Bylo by to zřejmě stejně k ničemu, protože skoro bez ustání plakala.

Zaneovu hruď sevřel pocit smutku a lásky k ní. Vzal ji do náručí a přitiskl k sobě. Věděl, že jí nemůže nabídnout nic kromě svého vlastního žalu a bolesti.

Políbil ji, ale ona se odtáhla. "To nesmíme," řekla, protože věděla, kam by to vedlo.

"Ne?"

"Kameny říkají, že ne."

Zane by se za mák nestaral, co říkají kameny, ale nechtěl jí nijak odporovat. "Tak mi alespoň dovol, abych tě držel za ruku."

Místo odpovědi zabroukala kousek melodie. Zane nazdvihl obočí. "Nějak mi to nedochází."

Lehce se pousmála a na okamžik se vrátila její krása. "To je jenom lidová písnička. Omlouvám se ti. Jsem úplně na dně. Nikdy by mě nenapadlo, že mě to tak vezme. Jsem na tom špatně, protože ty kameny mě nezbavují smutku, pouze ho posunou na pozdější dobu. Někdy si to protrpět stejně musím, tak proč to odkládat. Trpím kvůli svému otci i kvůli sobě."

"Co to bylo za písničku?"

Gestem mu naznačila, aby chviličku počkal, stoupla si doprostřed pokoje a spustila: Už se to tak dlouho rýsuje, že mi budeš chybět, měla jsem tě za ruku vzít.

…měla jsem s tebou tančit.

…všichni s tebou tančit budem.

Zanea bodlo u srdce. Možná už ji nikdy neuvidí, protože bude mrtvá. Je to jen taková písnička, ale jaký může mít význam pro ty, co se drží naposled za ruku! Luna byla určitě hrozně nešťastná a on jí nemohl nijak pomoci.

Už se to tak dlouho rýsuje, že mi budeš chybět, zpívala Luna dál, Tak mě nech, ať si ještě jednou do kola skočím. Krásně se roztočila s vlající sukní. Zaneovi to připomnělo levonohou tanečnici uvězněnou v začarovaných střevíčkách. V Lunině tanci nebyla ani stopa po radosti, ač jí to velmi slušelo.

Zane k ní přistoupil, ale nebyl si jist, co má dělat. Zazpívala zase první sloku a pak pokračovala: Všichni si v kole skočíme. Zane se k ní přidal a dal se do tance.

Pak ji vzal za ruku a vedl ji ke gauči. Seděli spolu dobře hodinu tiše a Zane cítil každým nervem svou lásku a věděl, že ona přes všechna varování cítí totéž. Dívka, kterou mu určil Kámen lásky, byla jen sen. Luna byla z masa a kostí. Jak by mohl bez ní žít?

"Půjdu s tebou," prohlásil náhle.

Luna se slabě usmála. "Jen málokdo by dokázal přijít s takovou nabídkou. Děkuji ti za ni. Ale ty nepřijdeš do Pekla…"

"Jasně že půjdu do Pekla, protože jsem porušil pravidla platná pro můj úřad!"

"Ty jsi je však porušil vždy pro dobrou věc. Ale i kdybys zemřel brzy a dostal se do Pekla, Satan by nás tam nenechal pohromadě. Zrovna tak jako mně nedovolí sejít se s otcem. Peklo je od toho, aby se tam trpělo."

"Tvůj otec není v Pekle. Je v Očistci, kde zpracovává svůj celoživotní účet."

"Myslíš, že má šanci se dostat do Nebe?"

"Samozřejmě, že má! Je to dobrý člověk!"

Slabě se usmála. "Je od tebe hezké, že jsi to řekl."

S tím se rozešli. Zane byl víc než kdy jindy rozhodnut, že ji musí zachránit, ale zároveň mu vůbec nebylo jasné jak. Byl jenom vykonavatelem úřadu Smrti. Nemohl si vybírat své klienty. A Luna ani nebyla jeho klient. Alespoň ne přímo.

Ksakru! Satan podváděl! To není správné! Copak na věčnosti není žádná spravedlnost? Nějaký soudní dvůr, kam by bylo možné se přímo obrátit…

Přece něco takového musí existovat! Zane vypnul stopky. Mortis bez pobízení zamířil do Očistce, protože znal přání svého pána.

"Proč ne, Smrti," prohlásila úřednice v Očistci. "Můžeš sepsat stížnost, která bude projednána na příštím

zasedání Komise nesmrtelných. Ta potom rozhodne…“

"Kdy bude to zasedání?“

Podívala se do kalendáře. "Za deset pozemských dní.“

"Ale křivda se děje teď!“ protestoval Zane. "Za deset dnů může být pozdě!“

"Já tomu tady nešéfuju,“ řekla úřednice tónem, který znají jenom státní úředníci díky letům praxe.

Zane vzdychl. Byrokracie je všude stejná. Vyplnil formulář a podal ho úřednici. Třeba se to ještě stihne. Luna měla umřít do měsíce a zatím uběhlo pět dnů, takže zbývalo ještě dvacet pět. Byla šance deset ku dvaceti pěti, že se to nestihne, a patnáct ku dvaceti pěti, že to vyjde, čili dvoutřetinová šance na výhru.

Zane tomu však moc nevěřil, protože se obával, že Satan to tak nenechá.

10

HORKÝ KOUŘ

Zane přespal ve svém domě, bez jakýchkoliv poznámek se nechal obsloužit svými služebníky a brzo ráno se dal do práce. Protože se zdálo, že pro Lunu nemůže nic udělat, dokud nebude projednána jeho stížnost, rozhodl se, že se bude plně věnovat své práci.

Zrovna moc práce nebylo. Měl těsně po sobě dva zákazníky, ale třetímu zbývalo ještě třicet minut. Sice nemělo smysl být na místě dřív, ale protože se chtěl alespoň nějak rozptýlit, zamířil na adresu dalšího klienta.

Ten bydlel na velmi osamělém místě na západě ve státě Nevada. To je jedno z nejméně obydlených míst ve Spojených státech, protože tam také není kromě hazardních her celkem o co stát. Naváděcí kameny zavedly Zanea do jedné z mnoha pouštních oblastí, které se v tomto státě vyskytují.

Byla to země draků. Pohoří horkého dýmu, které získalo své jméno na počest těchto příšer, bylo rozryto chodbami ještěrů s ohnivými choutkami. V horku přežilo jenom pár rostlinek, které mohly draky stěží něčím zaujmout, protože draci byli všežravci, pro něž bylo základní složkou potravy panenské maso. Věčně někde slídili po neposkvrněných zvířecích samicích, ale největší pochoutkou pro ně byly panny lidského rodu. Vlastně to bylo…

Najednou si vzpomněl, že to vlastně bylo místo, které patřilo Dragounům, což byl kult zasvěcený ochraně těchto exotických příšer. Tihle Dragouni se všemožně snažili zabránit stavbám hotelových komplexů, mařili plány na zakládání farem a podařilo se jim dokonce odložit na neurčito stavbu sil pro jaderné hlavice. Prohlašovali všude, že tato odrůda draků z Pohoří horkého kouře je jedinečná a že když nebudou draci ponecháni v naprosto volné přírodě, hrozí jejich vyhubení, což se téměř stalo po jejich objevení. Původní osadníci těchto oblastí a lovci totiž draky téměř vyhubili, takže se věřilo, že tento druh zanikl. Naštěstí se našel průzkumník, který se věnoval studiu neobvyklých živočišných druhů a ten draky znovu nalezl.

Od té doby Dragouni vyhráli několik soudních procesů hlavně proto, že veřejnost byla v té době nakloněna ochraně životního prostředí, a od těch dob byla oblast Horkých dýmů převážně neobydlená. Draci však potřebovali jíst a panny jakéhokoliv druhu jsou převážně nedostatkové zboží. Dragouni byli neustále ve střehu a stále slídili po nových objevech. Lidské oběti byly protizákonné, ale při chronickém nedostatku lidí nebylo v silách státních orgánů tuto situaci nepřetržitě monitorovat.

Když Zane dorazil na místo, kde měl být jeho klient, objevil vyděšenou skoro nahou dívku sedící v kleci. Bylo teprve odpoledne, ale okolostojící muži postavili vysokou hranici patrně proto, aby ohněm a kouřem přivolali draky. Zane neměl potuchy o tom, jak tu dívku Dragouni chytili, ale bylo jasné, že je s ní konec. Pokud se mu nepodaří vymyslet, jak ji zachránit, za pětadvacet minut prostě vyzvedne jenom její duši.

Zane přistoupil ke kleci a otočil se na dívku. "Jak tě sem dostali?“ zeptal se, i když se obával, že ho nebude vnímat, protože bude pod sedativy.

Dívka přestala naříkat, podívala se na něj ale nepoznala ho. To bylo zvláštní, protože normálně ho klienti bezpečně poznávali. "Přivezli mě dodávkou, pane.“

"Myslel jsem, jestli tě donutili sem jít. Jestli to byl únos. Jestli ano, tak…“

Začaly se jí chvět rty. "Ne, pane. Přišla jsem s nimi do… dobrovolně.“

"Víš, co s tebou chtějí udělat?“

"Má mě sežrat drak,“ odpověděla a oči se jí zase zalily slzami. "Nemohla jsem si vzít ani žádný prášek na otupení mysli, protože to prý kazí té příšeře chuť k jídlu.“

Tak draci byli citliví i na neposkvrněnost duše! To bylo skutečně zajímavé zjištění. "Proč jsi souhlasila s tím, aby tě zabili?“

"Moje… moje rodina… máme dluhy…“ Tentokrát se úplně sesypala a nebyla k utišení.

Vypadalo to, že celá situace neodporuje nijak zákonu, protože čisté technicky vzato ta dívka s nimi přišla dobrovolně. Prodala sama sebe, aby pomohla rodině z dluhů. Taková smlouva byla legální a nemohla být nijak zpochybněna. Zane si byl jist, že Dragouni jsou na tom finančně velmi dobře a že zaplatili rodině toho děvčete slušnou cenu a tím jim pomohli z dluhů. S tím nemohl Zane nic dělat. Tudy cesta nevede.

Alespoň by ji mohl vysvobodit z té klece. Nebylo přece nutné ji tak ponižovat. Když chtěl použít svou moc a snažil se otevřít zámek klece, děvče začalo protestovat. "Pane, musela jsem se zavázat, že mne nikdo nepřipraví o panenství dřív než… než…“

Ti Dragouni mysleli skutečně na všechno! Bylo jasné, že ztráta panenství by učinila její oběť zcela bezpředmětnou, takže se Dragouni pojistili, aby na poslední chvíli nenastala tato možnost záchrany.

Najednou se zatetelil vzduch a vedle klece se objevila postava zahalená v plášti. "Já zaujmu tvoje místo, má drahá,“ prohlásil ženský hlas.

Zane nadskočil, protože poznal ten hlas. "Luno!“ Otočila se k němu. "Nenapadlo mne, že budeš tady u tohoto případu.“

"Vždyť je to moje práce,“ poznamenal s povzdechem Zane. "Musím sebrat duši této nevinné dívky, až…“ Zarazil se. "Ty přece nemůžeš jít na její místo. Ty nejsi…“

Luna se na něj upřeně zadívala. "Nejsem co?“

"Tihle draci z Pohoří žhavého kouře jsou ohrožený druh, protože jedí pouze panny,“ odpověděl Zane poněkud nejistým hlasem.

Luna se ironicky usmála. "Já jsem panna. Z čistě fyzického hlediska.“

"Ale…“

"Ten démon si dělal, co chtěl, s mou duší a zcela ji poskvrnil,“ vysvětlovala Luna. "Možná bych trpěla méně, kdyby se vyřádil na mém těle, ale to nemohl, dokud moje duše nevstoupí do jeho světa. Jsem oběť psychického násilí, ale moje tělo je nedotčené.“

Tohle vysvětlení Zaneovi nestačilo. "Podal jsem stížnost na tvé naplánované úmrtí ke komisi. To je nečistá hra. Nejmenovaný tě chce mít prostě z cesty. Jsem si jist, že komise změní toto rozhodnutí, ale… bude to trvat deset dní, než se sejde. Když teď zaujmeš místo té dívky…“

Luna smutně potřásla hlavou. "Moje kameny mi ukázaly, že můj čas nadejde dnes. Tak jsem se rozhodla, že když už musím odejít, udělám přitom aspoň něco užitečného pro někoho jiného. Zeptala jsem se na středisku pro záměny a oni mě poslali sem. Tahle nebohá, nevinná dívka…“ Pohlédla na dívku v kleci, která celou scénu pozorovala tiše s očima navrch hlavy. "…která se obětovala, aby pomohla své rodině, by měla přijít do Nebe. Ale ne ještě teď. Může učinit ještě mnoho dobrého pro své blízké.“

"Její duše půjde těžko do Nebe,“ poznamenal Zane. Testuj si ji sám, ale já ti říkám, že je to dobré děvče.“ Zane vytáhl kameny, kterými analyzoval duše. Kámen hříchů se nijak nezměnil, zatímco druhý se jasně rozzářil. "Její duše není zatížena hříchem,“ divil se Zane. "Proč jsem sem byl teda poslán, abych zde osobně sebral její duši?“

"Asi tady má umřít ještě někdo jiný,“ prohodila Luna s lehkým úšklebkem. "Ty jsi předpokládal, že to musí být ona, protože je připravena v kleci k oběti, ale…“

Zane na ni pohlédl a v očích se mu zračila hrůza. "Ty chceš zaujmout její místo. Tak tedy ty…“

"Neblázni. Moje duše propadla Peklu a pofrčí tam pěkně samoobslužně. Je to jenom zpropadená náhoda, že jsi tady. Abych pravdu řekla, doufala jsem, že to zvládnu, aniž bys o tom věděl. Rychle a bez problémů.“

Zane otočil analytické kameny na Lunu. Analýza nemohla být zcela správná, ale Kámen hříchu zářil jasněji. Luna měla pravdu, ona nemohla být jeho příští zákazník. Ale přesto měla zemřít.

Dragouni se přiblížili ke kleci. "Velký okamžik se blíží,“ oznámil starší, dobře oblečený muž. "Náš radar zjistil, že se blíží jeden pořádný kousek.“ Vyndal klíč, odemkl klec a vysvobodil dívku.

"Já to vezmu za ni,“ prohlásila Luna. "Poslalo mě sem Středisko pro záměny. Nechte tu dívku odejít a zaplaťte její rodině dohodnutou částku.“

"Jak máme zjistit, že se na to taky hodíš?“ zajímal se ten chlápek. "Draci se vždycky hrozně rozčilí, když jim nabízíme použitý zboží.“

"Vy byste měl poznat pannu po čuchu na vzdálenost deseti metrů,“ ujišťovala ho Luna. "Víte dobře, že se na to hodím a že ji mohu klidně zastoupit.“

Muž zafrkal. "Fyzicky vyhovovat můžeš. Ale máš v sobě něco, co mívají lidé, které někdo pěkně dlouho zneužíval.“ Potřásal hlavou, jako by se divil, že se mohl tak splést. No dobře. Pustíme to děvče, až si budeme jisti, že je drak spokojen.“

"Uděláme to takhle,“ prohlásila Luna. "Můj přítel tady zůstane a potvrdí vám to.“

Muž na něj pohlédl, jako by ho viděl poprvé. Zaneovi bylo jasné, jak ho asi vidí.

"Tak dobrá,“ souhlasil poněkud neochotně. "Mám pocit že to bude v pořádku. Drakům je koneckonců jedno, kolik toho má ta dotyčná na duši, pokud není nějak obluzena léky a pokud je tělo nedotčené.“ Obrátil se ke svému kolegovi, který nesl zdobenou krabičku. Otevřel ji a vyndal z ní třpytivý stříbrný nůž. "Můžeš se drakovi bránit tímhle nožem. Nejsou povoleny žádné střelné zdrané ani žádná kouzla a nesmí ti nikdo pomáhat. Když se čestným způsobem drakovi ubráníš, budeš volná a peníze budou stejně vyplaceny.“

"Tenhle nožík se tak hodí na krájení jablek, a ne na obranu proti drakovi, který chrlí oheň!“ namítala Luna.

"To je pravda. Je to spíše symbolické gesto, které vyžaduje Komise pro bezpečnost práce, ale my nechceme, aby byl drak jakýmkoliv způsobem zraněn. Teoretická naděje tady ale přesto zůstává.“

Luna vzdychla a vzala si nůž. "No nic. Stejně jsem sem přišla zemřít. Když to neudělá drak, tak to bude někdo jiný.“

Na obzoru se objevila drobná skvrnka. "Podívejte. Už jde!“ vykřikl muž a na jeho tváři se mísila zvědavost s posvátnou úctou. Už takových draků určité viděl spousty, ale byl to milovník ještěrů a tihle draci, to byli králové říše ještěrů. "Tady smí zůstat jenom určená panna, jinak drak zase zmizí. Jsou to velice plachá zvířata. To jim zůstalo z těch starých špatných časů, kdy je tak zvaní sportovci lovili bazukami.“ Při té vzpomínce se zamračil.

"Luno…“ vykřikl Zane, který se nezmohl na to, aby nějak lépe vyjádřil svůj nesouhlas.

"Nech mě, ať odejdu způsobem, který jsem si sama vybrala,“ řekla mu Luna jemné. "Nebudu mít jinou šanci.“

"Ale já tě miluju!“

"Já to vím,“ přitakala. "Myslím, že kdybych nebyla tak zmožena žalem, tak bych opětovala tvůj cit se stejnou intenzitou. Ale teď to opravdu nejde. Myslím, že můj otec chtěl, abych se do tebe zamilovala, ale tohle nepředpokládal.“ Pohlédla směrem k drakovi, který se stále zvětšoval. Ostatní se poschovávali do různých děr, aby zmizeli z dohledu. Zane dokonce zahlédl televizní kameru a uvědomil si, že na některých soukromých kanálech patří

pořad Drak proti Panně k nejpopulárnějším.

"Předčasné ukončení tvého života je vykonstruovaný podvod!“ vykřikl Zane. "Nejmenovaný podváděl! Měla jsi žít celý svůj vyměřený čas a politicky ho porazit, proto to zařídil tak, abys brzo umřela a šla mu z cesty! Neměla bys vůbec zemřít!“

Luna se rychle otočila, stoupla si na špičky a políbila Zanea na rty. "To je od tebe hezké, že jsi mi to, Zane, řekl. Nenech to plavat, kdyby se ti to podařilo dokázat u komise, možná bys mne mohl dostat z Pekla. Pak bych se možná zase setkala se svým otcem v Očistci. To by bylo prima.“ Přestala mluvit, otočila se a odhodlaně se vydala vstříc netvorovi.

Zane se za ní díval, neschopen jakkoliv zabránit neštěstí, ke kterému se zde schylovalo. Luna měla pravdu. Tohle kolo vyhrál Satan, ať už k tomu použil jakékoliv prostředky. Luna potlačila své slzy a podvolila se Osudu. To, co teď dělala, byl akt čistého milosrdenství. Byla to velice dobrá žena, ať si její úřední spis říkal, co chtěl. Zane ji miloval, a snad částečně i právě proto nebyl schopen ji nějak ovlivnit. Luna si prostě zvolila svou cestu.

Podíval se na své hodinky. Zbývaly ještě čtyři minuty. Brzy se bude muset vydat za svým skutečným klientem, ať už je to kdokoliv. Ale nejdřív se musí dozvědět, co se bude dít tady, i když to zničí jedinou radost jeho života.

Stále bylo dost času, aby zabránil tomu, čeho měl být svědkem, ale věděl, že nic neudělá. Luna již volila a její volba byla zřejmě správná. Bylo krutou ironií, že jediné, co pro ni mohl udělat, bylo to, že ji nechá roztrhat na kusy a potom ugrilovat nějakým zatraceným drakem.

Když se drak přiblížil, ukázalo se, že není tak velký, jak se zdálo podle jeho stínu. Tenhle druh draků nepatřil mezi největší, ale jejich ohnivý dech z nich dělal hrůzně vyhlížející obludy. Drak zakroužil nad místem, kam mířila Luna, a chystal se k přistání. Ukázalo se, že se vlastně jedná o dračici, jejíž kovové šupiny hrály různými odstíny šedi. Na zádech, mezi velkými koženými křídly, nesla velké vejce.

V úkrytech začala intenzivní činnost a Zane viděl, jak se televizní kameraman snaží pořádně zaostřit a přiblížit divákům co nejvíc dračici a hlavně její vejce. Vejce znamenalo potenciální možnost narození malého dráčka a to bylo něco pro Dragouny! Určitě se budou všemožně snažit to vejce sledovat, možná dokonce i za pomoci umístění malé vysílačky. Dalo se předpokládat, že to mládě pak skolí nějaký lovec bez povolení ještě dřív, než vůbec stačí vyrůst. Zane by měl docela pochopení pro těžkosti těchto ohrožených zvířat, kdyby se ovšem teď právě jedna z nich nechystala sežrat Lunu.

Luna se zastavila uprostřed malého údolíčka a nervózně svírala svůj nůž. Zane jasně viděl, že na sobě nemá žádné šperky, aby nikdo nemohl zpochybnit, že nepoužila nějaké magie. Přitom doma jistě měla nějaké kameny, které by dokázaly z té dračice udělat neškodnou páru nebo něco podobného. Luna se však rozhodla hrát svou roli důstojně až do konce. Odhodila svůj plášť a stála tam jenom v prostých bílých šatech. Vlasy se jí krásně leskly v záři slunce. Byla to nejkrásnější bytost, jakou Zane znal. Bylo mu ovšem jasné, že není skutečně objektivní, protože ji miloval.

To, co se mělo teď odehrát, bylo naprosto šílené. Cožpak mohl pozorovat, jak Lunu sežere drak, aniž by se alespoň – pokusil ji zachránit? Rozumově Zane všechno chápal, ala srdcem se s tím nemohl vyrovnat. Přece musí existovat nějaké jiné řešení.

Jiné řešení čeho? Kdyby Luna nezemřela tímto způsobem, zemřela by zcela určitě jiným a možná ještě horším způsobem. Zaneovi teď bylo zcela jasné, že ji Satan nenechá žít oněch rozhodujících deset dní, aby mohl někdo svědčit proti němu. Určitě by to dokázal vždycky nějak zaonačit. Co také mohl člověk čekat od Otce lži? Zane neměl nikdy dostat příležitost protlačit celou záležitost až před komisi. To Satan jistě rozhodl o zkrácení lhůty pro Luninu smrt a ona si alespoň vybrala způsob, jak k tomu má dojít. Draci nebyli žádní sadisti. Byli to živí tvorové, kteří zabíjeli a jedli efektivně. Neměli z toho nějaké potěšení a nevyžívali se ve zbytečnostech.

Zane teď obrátil svou pozornost na dračici. Byla asi šest metrů dlouhá a její křídla mohla mít zhruba stejné rozpětí, ale její tělo bylo spíše hadovité než statné. Všechno bylo podřízeno dobrým letovým vlastnostem. Měla jenom jeden pár nohou a její hlava byla vzhledem k tělu velice malá. Vypadala skoro jako hlava ptáka, až na to, že málokterý pták má v zobáku zuby. A už žádný nemá kožená křídla nebo kovové šupinky. Ptáci i draci se vyvinuli z prastarých ještěrů, ale jejich předkové vyhynuli před milióny let. Možná se před nějakými sedmdesáti milióny let postarali draci společně s ptáky a savci o to, že vyhynuli dinosauři. Pak nějaký čas všechny tři druhy společně přežívaly svorně vedle sebe, ale v posledním období savci, a hlavně jejich čelní představitelé lidé, získávali navrch. Vypadalo to, že draci budou brzy odsouzeni k zániku.

Co je to smrt jednoho člověka proti vyhynutí celého živočišného druhu, pomyslel si Zane a trochu začal chápat snahu Dragounů o jejich záchranu. Přál si, aby existoval ještě nějaký jiný způsob obživy.

Dračice stáhla křídla a srovnala si je podél těla. Nadechla se a potom vypustila obláček kouře. Zane si pomyslel, že to bylo jenom takové malé varování. Pohádky, které zobrazovaly draka, jak hned po probuzení vypouští z nozder plameny, byly prostě nesmysl. Vypustit takový plamen stálo draka vždy pořádnou porci energie, a proto se do toho nepouštěli nikdy bez vážného důvodu. Draci patří mezi studenokrevné živočichy, jako ostatně všichni plazi. Přes zimu buď spí, nebo se stěhují na jih. Oheň používají výhradně pro boj nebo při krmení.

Obluda se zadívala na Lunu, která nevědomky ustoupila krok zpět. Draci jsou uzpůsobeni tak, že si sami svou oběť uloví a zabijí. To byl již zaběhnutý rituál. Proč musí být jejich oběť panna, zůstávalo záhadou i pro největší experty, ale byl to nezvratitelný fakt. Tento druh draků by radši hladověl až k smrti, než by se dotkl masa oběti, která byla zabita dřív nebo která již přišla o svou nevinnost. Nejpřijatelnější vysvětlení pro tuto zvláštní dietu bylo asi to, že se před několika milióny let značně rozšířily pohlavní choroby a ti draci, kteří snědli nakažené oběti, se sami nakazili stejnou chorobou. Potom se zřejmě stalo požívání pouze zdravého masa otázkou bytí a nebytí. Proto se zřejmě rozhodli jíst pouze panny, u nichž hrozilo nejmenší nebezpečí, že budou nakaženy pohlavními chorobami.

Zane si také všiml, že dračice kulhá. Jednu nohu měla slabou, ale Zane nebyl schopen posoudit, zda tato slabost byla fyzického nebo psychického původu. Někdy se hloupí lidé pokoušeli po divokých zvířatech ve volné přírodě házet kletby, neboť to pokládali za ohromnou zábavu a snad i sport. Zasaženým zvířatům z toho vyplývaly přinejmenším velké nepříjemnosti a přinejhorším to mohlo skončit i smrtí. Postiženým zvířatům, která přežila, trvalo měsíce, než se prokletí zbavila. Jiní hlupáci zase v divočině roztrušovali jedovatá kouzla, která mohla zvířata otrávit nebo zranit. Nebylo divu, že tato dračice využila možnosti najíst se v této vykrmovací stanici. Měla by se sama co ohánět a teď se musela ještě starat o vejce a byla oslabená zraněním.

Zane se zarazil. Na co to tady mysli? Vždyť tím jídlem se má stát Luna. Čím víc bude dračice oslabená, tím lépe! Možná by se Luna mohla nakonec té potvoře ubránit i tím malým nožem. Kdyby se jí to podařilo a kdyby tak čestným způsobem vyklouzla svému osudu…

Ne. Osud se nedá jen tak oklamat. Luninu smrt nebude mít na svědomí dračice. To bude mít na svědomí…

Dračice zaútočila. Luna snadno uskočila stranou a máchala přitom nožem do vzduchu. Asi si uvědomovala, že smrt je nevyhnutelná, ale rozhodně se nechtěla jen tak vzdát. Bojovala i o pár vteřin života, tak jako tonoucí bojuje o vzduch. Nebyla trénovaná pro boj s nožem, ale její ruce umělkyně se činily zdatně. Buď jak buď, oheň z dračí tlamy mohl překazit její veškeré úsilí. Zatím se to spíš podobalo jakémusi cvičení.

Dračice se odhodlávala k útoku a pečlivě mířila na místo, kde stála Luna. Potvora byla teď pěkně nahřátá a připravená vypustit zničující žár. To by byl konec. Proti tomu neměla Luna žádnou šanci.

Zane si nemohl pomoci. Vyskočil a postavil se proti obludě. Plamen vylétl dračici z tlamy, ale odrazil se neškodně od Zaneova pláště.

"Ne!“ křičela Luna. "Zane, nech mě zemřít tímto způsobem! Nenech mě na pospas tomu, co má ještě Satan v zásobě!“

Nechat ji na pospas jinému způsobu smrti… ta slova Zanem otřásla, ačkoliv o tom před chvílí sám přemýšlel. Sám riskoval v posledních letech tolikrát, že se dostal až do takové situace, odkud ho mohla vysvobodit pouze Smrt. Do takové situace už by se nerad vracel. Proč by si potom měl zahrávat se způsobem, jakým má zemřít Luna?

Příšera na něj zírala a snažila se přijít na to, jak to, že neuškvařil. Podívala se ještě jednou a do očí se jí vloudil výraz podobný tomu, jaký tam mají lidé, když jim dojde, jaký úřad Zane zastává.

"Nedělej to!“ křičela Luna.

Zane neochotně ustoupil stranou. Věděl, že nemá právo do toho zasahovat. Dračice potřásala hlavou, jako by se chtěla zbavit nějakého popela v oku a zaostřila opět na Lunu. Zdálo se, že Zane pro obě přestal existovat. Věděl, že jako Smrt ho dokáží vnímat jenom jeho klienti.

Dračice trochu váhala, protože pohled na Smrt přece jenom utkví v paměti tvora, který ji spatřil. I ten nejkratší pohled na Smrt každému připomene jeho vlastní smrtelnost, a to na náladě nepřidá. Většině tvorů se podaří na toto varování zapomenout rychleji než člověku, protože ten si nejvíc připouští obavy ze smrti. Čím déle ví o blížícím se konci, tím déle trpí.

Dračice byla zjevně otřesena, začala roztahovat křídla a zdálo se, jako by chtěla odletět. "Přece si to teď nerozmyslíš,“ křičela Luna. "Když mě teď nesníš, tak ta nebohá dívka, kterou jsem chtěla zastoupit, bude předhozena jinému drakovi.“

Aha… to byla pravda. Kdyby Luna dračici přemohla, tak by byla dívka volná. Ovšem v případě, že by se s ní vůbec neutkala – například proto, že někdo třetí vstoupil do hry –, její gesto by bylo zcela zbytečné. Luna by sice mohla vyhrát spor s Dragouny, protože na ni dračice zaútočila, ale ona raději dávala přednost čestné smrti. Zane by tento přístup ocenil mnohem více, kdyby ji nemiloval.

Ne, přesně tak to nebylo. Miloval ji proto ještě víc způsobem, kterého by Zane nebyl schopen.

Dračice stále váhala. Zane by si nikdy nepomyslel, že by lidské zosobnění Smrti mohlo mít takový účinek na zvíře. Ta dračice se ho neměla proč obávat. Nebo snad věděla něco víc než on sám?

Luna náhle zaútočila na ještěra svým nožem. Teď reagovala dračice okamžitě. Napumpovala se a vypustila modravý plamen dlouhý dobré tři metry. Nenásledoval po něm skoro žádný kouř. Možná to zvíře neváhalo ze strachu, ale protože se chtělo nahřát na vyšší teplotu.

Luna se modravému plameni vyhnula. Byl tak úzký, že to nebylo příliš těžké, zvláště pro toho, kdo pozorně sledoval hlavu příšery. Luna přiběhla k dračici z pravé strany, vyskočila na její kouřící zobák a vyšplhala na její okřídlená záda.

Překvapená dračice začala otáčet hlavu dozadu. V tom bylo pružné tělo značnou výhodou. Nedělalo jí žádné problémy klidně zaútočit na vetřelce na svých zádech.

Luna popadla vejce a přitiskla ho k sobě jako ragbyový míč. "Teď si na mě zkus dýchnout svůj sirný plamen!“ vykřikla.

Toho se dračice samozřejmě neodvážila, protože tím by usmažila i svůj hýčkaný plod. Na chvíli úplně strnula, jako přimrazena vlastní nerozhodností. Byla natolik chytrá, aby si uvědomila hrozící nebezpečí, ale nebyla natolik chytrá, aby našla nějaké řešení. Luně se podařil vynikající tah a byla rozhodnuta toho plně využít.

Sklouzla dračici ze zad a vejce stále držela pevně pod jednou paží. Ještěr stále nemohl útočit, vejce bylo rukojmí.

Dragouni také viděli, co Luna udělala. "Polož to vejce!“ zařval jejich šéf. "Má nesmírnou cenu! Jenom pár draků se dokáže rozmnožovat…“

Luna trochu couvala od dračice a vejce držela před sebou jako štít. Dračice pokyvovala krkem, vypustila trochu dýmu, ale vážně nezaútočila.

"Nesmyslné používání poškodilo i divočinu,“ volal na Lunu Dragoun. "Dračí vejce má velice slabou skořápku

a mnoho z nich praskne dřív, než se dráček vylíhne. Než zmizí zbytky pesticidů, uplynou ještě desítky let a drakům mezitím hrozí vyhynutí. Panno, ušetři to vejce!“

Luna se podívala na vejce a přemýšlela. Pak přikývla. Položila vejce na zem a ustoupila několik kroků.

Co to má znamenat? Přemýšlel Zane. Myslí si snad Luna, že porazila tu potvoru tím, že ji připravila o její vejce? Kdyby tomu tak bylo, tak…

Luna zaútočila opět na dračici svým stříbrným nožem. Hlava příšery na útok reagovala okamžitě a otevřela žhnoucí tlamu.

Co to bylo za šílený nápad? Vždyť Luna neměla vůbec žádnou šanci! Ale událo se to tak rychle, že Zane neměl vůbec možnost, aby na to nějak zareagoval a pokusil se tomu zabránit.

Dračice vypustila oblak dýmu, protože neměla čas se pořádně napumpovat na ohnivý plamen. Dým na chvíli zahalil celou Lunu.

Luna vykřikla bolestí a ten zvuk se Zaneovi zařízl do morku kostí. Když se dým rozptýlil, Zane si ke své hrůze uvědomil, jak horký ten dým musel být. Luniny krásné vlasy a drahé šaty byly úplně sežehnuty a její kůže byla teď samý puchýř.

Dračice se pohnula kupředu a popadla zraněnou ženu do čelistí. Skousla tělo svými ostrými zuby a z úst jí začala kapat čerstvá krev.

Pln šílené bolesti pohlédl Zane na své hodinky. Stopky se zastavily na nule. Jeho drahokamy ukazovaly směrem k Luně.

"Tak nakonec jsi přece jen byla tím klientem ty!“ vykřikl směrem k strašně poničenému tělu. "Tvé dobré skutky – záchrana vybrané panny, to, že jsi ušetřila cenné vejce a že jsi nakrmila dračici – vylepšily tvou bilanci. Ale teď mi tady umíráš!“

Spěchal, aby vyzvedl její duši, protože nemohla skutečně zemřít, dokud on to vyzvednutím duše nepotvrdí. Sám pekelný oheň nemohl být horším utrpením než to, čeho byl teď svědkem. Jak se blížil k té strašlivé scéně a viděl Lunino zkrvavené tělo, otočila se k němu její hlava. Její spálené oči se otevřely a snažily se něco zahlédnout. Nějak dokázala rozpoznat jeho přítomnost. "Vem si mne, Smrti!“ zašeptala v agónii.

Najednou se v Zaneovi něco vzbouřilo. Tu ženu miloval! Pohlédl na Luninu zmučenou tvář. Nikdy by nevěřil, že by takové utrpení mohl prodloužit byť o vteřinu, ale teď musel. "Ne,“ řekl pevně a zastavil služební hodinky.

Celá scéna zamrzla, protože stiskl řídící knoflík celých hodinek, nejenom stopky. Skutečně stiskl? Zřejmě udělal nechtě něco jiného. Asi ten knoflík vytáhl. Mraky na obloze se zastavily, listy na stromech se přestaly chvět, z Dragounů byly sochy. Dračice se zastavila se zuby na Lunině těle. Dokonce i osudný obláček kouře visel bez pohnutí nad zemí.

Zane se otočil. Podle očekávání za ním stál Chronos. "To mě hned napadlo, že se přijdeš podívat, co se děje,“ oslovil ho Zane. "Chtěl bych, abys vrátil čas do chvíle, kdy Luna…“

Chronos pokýval hlavou. "Mohl bych to udělat, ale to ti, Zane, nepomůže. Luně bylo souzeno dnes umřít. Pouze si mohla vybrat jak.“

Zane začal být vzteklý. "Její smrt je teď v mé kompetenci. Já ji miluju! Vím zcela jistě, že její předčasná smrt je podvod, a já její duši prostě neseberu.“

Po písku k nim přicházela nějaká žena. Byl to Osud ve svém převlečení za sudičku. "Smrti, musíš její duši sebrat, nebo za to zaplatíme Peklu.“

"K čertu s Peklem!“ vybuchl Zane. "Tuhle hru nehraju a její duši prostě neseberu. Ty jsi, Osude, mohl určit, že má dnes zemřít, ale s její duší nic nesvedeš. To mohu udělat jenom já a já to neudělám. Odčiním tvou chybu a nenechám ji zemřít.“

Na scéně se objevila další postava. Byl to Mars, vtělení Války. "Osud to určil, ale jak už tušíš, bylo to na příkaz vyšší mocnosti. Osud neměl a nemá jinou možnost.“

"Ten příkaz byl od Satana a byl to podvod!“ křičel Zane.

"To může být pravda,“ řekl Mars. "Ale stejně s tím nic nenaděláš. S ním nemůžeš bojovat.“

"Satan podváděl!“ opakoval Zane. "Podal jsem stížnost ke komisi, která jistě na základě faktů to rozhodnutí změní. Dokud se ta stížnost neprojedná, nepřipustím žádné tiché přikyvování a pomoc Princi zla. Luna do té doby prostě nezemře!“

Objevila se další postava, které se čas nijak nedotýkal. Byla to Příroda ve svém oděvu z mlhy. "Nech těch hloupostí, Thanate,“ naléhala. "Už jsi několikrát porušil pravidla, ale tentokrát jsi zašel dál, než tušíš.“

Zane na ně zíral. "Tak vy jste všichni proti mně? Tak buďte všichni prokleti! Vím, že mám pravdu, a znám svou moc! Nenechám se přesvědčit.“

Příroda se smutně pousmála. "Dostali jsme se do vážné krize. Je potřeba si vážně promluvit.“

"Už jsem tě slyšel mluvit vážně,“ odsekl Zane. "Tentokrát mé rozhodnutí nezměníte. Ta žena nezemře!“

Osud se usmál. "Uklidni se, Smrti. My všichni jsme na tvé straně.“

Najednou měl Zane vnitřní vidění, kdy spatřil pět paralelních způsobů myšlení, která mu při předchozím setkání nakreslila Příroda. Každé z vtělení bylo jednou z těch sirek, které vedly všechny stejným směrem. "Máš pravdu. Všichni jste se spikli, abyste mě dostali do téhle situace.“

"Všichni jsme se spikli,“ souhlasil Chronos. "Satan musí být poražen a Bůh se do toho nemůže vložit. Tak už zbýváme jenom my, vtělení.“

Zane se rozhlédl dokola a jeho vzteklý pohled utkvěl na chvíli na každém z nich. "Tak to je všechno vaše dílo. To, jak jsem se dostal do svého úřadu… setkání s Lunou, tak pečlivě připravené jejím otcem, který se na tom všem podílel… moje zdánlivě nevinná a náhodná setkání s vámi všemi… a nakonec i ta agónie Luny, ve které se teď

nachází… to všechno bylo naaranžováno dopředu!“

"Promyšleno, ne snad úplně naaranžováno,“ podotkl Chronos.

"Museli jsme pozměnit některé detaily,“ doplnil Osud.

"Potřebovali jsme dosadit do úřadu Smrti někoho, kdo má správnou povahu,“ řekla Příroda.

"Někoho, kdo by mohl vést bitvu proti Satanovi,“ shrnul Mars.

"Proklínám vás! Proklínám vás všechny!“ křičel Zane. "O to jsem se vás neprosil! Jaké jste měli právo se mi plést do života?“

"Právo nevyhnutelnosti,“ odpověděla na jeho řečnickou otázku Příroda. "Celé lidstvo by bylo prokleto, kdybychom se do toho nepletli "

"Řekněte mi, ale zcela jasně, jak může moje bolest a Lunina smrt někomu prospět?“ ptal se Zane.

"Její život,“ opravil ho Osud. "My ji potřebujeme živou, ne mrtvou.“

"Já ti to vysvětlím,“ prohlásil Chronos. "Za dvacet let Luna překazí Satanovi jeho choutky na to, aby se politicky zmocnil Spojených států amerických tím, že nastolí taková pravidla, za která by zaplatila většina lidí cestou rovnou do Pekla. Ovšem Luna ho nepřemůže, když bude mrtvá.“

Zane tomu začal rozumět, ale nijak ho to netěšilo. "Tak vy jste to zařídili tak, aby se do úřadu Smrti dostal někdo, kdo nesebere její duši,“ pronesl hořce. "Jenom proto, že bude dost hloupý na to, aby se zamiloval do stvoření, které pro něj bylo nachystáno. Kouzelník Kaftan tohle provedl vlastní dceři…“

"Je to hrozná věc, co jsme provedli,“ přiznal Chronos, "ale je to jen maličkost proti potížím, jakým bychom museli čelit, kdyby za nějaký čas vyhrál Princ zla. Obětujeme část přítomnosti proto, abychom zachránili budoucnost. Mně můžeš věřit. Já vím, o čem mluvím.“

"Ale vy jste prostě využili mě… i Lunu,“ pokračoval Zane ve svém obviňování. "Kde zůstala vaše morálka.“

"To je naše práce manipulovat s lidmi,“ řekl Osud, "Nebo ty ses snad rozpakoval použít svou moc a změnit okolnosti úmrtí svých klientů?“ Tím samozřejmě zabodoval, protože Zane měl potíže jedině s tím, že právě tohle dělal. Vůbec se nerozpakoval použít svou moc k něčemu, o čem se domníval, že je správné. Ušetřil některé klienty, jiné zase sebral a u některých změnil způsob umírání. Svatý, svatý, svatý!

"Teď v hodině pravdy využíváme i sami sebe,“ pokračoval Osud. "Rozhodli jsme, že bys mohl zachránit vše živé na světě tím, že zachráníš život ženě, kterou miluješ. Mohl jsi nás odmítnout, ačkoliv jsi znal svou moc. My jsme si tě právě otestovali. Ale ty nám pomůžeš a přitom pomůžeš i sám sobě.“

V tom měl Osud samozřejmě pravdu. Uvrtali ho do něčeho, z čeho se vlastně nemohl ani nechtěl vyvléci. Bez zásahu Osudu by se pravděpodobně zastřelil… anebo možná ne. Možná Osud sám zařídil, aby se chtěl zastřelit kvůli nenaplněnému vztahu s Angelikou. A co když už měl prsty i v tom? Jak daleko do minulosti by musel zajít, aby zjistil, odkdy byl pouhou hříčkou v rukách Osudu. Zřejmě všechno začalo v momentě, kdy vešel do krámku s kouzelnými kameny, i když si vlastně nemohl dovolit žádný z nich koupit. Kdyby k tomu nedošlo, asi by pokračoval ve své předchozí šedé existenci. Na činži by si vydělával prodejem pornografických fotografií nic netušících žen. Místo toho se dostal do tohoto nového fantastického světa smrti a lásky…

Příroda se usmála. "Mars určil základní taktiku pro boj se Satanem,“ řekla. "Chronos stanovil, kdy se odehrají klíčové okamžiky. Já jsem odhadla, jaké kvality by měla mít osoba, která by byla schopna a ochotna se do toho pustit, a Osud zařídil, aby se ta osoba – tedy ty – dostala do potřebné situace. Spolupracovali jsme navzájem. Tebe jsme začali vést v okamžiku, kdy ses podíval na Kámen smrti, a teď je všechno v tvých rukách. Nemůžeme se dát do boje bez tvého souhlasu.“

"Proč jste mi nic neřekli?“

"Kdybychom ti to řekli otevřeně, Satan by se to dozvěděl,“ připomněl mu Osud. "Kdyby se to dozvěděl, mohl se o nás postarat stejně, jako se postaral o Lunu, aby zemřela dřív, než nadešel její čas. Princ zla nemá žádné společenské zábrany, jde mu jenom o jeho moc a slávu a jeho moc a síla jsou strašné. Teď už je skutek dokonán a on to nemůže zarazit, i když nás určitě poslouchá. Čas skrývání a tajemství je za námi.“

"Jaký skutek?“ ptal se zoufalý Zane. "Nezachránil jsem Lunin život, pouze odmítám sebrat její duši.“

"A sebereš její duši, až tě o to Satan požádá?“ zeptala se Příroda.

"Ne! A neudělám to, ani když mě o to požádáš ty, Zelená matko! Miluji Lunu a je mi jedno, jaká opatření jste přichystali. Je mi jedno, koho jsem mohl milovat, kdybych ji nepotkal, nebo koho mohla milovat ona. Já ji nezradím!“

"Mysleli jsme si, že to tak budeš brát,“ řekla Příroda. "Nikdy jsme ti nepřáli nic zlého, Thanate. Vždy jsme ti přáli úspěch. Mrzelo nás, že jsme se museli spiknout proti tvému předchůdci, i když vykonával úřad dobře, ale nikdy by se nepostavil proti tomu, aby sebral Luninu duši. Byl příliš zkušený na to, aby věděl, jaké škody může natropit neuposlechnutí pravidel, a nikdy by se nepokusil příčit se rozhodnutí Boha nebo Satana. Potřebovali jsme nového člověka do úřadu Smrti. Nového, nepříliš zkušeného, s vlastním rozumem i srdcem na pravém místě a zároveň mladého, aby mu nebyla lhostejná mladá, inteligentní žena ani její osud. Vybrali jsme tebe a využili tě, za což se omlouvám… ale neměli jsme jinou možnost. Sami bychom to nedokázali. Hlavní útok musí jit přes tebe. Satan chce Lunu mrtvou, ale jenom ty můžeš zařídit její smrt. Dokud ji budeš držet stranou, je Satan bezmocný.“

Zane pohlédl na Lunino tělo, které bylo celé zakrvavené, i když teď krev přestala vytékat. "Co dobrého prokážu jí i celému světu,“ huhlal si pro sebe. "Není mrtvá, ale není ani živá.“

Chronos vytáhl přesýpací hodiny. "To mohu zařídit.“ Pohnul rukou, tím otočil hodiny a písek začal proudit vzhůru. Všude mimo jejich kruh začal čas utíkat pozpátku jako tu noc, kdy uhořel ten chlapec.

Dračice otevřela ústa. Krev začala proudit zpět do Lunina těla, kapky se zvedaly ze země a vracely se, odkud ukáply. Rány se zacelily a tělo vypadlo ještěrovi z tlamy. Dračí hlava se zvedla a spálená a osleplá Luna ležela na zemi. Najednou zmizela v oblaku dýmu a ozval se srdceryvný výkřik. Kouř zmizel v dračí tlamě a náhle tu stála nezraněná

Luna.

Chronos znovu pohnul svými hodinami a čas se opět zastavil. "Teď si ji můžeš vzít zpět na prozatímní povolení. Satan nemůže zařídit, abys sebral její duši, ale může zařídit, aby sis to přál. Musíš si stát pevně za svým, ať se děje cokoliv."

Zane zíral na navrácenou Lunu, která vypadala najednou tak zdravě, jako by se ani nic nestalo. Zamrkal. Vše zůstalo, to příšerné divadlo prostě přestalo existovat. "Vydržím!" prohlásil pevně.

"Nemůžeš ale odmítnout tohoto klienta, aniž bys neodmítl i ostatní," upozornila ho Příroda. "Ve všech ostatních předchozích případech ses mohl řídit svým rozumem podle okolností, protože to celkem nezajímalo žádného z Nesmrtelných. V tomto případě ses však dotkl zájmů jednoho z nich. Satan teď bude striktně vyžadovat dodržování všech pravidel, i když sám žádná nedodržuje. Nebudeš smět sebrat žádnou duši, dokud nesebereš nejdřív duši Luny. Buď vezmeš všechny – nebo žádnou."

"Takže jsem vlastně ve stávce," řekl Zane. "Neseberu žádnou duši, dokud nebude Luna zproštěna toho chybného rozhodnutí o její předčasné smrti."

"Teď začne Satan na tenhle případ teprve pořádný nátlak," varoval ho Mars. "Doposud si nikdo nedovolil vést takovou kampaň proti Věčnému. Nevíme, jestli dokážeš zvítězit."

"Neseberu Luninu duši," slíbil Zane. "Za žádných okolností. Vy jste zařídili, abych se do ní zamiloval. Vím to a neschvaluji to, ale nikdy jsem nezradil nikoho, koho jsem miloval, ani když se moje vlastní duše dostala do ohrožení, že bude zatracena."

"To my víme," přikývla Příroda. "To byla tvoje největší přednost, proč jsme tě vybrali. Jsi neochvějně věrný tomu, koho máš rád a čemu věříš." Políbila ho na tvář.

"Osud celého lidstva závisí na tom, jak budeš pevný," řekl Osud a políbil ho na druhou tvář. "Nezapomeň na to."

Mars a Chronos přikývli vážně na souhlas. Potom se objevil jakýsi vír, Zane ucítil směs podivných pocitů a ostatní vtělení byla pryč. Zane tu zůstal sám s Lunou a dračicí.

Zane zapnul své hodinky a čas se rozběhl. Luna se pohnula směrem k dračici, ale zarazila se, protože před dračicí byla připravena jiná oběť.

To se asi Příroda postarala o to, že se na scéně objevilo obětní jehňátko. Ubohé jehně ze sebe vyrazilo poděšený bekot a bylo sežráno. Zane se zamyslel nad tím, jak mohlo umřít, když se nebudou sbírat žádné duše, ale pak mu došlo, že sběrači zvířecích duší nejsou ve stávce. Celá ta záležitost se týkala pouze lidských duší.

Dračice jehňátko v mžiku spořádala, vyplivla kosti a obrátila svou pozornost k záchraně svého cenného vejce. Vzala ho opatrně do zobáku, vypustila trochu kouře, aby zahřála jeho skořápku, a usadila ho zpět na místo na zádech. Roztáhla křídla a rozběhla se proti větru. Když nabrala dostatečnou rychlost, vznesla se do vzduchu a za chvíli z ní byla jenom skvrnka na obzoru.

Zane přešel pískem k šéfovi Dragounů, který zíral, jako by byl zrovna svědkem zázraku. "Jste spokojen?" zeptat se Zane. "Tak propusťte tu pannu."

Muž pokýval hlavou. "Viděl jste to taky?" ptat se chraptivým hlasem. "Zčistajasna se tam objevilo to jehňátko! To musí být zákrok boží!"

"Závazek panny je splněn," trval na svém Zane.

"Ale ano," souhlasil muž duchem nepřítomen. "Odvezeme ji na naši základnu na jih od Las Vegas a zaplatíme jí lístek na létající koberec, aby se dostala domů. Máte moje slovo."

Slovu toho váženého muže se určitě dalo věřit. "Až se dostanete domů, slečno, tak bych vám doporučoval…"

"Ach já vím, pane," vykřikla. "Hned si vezmu sousedovic kluka za muže!"

To bylo dobré řešení. Už nebude v nebezpečí, že se stane potravou draka. Svůj úkol splnila.

Jeho vlastní úkol ovšem byl teprve před ním. Zane přišel k Luně, vzal ji za ruku a vedl ji ke svému koni. Mortis se před tím někam ztratil, ale vrátil se okamžitě, jakmile ho bylo zapotřebí. Luna vypadala jako omámená. "Měla jsem pocit, že jsem potrhaná a popálená…" říkala a volnou rukou si sahala na místa, kde měla rány.

Takže si to pamatovala. "To Čas… nebo lépe řečeno jeho vtělení Chronos… zvrátil tvou oběť. Byla jsi ušetřena, protože jsem odmítl sebrat tvou duši."

"Ty jsi přece nemohl být poslán pro mne!" nesouhlasila. "Mé hříchy převážily dobro. Měla jsem jít rovnou do Pekla!"

"Také jsme si to mysleli," přikývl Zane, "ale ty sis vybrala pro svůj odchod dobrou cestu a nečekala za to žádnou odměnu. Tvá duše se dostala do rovnováhy, což ostatní vtělení věděla, a tím ses stala mým zákazníkem. Kvůli Satanovu podvodu je tvůj život jenom zástava, ale já jsem vstoupil do stávky. Dokud se tvůj případ nevyřeší, nikdo neumře."

"Co se mnou teď bude? Kam teď vlastně patřím?" ptala se překvapeně Luna. Zdálo se, že nechápe, jak je možné, že je naživu a necítí žádnou fyzickou bolest, jak očekávala.

"Myslím, že teď patříš asi do předpeklí," odpověděl Zane a uvědomil si, že mu toho ostatní moc neřekli. Prostě naaranžovali představení a on už teď bude muset hrát sám. "Myslím, že teď budeš moci žít na kauci svůj normální život, dokud se celá ta záležitost se Satanem nevyřeší."

"Můj normální život!" vykřikla nevěřícně.

"Alespoň tě mohu dopravit domů, kde bys měla být se svými hlídači v bezpečí."

Slabě se usmála. "Doufám, Zane, že víš, co děláš, protože já nic nechápu. Myslela jsem, že budu mrtvá."

"Já teď napravuji chyby," řekl Zane. "Satan proti tobě spřádal pletichy a já jsem se rozhodl mu to překazit. To, co dělám, je správná věc, i když mě ze začátku vedli jako loutku na provázku. Udělal bych to, i kdybych tě

nemiloval.“

"Těžko říct, jestli za to stojím. Ať už živá, nebo mrtvá,“ šeptala si spíš pro sebe Luna, když přišli k Mortisovi.

"Máš na mysli, jestli stojí za to tvoje záchrana nebo láska?“

"Obojí. Nejsem nijak důležitá osoba. Vím, že bych se nemohla postavit ani Satanovi, a dokonce ani jednomu z jeho démonů.“ Při té vzpomínce se otřásla. "Nevím, zda láska…“

Mortis vzlétl k nebi. "Tvé pochyby na tom nic nezmění " , prohlásil Zane. "Tvoje duše prostě zůstane na Zemi.“

Nejistě ho zezadu objala a nic neříkala. Donesl ji domů a ujistil se, že je o její ochranu postaráno. Sám si řekl, že se tu občas zastaví.

"Jedem domů, Mortisi,“ řekl a pocítil náhle obrovskou únavu. Věrný oř se opět vznesl vzhůru.

11

SATANŮV PŘÍPAD

Zaneův pohled přitáhly služební hodinky. Čekal na něj další klient. "Je mi líto… dneska se nepracuje,“ zahuhlal si pro sebe Zane. "Možná to ještě chvíli potrvá.“

Přijeli k jeho obydlí na obloze a Zane slezl. "Myslím, že se teď budeš asi týden pěkně pást, Mortisi,“ promluvil ke svému koni. "Byl jsi dobrý pomocník, tak ti přeji všechno nejlepší.“

Jeho galantní hřebec uznale zaržál, zbavil se sedla a zamířil na pastvu. Zane vešel do domu.

Osazenstvo domu se postaralo jako obvykle o jeho pohodlí. Zane se vysprchoval, převlékl, výborně se najedl a hned se cítil lépe. Posadil se k televizi, protože si byl jist, že zprávy se budou zabývat jeho skandálním chováním v poslední době. Bylo mu docela dobře, jenom mu chyběla Luna a trochu se obával, co přinese budoucnost. Byl si jist, že ho čekají tvrdé časy. Satanovi jistě nebude trvat dlouho, aby zjistil, že Lunina duše nedorazila do Pekla. Zvláště jestli poslouchal, co se povídalo v Pohoří horkých dýmů.

"Dobrý večer, Smrti,“ ozval se hlasatel z obrazovky. "Nerad tě ruším v tvém soukromí, ale zdá se, že došlo k nějakému nedorozumění.“

Zane se zahleděl pozorně na jeho tvář. Měl tmavou plet s lehce narudlým nádechem a z hlavy mu vykukovaly dva rožky. "Satan!“ vydechl Zane.

"K tvým službám,“ souhlasil Princ zla a uctivě sklonil hlavu. "Měl bys chvilku?“

Zane si povzdychl. To, čeho se obával, je už tady. Satan předstírá slušné chování, ale prosadí svou, ať řekne Smrt cokoliv. "Odmítl jsem poslat Luninu duši do Pekla,“ řekl Zane odhodlaně.

Satan se zasmál. Byl to poměrně příjemný smích, jako když se někdo směje dobrému vtipu. "Do Pekla? Ale no tak, můj milý kolego, ona sem přece nemusí! Jsem přesvědčen, že ji rádi uvítají v Nebi, potom co vykonala několik šlechetných činů.“

Co má tohle znamenat? "Ty ji nechceš?“

"Já chci jenom to, co mi náleží, Smrti. Luna je dobrá žena, bez ohledu na to, co naznačují záznamy. Mohu ti osobně zaručit, že nepřijde do Pekla. Neměl bych tu pro ni stejné žádné uplatnění.“

"Proč jsi tedy tak usiloval o její předčasný odchod ze světa?“ vyzvídal Zane.

Satanovy rty se trochu zašklebily. "Musím přiznat, že to, co má přijít, je trochu trapná záležitost. Nevím, proč by do toho měla být zatažena tak milá žena.“

"Proto ji chceš předčasně zabít?“

"Hledal jsem způsob, jak jí co nejvíc ulehčit její bolestný úděl. Mrzí mne, že jsi do tohoto případu citově zatažen i ty, Smrti. Pokusím se ti to nějak nahradit…“

"Jak mi chceš nahradit ztrátu ženy, kterou miluji?“

"Můj drahý. Moje organizace se specializuje na různé kompenzace a náhrady. Je mi ctí, že ti mohu ukázat něco, co si jistě zasluhuješ…“Satan pokýval prstem někam mimo obrazovku a za chvilku se vedle něj objevila skutečně atraktivní brunetka. "Má drahá, ukaž mému velectěnému kolegovi, co mu můžeme nabídnout.“

Žena se oslnivě usmála a rozepnula si blůzu. Objevila se skutečně nádherná, plná ňadra, která nespoutávala žádná podprsenka.

"Vždyť je to sukubus!“ vykřikl Zane.

"Přirozeně. Mohl bych ti nabídnout největší krasavice historie, z nichž většina se mnou sdílí mé království a s kterými by sis mohl věčně užívat. Ale to bys musel ke mně do Pekla, protože se nemohou vrátit na Zem ve svých původních tělech. Tak jsem si myslel, že bys radši někoho, i kdo by tě mohl potěšit už teď zaživa. Tyhle vysoce specializované výtvory, sukubové, tě mohou potěšit kdekoliv.“

Zane byl zticha, protože byl úplně zaskočen drzostí tohoto návrhu. Satan si snad opravdu myslel, že by nějaký ženský démon mohl nahradit Lunu!

"Podívej se na tuhle,“ pokračoval neomaleně Satan a ukázal na ženu, která pokračovala ve svlékání. "Všimni si její dokonalosti od krásy obličeje až po plnost křivek. Něco takového na Zemi nenajdeš.“

Zane konečně nabyl schopnosti mluvit. "Ale…“

"Ale to není všechno,“ přerušil ho rychle Satan. Pokynul rukou, sukubus odhodil sukni a natočil se do kamery, která zblízka zabírala její dobře tvarovaný zadek a dlouhá stehna. "Ale to přece není…“

"Aha, to ale je,“ prohlásil nadšeně Satan. "Uvědom si, že tohle je jednou provždy. Pozemské ženy s věkem tloustnou a i jinak se mění, ale maso tohoto krásného ženského démona se nikdy nezmění. Nemusíš se nijak starat o to, jak bude vypadat za pár let.“ Pravou rukou přejel ženskému démonovi zálibně po zadku i stehnech. "To je jednou

provždy," pravilo ztělesnění zla měkkým hlasem.

"Ty mi nerozumíš," řekl Zane a snažil se, aby se mu netřásl hlas, i když oči zeširoka zíraly. "Já nechci nějakého dokonalého sukuba. Já chci Lunu!"

"Mohu nabídnout takovou, která bude vypadat jako Luna," prohlásil Satan. "Tělo je alespoň část ženy." Udělal rukou gesto, démonka zmizela a objevila se v jiné podobě. Když se obrátila na kameru, vypadala přesně jako Luna. Byla to záhada, ale Zane neviděl žádný rozdíl mezi ní a skutečnou Lunou. Vlasy byly zrovna tak hnědé a krásné, oči šedé a hluboké. Kdyby ji Zane neznal tak dobře…

"Ale co duše…" řekl rychle.

Satan se zavrtěl. "To je, přiznávám, problém. Inteligentní rozhovor vyžaduje taky ducha. Většina mužů ale dává přednost ženám, které nemají vlastního ducha."

"To nepřipadá v úvahu," prohlásil Zane se vzrůstajícím sebevědomím. Princ zla přece nemůže doběhnout někoho, kdo si dá pozor. Alespoň v to doufal. "Miluji Lunu pro to, jaká je. Ne proto, jak vypadá. Udělala ušlechtilé věci, velice hrdinské činy a je to skvělá osoba… ostatně má za dvacet let překazit tvé snahy o ovládnutí světa. Pro tohle všechno neseberu její duši." Zane se lekl, že zašel příliš daleko a řekl víc, než chtěl, ale nemohl si pomoci.

"Chvályhodný přístup," řekl Satan. "Člověk by se měl povýšit nad své zájmy a zájmy svých přátel. To by bylo pouhé prosazování vlastních zájmů."

To Zanea překvapilo. "Ty se mnou souhlasíš?"

"Samozřejmě s tebou, Smrti, souhlasím! Jsem přece Ten, který hájí především své zájmy. Ale každý by si měl dát pozor, jak definuje základní pojmy."

"To už je něco jiného než kopulace se sukuby!" vrátil mu šleh Zane.

"To záleží na úhlu pohledu. Měl bys to nejdřív zkusit, než to zavrhneš. Tvoje přítelkyně si to vyzkoušela."

"To je lež!" Zane cítil, jak ho najednou polévá horko. Došlo mu, že reagoval přesně tak, jak by neměl. Satan ho chytře pošťuchoval, snažil se ho rozčilit a vyvést z rovnováhy. Ještě chvíli budou takhle pokračovat a ďábel ho bude mít přesně tam, kde chce. Zane sám sobě musel připomenout, že by dračice jistě nezačala pojídat Lunu, kdyby nebyla panna. V tomto bodu se nijak nemusel s Ďáblem přít.

"Přirozeně. Vždyť jsem také Otec lži a ten titul nosím se skutečnou hrdostí," ozval se Satan. "Pravda je taková, jak ji kdo vidí. Nemá žádný standard celistvosti. Na to musím často upozorňovat skeptiky, abych je přesvědčil o platnosti svého případu. Dávej pozor na mou logiku a nebudeš potřebovat žádné jiné potvrzení."

"Možná," řekl Zane suše, i když tomu nevěřil.

"TY ses rozhodl vydávat fyzické panenství Luny za známku její celkové čistoty. Jsi si jistý, že ses ani trochu nenechal oklamat?"

Jaký to má Ďábel zlatý jazyk! Byl velmi osobní a dalo se s ním souhlasit. Snažil se představit jeho případ v pozitivních termínech. Bylo dost těžké odolat jeho šarmu. Zane najednou pocítil, že se za tou maskou skutečně skrývá velká hrozba. Musel si připomenout, že je to zlo samo a je jedno, jakou na sebe bere podobu.

"Já vím, že byla znásilňována jedním z tvých démonů," řekl Zane. "Vím, že to násilí bylo psychické povahy, a ne přímo fyzické. Vím, že si tím na duši připsala velký hřích. Ale taky vím, že to dělala proto, aby vnikla do tajů magie, aby mohla pomoci svému otci. Má ve svém rejstříku mnoho hříchů, ale jako člověk je velice dobrá."

"To byla nepochybně velmi inteligentní odpověď," řekl Satan, jako by chválil snaživého studenta. Poplácal sukuba po lepém zadku a ten odešel mimo obraz. "Není nic chvályhodnějšího než obětování vlastní nesmrtelné duše pro dobro někoho jiného. Ale nezapomínej, že to dobro může být přesně stanoveno. Když se to takhle poměřuje, tak ty jsi daleko lepší člověk, než naznačuje tvůj záznam. Luna je jistě velice vzácná osoba."

"Tak proč ji tak pronásleduješ?" vyzvídal Zane, i když věděl, že je to jenom řečnická otázka. Znal odpověď a věděl, že to ví i Satan. Ale musel říct něco, co by mu pomohlo odolat tomu přívalu uznání, který hrozil, že podkope jakékoliv jeho snažení. Satan chválil Zanea i Lunu a tím zvyšoval i Zaneovo mínění o sobě. Satan schvaloval Zaneovo jednání v případě jeho matky. Bylo by snadnější stát čelem nějaké hrozné příšeře.

Satan se zase zasmál a zase to znělo, jako když se s vámi směje nějaký veselý kumpán. "Moje drahé vtělení, já se přece nestarám o dobro. Můj úděl je zlo! To je můj věčný úděl. Já musím určit, co je zlo, a snažit se ho v lidech probudit a podporovat. V tom se mnou asi souhlasíš, ne?"

"Ano, ale…"

"Na světě je spousta zla," pokračovala postava na obrazovce přesvědčivě. "Kdyby bylo ponecháno samo sobě, tak by zkorumpovalo zakrátko celou společnost. To by šlo tak rychle, jako když zkysne mléko. Musí v tom být nějaký pořádek a ti, co páchají zlo, musí být potrestáni. Trest musí odpovídat přesně stupni jejich provinění. Celá společnost musí být seznámena s tím, jaké důsledky má zlo. Jen tak se může člověk jako biologický druh zlepšit."

To znělo skutečně rozumně. "Ale ty sám jsi připustil, že Luna není v zásadě špatná. Proč má být tedy potrestána?"

"Můj drahý kolego," řekl Satan s úsměvem, který může věnovat laskavý otec svému chytrému, ale stále tápajícímu synovi. "Oba jsme se shodli na tom, že není zlá a tedy samozřejmě není proč ji trestat! Měla by být okamžitě poslána do Nebe, kam patří. Proti tomu snad nemůžeš nic namítat!"

"Do Nebe?" ptal se nechápavě Zane. "Ty souhlasíš, že…"

"Já chci jenom to, co mi náleží. Luna patří Bohu."

Zane se znovu pokusil najít duševní oporu. "Ale ještě není na řadě! Proč chceš, aby zemřela předčasně?" Snažil se přitlačit na Satana, aby přiznal pravdu. Otázkou zůstávalo, jestli to udělá.

"Kdyby jeden člověk musel zemřít dřív aby se stu ostatních dostalo dobrého zacházení, byl bys spíš pro záchranu jednoho proti stu?"

"No, to asi ne ale…“

"Tak poslouchej, Smrti. Analyzoval jsem podrobně budoucí vývoj lidstva. Objevil jsem některé tendence, které by mohly být pro pochopení obyčejných smrtelníků příliš nezřetelné. Ale ty bys je odhalil také, protože máš velmi vnímavou duši. Kdybych ti měl líčit všechno, bylo by to příliš zdlouhavé, proto ti to řeknu jenom ve stručnosti. Odhalil jsem jistý nexus, který se má stát asi za dvacet let a který bude rozhodující pro vývoj celého lidského rodu. Kdyby se mi podařilo tento moment využít, mohl bych změnit celou historii lidstva. Mohlo by se mi podařit sejmout velké množství zla, aniž by došlo k velkým škodám. Naneštěstí existuje jistá osoba, která se – přiznávám, že vedena šlechetnými pohnutkami – bude pokoušet tuto jedinečnou možnost překazit. Tím mne nutí k tomu, abych se s ní vypořádal. Je to možná vůči ní tvrdé, ale jsem si jist, že blaho velkého množství lidí dokáže odůvodnit případnou nespravedlnost vůči jedinci. Řešení se může zdát v tomto případě kruté, ale jsem přesvědčen, že výsledek v širším kontextu dá za pravdu mému jednání. To je celá skutečnost a já nemohu než nevyslyšet svou povinnost.“

Tou obětovanou osobou měla být Luna. I kdyby tomu tak nebylo, Zanea toto vysvětlení nijak nepřesvědčilo. "Otče lži, já ti nevěřím.“

Satana to nijak nerozčililo. "Děláš dobře, že jsi opatrný. Líbí se mi samostatné myšlení. Jsem si jist, že člověk tvých kvalit dojde ke správnému řešení.“

"Nevěřím tomu, že by se ti podařilo mne přesvědčit, abych poslal ženu, kterou miluji, na věčnost dřív, než přijde její čas.“

Satan potřásl hlavou. "Načasování událostí může podléhat tlakům potřeb, Smrti. To bys měl vědět. Cítil ses ty snad nějak poctěn, když jsi byl cynicky zmanipulován ostatními co se týče času a způsobu odchodu z tvého původního života?“

Teď začalo číslo jedna v dresu zla hrát skutečně tvrdě! "To mě skutečně nepotěšilo,“ připustil Zane, který věděl, že poctivost je jediný způsob, jak se postavit Satanovi. Těžko se mu mohl rovnat ve lži, i kdyby sebevíce chtěl. Jakýkoliv náznak lži by nahrával Satanovi do karet. "Mám ale pocit, že za daných okolností to bylo nezbytné…“ Zarazil se, protože mu došly souvislosti. Obětování jedince ve prospěch většiny! Hrál teď do karet Satanovi tak jako tak!

"Tak to vidíš, Smrti. Okolnosti dělají z nás všech pouhé loutky,“ usmál se sympaticky Satan. "Ty ses ve svém úřadě plně osvědčil. To ti mohu klidně říct, i když vím, že Bůh by ti to asi neřekl. Trvalo to desítky let a možná i století, než se dostal do úřadu Smrti někdo, kdo klade svědomí nad pohodlnost, a už vznikají pochyby, jestli snad nedochází k překračování pravomocí.“

Zane se snažil potlačit potěšení nad tou poklonou a zároveň si musel připomenout, odkud pochvala vzešla. "Musím přiznat, že mě to zřejmě žene do tvé náruče.“

"Ho! Ho! Ho!“ zasmál se Satan způsobem, jaký používá děda Mráz. "Není to ironie! Pravidla jsou tak sešněrovaná, že těch pár, co se odváží samostatně uvažovat, za to může zaplatit svou vlastní duší! Bůh by teď dštil zelený oheň, kdyby tě slyšel. Ale upřímně řečeno, jemu to je jedno.“

Zane byl otřesen tím, jak Satan hovoří o Bohu. Ale co mohl očekávat, když hovoří o svém úhlavním nepříteli? "Chceš říct, že se do Pekla dostanou i dobré duše?“ ptal se překvapeně.

"A jiné, co se dostaly na scestí, se dostanou do Nebe,“ pokyvoval hlavou Satan. "Slepí se pár papírů dohromady a neštěstí je hotovo. Je to hrozné, ale to se někdy při úřednické práci stává a pak to nějaké ubohé duše odskáčou.“

Je to Otec Lží, musel si připomenout Zane. To, co říkal, mohla být pravda z poloviny nebo také vůbec. Už hovor se Satanem byl nebezpečný, protože mohl svými polopravdami smazávat jinak jasné rozdíly mezi dobrem a zlem.

"Vidím, že jsi dosud na pochybách,“ řekl Satan a naklonil se blíž s předstíranou upřímností. "Já to chápu. Tvoji společníci tě vmanévrovali do nepříjemné situace. Máš problémy ve svém úřadě a přitom se bráníš slepě přijmout pravidla, která se ti příčí. Jako já ve svém úřadu. To by nás mělo přivést ke spolupráci v případech, kdy se oba naše úřady překrývají. To by mohlo zvýšit naši výkonnost a oběma by nám to prospělo.“

"Já v tom žádný prospěch nevidím.“

"Protože jsi doposud neměl možnost ho vidět,“ opáčil uhlazeně Satan. "Dovol mi, abych tě provedl svým královstvím.“

"Procházku Peklem? Ne…“

"Mohu to zařídit, Smrti. Prostě na čas opustíš svého fyzického hostitele. Máš mé osobní ujištění, že se dostaneš nazpět úplně v pořádku.“

"Ujištění od Otce lži?“ vykřikl šokovaný Zane. "Chceš mě prostě nalákat do Pekla! Nedovolím své duši, aby podstoupila takové riziko!“

"Muž, který nechce riskovat svou duši pro záchranu duše ženy, kterou miluje, si asi ani její lásku nezaslouží,“ poznamenal Satan.

Ten bídák! "Prostě odmítám riskovat pro nesmysl. Nevím, jak by to mohlo pomoci v našem případě. Určitě ne moje osobní přítomnost v Pekle. Já chci, aby se probraly všechny důvody, které vedly k tomu, že má Luna dříve umřít. Čím dřív zařídíš to zdůvodnění, tím lépe.“

Satan povytáhl obočí. "Už ses někdy snažil popohnat úředního šimla?“

A bylo to. "Ať je to, jak chce, já tady budu prostě sedět, dokud nezačne v té věci slyšení.“ Zane si byl jist, že se prokáže, že Satan podváděl, a že bude Lunin verdikt změněn.

"Nejsem si jist, zda jsi pochopil můj problém,“ řekl Satan. "Peklo je zařízeno na velký provoz. Do Pekla se dostávají každou hodinu tisíce duší a všem se musí dostat náležitého zacházení. Ty jsi najednou tento proces narušil a moji podřízení nemají do čeho píchnout.“

"Odpočinek jim jen prospěje," poznamenal Zane a nepříjemně se ušklíbl. "Mohou si zatím brousit vidle nebo dělat něco podobného."

"Naopak! Ti malí ďáblíci musí stále makat. Kdo jim teď najde nějakou práci?"

Zane si představil, jak se malí ďáblici poflakují po Pekle, převracejí zařízení a dělají nepořádek v mučicích komnatách. To může být skutečný problém.

"Nebo se podívej na tohle," řekl Satan a na obrazovce se objevily zprávy. Zrovna se objevily snímky leteckého neštěstí. Kvůli nepříznivým povětrnostním podmínkám se na nepřístupném místě na dalekém severu zřítilo dopravní letadlo. Zřítilo se v něm padesát cestujících. "Ti lidé jsou zmrzlí na kost," oznámil satan. "Nemají žádnou šanci na záchranu a žádný z nich nemůže zemřít, dokud je Smrt ve stávce." Kamera opustila záběry vraku a ukázala situaci vevnitř, kde bylo několik cestujících vážně zraněno a ostatní byli příšerně vyděšeni. V tomto případě neměl nikdo šanci na přežití.

"Máš skutečně v úmyslu nechat ty lidi zbytečně trpět, raději než bys pustil jejich duše na věčnost?" zeptal se naprosto věcně Satan. "Většina z nich je určena do Nebe, takže tím zdržením nic nezískají, jenom se prodlouží jejich utrpení."

Tenhle aspekt si Zane neuvědomil. Jak to, že ho nenapadla tak jasná věc? Je jasné, že se tím zvýší strašlivé utrpení! Pro smrtelně zraněnou osobu není smrt utrpením, ale vysvobozením. On byl poslední, kdo by odepřel smrt někomu, komu vypršela lhůta. Několikrát se i postavil proti umělému udržování při životě a teď byl zodpovědný za větší oddalování, než jakého by byla schopna jakákoliv nemocnice. Satan mu ukázal problém v celé nahotě. Teď netrpěl jeden člověk, bylo to mnohonásobné utrpení.

Kolik lidí by trpělo navěky, kdyby bylo po Satanově vůli? Když měl být jeden člověk – Luna – obětován pro spasení padesáti lidí v havarovaném letadle, proč by nemohlo být padesát lidí obětováno, aby pomohlo celému světu? Satan ho začal podrobovat psychickému tlaku a on to musel vydržet. Věděl, že to nebude snadné, ale podcenil sílu argumentů.

"Hluboce lituji toho, jak ti lidé musí trpět," řekl Zane, "ale je to tvoje vůle, a ne moje, že se to stalo. Čím dřív se projedná moje stížnost a Luna bude osvobozena, tím lépe."

"Myslím, že by se řízení v tvé věci mohlo uspíšit," prohlásil Satan, jako by to nebyl žádný problém. "Když se zamyslíš nad mým případem, tak já potlačím tvůj."

Takže Ďábel měl moc věci urychlit… nebo je nechat zapadnout. "Nabízíš mi nějaký obchod?"

"Jsem specialista na různé obchody."

"Jak mohu důvěřovat tvé cti, když spolu nějakou úmluvu uzavřeme?"

"Smlouva, která není podepsána krví, nemá takovou hodnověrnost jako ta, co krví podepsána je," odpověděl Satan a vlídně se usmál.

"Já ti nic krví nepodepíšu!"

"To taky není zapotřebí. To byl takový středověký zvyk. Krev klienta mi dávala moc, abych mohl dosáhnout svého. Dneska mi na to stačí otisk prstu. Ale se vtělenými stejně nemohu uzavřít jakoukoliv úmluvu, takže je to stejně jedno." Satan se naklonil kupředu a z jeho hezké tváře přímo vyzařovala upřímnost. "Musíme se na to podívat rozumně, Smrti. V mém zájmu je, abys co nejdřív ukončil stávku. V tvém zájmu je zaručení bezpečnosti pro tvou dívku. Je tedy pro nás oba nezbytné, abychom si mohli důvěřovat a abychom spolu mohli nějak komunikovat. V tomto případě by podvádění k ničemu nevedlo."

"Kdybych šel s tebou do Pekla a nevrátil se, tak by do mého úřadu musel být dosazen někdo jiný a ten by byl jistě přístupnější tvému našeptávání."

Satan se souhlasně ušklíbl. "Vidím, že rychle chápeš realitu. O tom se ale můžeš poradit s Osudem, který má jediný právo takovou výměnu provádět. Mám podezření, že by Osud s tvou výměnou nesouhlasil. Když tě tedy Osud ujistí, že tvá výměna není ještě na pořadu dne, tak…"

Zane si nebyl jist, zda mluví Satan pravdu, ale usoudil, že by stálo za to tuto možnost prozkoumat. "Kdybych navštívil Peklo, vyslechl tvou nabídku a pak ji odmítl, nechal bys Lunu na pokoji?"

"Samozřejmě, že ne!" odpověděl rozhorleně Satan. "Musel bych se podívat po jiném způsobu, jak dosáhnout svého."

"Co by měla potom moje návštěva Pekla za smysl?"

"Mohl bych tě přesvědčit. Potom bys mohl získat zaslouženou odměnu a být na věky šťasten."

"Nemohu být na věky šťasten, dokud nezemřu," tvrdil Zane.

"Ani náhodou, Smrti. Úřad, který zastáváš, je přece věčný."

"Dokud z něj nevypadnu."

Satanův úsměv začal jevit známky napětí a netrpělivosti. "Jak tě mám tedy přesvědčit?"

"Osvoboď Lunu."

"Začínáš mluvit nerozumně."

"Podle tebe. Jestli má na tom skončit naše dohoda…"

Okolo Satanovy tváře se objevil malý proužek kouře, ale tvář sama se snažila udržet úsměv. "Měli bychom se dohodnout na nějakém kompromisu. Kompromisy jsou nejlepší cestou do Pekla. Jestli tě tvoje cesta do Pekla nepřesvědčí, tak…"

"Tak pustíš Lunu," dokončil větu Zane.

Satan vzdychl. "Přál bych si, aby byl na tvém místě někdo chápavější. Ale co se dá dělat… dobrá, osvobodím Lunu."

Lhal teď Satan? Asi ano, ale Zane si nebyl jist ani tím, jak si sám stojí, a nevěděl, jak to zjistit. Kdyby Satan

nějak podváděl a hrál falešnou hru, Zane by prostě Luninu duši nesebral. Dokud zastával úřad Smrti, neměl co ztratit.

To byl klíč ke všemu. Kdyby přišel o své místo… Zanea stále pálil Satanův šleh o tom, že ten, kdo není ochoten riskovat svou duši, si nezasluhuje lásku… musel se nějak vypořádat se svým svědomím. Měl by alespoň poslechnout druhou stranu. "Poradím se s Osudem."

"Dám ti ho sem," řekl Satan a na obrazovce se objevil Osud ve své podobě mladé Clotho.

"Tak to ne," nesouhlasil Zane. "To může být klidně zase tvůj démon, který předvádí jednu ze svých imitací. Chci tady Osud osobně."

"Jak si přeješ," odpověděl Satan a Osud sestoupil z obrazovky a stanul před Zanem. "Tvorové Pekla mohou napodobit jakoukoliv osobu fyzicky, ale ne intelektuálně." Osud natáhl mezi rukama bílou nit. "Nikdo jiný než vtělení samo nemůže představovat vtělení. To je tvoje nit osudu. Podívej, jak s tebou mohu hýbat."

Udělal na niti smyčku a Zane najednou seděl na podlaze, zase nit natáhl a Zane seděl opět v pohodlném křesle. "Mohu si s tou nití pohrávat. Udělat ji delší nebo kratší, přímou nebo klikatou, tenkou nebo silnou. Jako Lachesis ji mohu změřit a určit tvůj život…"Najednou před ním stál ve své podobě za sudičku středního věku. "A jako Atropos ji mohu přestřihnout." A před Zanem stála stará babka s velkýma nůžkami.

"To stačí!" vykřikl Zane. "Uznávám tvou identitu."

"To je od tebe hezké," prohlásil Osud a proměnil se zpět na Lachesis. "Dohoda, kterou ti Ďábel nabízí, je v pořádku, alespoň co se týče délky tvého života. Nit pokračuje i po této příhodě. Potom se nějak zamotává a těžko ti mohu zaručit, že všechno půjde hladce, zvláště když se kolem toho motá Satan."

"O to, co bude potom, se začnu starat, až to nastane," odpověděl klidně Zane.

"Jak myslíš," odpověděl Osud tichým hlasem a Zaneovi došlo, že obavy o jeho další osud pramení zřejmě z toho, že se převáží na stranu Satana, a to ho ještě více utvrdilo v tom, že se jedná skutečně o Osud. "Dávej na sebe v Pekle pozor."

"To si buď jist. Jak vypadá Lunina nit?"

Osud vytáhl odněkud další nit a začal ji zkoumat. "Ta je také pěkně zamotaná."

"Satan mi slíbil, že Lunu osvobodí, když se mu nepodaří mne přesvědčit tou prohlídkou."

Osud se znovu zblízka podíval na nit v ruce. "To nemohu s jistotou potvrdit, je tam příliš mnoho různých vlivů. Musíš si dát pozor na různé kličky. Řekl kdy?"

"Kdy co?"

"Kdy ji osvobodí. Jestli ihned nebo za sto let?" Zaneovi se zastavilo srdce. "Ne."

"Kdy budeš chtít," ozval se Satan.

"Tomu bych moc nevěřil," řekl Osud. "Je kluzký jako úhoř. Ale radši jdi do Pekla a podívej se, o co tam jde."

"Možná bych si měl najmout nějakého průvodce," nadhodil žertem Zane.

"To rozhodně udělej," odpověděl vážně Osud.

Najednou to nebyla legrace. "Kdo by mi mohl na takové cestě dělat průvodce? Z živých lidí to nemůže být nikdo a tolik mrtvých zase neznám…" Zarazil se a na někoho si vzpomněl. "Molly Malonová! Ten duch prodavačky mořských potvor. Mohla by snad…?"

Tvář sudičky se lehounce souhlasně usmála. "Tu znám. Je to taková malá, chytrá tulačka."

"Skutečně nevidím důvod, proč chceš takovou jednoduchou soukromou prohlídku tak komplikovat," ozval se Satan.

"Jak si na tom vůbec Molly stojí na věčnosti?" zeptal se Zane. "Zcela zjevně nesídlí ani v Nebi, ani v Pekle."

"Ona je nedotknutá," odpověděl Osud. "Ale většina jejích přátel je v Pekle. Když umřela, nechtěla je opustit, ale sama byla tak dobrá, že si nezasloužila jít dolů. Tak zůstala na Zemi a potuluje se po ulicích, ale kdykoliv se rozhodne, tak má otevřenou cestu do Nebe. Ta může navštívit Peklo bez obav."

"Pro tu tam nemám místo," hučel Satan.

"Nemůžeš jí ale odepřít návštěvu," řekl Zane. "Už jenom pro její loajalitu k těm, co měli tu smůlu, že se tam dostali. Chci, aby šla se mnou."

"Já ji seženu," prohlásil Satan a tajemně se usmál. Okolo Satana zhoustl dým, ale on sám byl zticha. Najednou se duch objevil. "Slyšela jsem, že chceš na další okružní jízdu, Smrti," pravila Molly jasným hlasem. "Ale kde máš svou přítelkyni?"

"Luna se do Pekla nikdy nedostane," prohlásil pevně Zane. "Satan se mne snaží přesvědčit, abych ji nechal umřít, že se zcela jistě dostane do Nebe. Když se mu nepodaří mne přesvědčit, tak ji snad nechá na pokoji."

Molly pohlédla zamračeně na Prince zla. "Až zamrzne celý Peklo," zahuhlala. Satan se pouze unaveně pousmál, protože tohle pořekadlo slyšel už bezpočtukrát. "Nesmíš věřit Princi zla, Smrti. Jeho přisluhovači na Zemi se snaží prosadit nové zákony o alkoholu a střelných zbraních, aby se opilí řidiči a horkokrevní troubové posílali sami do Pekla a vzali s sebou i nevinné oběti."

"Naopak," prohlásil Satan. "Snažím se prosadit takové zákony, které by zakázaly pornografii a hazardní hry…"

"Protože tím by se policie musela začít starat o různé prodejny časopisů a dělat razie v různých pětníkových pokoutních sázkových kancelářích, místo aby se soustředila na pouliční zločinnost?" uvedla hned na pravou míru Satanovo prohlášení Molly poněkud zvýšeným hlasem. "Ty nestojíš o to, aby byli lidé doma a tam se věnovali svým koníčkům. Chceš, aby byli všichni na ulicích a dělali tam bordel."

Zane si uvědomil, že Molly má k tomuto tématu svůj vlastní vztah, protože sama zemřela mladá na ulici. "Budeš mým průvodcem do Pekla, Molly?" zeptal se. "Chci říct, jestli chceš jít se mnou a popovídat si se svými přáteli, kteří si tam odpykávají své hříchy a…"

Molly se rozzářila. "To budu hrozně ráda, Smrti. Satan se vždycky snaží dělat různé byrokratické obstrukce,

když chci navštívit přátele. Tentokrát to možná půjde bez potíží.“

"Dejme se už na cestu,“ řekl netrpělivě Satan. Naklonil se dopředu na své straně obrazovky a otevřel v ní skleněné dveře. "Pojďte do mého království.“

Molly natáhla ruku k Zaneovi. "Prostě vystup ze svého těla, Smrti,“ poradila mu. "Teď se staneš sám svým zákazníkem.“

Zane uchopil trochu nejistě její nabízenou ruku. Byl to zvláštní, trochu legrační pocit, jako by zažíval svůj vlastní porod, když opouštěl pohodlné křeslo. Otočil se a viděl sám sebe, jak sedí před televizí, jako by spal nebo byl mrtev. Jeho duše prostě opustila tělo.

"Napoprvé je to zvláštní pocit,“ ujišťovala ho Molly, "ale za pár let si na to zvykneš. Pojď.“ Vedla ho k otevřené televizi.

Prošli spolu bez potíží televizní obrazovkou a Zane měl dojem, že jsou jejich duše velice tvárné. Neměl vůbec pocit, že by jejich duše byly tenké nebo průsvitné jako jeho zákazníků. Naopak se mu zdála jeho duše trojrozměrná.

Stáli teď v nějaké zařízené vstupní hale, kde hořely otevřené ohně, které čoudily přímo do stropu. Vzduch byl velmi horký.

"Vítej v Pekle, Smrti,“ řekl Satan a napřáhl k Zaneovi ruku. Jeho ruka byla rudá, plná drobných šupinek a jeho nehty byly vlastně ostré paráty. Zane na malou chviličku zaváhal, ale potom podávanou ruku přijal. Bylo dobré být slušný, jak jen to půjde.

Satanova ruka byla horká, ale nespálila ho. "Nikde nenajdete místo, jako je tohle,“ prohlásil Satan. Jeho hlava zblízka také vypadala trochu jinak než na obrazovce. Rohy byly větší a jasnější, než se zdálo, ostré zuby poněkud vystupovaly z úzkých úst a vlasy odrážely lesk ohně. "Tyhle prokleté duše se tu starají o ústřední vytápění. Odvádějí dobrou práci a tím ze sebe smývají část svých hříchů.“

Zane se podíval po lidech, kteří zde pracovali. Někteří z nich měli putny, ve kterých nosili uhlí na oheň. Vedro, ve kterém byli nuceni pracovat, bylo hrozné. Naštěstí na sobě měli azbestové zástěry, které chránily jejich těla před nejhorším žárem. Zane věděl, že duše mají velice křehkou strukturu, ale teď, když byl sám pouhá duše, cítil, že jde přeci jenom o něco trochu víc hmotného. "Nevím, o co ti jde?“ zeptal se. "Chápu, že Peklo musí být vyhříváno, ale myslím, že by sis na to uhlí mohl klidné pořídit automatický přepravní pás…“

"To jsou duše lidí, kteří zaživa zneužili svého postavení,“ vysvětloval Satan. "Měli za svého života zodpovědná místa v průmyslu nebo měli na starosti teplárny pro průmyslové závody, bytové celky a tak dále. Místo aby své postavení využili pro blaho svých zákazníků, zneužívali svá postavení, odmítli modernizovat zařízení, i když věděli, že jejich zákazníci budou kvůli jejich opomenutí trpět. Teď tedy odpykávají své hříchy tím, že pracují za primitivních podmínek, které kdysi připravovali ostatním.“

Zane si pozorně prohlížel pracující. Jeho byt na Zemi, předtím, než se stal Smrtí, byl v zimě velmi chladný a Zane měl vždy podezření, že je to proto, že se domácí snaží ušetřit na topení. Zane měl tedy i osobní důvody, aby ocenil Satanova slova. "Jak si odpykávají své hříchy?“ zeptal se Satana. "Musí v putnách odnést určitý počet tun nebo co? Jak dlouho jim to trvá a co se stane potom, co splatí své dluhy?“

"To jsou velmi dobré otázky,“ pochvaloval Satan. "Délka trestu je u jednotlivců různá. Zhruba se dá říct, že každá duše musí odpracovat tolik, aby její utrpení bylo stejné jako to, co způsobila během života ostatním. To nějaký čas samozřejmě trvá a navíc jsou některé duše nepolepšitelné. Taky musím zdůraznit, že to není jenom práce, ale hlavně přístup, co se počítá. Každá duše musí skutečně svých hříchů litovat. Pak může dosáhnout toho, že se dostane do Nebe.“

"Duše tedy nejsou odsouzeny k věčnému pobytu v Pekle?“ ptal se překvapeně Zane.

Satan se zase přívětivě usmál. "Samozřejmě, že ne! Peklo je hlavně nápravné zařízení, kde se soustřeďují duše, které jsou pro Očistec příliš zkažené. Skutečně zlá nebo nepoddajná osoba nemůže být napravena měkkými způsoby. Tady v Pekle jsme zařízeni na to, že umíme napravit i ty nejzatvrzelejší darebáky. Ujišťuji tě, že každá duše, která se dostane do Nebe, je skutečně jako beránek. Jsem perfekcionista a můžeš na to vsadit krk, že se odsud nedostane nikdo předčasně.“ Satanova tvář teď vyzařovala jistou laskavost. Zane si připomněl, že se říká, že Satan je vlastně padlý anděl, a napadlo ho, jestli v něm přeci nezůstalo něco andělského.

"A co nějaké úřednické chyby?“ vyzvídal Zane. "To se přeci může stát i při nejlepší vůli.“

"Ne. To se stát nemůže. Pokud jsem ve službě, tak plně ručím za to, že se odsud do Nebe nedostane žádná zkažená duše.“

Molly se potulovala sama po okolí a teď se vrátila k Zaneovi. "Tady z těch lidí nikoho neznám. Pojďme se podívat do irského oddělení.“

Ale Satan už jim ukazoval cestu do jiného sektoru. Otevřel dveře a všichni jimi prošli do tmavého, vlhkého prostoru plného lidí oblečených do ubohých hadrů. Muži, ženy i děti všech možných ras pobíhali podél prázdných políček. Všichni byli hubení, někteří vypadali přímo vychrtle. Všichni zírali upřeně na zem.

"To jsou ti, kteří vším mrhali,“ vysvětloval Satan.

"Vyhazovali nepoužité jídlo, ačkoliv věděli, že zbytek světa hladoví. Teď mají sami hlad. Rozhazovali peníze, a teď mají jenom to, co najdou na ulici, když to někdo jiný ztratí. Žádné oblečení jim nebylo dost dobré ve jménu frivolního módění, a teď mají na sobě ubohé hadry, kterých si váží víc než všech pokladů světa. Po smrti musí ušetřit to, co zaživa promrhali… a jejich zdroje zde jsou velice omezené.“

Na Zanea to udělalo skutečně dojem. Jednou se sám dostal na normálním záchodě v městské knihovně – ještě tam byly kouzelné záchody, těm však Zane nedůvěřoval – do situace, kdy muž těsně před ním vyhodil poslední tři papírové ručníky, ačkoliv byly skoro nepoužité. Zane měl na toho muže ohromný vztek, ale nedovolil si nic říci, protože muž byl velký a vypadal velmi agresivně. Teď Zane cítil podivné uspokojení. Takoví lidé musí být potrestáni!

"Vidíš sám, že Peklo má všechny možné služby," pravil Satan měkkým hlasem. "Nechceme, aby nějaký rozhazovačný člověk znečišťoval svými odpadky Nebe."

"Tady taky nikoho neznám," prohlásila Molly. "Mám pocit, že je to jenom nějaká sekce, která se předvádí delegacím, a ne skutečné Peklo."

"Proč se sama nevydáš hledat někoho, koho znáš?" pobídl ji Satan. "Měl jsem pocit, že sem jdeš jako průvodce Smrti, ale jestli do toho chceš zatahovat své osobní zájmy…"

"Pojďme tedy do irského předváděcího centra," odsekl duch vzpurně.

"Mám tady mnoho zajímavějších sbírek," odpověděl jí Satan, "než abychom ztráceli čas nad nezkrotnou povahou."

"Tak je to tedy!" vykřikla Molly a tím sama prozradila svou nezkrotnou povahu.

Satan se rozhlížel, jako by viděl něco, co ostatní vidět nemohou. "Například je tady pekelná kuchyně." Otevřel dveře do velké místnosti, kde tlustí šéfkuchaři pekli a vyvářeli, zatímco barmani míchali nápoje. Vůně čerstvého jídla byla tak silná, že Zane dostal hlad, ačkoliv před chvílí jedl.

"Zkus třeba tenhle aperitiv," navrhl Princ zla, vzal třpytivý pohár od elegantního číšníka a podal jej Zaneovi.

"Nedotýkej se toho!" vykřikla Molly. "Nikdo, kdo něco snědl nebo vypil v Pekle, se už nevrátil."

Satanova tvář se stáhla v předstíraném smutku. "No to bych od tebe nečekal, rybářko, že budeš věřit na takové pověry. Já přece nemám zapotřebí držet lidi v Pekle. Sami se sem dostanou, protože jsou jejich duše obtíženy hříchy."

"A co Persefona a jejích šest semen granátových jablek?" naléhala Molly.

"Byl bych ti vděčen, kdybys sem nezatahovala mé soukromé záležitosti," vyštěkl Satan a z jeho růžků vyšlehly jiskry. "Chtěla tu sama zůstat a ta semena byla víceméně záminkou pro uchlácholení její matky."

"K čemu tedy všechno to honosné jídlo je?" vyptávala se dál Molly a jasně tím ukazovala svou irskou tvrdošíjnost. "Jsem si jistá, že jsi s ním nikdy nekrmil mé irské přátele, kteří jsou zde uvězněni! Nezapomínej, že už jsem tady na návštěvě byla."

"Viděla jsi tady jenom malou část, ty malá čmuchalko," odpověděl jí Satan. "Neviděla jsi nikdy celé Peklo ani jeho nejdůležitější části."

"To je právě to, na co si teď stěžuju, ty odporný zloduchu," rozčilovala se Molly. "Ty něco skrýváš! Nechceš nám říct, k čemu to jídlo je."

Satan vztekle vypustil větší oblak kouře. "To je samozřejmě pro vyvolené kádry, ty potvůrko. Ti mají zvláštní zacházení. Vybrané pokrmy, nápoje, zábavu…" Luskl prsty a objevila se řada tanečnic. Obnažené dívky vyhazovaly nožky, jedna jako druhá. "Byl bych potěšen, kdybych ti mohl v Očistci zařídit taky něco takového. Moje kuchaře i moje dívky by to taky potěšilo."

"Já už ale ve své rezidenci služebnictvo mám," namítl Zane.

"Ale zdaleka ne takové, jako jsou ti moji! Nikdy jsi neochutnal takové delikatesy, jaké umí uvařit moji kuchaři. Ani sám Bakchus neochutnal nic podobného. Můj osobní krejčí ti ušije takové roucho, že se na ně nezmohl ani Šalamoun v dobách své největší slávy. A co teprv noční zábava. Navštíví tě sama Isis, královna lásky a sexu…"

"Co ti to tady ten slizký had nabízí za nevěstu," vykřikla Molly. "Kdo by stál o Isis, když může mít Lunu?"

To vrátilo Zanea do reality. Byl trochu okouzlen svůdnými pohyby tančících dívek, ale vše, po čem toužil, byla Luna. Jaké štěstí, že má s sebou Molly.

"To je pravda," řekl tichým hlasem Satan, ačkoliv se vzteky rozehřál tak, že se jeho tělo zahalilo do páry. "Máme tady i jinou zábavu pro vybrané osoby. Máme tady nejlepší knihovnu na věčnosti bez jakýchkoliv cenzurních zákroků. Některá díla napsali spisovatelé až po smrti, takže jsou dostupná jenom v našem literárním oddělení. Totéž platí o malířství a hudbě. Teď například posloucháme Chopinovo poslední klavírní dílo."

Sálem se nesla krásná hudba, která úplně začala nadnášet Zaneovu duši.

"Pojďme radši dolů," řekla Molly a chytila Zanea za nohu.

Překvapeně se podíval dolů a zjistil, že se vznáší ke stropu. Protože byl pouze ve své duchovní formě a neměl žádné tělo, které by ho táhlo dolů, byl skutečně doslova tou krásnou hudbou unášen.

"Proč mi to nabízíš?" zeptal se Zane, když se zase octl na podlaze. "Jsem tu jenom proto, abych vyslechl tvé vysvětlení."

"Pouze jako gesto přátelství," odpověděl Satan. "Jsem rád, když mohu potěšit přátele."

"Smrt není tvůj přítel, ty starý podvodníku!" opravila ho Molly. Satan se opět usmál. Zdálo se, že ten úsměv používá jako jistou formu obrany. "Smrt je můj obchodní partner. To nemůžeš popřít. Nemám žádný důvod, aby mezi námi vznikaly nějaké negativní vztahy."

"Chci vidět irskou sekci," trvala na svém Molly.

Zane si povzdychl. Dovedl celkem pochopit Satanovo rozčílení nad takovou zatvrzelostí. "Radši tam pojďme, Lucifere." Zdálo se, že je Ďábel poměrně citlivý chlapík, ale na druhou stranu nemělo smysl zbytečně rozčilovat Molly. "Můžeme se podívat na její přátele a potom si prohlédnout zbytek Pekla." Nezměnil ani za mák svůj postoj vůči Luně, ale uvědomoval si, že by byl docela rád, kdyby mohl v nějakém směru Satanovi vyhovět.

"Dobrá," řekl Satan úslužně. Otevřel další dveře a všichni vstoupili do pravého irského města.

Byla pořádná zima. Sníh poletoval vzduchem a rozbředlé bahno pokrývalo špinavé ulice. Obyvatelé oblečení v těžkých špinavých oděvech odklízeli ze stok odpadky a rybí hlavy. Používali k tomu úplně nevhodné hrábě a košťata.

"To jsou ti, co znečišťovali ulice," prohlásil Satan. "Musí teď pracovat celý rok dokola, aby odklidili tolik svinstva, kolik ho za svůj život vyházeli. Taky musí vyčistit ulice tak, aby byly čisté jako dřív. Bohužel pro ně se však

to svinstvo na ulicích stále obnovuje.“

Molly se rozhlížela kolem a hledala své přátele. Tentokrát jednoho objevila. "Seane!“ vykřikla. "Tebe jsem neviděla nejmíň sto let!“

Muž na chvíli přerušil svou práci. "No ne! Sladká Molly Malonová! Kdy jsi zemřela? To bych si nikdy nepomyslel, že tě tady potkám! Nevypadáš ale ani trochu starší!“

"To proto, že jsem zemřela brzo na horečku a vzala jsem svou mladost a krásu s sebou do hrobu.“

Muž si ji s potěšením prohlížel. "To máš tedy sakra pravdu, děvče! Byla jsi vždycky nejhezčí kočka z naší ulice. Myslel jsem si, že z tebe bude stará babka, a ty jsi zatím šestnáctka!“

Molly se usmála. "Snažila jsem se, Seane, ale život byl příliš krátký. Myslela jsem si, že se má duše dostane do Pekla po všech těch poklonách a nabídkách, co mě jimi zahrnovali muži…“

"Kdepak tvá duše, moje drahá! Ty jsi byla jako růžička obklopená trním. Vždy jsi měla úsměv i pro toho nejhoršího z nás. Je to hanba, žes musela umřít tak mladá.“

"Jak tady s vámi zacházejí, Seane?“ vyzvídala Molly.

"No… vždyť to vidíš sama. Není to žádná legrace. Furt dokola uklízíme a ten bordel nikdy nekončí. Když je k tomu ještě zima jako dneska…“

"Ty jsi ještě neodpykal své hříchy, Seane? Vždyť už jsi v Pekle mnohem déle, než jsi žil na Zemi. Tys nikdy nebyl zlý člověk, jenom trochu bordelář.“

Sean potřásl hlavou. "To nevím, kočičko. Oni mají naše účty u sebe a já nevím, kolik mi toho ještě zbývá. Musím mít asi skutečně nepolepšitelnou povahu.“

"Podívej, máš tady roztrženou rukavici,“ řekla soucitně Molly. "Ukaž, já ti ji opravím.“ Natáhla se po mužově ruce.

"Ne, ne, to je v pořádku, slečinko,“ řekl Sean a rychle rukou ucukl. "S tím klidně můžu dělat. Stejně už se musím zase dát do práce.“ A zase se dal do neúspěšného čištění kanálu.

"No jak myslíš,“ řekla zamyšleně Molly.

"Jak sami vidíte,“ prohlásil Satan s jiným druhem úsměvu, "jsme my v Pekle drsní, ale féroví. Lidé, kteří se nechtěli polepšit zaživa, se musí polepšit po smrti. Vytrvalost a důslednost přináší své ovoce.“

"Ano, to je vidět,“ souhlasil Zane. Opravdu to zní celkem rozumně…“

Najednou byl přerušen, protože se Molly nějak zamotala, narazila do Zanea a ten vrazil do jednoho z irských pracantů. Molly byla proti jeho duchovní stránce zcela hmotná, takže ho lehko převážila. Zane se zachytil muže a ucítil jeho nahé tělo a zase se mu vrátila rovnováha. "Promiňte, je mi to skutečně líto,“ omlouval se muž, do kterého vrazil. "Ztratil jsem rovnováhu…“

"Ta tulačka je pěkně neohrabaná,“ huhlal si pro sebe Satan.

"Nic se nestalo,“ řekl muž nevrle a přitáhl si svůj roztrhaný plášť blíže k tělu. "Uhněte a nechte mě makat.“

Satan otevřel ve vzduchu jiné dveře a všichni tři vstoupili do pěkně zařízeného obývacího pokoje. "Tak jsi viděl sám, že není žádný důvod, aby se musel ten systém měnit nebo násilně přerušovat,“ řekl.

"Souhlasím,“ řekl Zane. "Už také nevidím důvod, proč bych neměl sebrat Luninu duši. Mám pocit, že jsem teď trochu víc objektivní.“

"Zajisté,“ řekl Satan potěšeně. "Jsem si jist, že až uvážíš všechny aspekty, pochopíš můj způsob uvažování " Otevřel další dveře a Zane s Molly sestoupili do Zaneova vlastního obýváku v jeho rezidenci. Dveře se za nimi zavřely a změnily se v normální televizní obrazovku.

Zane přistoupil ke svému odpočívajícímu tělu a opatrně do něj vstoupil. Pronikl do všech buněk a cítil, že už je zase sám sebou. Za chvíli otevřel oči a cítil normálně váhu svého těla. Byla to skutečně úleva!

"Pošlu své sluhy, aby dohlédli na tvé pohodli, Smrti,“ prohlásil Satan z obrazovky. Pak jeho tvář zmizela a na obrazovce se objevily normální zprávy.

12

PARADOXNÍ SITUACE

Molly se posadila Zaneovi na klín, rukama objala jeho ramena a rty přitiskla těsně k jeho pravému uchu. Byla tak blízko, že cítil lehký zápach rybiny. Jinak necítil nic, protože Molly sama nic nevážila.

"Hej, co to děláš? To přece vůbec není zapotřebí,“ protestoval překvapený Zane.

"Musím ti přece poděkovat za to, že jsi mě vzal na takový hezký výlet,“ řekla. "Konečně jsem zase viděla přátele.“

Zane se tedy poddal jejímu objetí. Co mu nakonec mohl duch udělat, když on sám byl zpět ve své normální podobě. "Pro tebe jsem to udělal rád, Molly. Teď se zase můžeš klidně vrátit do…“

Její nehmatné rty se dotýkaly jeho ucha jako slaboučký vánek. "Smrti… musím ti něco říct dřív, než se Satan zmocní tvého domu,“ šeptala naléhavě.

"Co?“

"Ne, ne… nereaguj tak prudce. Jenom se usmívej a tvař se, že je ti dobře. Satan nás pozoruje. Nechá mě na pokoji, pokud se k tobě budu takhle vinout, protože je rád, když budeš projevovat zájem o jiné ženy než o Lunu. Udělám se trochu víc hmotnou, abys cítil mé tělo.“ Najednou něco vážila a tlačila ho dolů. "Podívej, vzal jsi mě dolů jako svého průvodce, tak tě teď povedu. Věř mi, Smrti. Je to důležité.“

Zane, šokován touhle změnou jejího charakteru, se začal nutit do úsměvu a snažil se vypadat spokojeně. Pravda ovšem byla, že Molly vypadala na ducha velice přitažlivě, takže mu to nedalo příliš práce, i když měl trochu

výčitky vůči Luně.

"Když jsem se dotkla Seanovy ruky, tak tam žádná rukavice nebyla," šeptala mu Molly do ucha.

Zane chtěl něco říci, ale Molly mu položila ukazovák na rty. "Ti lidé v Pekle na sobě nemají vůbec nic," pokračovala. "Jsou úplně nazí i ve sněhu. Oni tam nejsou jenom trestáni… oni jsou tam mučeni."

Zane se snažil nějak protestovat, ale opět ho umlčela a současně si rozepnula blůzu, jako by ho sváděla. Tím se mu naskytl pohled na její výstavní poprsí. To spolu s odérem moře, který se kolem ní šířil, mu dávalo pocit, jako by byl na dovolené na jednom z vulkanických ostrůvků uprostřed Pacifiku. "Smrti, věř mi! Měla jsem to podezření už před tím, ale nikdy jsem se nesměla svých přátel dotknout a ani se k nim vlastně přiblížit. Satanovi služebníci mne vždy pečlivě pozorovali. Tentokrát jsem se Seana dotkla a jsem si tím úplně jistá. Proto jsem tě taky strčila na toho chlápka. Jeho šaty byly pouhá iluze, že jo?"

Zane si překvapeně připomněl situaci, kdy se chytil toho muže a přitom ucítil jeho nahé tělo, ačkoliv muž vypadal plně oblečen. Poznámka o tom, že jsou duše oblečeny pouze v iluzorních šatech vypadala bláznivě, ale ve spojení s Peklem bylo všechno možné. "Ano,…"

Molly si povytáhla sukni, čímž odhalila víc svá stehna a zároveň si rozepnula další knoflík blůzky. Molly sice umřela v šestnácti letech, ale měla tělo dospělé ženy. Dívky v Irsku zřejmě rozkvétaly do plné krásy pěkně rychle. "Tak teď to víš také, Smrti. Otec lži ti lhal. On tam vůbec duše nelepší. Prostě je tam navždy drží a nenechá je odejít. Nesmíš mu věřit ani slovo."

To, co z jejích slov vyplývalo, bylo ohromující. Jestli Satan lhal o tom, že polepšuje duše, jak mohl mluvit pravdu v tom ostatním? Jestli skutečně nereformoval duše, tak v čem mu Luna mohla později zabránit? Jestli tedy duše schovával a budoval si svoje impérium, pak byl samozřejmé důvod pro likvidaci Luny velmi podezřelý. Smrt by za žádných okolností neměla spolupracovat s Princem zla.

"Děkuji ti, Molly," řekl Zane. "Skutečně jsi mi pomohla. Budu si to pamatovat."

"Zmiz odsud, jak nejrychleji můžeš," varovala ho Molly. "Zavolej Mortise, ten tě může nejspolehlivěji ochránit. Vím, jak Satan postupuje. Už teď jsou jeho sluhové na cestě k tvé rezidenci, aby ji vzali do svých rukou a dohlédli na to, abys tancoval, jak on bude pískat."

"Máš pravdu," souhlasil Zane. Postavil Molly na zem, jí se mezitím vrátila její nehmotná podoba a sám vstal. Zamířil ke dveřím.

V nich se objevil velký muž v kuchařské čepici. "Vaše jídlo je hotovo, pane."

To nebyl jeho kuchař. "Sním to, až se vrátím," řekl Zane a snažil se kolem něj proklouznout.

Kuchař mu položil svou masitou pracku na rameno. "Ale jídlo už je hotovo, pane."

Molly byla v očistci nehmotná, kromě chvilek, kdy se snažila, ale tenhle muž byl silný jako býk. Zane se vyprostil z jeho tlap. "Teď nebudu jíst, děkuji."

"Jsem si jist, že si to rozmyslíte, pane," pravil neurvalý kuchař a popadl Zanea za předloktí.

Zane se rozčilil a pocítil vztek. Pohlédl muži přímo do tváře, protože si vzpomněl, jak působí jeho upřený pohled na ostatní. "S kým si myslíš, že mluvíš?" zeptal se hněvivě.

Velký muž zbledl jako většina lidí, když spatří masku Smrti, ale trval na svém. "Jsem už mrtev. Mě už nemůžeš ublížit."

Proč tedy zbledl? Zane zvedl pravou paži. Drahé kameny, které měl na zápěstí, se rozzářily. Jeho prsty popadly muže pod bradou a bez potíží ho nadzvedly. Muž se celý vznesl a začal vypadat jako z celofánu. Koneckonců byla to jen duše. Zane přeložil duši napůl, potom na čtvrtinu a nakonec ho zabalil jako míč a prohodil ho podlahou dolů směrem k Peklu.

Potom se překvapeně zarazil. Nevěděl, že Smrt má takovou moc! Ale bylo to pochopitelné, vždyť dopravoval duše na věčnost. Mohl s nimi nakládat, jak chtěl.

"To bylo něco," prohodila Molly.

Zane úplně zapomněl, že je ještě tady. "Možná bys odsud měla radši zmizet," poznamenal. "Satanovi pochopové by ti mohli zatopit."

"Je velmi těžké udržet ducha proti jeho vůli," uklidnila ho Molly a zmizela mu z dohledu.

"Děkuji ti ještě jednou za pomoc," zavolal Zane. "Otevřela jsi mi oči."

"Nemáš za co," dolehl k němu její hlas. Pak už byl sám. Zane prošel venkovními dveřmi a potkal skutečně krásnou ženu zjevně vznešeného původu oblečenou do krásného, bohatě zdobeného šatu. "Jsem Helena Trojská," oznámila mu.

Zane byl z historie obeznámen s jejím osudem, kdy její kouzly opředená tvář zavdala příčinu ke krvavé válce mezi Trójou a spojenými řeckými oddíly. Teď zřejmě sloužila Satanovi přímo.

"Tak vy teď sloužíte jako lehká dívka přímo Satanovi," posmíval se jí Zane a snažil se ji odstrčit.

"Prosím!" vykřikla a chytila ho za paži. "Nevíte, jaké to je být stále ve službě ještě tři tisíciletí po smrti. Neumíte si ani představit, jak Satan zachází se ženami, které ho zklamou."

Proti všemu zdravému úsudku byl Zane pohnut jejím prohlášením. Možná byla mrtvá tři tisíce let, ale stále to byla krásná žena. "Nechci vám ublížit, Heleno, ale chci se pokusit zachránit mladou, krásnou ženu ze Satanových spárů. Chtěla byste ji snad zradit?"

Helena se na něj upřeně dívala a z očí jí kanuly na klasické rysy slzy. Její tvář se pomalu rozmazávala a z těla se stala beztvará masa. Změnila se v páru a její duše se potopila podlahou směrem, odkud přišla.

Helena Trojská byla v zásadě dobrá žena, která pochopila situaci a nechtěla přidělávat starosti jiné ženě. Zane vůči ní pocítil smutek, ale rychle vyšel ven. Mortis už na něj čekal a světélko na jeho sedle naléhavě blikalo.

Zane nasedl a strčil si do ucha tlumočnický drahokam. "Co se děje, můj věrný oři?"

"Satan vypustil ďábelské psy."

"To vypadá skutečně vážně, ale kdo jsou to ti ďábelští psi?"

"Démoni ve zvířecí podobě. Nemáš žádnou moc nad jejich duší, protože to nejsou lidé."

Zane uvažoval. Zdálo se, že Satan přitlačil na skřipec. "Co mám dělat?"

"To já nevím, Mistře. Mohu tě uchránit, když se s nimi utkáme jednotlivě."

"A útočí ďábelští psi jednotlivě?"

"Není to jisté."

Zane ucítil ledový chlad. "Kolik máme času?"

"Z pekelného psince to do Očistce chvíli trvá i nadpřirozeným bytostem. Řekl bych, že by tu mohli být tak za patnáct minut."

"Dobrá. Mám ještě nějakou práci. Vezmi mě do oddělení, kde jsou záznamy jednotlivých lidí."

Mortis ho zanesl k velké budově v Očistci. "Nebuď tam příliš dlouho," upozorňoval ho kůň. "Dovnitř za tebou nemohu."

"Budu u tebe zpátky dřív, než se přiřítí ti psi." Zane slezl z koně, vešel do budovy a zamířil do výpočetního střediska, kde okamžitě zapnul jeden terminál.

ZDRAVÍM TĚ, SMRTI, zablikala obrazovka. INFORMACE, KTERÉ HLEDÁŠ, NEMÁM VE SVÉ DATABANCE.

"To jsem si mohl myslet," zahuhlal sám pro sebe Zane.

ŽÁDNÁ NORMÁLNÍ BYTOST NEMŮŽE – ZASTAVIT PEKELNÉ PSY.

Novinky se skutečně šíří rychle. "To ale nebyla moje otázka."

Obrazovka zamrkala překvapením. NEŘÍKEJ, ŽE TĚ TO NEZAJÍMÁ.

"Zajímá mě to, ale chtěl jsem se zeptat, kolik duší bylo uvolněno z Pekla do Nebe?"

NESMYSLNÁ OTÁZKA. PROSÍM O PŘEPRACOVÁNÍ.

"Kdepak, to není nesmyslná otázka, ty chytrý stroji. Podle Prince zla se Peklo stará pouze o to, aby si duše odpykaly své hříchy a pak byly poslány do Nebe. Tak se chci zeptat, kolik jich bylo do dnešního dne propuštěno z Pekla? Bude mi stačit přibližné číslo."

Chvíli se nedělo nic a pak se na obrazovce objevilo: NEMÁM O TOM ŽÁDNÉ INFORMACE.

"Co to znamená, že nemáš žádné informace? Máš přece všechny záznamy z věčnosti."

CHCI TÍM ŘÍCI, ŽE MI NA TOTO TÉMA NEBYLA ŽÁDNÁ ČÍSLA DODÁNA.

Zane se zarazil. "Chceš říct, že za celou věčnost nebyla z Pekla vysvobozena ani jedna duše?"

SPRÁVNĚ.

"Jaký je ten Satan kolosální lhář," zvolal Zane. "Byl jsem si jist, že přehání, ale myslel jsem, že jeho prohlášení má alespoň trochu reálný základ."

PROHLÁŠENÍ NEBYLO NEPRAVDIVÉ. VĚČNOST JEŠTĚ NESKONČILA.

Zane uvažoval. "Chceš naznačit, že Satan může… čistě teoreticky propustit duše někdy v budoucnu?"

SPRÁVNĚ.

"To je ale dobrý chyták. Jako nevyplněný šek. Vždyť věčnost, už podle názvu, nikdy neskončí."

Obrazovka byla prázdná. Zane vypnul terminál. To, proč přišel, se dozvěděl. Domníval se, že Satan nemluví pravdu a že si jistě nějaké duše nechává delší dobu, než po jakou mají odpykávat své hříchy, ale skutečnost byla ještě mnohem horší. Smrt se tedy rozhodně nebude řídit podle Satanova návodu.

Mortis už venku netrpělivé pofrkával. "Už jsou pekelní psi blízko?" zeptal se Zane při nasedání.

"Šest se jich sem žene."

"Mohl bys jim utéct?"

"Ne. Na delší vzdálenost si od nich dokážu udržet odstup, protože nemají moji vytrvalost, ale na kratší vzdálenost jsou rychlejší."

"Nemohli bychom se před nimi někde schovat?"

"Ne. Dokážou vyčmuchat i neviditelné duchy. Jsou to čističi Pekla. Nic jim neunikne."

"Copak není v celém vesmíru místo, kam by za námi nemohli?"

"Snad jen Nebe."

Zane se ušklíbl. "Nebe do toho nechci zatahovat. Nech mne přemýšlet."

"Nepřemýšlej ale déle než devadesát vteřin," upozornil ho Mortis.

Zane seděl a přemýšlel. Dost ho překvapilo, že nemá strach. Nikdy nebyl příliš statečný, ale doba, kdy sloužil jako Smrt, ho zbavila větší části strachu ze smrti. Nechtěl umřít, ale bylo to z jiného důvodu, než že by měl strach sám o sebe. Kdyby teď zemřel, tak by jeho následovník ukončil stávku, sebral by duši Luny a Satan by vyhrál. Luna by se možná dostala do Nebe a možná i Zane, i když na to by moc nesázel. Co by se však stalo s lidstvem, kdyby měl Satan volnou cestu? To leželo Zaneovi na srdci.

Ti pekelní psi ho mohli zabít, protože to byla nadpřirozená stvoření, která jen tak nezastaví magická moc jeho kápě. Mohl jednoho z nich poslat zpět do Pekla, stejně jako to udělal s kuchařem, i když jeho duše přímo nespadala do Zaneova ranku. Problém byl v tom, že ty potvory z něho neměly strach, protože se nemusely bát vtělení lidské smrti.

Když se před nimi nemohl schovat ani utéci, ani s nimi nemohl bojovat… co tedy mohl dělat? Jen tak tady sedět a čekat na ně?

Najednou mu na mysli vytanul případ s myšlením a sirkami, které tvořily pětiúhelník. To byl teď jeho případ a Zane pochopil, o co jde. Jeho mysl běhala stále do kruhu a nebyla schopna nalézt žádné řešení.

Snažil se v duchu o lepší uspořádání sirek. Poskládal je do řady. Nemohl se ukrýt… nemohl utéci… ale musel

přežít… pak tedy bude muset bojovat… a pro boj bude potřebovat pořádnou zbraň…

Z dálky zaslechl cvakání zubů. Na horizontu Očistce se objevily temné stíny, které se rychle zvětšovaly. Pekelní psi se blížili.

Zbraň, ale jaká zbraň mohla platit na nadpřirozené bytosti, když na ně neplatil jeho plášť ani jeho kouzelné drahokamy? Potřeboval něco útočného.

Šest stínů se proměnilo postupně v šest velkých hnědočervených potvor velkých asi jako půl vzrostlého muže. Jejich obrovské oči žhnuly rudě. Blížili se plavnými, jakoby kočičími skoky, z nichž každý měřil dobrých deset metrů. Jejich pohyb nebyl vůbec slyšet.

To, co by Zane teď potřeboval ze všeho nejvíc, byl pořádný kouzelný meč, kterým by mohl probodnout bytost normální i nadpřirozenou. Neměl ovšem čas takový meč začít shánět.

Pekelní psi obklíčili muže na koni a na chvíli se zarazili, aby prozkoumali situaci. Každou chvíli mohl některý z nich zaútočit.

Zaneův zrak padl na kosu. Najednou si vzpomněl, jak mu Mars navrhoval, aby s ní cvičil. Neudělal to, protože měl jiné zájmy, ale věděl, jak se kosou ohánět.

První pes zaútočil.

Zane popadl kosu a seskočil na zem. Pes ho přeskočil, protože mu jeho cíl najednou zmizel z výhledu. Tím získal Zane několik vteřin.

Zane pevně sevřel kosu tak, že její obrovské ostří svíralo pravý úhel s jeho paží, a pořádně se rozkročil. "Zmiz odsud, Mortisi!“ zařval. "Tohle není tvůj souboj.“

Jeho věrný kůň zmizel.

Jak Zane držel kosu, cítil najednou strašlivou sílu. Ano, tohle byla ta správná zbraň. "Tak pojďte, štěňátka!“ křičel a blýskal přitom kosou na všechny strany. "Tak pojďte vyzkoušet mou sílu, vy potvory, co si myslely, že jdou na lov bezbranného kazatele. Jen si to pojďte zkusit, vy příšery noci. Teď víte, že stojíte čelem Králi noci. Já jsem totiž Smrt!“

Zdálo se, že jeho řeč neudělala na prvního psa žádný dojem, protože bez váhání zaútočil. Zřejmě patřilo k privilegiím vůdce zaútočit jako první. Zane zamířil obrovským ostřím vzhůru do míst, odkud očekával útok. Psí potvora přistála přesně na čepeli.

Třpytivá špice vnikla psovi do hlavy a projela jím až po ocas. Zane přitom necítil skoro žádný odpor. Krev vystříkla na všechny strany a zvíře skonalo. Kouzelné ostří účinně zničilo kouzelné zvíře.

Další dva psi bez sebemenších obav zaútočili každý z jiné strany. Zane vytrhl kosu z těla mrtvoly a opsal jí kruh. Tím prakticky rozsekl jednoho z útočících psů na dvě půlky, přičemž ostří projelo tělem, jako by bylo uplácáno ze sněhu.

Horní polovina těla někam odlétla, zatímco druhá skončila na zemi v kaluži krve.

Čepel pokračovala v letu a zasekla se do druhého útočníka. Jeho přední polovina se v letu setkala s polovinou zadní. Střeva vyhřezla ven a obě poloviny spadly na zem.

Zbývali ještě tři psi. Zdálo se, že jimi už předvedené divadlo trochu otřáslo. "Tak co je s vámi, srábkové?“ ponoukal je Zane. "Nelíbí se vám, když se vám někdo postaví na odpor?“

Další pes se vydal na cestu vpřed. Tlamu divoce otevřenou. Zuby i jazyk měl černé jako saze. Z tlamy mu vyšlehl plamen.

Zaneova kosa zasvištěla vzduchem a oddělila hlavu od těla. Bylo po ohni i po zvířeti.

Tak čtyři to už měli za sebou a ještě zbývali dva. Zanea pálil pravý bok tam, kde psí oheň sežehl jeho plášť. Tenhle oheň byl ještě účinnější než oheň draka. Ale Zane teď nemohl odpočívat.

"S kým si myslíte, že máte tu čest, vy pekelní zkurvysyni?“ pokřikoval Zane a blížil se k nim s kosou, na které ulpěla krev jejich společníků. "Co jste očekávali, když jste se rozhodli obtěžovat vtělení? Táhněte, potvory, nebo vás rozsekám na kousky!“

Jeden ze psů neposlechl jeho dobře míněného příkazu a zaútočil. Zane mu jedním švihnutím strašlivou kosou usekl všechny nohy. Pes se nechtěl vzdát a pokusil se zaútočit na Zanea dštěním ohně. To mu Zane překazil tím, že mu usekl půlku čenichu. "Tobě to zřejmě nějak pomalu chápe,“ pořvával bojovně. "Nech toho, nebo mně opravdu rozčílíš.“

Pes, neschopen pohybu, ležel a krvácel.

Zane se otočil na posledního psa. "Stáhni ocas mezi nohy, spratku, a hybaj zpátky ke svému pánovi,“ křičel a mával před sebou rudým ostřím. "Řekni mu, aby nezatahoval štěňata do chlapských záležitostí.“

Poslední pekelný pes skutečně stáhl ocas mezi nohy a zmizel.

Zaneovi se najednou rozklepala kolena. Dokázal to! Zničil ta psiska a využil k tomu moc svého úřadu jako nikdy předtím. Teď se ukázalo velice užitečné, že kdysi dávno pracoval s kosou.

Mortis se vrátil a vesele ržál. "Udělal jsi čest svému úřadu,“ ozval se tlumočník.

Zane přikývl. "Byla to nutnost. V zoufalství udělá člověk to, co mu zbývá. Kdybych mohl utéci, tak bych to asi udělal. Když jsem musel bojovat, tak jsem prostě bojoval, jak to šlo.“ Tentokrát mu jeho povaha pomohla. "Satan mně tentokrát podcenil. Doufám, že už to nebude zkoušet a bude se ke mně chovat s větší úctou. Ne že bych si pro myslel, že jsem tak dokonalý člověk, ale myslím si, že si můj úřad zaslouží jen to nejlepší.“

Nasedl na Mortise a zamířil na Zem. "Proč jsi mi neřekl o té kose?“ zeptal se.

"Nenapadlo mě, že by ji šlo použít proti pekelným psům,“ přiznal Mortis. "Můj předchozí pán ji nikdy k tomu účelu nepoužil.

Ale Mars to věděl! "Tenhle úřad má přirozené síly, ať už je předchozí vykonavatel úřadu použil nebo ne,“

prohlásil Zane. "Nevíš ještě o nějakých?“

"Nejsem první kůň Smrti,“ přiznal Mortis. "Moji předchůdci možná znali nějaké prostředky, které se teď nepoužívají. Já si ale myslím, že úřad Smrti se mění podle toho, kdo ho zastává. Důležitý je způsob, jak si své povinnosti vykládá. Smrt se nemusí sklánět před žádnými veličinami.“

"Já jsem ale musel brát ohledy na každém kroku!“ protestoval Zane.

"Když jsi držel svou kosu, tak jsi na nic ohledy nebral!“

"To jsem udělal v zoufalství,“ odpověděl Zane. Když se na tu příhodu podíval zpátky, cítil zvláštní pýchu. Zachoval se sice bláznivě, ale nepřítele odrazil. Smrt vládla nepochybně zvláštní mocí, jen ji umět použít. Příroda mu to už dávno naznačila. Kdyby zůstal nerozhodný, když se objevili pekelní psi, byl by jimi roztrhán… ale nestalo se tak a ta psiska proti němu neměla šanci. Kdyby jeho předchůdce nenapomohl svému zavraždění svou neopatrností, byl by přežil a Zane teď byl na věčnosti.

"Můj předchůdce v úřadě Smrti… jaký vlastně byl?“ Zane věděl, že se jeho předchůdce dostal do Nebe, ale to ještě neříkalo nic o tom, jak ke svým povinnostem přistupoval.“

"Neopatrný. Jinak by o ten úřad nepřišel.“

"Chtěl jsem vědět, jak si počínal. To vím, že byl na konci neopatrný, ale to ještě neznamená, že to byl špatný pracovník. Držel se přesně rozpisu? Měl jsi ho rád?“

"Držel se svého rozpisu lépe než ty,“ odpověděl kůň. "Co se mne týče, nemohu si dovolit se citově vázat na určitou osobu.“

"Tak se ti aspoň nebude stýskat, až umřu,“ řekl Zane. "Tak je to asi nejlepší. Oceňuji tvé perfektní a loajální služby pro mě a jsem si jist, že budeš velkou oporou mého nástupce.“

Mortis na to neodpověděl.

Mezitím přistáli v Kilvaroughu. Mortis se změnil zase v auto a zajel k Luninu domu.

Luna okamžitě po prvním zazvonění otevřela dveře. "Ach, měla jsem o tebe, Zane, takový strach,“ řekla se zjevnou úlevou. "Následky při oponování Satanovi mohou…“

"Já to přežiju,“ uklidňoval ji Zane, který jí nechtěl přidělávat starosti zprávami, že je jeho život ve vážném nebezpečí. Satan mohl zaútočit znova a možná ještě hůř, ale nemělo smysl o tom Luně vyprávět, protože kdyby věděla, byla by schopná udělat něco velice nerozumného. Například se pokusit ukončit sama svůj život. "Přišel jsem ti hlavně říct, abys zůstala za všech okolností pevná. A taky jsem ti chtěl připomenout, že tě miluju.“

Její úleva, že se mu nic nestalo, se změnila v zájem o ostatní dění. "Tak ty jsi teď ve stávce? Uvědomil sis, jaké to může mít důsledky?“

"Měl jsem možnost se o tom velice rychle poučit,“ přiznal Zane. Někteří lidé budou kvůli tomu příšerně trpět, ale…“

"Postupně se plní nemocnice,“ řekla zoufalým hlasem Luna. "Lidé neumírají a přitom přivážejí další pacienty jako normálně… a to je to teprve pár hodin. Umíš si představit, jak to bude vypadat za pár dní? Takhle to přece nemůže jít dál!“

"Já vím, že je to těžké,“ vzdychl Zane, "ale jiná možnost…“

"Copak jsi sám nezničil nemocniční pokoj, aby mohli umřít nesmyslně trpící pacienti? Vždyť ty sám věříš tomu, že Smrt může přinášet úlevu! Věříš přece ve Smrt!“

"Věřím ve Smrt,“ souhlasil Zane a znělo to jako nový objev. "Opravdu v ni věřím. Právo na smrt je skutečně svaté právo každého živého tvora a nikomu by nemělo být odebíráno. Ale v tomto případě…“

"To, co se s nimi teď děje, není pro ně žádná spása,“ pokračovala Luna. "Ti ubožáci nežijí žádný plnohodnotný život. Tato situace jim jenom nesmyslně prodlužuje jejich utrpení.“

"To je pravda,“ připustil Zane tichým hlasem. "Smrt je zcela jistě nezbytnou službou pro ty, jejichž život skončil. Nejlepší pro ně je, když je rychlá a bezbolestná. Ale…“

"Malovala jsem zrovna obraz,“ řekla Luna a ukázala směrem k obývacímu pokoji. Na malířském stojanu byl nedokončený obraz, na kterém bylo vidět dítě ležící pod automobilem. Opodál leželo převrácené dětské kolo a v dálce se vzdaloval malý létající koberec, který zřejmě srážku zavinil. Zane si povšiml, jak Luna umělecky nastínila auto i koberec, aniž by se zaobírala detaily, protože obě vozidla byla míněna vlastně jenom symbolicky. Celý obraz byl namalován ve spěchu, protože se mu Luna věnovala jenom pár hodin.

Největší pozornost přitahoval výraz dítěte. Zdálo se, že už je jeho duše na cestě z těla ven, ale zároveň nemůže ven úplně. Agónie byla velmi věrně vystižena. Jak by teprve ten obraz působil, kdyby byl již dokončen!

Ten obraz vystihoval plně Lunin současný stav. Zemřela násilnou smrtí, ale pak byla vrácena k životu. V současné době žila, ale byla si vědoma, že je alespoň částečně zodpovědná za utrpení, kterým procházejí lidé, kteří nemohou zemřít.

"Kdyby se Satanovi podařilo vzít do rukou vládu nad Zemí, protože ty ho nebudeš moci zastavit,“ začal Zane, "tak milióny duší, které by se za normálních okolností dostaly do Nebe, přijdou do Pekla, kde budou vystaveny mučení! Tomu musím zabránit…“

"Já tomu nevěřím,“ plakala Luna. "Peklo je prostě místo, kde jsou duše špatných lidí potrestány. Ve chvíli, kdy si své hříchy odpykají, jsou osvobozeny…“

"Ne! Tak to není. Schválně jsem si to ověřil v Očistci na počítači…“

"Zane, já jsem se rozhodla. Chci, abys ukončil svou…“ Dveře se s praskotem rozletěly. Jimi se dral do domu hrubě vyhlížející muž, který mířil na Zanea puškou. "Tak, teď zemřeš, Smrti, a já nastoupím na tvé místo!“ křičel.

"Jak ses sem dostal přes mé strážce?“ ptala se zbytečně Luna. "Co jsi s nimi udělal?“

"Můj pán Satan mi je svými kouzly odstavil z cesty,“ pravil násilník s ďábelským úšklebkem. "Ty budeš,

krasavice, první, koho seberu, jen budu v úřadu.“

Zane si přitáhl plášť a kápi blíže k tělu. "Doufám, že víš, že jsem nezranitelný běžnými zbraněmi.“

"Už ne, Smrti!“ zařval s gustem desperát. "Porušil jsi pravidla svého úřadu a tvoje kouzelné schopnosti byly zrušeny!“ Zdvihl zbraň a namířil Zaneovi na srdce.

"Ne!“ vykřikla Luna a vrhla se směrem k útočníkovi. Puška vystřelila. Krev se vyřinula z Luniny pravé nohy, kam ji zasáhla kulka. Luna se skácela na podlahu.

Zane nebyl nikdy velký rváč, ale teď se v něm znovu probudil sebeobranný reflex. Navíc na něj Lunina krev zapůsobila jako rudá barva na býka. Vrhnul se na útočníka, který se chystal znovu zamířit. Jedna jeho ruka v rukavici uchopila hlaveň pušky, druhá zasáhla útočníkovu tvář.

Chlap zařval a padl na zem, přičemž mu zbraň vypadla z rukou. Zane se otočil k Luně, která ležela ve své vlastní krvi. "Musím tě odvézt k doktorovi!“

"Ne, to není možné!“ oponovala. "Nemocnice jsou přeplněny lidmi, kteří nemohou umřít. Lehčí případy vůbec neberou.“

"Takhle tady můžeš vykrvácet!“

Přes všechnu bolest se usmála. "Pak budeš moct sebrat mou duši, Smrti. A měl bys! Osvobodil bys tím i ostatní!“ Zane si s hrůzou uvědomil, že to byla dvojitá past.

Kdyby byl on sám zabit, tak by nový nositel úřadu jistě neváhal ani okamžik a sebral by Luninu duši. V případě, že by byla vážně zraněna Luna, sebral by její duši on sám, protože by se nemohl dívat na to, jak trpí. Ať tak či onak, Satan vyhrál.

"Teď, když jsem viděla…“ Luna přerušila svůj šepot, aby se pořádně nadechla. "…viděla, jak po tobě Satan jde, tak si nejsem jistá, jestli mám skutečně umřít.“

"Potřebuješ lékařské ošetření… já ani nevím, jak zastavit krvácení…“

"Podej mi tam ten bílý kámen, co leží na polici,“ řekla slábnoucím hlasem a ukázala na nízkou poličku. "Je to… léčebný kámen…“

Zane vstal a přinesl jí kámen. Luna ho vzala třesoucími se prsty a přiložila ho na ránu. Ta se pomalu stahovala, až přestala krvácet úplně. "Přidávám si na duši další hřích tím, že používám tuto černou magii,“ řekla, "ale o mě tady nejde. Možná, Zane, děláš ještě víc, než jsem si myslela. Měla bych ti asi pomoct.“

"To je pravda,“ souhlasil ne zrovna galantně Zane. "Ale právě to Satan chce, abys zemřela. Snažím se pouze tomu zabránit. Za pár dnů by se měla projednávat moje stížnost a pak by se mělo rozhodnutí o tvé smrti změnit. Pak budeš volná, budeš moci žít svůj život a já se vrátím k plnění svých povinností.“

"Skutečně nevím, proč zrovna já jsem tak důležitá,“ řekla Luna a postavila se, protože se jí rána zcela zhojila. To byl teda zatraceně účinný hojivý kámen! "Musí to mít nějakou souvislost s tím co dělal můj otec. On taky zařídil, aby mou duši vyzvedla Smrt osobně…“

"Stála jsi za to,“ řekl Zane. "Musím už jít. Už jsi byla jednou zraněna jenom proto, že jsi mi byla nablízku. Skutečně nechci, aby se to opakovalo. Nejlépe tě asi ochráním tak, že se budu držet od tebe dál.“

"Satan na mne může zaútočit tak jako tak,“ protestovala. "Zrovna to dokázal.“

"To by mu nepomohlo, dokud budu zastávat úřad Smrti já. Nejdřív si to musí vyřídit se mnou.“

Muž který na ně zaútočil a teď ležel bezvládně na zemi zasténal. Oba se na něj podívali. Luna vykřikla a Zane zbledl.

Nebylo divu, že tak rychle vzdal boj. Z jednoho oka zbyla směs krve a beztvaré hmoty. To druhé…

"Musel jsem mu prsty vypíchnout oko,“ divil se Zane. "Netušil jsem, že…“

Luna mu podala léčivý kámen. Zane ho přiložil na mužovu tvář poblíž vyteklého oka. Za chvíli se rána stáhla a oko vypadalo normálně. Věnoval svou pozornost druhému oku. To bylo venku a pohupovalo se jako jojo na nervu. Pod vlivem hojivého kamene se oko vrátilo do původní polohy.

"Promiň,“ omluvil se Zane zraněnému. "Choval jsem se se jako smyslů zbavený.“

Muž si osahal tvář. "Ty jsi mne ošetřil!“ divil se. "Zase vidím! Ani mě nic nebolí!“

"Máš pravdu. Neměl by ses tak chovat. Rozčilil jsi mne, a tak jsem byl vzteklý.“

"Nelíbí se mi, když jsi vzteklý,“ přiznal muž a hrabal se na nohy. "Nech mě prostě odejít. Už tě nechám na pokoji.“ Vyběhl vylomenými dveřmi ven.

"Myslí si, že jsi ho uzdravil, abys mu ukázal, jak jím pohrdáš,“ řekla Luna. "Ten si na tebe dá dvojnásobný pozor. Není si jist, co bys s ním mohl příště udělat a zda by ses obtěžoval ho zase dávat dohromady.“

Zane potřásal hlavou. "To bych si nikdy nepomyslel, že je ve mně tolik vzteku. Vypíchnout někomu oči…“

"A to všechno jenom proto, že tě chtěl zabít a zaujmout tvoje místo a potom chtěl zabít mě…“

Zane se trochu usmál, ale stále z jeho hlasu zaznívala lítost. "Asi je to tak. Když jsem viděl, jak tě střelil, tak mi něco v mozku cvaklo a všechny moje civilizační zábrany byly ty tam. Pokýval hlavou. "Přeci jen tě teď budu muset opustit. Nemohu si vzít na svědomí, abych tě dál děsil a vystavoval nebezpečí.“

Přistoupila k němu a vzala jeho ruce do svých. "Zane, řekl jsi mi, že mne miluješ, a já jsem ti na to neodpověděla. Myslím, že bych se taky měla vyjádřit. Mám tě ráda. Mám tě ráda víc než kteréhokoliv muže ve svém životě, mimo mého otce, ale situace…“

"Vážím si toho, co jsi řekla,“ řekl opatrně. "Samozřejmě, že teď nejsi v situaci…“

"Snažím se ti vysvětlit, že ty mne můžeš zachránit před smrtí, ale láska, láska teď nemá v mé mysli místo. Tak krátce potom, co mne můj otec zanechal samotnou v tak velkém žalu…“

"Rozumím ti,“ řekl Zane a věřil tomu, co říká. Luna milovala svého otce a ten zemřel. Mohla si snad dovolit se zamilovat do Zanea, kterého se snažil zabít sám Satan? Když ještě ke všemu jí samé bylo souzeno předčasně zemřít?

"Ach Zane, dávej na sebe pozor!“ plakala, objala ho a líbala.

Zvenčí se ozvalo Mortisovo zařehtání, které znělo jako varování. Zane se nerad rozloučil a vyběhl ven.

"Nějaké potíže?“ zeptal se a zkontroloval si tlumočnický kámen v uchu.

"Další vrazi,“ odpověděl kůň. "Některým bych mohl utéci, jiným ne. Nejlepší bude, když budeme v pohybu, tak se jim aspoň budeme moci postavit jednotlivě.“

Zane nasedl a Mortis se rozběhl dolů ulicí. Kopyta byla na vozovce sotva slyšet. Zane s překvapením zjistil, že zatím nemá vůbec strach. Byl v bitvě, jejíž výsledek neznal. Musel prostě bojovat a doufat, že přežije. Měl pocit, jako by nad ním bylo nějaké kouzlo, které ho zbavuje svazujícího strachu. Ale nebylo to kouzlo, to z něj vyvěrala jistota, že dělá správnou věc. Ta víra mu dodávala nezbytnou sílu bez zbytečných obav o výsledek. Věděl, že je jeho věc možná nejistá a možná i beznadějná, ale nemyslel na to a nedal se tím deprimovat.

"Je ta kampaň, kterou proti mně Satan vyvolal, vůbec legální?“ zeptal se Zane. "Cožpak by nenastalo nějaké vyšetřování, kdybych byl zabit?“

"Satan neuznává žádná pravidla, která mu nevyhovují. Dokud mu někdo nějaký podraz nevyčte, tak hraje podle svého. Justice ho může odsoudit, ale nesmíš zapomínat, že je to nejzáludnější tvor v celém vesmíru.“

Což znamenalo, že Satan zase podvádí a že mu to může i vyjít. Zane ani nebyl příliš vzteklý, protože věděl, že musí vycházet z reality, a ne z nějakých idealistických představ o právu a spravedlnosti. Mohl být tisíckrát v právu, ale bez svých kouzelných obranných zbraní by byl ztracen.

Připomněl si, jak rychle, účinně a nebezpečně zasáhl, když byla zasažena Luna nebo když na něj zaútočili pekelní psi. Byl teď plný odhodlání, které chtěl obrátit proti přisluhovačům Satana. Teď, když měl proč bojovat, našel v sobě dříve neznámé schopnosti, které by spíše očekával u Marta. Cítil se silný, tak, že i když byl daleko od Nebe, nebyl ani zdaleka bezmocný.

Mortis zaržál. "Támhle je jeden z nich,“ vysvětlil kůň Zaneovi. Běželi ztemnělou alejí. Najednou se připlížil první náznak strachu.

I když se mu kůň snažil vyhnout, Zane ho spatřil. Tetovaný žebrák se jim snažil skočit do cesty a přitom něco házel pravou rukou.

Zane se najednou začal dusit. Sice dýchat, ale přitom se dusil. Zdálo se mu, že ve vzduchu není žádný kyslík. Mortis otočil hlavu, protože se mu zdálo, že něco není v pořádku. "Byl jsi zasažen dusivým kouzlem!“

"Ano!“ zasípal Zane. Mohl mluvit, protože byl kolem normální atmosférický tlak, ale nemohl dýchat.

"Kosu! Použij kosu!“

Zmatený Zane se pokoušel uvolnit kosu z držátka na sedle. Očima zalitýma slzami zahlédl v držadle kosy díru, napnul poslední síly a vložil si ji do úst… a ucítil kyslík.

"Bylo to dusící kouzlo s malým průměrem,“ vysvětloval Mortis, "takže nedosáhlo na můj krk. Naštěstí byla kosa mimo jeho dosah. Kouzlo na tebe úplně sedne, takže mu nemůžeš utéci, ale se vzdáleností ztrácí sílu. Za několik minut ztrácí účinnost, ale tyhle věci nepotřebují dlouhé trvání.“

Zane si to uměl představit. Kdyby neměl svého věrného koně a nepodařilo se mu udělat otvor pomocí kosy…

Za chvíli kouzlo zmizelo, jak Mortis předpověděl, a Zane mohl odložit kosu a dýchal volně. "Proč je v celém držadle kosy podélná díra?“

"Ta se tam musela objevit někdy dávno,“ odpověděl Mortis. "Můj předchozí pán jednou foukal tou dírou šipky, proto to vím.“

Ukládaly už snad dříve nadpřirozené bytosti o život Smrti? Celkem to dávalo smysl. Smrt nemohla zcela jistě vyhovět úplně všem na věčnosti a Satan se jistě i Zaneovy předchůdce v úřadu Smrti snažil přesvědčit o své pravdě. Jak vidno, různí úředníci se na místě Smrti bránili různě. To je tedy pěkná perspektiva.

Jestli už Smrt byla dříve napadena, zdálo se, že útok přežila. Jinak by žádný z předchůdců nebyl schopen upravovat kosu. Alespoň to bylo optimistické zjištění.

Možná, že některý z jeho předchůdců použil držadlo kosy jako brčko, když se potřeboval napít a voda byla příliš hluboko. To už se asi nikdy nedoví. Bude se muset spokojit s touto nejistotou. Nebo by se měl snažit zjistit, co se skrývá za těmito zdánlivými maličkostmi. Na nich může příště záležet jeho život.

"Co mám ještě k dispozici?“ zeptal se Mortise.

"Nevím,“ přiznal Mortis. "Měl jsem vždycky pocit, že moc, kterou má Smrt, je daleko větší, než jakou používá k výkonu své funkce, ale tvůj předchůdce ji nevyužíval.“

To celkem dávalo smysl, protože Smrt měla být celkem nezávislá na ostatních včetně Satana. Kdyby se musela podrobovat příkazům a přáním ostatních, tak by se její funkce stávala postupně nesmyslnou. Jaká ovšem mohla Smrti zůstat moc poté, co byla zbavena svého kouzla? Byla snad Smrt někdy předtím ve stávce? Jestli ano, tak s jakým výsledkem?

Mortis zafrkal. "Dohání nás nějaká příšera. Mám obavu, že se mi nepodaří zbavit se jí.“

"Ani to nezkoušej,“ řekl Zane. "To je moje starost, ne tvoje. Prostě mě vysaď někde v její blízkosti.“

"Ty máš tedy odvahu.“

"Ani ne. Musím prostě udělat, co je nezbytné. Jsem unášen různými okolnostmi. Asi jako voda v průplavu. Kdybych měl na vybranou, plul bych pryč, ale nezáleží to na mně.“

"Ty ale máš možnost volby. Můžeš se svého úřadu vzdát.“

"Ne.“

"Každé vtělení se může vzdát svého úřadu bez jakýchkoliv důsledků. Myslím, že ostatní takhle mění své obsazení. Jsou už unaveni nebo znuděni, tak uvolní místo svému nástupci.“

"Co tím myslíš ‚bez důsledků‘?“

"Tím se dostanou do stavu duše, jaký měli při ukončení normálního života. V tvém případě to byla úplná rovnováha, ne?“

"Takže bych mohl jít do Nebe nebo do Pekla, přesně jako bych šel, kdybych nezastřelil svého předchůdce? Nic by se pro mě nezměnilo.“

"Ano. Samozřejmě po skončení úvodního období by se tvá rovnováha mezi dobrem a zlem mohla měnit a tvoje rezignace by proběhla za jiných podmínek.“

"To je zajímavé,“ uvažoval Zane. "Ne, nemohu se vzdát svého úřadu. Můj nástupce by sebral Luninu duši a Satan by vyhrál. To nemohu připustit.“

"Potom budeš potřebovat odvahu. Měl jsi jednu lehkou cestu, jak z toho ven, ale tu jsi nezvolil.“

"Ne. Kdybych měl nějaké přijatelné východisko, tak bych ho zvolil. To není totéž.“

Mortis zastavil na zeleném golfovém hřišti. "Příšera z Pekla nás dohání. Měl bys proti ní větší šance, kdybys jel na mně.“

"Ty musíš přežít pro mého nástupce. Ty ses nezpronevěřil svému úřadu. Nemohu tě zatahovat do svých problémů.“ Zane sestoupil z koně, vzal kosu a postoupil vpřed. Pak se zarazil a vrátil se. "Co je to za příšeru?“

"Obětní kudlanka.“

"Cože, kudlanka nábožná? Vždyť ta je malá!“

"Ne kudlanka nábožná. Obětní kudlanka. Služebníci Pekla se nemodlí, ale často potřebují oběti. Tahle kudlanka je pořádně velká. "

V tu chvíli se příšera objevila. Vypadala jako kudlanka nábožná, ale byla vysoká pět metrů. Její nohy s klepety vypadaly, že by mohly člověka lehce rozmáčknout jedním kopnutím. Její malá hlava shlížela na Zanea z obrovské výšky a zřejmě přemýšlela, na které místo zaútočit.

Zane se díval na kudlanku a byl zděšen. Kde byla jeho odvaha? Všechna z něho vyprchala! Jenom myšlenka na Luninu smrt a Satana vítězícího nad osudy lidstva mu zabránily v pokusu o útěk. "Tak jdem na to,“ prohodil k Mortisovi. "A ty se ztraťco nejrychleji.“

Kůň poslechl… a kudlanka zaútočila. Celé její tělo se natáhlo, silné přední končetiny se nadzdvihly a plácly k sobě, jak se snažily zasáhnout a rozmačkat oběť.

Nic nezasáhla. Paťáty zely prázdnotou. Nebo vlastně skoro prázdnotou… zůstalo v nich totiž pár žíní z Mortisova ocasu.

Kudlanka se ohnala po Mortisovi, protože to byl pohyblivý terč. Zane se vůbec nepohnul, takže ničím nepřivolal její pozornost. To byl zásah slepé štěstěny. Mortis se hnul tak neočekávaně a rychle, že ho kudlanka nezasáhla. Ovšem byla to dokonalá ukázka rychlosti, kterou byla kudlanka schopna při útoku vyvinout. Zane věděl, že by jí neutekl.

Nebyl si dokonce jist, zda se mu podaří připravit kosu tak, aby si toho potvora nevšimla. Jeho reflexy prostě nebyly dostatečně rychlé.

Malá hlava kudlanky se pohybovala sem a tam v marné snaze zjistit, co se stalo s její vyhlédnutou obětí. Pak se postavila zpátky na nohy a začala se rozhlížet po nové potravě. Měla čtyři zdatné nohy a ještě čtyři křídla, která byla teď složena podél dlouhého těla. Kudlanka vypadala neohrabaně asi jako uschlá větev, ale Zane se nedal oklamat, protože ji viděl v pohybu. Byla asi tak neohrabaná jako Satanův jazyk.

Zane měl cukání švihnout kosou, ale věděl, že je to beznadějné. Jediné, co by mohl zasáhnout, byly zadní nohy, ale než by se k nim dostal, tak by ho kudlanka chňapla předními končetinami a rozdrtila ho. Ve skutečnosti se nemohl vůbec pohnout, aniž by na sebe nepoutal pozornost. To už se poučil při Mortisově spěšném odchodu. Co tedy mohl dělat?

Byl přece člověk s lidským mozkem. Byl mnohem chytřejší než nějaká pekelná příšera. Tím si byl jist. Jak na ni však měl vyzrát, když se nemohl pohnout?

Zase si vybavil před očima postavení těch pěti sirek. Jak by mu mohlo pomoci sériové uspořádání pěti sirek za sebou? Asi nijak. Co takhle pět položených vedle sebe? Taky nic. Co kdyby zkusil kreativní myšlení vycházející z jednoho středu do pěti vrcholů pětiúhelníku?

Jak mohl opít rohlíkem příšeru, která by ho mohla zničit v momentě, kdy se pohne? Jenom stát a přemýšlet by mu asi moc nepomohlo. Kudlanka by jistě vydržela čekat ještě déle. Když se pohne, bude ztracen, ale když bude jen tak čekat, tak bude ztracen taky.

Pohrával si s různými nápady. Představoval si, že kdyby teď tady na tom místě zemřel, pak by jeho duch mohl strašit kudlanku. To by mohlo být celkem úspěšné, ale Satan by v tom případě stejně vyhrál. Potřeboval zůstat na stejném místě, ale živ a jeho duch by měl odlákat kudlanku jinam. To byla ovšem bláznivá myšlenka.

Snad ne tak docela? Když se mu podařilo opustit tělo kvůli návštěvě Pekla, proč by se mu to nemohlo podařit kvůli kudlance?

Pokusil se o to, ale nic se nestalo. Také tady neměl k dispozici žádného ducha, který by mu pomohl. Zřejmě to mělo co dělat s jeho celkovou ztrátou kouzelných schopností. Jeho duše byla zřejmě pevně uvězněna v těle. Zřejmě mohla opustit tělo až po smrti a to byla cesta, kterou zrovna nechtěl zkoušet.

Bylo to dost špatné, že se nemohl rozdvojit do dvou lidí, z nichž jeden by zůstal v klidu zde a pozoroval kudlanku, zatímco ten druhý by…

Najednou ho něco napadlo. Možná by to mohlo vyjít! Kudlanka byla soustředěna na rychlý nebo křečovitý pohyb. Právě takový, jakým se snaží prchnout vyhlédnutá oběť. Proto zaútočila na prchajícího koně místo na Zanea. Když se útok nezdařil, tak Mortise nepronásledovala, protože zjistila, že to není oběť, kvůli které sem byla vyslána. Tou obětí byl Zane, ale kudlanka ho nemohla zaregistrovat, dokud se nezačne chovat a pohybovat jako oběť. To byl

problém, když se k lovu na člověka použilo zvíře. To nemohlo nijak překročit své genetické omezení. I pro člověka je snazší všimnout si předmětu, který se pohybuje, než toho, který zůstává nehybný, ale oči kudlanky byly specializovanější. Pro nepohyblivý terč byly její oči prakticky slepé. Proto také nebyla schopna dávat mozku dostatečné informace, když se nějaký předmět vůbec nepohyboval.

Zane se pomalu začal hýbat, ale ne jako nějaká oběť. Pomalu se začal vysvlékat ze své róby. Zul si boty, kterými se snažil upevnit kosu, na jejíž držadlo chtěl pověsit svůj plášť. Byla to hrozná práce, protože musel velice opatrně zacházet s ostřím kosy a zároveň měl obavu, co se stane, když kudlanka přece jenom zaznamená jeho počínání. Kudlanka však jeho počínání neregistrovala, protože bylo pro ni nepochopitelné. Vymykalo se totiž normálnímu chování oběti. Omezená inteligence příšeru opět zradila.

Když se Zaneovi podařilo vytvořit jakous takous figurínu, sesunul se k zemi a začal se plížením pohybovat směrem ke kudlance. Jak rychlost, tak směr zmátly příšeru. Obvykle se oběť snaží co nejrychleji vzdálit od útočníka, a ne aby se k němu zvolna přibližovala.

Malá hlava ve výšce se nehýbala, ale Zane cítil, že ho bližší oko příšery neustále pozoruje. Měl teď na sobě jenom černou košili, kalhoty a ponožky. Kdyby byly jeho předpoklady chybné, tak za to mohl zaplatit životem.

Na tom se mu něco nelíbilo. Nebyl to strach ze smrti. Nebál se, že umře. Alespoň ne teď. Nechtěl prostě, aby Satan vyhrál. Ale na jeho případné smrti ho něco trápilo a on nemohl přijít na to, co to je.

Teď se na to nemohl moc soustředit. Musel svou pozornost věnovat na ten šnečí pohyb vpřed, na každý centimetr, kterým se přibližoval ke kudlance.

Když se mu podařilo vyvléci se z pláště a kudlanka to nijak nezaregistrovala, poprvé si oddechl. Po chvíli plazení mu otrnulo a chtěl trochu zrychlit, ale kudlanka trochu škubla hlavou, takže raději zase zvolnil. Hrál dost nebezpečnou hru.

Po nějaké chvíli se z pomalého pohybu stala vyložené dřina. Musel být stále ve střehu a přitom se pohybovat stejně pomalu. Jeho nervový systém byl napjat k prasknutí. Po hodině začal trpět halucinacemi. Zdálo se mu, že je hrudkou bláta a oko kudlanky je slunce, které na něj vysílá své paprsky, aby ho vysušilo. Zjistil, že se sám dívá seshora na tu hrudku bláta a uvažuje, kdy vyschne a začne praskat.

Zane se zarazil. To musela být jeho duše, která začala opouštět tělo a dívala se sama na sebe seshora. Měl pocit, že může zemřít nejenom tak, že ho kousne to zvíře, ale také vysokým ozářením. Satan měl zřejmě v rukávu ještě další triky.

Ale zatím neumíral, to se mu jenom zdálo. Pokusil se znovu soustředit na svůj úkol, pohyboval se vpřed a držel svou rychlost. Kudlanka, která zřejmě přestala uvažovat o hrudce bláta jako o možné kořisti, nijak nereagovala.

Konečné se zdálo, že se dostatečně přiblížil ke kudlance. Nejblíž byla její levá zadní noha, ke které Zane zamířil. Obával se, aby kudlanka nohou nepohnula dříve, než se k ní dostane. Noha naštěstí zůstávala na místě. Noha nebyla silnější než Zaneovo zápěstí, ale byla delší než Zane sám. A to vlastně byla jenom spodní část nohy, protože nad kolenem pokračovala stejně dlouhá část, která byla přece jenom trochu širší. Noha vycházela z těla těsně pod předním párem křídel. Když už nic jiného, tak byl cíl alespoň na dosah. Zane natáhl ruce, že se téměř dotýkaly nohy a na chvíli se zarazil, aby si uklidnil nervy. To však bylo skoro nemožné.

Najednou vyskočil, chytil nohu oběma rukama a co nejpevněji jí stiskl.

Teď už kudlanka zareagovala a trhla nohou do strany. Zanea samozřejmě vlekla s sebou. Snažila se ho setřást, ale Zaneovi se podařilo zaklesnou kolem nohy i svoje obě nohy. Snažil se odhalit útočnou taktiku kudlanky a teď ji sám překvapil.

Kudlanka nemohla dost dobře vidět nepohyblivý terč, ale určitě cítila, že má něco na noze. Snažila se Zanea setřást tím, že si škrábala nohu o břicho. To nebylo moc účinné, protože se Zane držel velmi pevně.

Příšera postavila nohu na zem, sklonila hlavu a snažila se prozkoumat, o co se jedná. Takový způsob útoku nebyla schopna pochopit. Zane visel stále na zadní noze a byl si jist, že je zde v bezpečí před nebezpečnými paťáty předních končetin. Kudlanka by si takovým útokem poškodila svoji vlastní nohu a Zane dost vážně pochyboval o tom, že to bude riskovat. Tím prakticky anuloval její nejvážnější zbraň.

Zane se tím ovšem sám dostal do slepé uličky. Možná se mu podařilo uchránit se před nebezpečím útoku, ale co dál? Zdaleka neměl vyhráno.

Kudlanka natáhla svou zadní nohu dopředu, jak to jen šlo. Potom sklonila hlavu. Její dlouhé tělo bylo o hodně pružnější, než si Zane představoval.

Ale co teď? Čelisti kudlanky teď mohly na Zanea dosáhnout. Už nemuselo být zrovna bezpečné setrvávat na stejném místě.

Hlava kudlanky teď byla opravdu na dosah. Celá byla dlouhá asi šedesát centimetrů a dominantní na ní byly velké oči, které zabíraly asi čtvrtinu povrchu. Teď si Zanea prohlížely pěkně zblízka. Zane neměl nikdy předtím možnost si takhle prohlédnout oči nějakého hmyzu, a tak si neuvědomil, jak jsou odlišné od očí lidských. Kudlanka měla vlastně v jednom oku pět očí. Dvě oči velké a tři malé, které nebyly větší než Zaneovy oči. Tři malé oči pozorovaly svět v celku, zatímco dvě velké se zaměřovaly na určitý cíl.

Ale mnohem víc než oči přitáhly Zaneovu pozornost obrovské čelisti kudlanky. Kudlanka měla zobák jako draví ptáci a Zane si snadno uměl představit, co s ním její čelisti udělají, až se mu zatnou do masa. Najednou ztratil nervy. Nejdřív si myslel, že skočí příšeře na hlavu a pokusí se jí vyrazit její krásné mozaikové oči, ale teď byl úplně zmražen strachy.

Oči ho zblízka pozorovaly. Zane mohl ocenit, jak byly umně sestaveny z malých kousků jako z krásných broušených kamenů. Viděl se několikanásobně v odrazu těch očí, ale nebyl si jist, jak kudlanka vidí jeho samého. Pravděpodobně ho viděla mnohem lépe než on ji.

Hlava se pohnula. Zane vykřikl strachy a pustil se nohy. Spadl bezmocně na záda a hlava kudlanky se k němu okamžitě sklonila. Věděl, že si za to může sám, protože ztratil nervy.

Ale kudlanka ho neklofla. Chytila ho za lýtka a zdvihla ho vzhůru. Zoubkované čelisti zachytily jeho tělo a držely ho teď s děsivou jistotou, že je plně v jejich moci. Došlo mu, že ho kudlanka nekousla rovnou, protože si zřejmě chtěla nejdřív se svou obětí pohrát.

Tak ho teď měla ve své moci. Ukousne mu nejdřív hlavu, nebo si nejdřív pochutná na něčem šťavnatějším? Asi dá přednost něčemu šťavnatějšímu, protože pro tyhle příšery je pochoutkou čerstvé maso a hlava je přece jenom trochu kostnatá. Taky by do něj mohla udělat díru a vysrknout jeho krev jako aperitiv. Zane předpokládal, že má hmyz dlouhý jazyk, ale nebyl si tím jist.

Bezmocně čekal, co se bude dít, a stal se hříčkou svých představ, že jeho kosti budou rozdrceny jako ve mlýně a kostra se stane poslední delikatesou. Takové představy mu nemohly zlepšit náladu. Jeho osud byl zřejmě zpečetěn. Jediné, co mohl udělat, bylo to, aby se pokusil odejít z tohoto světa v trochu optimistické náladě.

Snažil se soustředit na nějakou tvořivou myšlenku a najednou mu bleskla hlavou úplná bomba.

"Ty mě nemůžeš zabít!“ zařval. "Proto tak váháš!“ Upřely se na něj oči, které rázem vypadaly velice prázdné.

"Je to zjevný paradox!“ pokračoval Zane a rozváděl svou myšlenku. "Moje duše je v naprosté rovnováze, stejně jako když jsem byl do této funkce vybrán. V počáteční fázi se stav duše nijak nemění. Proto když umřu, tak mou duši musí sebrat Smrt osobně… a já jsem Smrt. Já sám musím sebrat svou duši… a to je nesmysl.“

Příšera stále váhala a čekala.

"Ty mě můžeš akorát vyděsit. Tenhle paradox mě zachrání! Samozřejmě se našla cesta, jak se dostat z dusivého kouzla, ani ten rabiják nestřelil mě, ale Lunu. To nebyla žádná náhoda! To byl úmyslný podvod! Otec lži mě nemůže odstranit! Chtěl, abych si myslel, že mě může zabít, chtěl mě zastrašit, abych přistoupil na jeho přání. Ale jeho snaha narazila na ten paradox!“

Kudlanka zvolna uvolnila svůj stisk a Zane sklouzl na zem. Ale chtěl mít úplnou jistotu. "Zmizni!“ křičel a mával rukama. "Kliď se mi z cesty!“ Nakopl kudlanku do nohy.

Kudlanka opravdu utekla pryč.

"Prohlédl jsem ten trik!“ prohlásil Zane. "Prohlédl jsem Satanův trik. Nic nemůže zabít Smrt, když je její duše v rovnováze.“ Došlo mu, že to byla ta myšlenka, která mu předtím vrtala hlavou, a uvědomil si zvláštnost své situace.

Mortis se vrátil, ale Zane stál na místě a ještě chvíli o tom přemýšlel. Sedělo to. Smrt nemůže být zabita, jestliže má v rovnováze dobro a zlo… protože v takovém případě se o duši může postarat jenom Smrt… a Smrt byl on sám! Těžko by se mohl postarat sám o sebe. Jeho předchůdce, dřívější Smrt, již měl zkušební lhůtu za sebou, jeho rovnováha se posunula ve prospěch dobra, takže byl zranitelný. Až Zaneovi skončí jeho zkušební období a jeho duše se přikloní na jednu stranu, tak se také stane zranitelným. Ostatní vtělení to jistě věděla. Zradila jednu Smrt, aby posílila druhou.

Doposud však nezvítězil. Musel zajistit Luně bezpečnost, dříve než se sám stane zranitelným. Jinak by si Satan mohl prostě jenom počkat. Tohle zjištění mu dalo víru, že se dočká slyšení, které by mělo osvobodit Lunu.

Nasedl na Mortise. "Máme šanci, Mortisi!“ vykřikl. Ale přitom si byl vědom toho, že se Satan bude snažit mu to co nejvíc znepříjemnit.

13

I KDYBY SE CELÉ PEKLO SPIKLO

Dorazili k Luninu domu. Zane byl pln novinek o tom, že se pravděpodobně dožije začátku slyšení, což by znamenalo, že i ona…

Dům byl naprosto tichý. Okřídlení lvi byli pryč. Zanea se náhle zmocnily obavy a chvatně vstoupil do domu. Luna byla také pryč.

Na stole byla položena nějaká zpráva. Byla psána rudým inkoustem, takže vypadala, jako by byla napsána krví.

Moje nejdražší Smrti,
krásný měsíc je v mé moci. Nemohu ji nijak zabít, ale mohu se postarat o to, aby si přála být mrtva. Ukonči svou stávku, seber duši dalšího klienta a osvoboď Lunu od nesnesitelné bolesti. Půjde rovnou do Nebe, kde se k ní budeš moci okamžitě – ke své velké potěše – připojit.
Tvůj nejoddanější služebník,
Princ zla

Zane zíral na tu zprávu a pomalu mu docházelo, co z ní vyplývá. Papír mu najednou vzplál v ruce. Zane ho upustil, ale papír nedopadl na zem. Prostě zmizel.

Nebylo pochyb o tom, že to byl skutečně vzkaz od Satana. Ve chvíli, kdy jeden pokus selhal, Otec lži začal zkoušet něco jiného. Teď, když Zane věděl, že je v bezpečí, začal to Satan zkoušet přes ženu, o které věděl, že ji Zane miluje a bude milovat i po smrti. Dalo se skutečně věřit tomu, že Satan nebude brát žádné ohledy.

Zkoušel snad Satan zase jenom nějaký trik? Zane se posadil do křesla před televizí a snažil si uspořádat myšlenky. Musí v tom něco…

Ale ano! Už to má! "Satane, zapomněl jsi, že Luna je skutečně můj příští klient. Najdu ji a vysvobodím ji z tvých spárů. Ale ne proto, abych ji poslal na věčnost.“ Vzal si své orientační drahokamy, aby zjistil, kde Luna je, protože její duši měl sebrat nejdříve.

Televize se najednou sama od sebe rozzářila. "Vidím, že se zpráva dostala ke svému adresátovi, Smrti," oznámila Satanova tvář z obrazovky. Zdálo se, že měl k televizi zvláštní vztah. "Zapni znovu stopky a uvidíš, že ti označí dalšího klienta."

Zane se rozzářil. "Luna bude zachráněna?"

"Ne, jenom už tě nebude potřebovat. Odebere se na Věčnost bez tvé asistence, až přijde její čas."

Její čas už však přišel. V momentu, kdy ukončí svou stávku… jedině kdyby odmítl ji sebrat. Co tímhle úskokem mohl Satan získat?

"Nemůže se odebrat na věčnost bez mé asistence," řekl Zane. "Její duše je v rovnováze. Jedině já mohu sebrat její duši… a já to neudělám."

"Dlouho v rovnováze nezůstane," prohlásil Satan. Zaneovo podezření se vrátilo v plné síle. "Co máš na mysli?"

"Moji služebníci ve světě živých na ní trochu zapracují a ona bude muset nějak reagovat, ať už v dobrém nebo ve zlém. Snad bude reagovat pozitivně a pak se dostane do nebe. Tím se pojistí moje volba. Tvoje přítomnost nebude zapotřebí. Pak už se budeš muset vrátit do služby a vše ostatní poběží samo."

Zaneovi se to líbilo stále méně. "Ty ji budeš mučit… a její duše se posune směrem k dobru? Tomu nerozumím."

"Podumej o tom ve volných chvílích," odpověděl mu Satan.

"Ale ne moc dlouho, můj nejváženější kolego. Moji lidští sluhové jsou pěkně drsní chlapíci, kteří už dávno propadli peklu. Milují mučení jenom pro své potěšení."

Obraz v televizi se teď změnil a ukazoval nějakou pozemskou místnost. Přivázaná v křesle tam seděla Luna, která vypadala dost přepadle, a s ní tam byli tři chlápkové, pěkní hrdlořezové.

"Jste v záběru," ozval se Satanův hlas. "Demonstrujte, co dokážete." Řekl to pěkně zvučně a dal si záležet zejména na slabikách demon.

Jeden z hrdlořezů vytáhl z pouzdra zářící dýku. "Dobře, šéfe," řekl a přistoupil k Luně.

Zane ucítil úplnou bolest a srdce se mu stáhlo strachem. Skutečně mají v úmyslu mučit Lunu! Měl tisíc chutí skočit na Mortise a jet ji vysvobodit, ale nemohl se odtrhnout od obrazovky. Jak mohli tímto způsobem změnit rovnováhu v Lunině duši? Jak on sám by mohl zarazit tuhle hrůzu, když je zbaven svého kouzla? Proti těm vrahounům se sice osobně mohl cítit v bezpečí, ale stěží by bez svých kouzel překonal překážky, které mu jistě Satan postavil do cesty, aby mu zabránil dostat se k Luně. Satan skutečně začal utahovat šrouby.

Hrdlořez začal máchat nožem Luně před obličejem. "Pomodli se k Satanovi o pomoc," vyzval ji drsným hlasem.

"Satan sám bude potřebovat pomoc!" odsekla slabým hlasem.

Nůž se k ní přiblížil. "Jedna modlitba k Satanovi ti může ušetřit mnoho bolesti." Chlápek si olízl rty.

Luna zbledla, viditelně vystrašena. "Co ode mne chcete?"

"Jenom jednu modlitbičku k Satanovi," odpověděl s úšklebkem darebák.

"Satan se ode mne může dočkat tak akorát kletby!" Potom se zarazila. "Tak tohle vy chcete! Když se k Satanovi pomodlím, bude má duše prokleta o ten malý kousek. Když ho prokleju, tak se o stejný kousek přiblížím k Nebi. Ať tak či onak se moje duše dostane z rovnováhy, ve které je teď, a nebude potřebovat osobní přítomnost Smrti."

"Tak je to tedy!" zvolal Zane. "Snažíš se ji dostat jednou provždy z mého seznamu! Až má stávka skončí, budeš ji moct zabít a nikdo ti v tom nebude moct zabránit!"

"Tak už jsi na to přišel," souhlasil Satan.

"To ti nevyjde. Ona už ten tvůj trik prohlédla!"

"Uvidíme." Zatím na obrazovce darebák máchl několikrát nožem ještě blíže k Luně a rozpáral jí vepředu blůzu, aniž zasáhl její kůži. V tu chvíli se objevilo její poprsí a ona tam seděla bezmocně s rukama za zády.

Chlap odložil nůž a vzal malou černou krabičku. Na jedné straně krabičky byla vidět nějaká stupnice, z druhé strany vedly dva dráty zakončené malými kroužky. Darebák přiložil oba kroužky k bradavkám Luniných nahých prsů.

"Rád bych věděl, jestli si dokážeš představit bolest, jakou dokáže vyvolat elektrický výboj," prohodil konverzačním tónem Satan. "Neobjeví se žádné fyzické stopy, ale bolest je to značná. Uvidíme, co s ní udělá malá dávka elektrického proudu…"

Elektrody se dotkly Luniných prsních bradavek. Nadskočila s bolestným výrazem ve tváři.

"Pomodli se k mému pánovi, k Satanovi," vyzval ji hrdlořez. "Nebo ho proklej. Pak tu proceduru hned skončíme."

"… nebo bude dávka trochu větší," pokračoval Satan.

Elektrody se znova dotkly Luny. Tentokrát byl její výkřik slyšet. Bylo vidět, jak jejím tělem proběhla křeč.

Když křeč pominula, spadla Luně hlava dopředu a bylo vidět, že má čelo orosené ledovým potem. Rty měla bledé, že je nebylo skoro vidět. Tiše vzlykala.

"Můžeš ji vysvobodit," řekl Satan.

Zanea ten pohled přiváděl k šílenství. Nemohl se vydržet dívat na to, jak mučí ženu, kterou miloval. Bylo to daleko horší než čelisti dračice, protože to bylo nesmyslné mučení, kde nebyla žádná naděje na mdloby nebo smrt. Pokud by nezasáhl…

"Řekni jí něco, Smrti," pronesl Satan naléhavě. "Já dobře vím, že jí nepřeješ bezdůvodnou bolest. Řekni jí, ať mě prokleje, a dostane se do Nebe."

Zane váhal. Přece jenom vše záleželo na tom, aby se její duše udržela v rovnováze.

Bídák se znovu dotkl jejích prsou. Tentokrát nevykřikla, ale z jejího vyschlého hrdla se ozval sten, jaký je

možno slyšet, když auto přejede myš. Celé její tělo bylo zalito potem, oči měla doširoka rozevřené a zírala někam do neznáma.

"Luno!“ zařval Zane. "Proklej Satana! Nedovol mu, aby v tom pokračoval!“

Slyšela ho. Pomalu otáčela hlavu a hledala, odkud ten hlas přichází. Zane v tu chvíli věděl, že ji zradil… a tím i celý svět.

Luna se přinutila ke křečovitému úsměvu. "Ne! To se ti nepovede,“ zašeptala. "Neoklameš mě Zaneovým hlasem! Vím, že by mě nikdy nenutil, abych zklamala jeho důvěru, ať se děje cokoliv!“

Zane měl pocit, jako by se dotkly elektrody jeho nahého těla. Věřila mu, i když za to nestál. Zklamal on, ne ona. Padouch zase přiložil své elektrody.

Zane násilím zavřel oči. Viděl před sebou svou trpící matku a musel zasáhnout, aby ji zbavil bolesti a tím navždy zatratil svou duši. Osvobodil od bolesti celé oddělení trpících lidí. Vždy se snažil, aby byla smrt vysvobozením pro trpící, aby je zbavil bolesti. Celá jeho filozofie v úřadu Smrti byla ukončení bolesti. Tentokrát to byla Luna, která trpěla kvůli němu… a on neměl právo jí pomoci.

Slyšel její výkřik. Držel oči násilím zavřené, aby neviděl elektrody. Jaký způsob myšlení by mu mohl pomoci vyřešit tuto krizi?

Najednou mu začala v mozku blikat pátá možnost uvažování: — III. Symbol pro intuitivní myšlení. Jeho mysl byla teď plně soustředěná, sžíval se s tímto způsobem myšlení a snažil se přeskočit tu intuitivní mezeru…

"Smrt nemůže být zastavena!“ zvolal.

Vyskočil z křesla, vyběhl ven a skočil na připraveného oře. "Vzhůru za Lunou!“ křičel a ukazoval orientační drahokamy.

Kůň zamířil k obloze. Planeta Země zůstala pod nimi. Najednou přistáli na satelitu na oběžné dráze, kde byla pomocí magie udržována normální zemská gravitace. Satan byl samozřejmě účasten pokusů s různými kosmickými tělesy, aby měl jistotu, že mu žádná dušička nefrnkne tím, že si vzlétne ze Země. Jestliže si však služebníci Prince zla mysleli, že tam budou v bezpečí před Smrti, mýlili se.

Objevil se jeden z darebáků. Zůstal úplně omráčen. "Kůň ve vesmíru!“ křičel v šoku.

"Nejenom to, ty přisluhovači Satana,“ řekl Zane tvrdě.

"Hej, tam nemůžete!“ protestoval darebák. "Kde máte pekelné povolení.“

Zane mu ukázal svou tvář. "Prohlédni si mě pořádně, smrtelníku,“ poručil mu.

Darebák poprvé spatřil, jaký úřad Zane zastává. Jeho oči se rozšířily hrůzou. "Smrt!“

"Nepokoušej se mě zastavit, nebo poznáš mou moc,“ varoval ho Zane.

Ale darebák se vzpamatoval. "Nemůžeš mě zabít, protože jsi ve stávce. Kdybys vzal mou duši, tak by můj pán mohl zabít tvou ženu.“

"Věnoval jsi svou důvěru nesprávnému pánovi,“ prohlásil Zane. Sáhl po darebákovi, který zůstal strachy jako přimrazený.

Zane sáhl po mužově duši a vytrhl ji z těla. Darebák se svalil, ale jeho duše byla venku jenom napůl. Druhá půlka byla uvězněna v těle jako u té ženy držené při životě pomocí přístrojů. Hrdlořez nebyl mrtev, jenom byl v tuto chvíli částečně bez duše.

Zane nechal duši být a ta se pružně vrátila do hostitelského těla. Darebák otevřel oči a nepřítomně zíral na postavu v plášti, která se nad ním tyčila.

"Jdi a řekni svému pánovi, že Smrt se vydala na cestu a nic ji nezastaví,“ řekl mu Zane.

Chlap se pomalu zvedal a na nejistých nohách se vydal na cestu k průchodu do vesmírné lodi.

Zane ho ještě pomaleji následoval. Náhle se před ním vynořili další tři pořízkové a snažili se mu zastoupit cestu.

"Mortisi,“ zvolal Zane.

Velký kůň, který se držel při Zaneově souboji s prvním darebákem trochu vzadu, okamžitě přiklusal. "Kopni každého, kdo neuhne z cesty,“ vybídl ho kovovým hlasem Zane a nasedl. "Myslím, že jsem je varoval dostatečně.“

Hřebec se vydal na cestu vpřed. Svaly se mu napínaly a kovová kopyta se oslnivě leskla. Smrt shlížela svým hrůzostrašně tajemným pohledem z hřbetu. Zvuk kopyt byl čím dál silnější a zněl jako tajemná hrozba. Vyděšení Satanovi služebníci se stáhli zpět jako králíci před vlkem. Kůň hrdě kráčel dál.

Jeden z hrdlořezů vytáhl ze saka malou automatickou pušku a zamířil na Zanea. "Tvoje kouzlo je pryč, Smrti,“ prohlásil. Možná tě nemůžeme zabít, ale můžeme tě prostřílet jako řešeto. To tě zcela jistě zastaví.“

"Zkus to, ty kreténe,“ řekl Zane a seděl pevně dál v sedle, zatímco Mortis pokračoval v chůzi.

Puška začala střílet.

Kulky se odrážely od pláště a vnikaly do zdí a zařízení vesmírné stanice. Zaneovi vůbec neublížily.

Darebák zůstal jako opařený. "Ale…“

Zane k němu natáhl pravou ruku a ohnul mu prst. Darebákova duše se začala soukat z těla, jako když se napíná struna. "Nesmíš věřit všemu, co ti Otec lži nakuká,“ poradil mu Zane a pustil duši. Muž padl naznak a lapal po dechu.

Mortis pokračoval v cestě a vstoupil ho hlavní místnosti stanice. Smrt pokrčovala v cestě a zdálo se, že je nezranitelná.

Najednou se odněkud vynořili dva pekelní psi. Jeden zamířil vstříc Smrti, cvakal čelistmi a pokoušel se chrlit oheň.

Mortis ho nakopl přední nohou rovnou do hlavy. Byl to tak prudký zásah, že vrhl zvíře značnou silou proti stěně, kde si zlomilo vaz a padlo na podlahu již bez známek života.

Druhý pes oběhl Mortise a zaútočil z boku. Zane natáhl levou ruku a pes se mu zakousl do předloktí chráněného rukavicí a rukávem. Zane pomalu pootočil hlavu a pohlédl zvířeti do očí. "Toho budeš litovat," prohlásil a sevřel prsty kolem hrdla psa a přitom mu tlačil na kořen jazyka. "Zmizni, potvoro, nebo ti ukážu skutečně něco nepříjemného." Přitlačil na jazyk.

Potvora zaúpěla a začala mizet. Zaneova ruka byla za chvíli volná a po psu zůstal jenom slabý proužek dýmu. Ukázalo se, že Zaneova kouzla byla silnější než kouzla pekelného psa.

Vešli do další místnosti. Tam byla Luna. Byla stále polonahá a připoutaná zády k židli. "Smrti!" zvolala. "Nech mou duši na pokoji!"

Zane věděl, že to nebyl žádný výkřik zbabělosti. Myslela si, že je už v agónii, a chtěla i v poslední chvíli porazit Satana.

Zane sesedl z Mortise a tři hrdlořezové, kteří obklopovali Lunu, se otočili a nyní ho upřeně pozorovali. "Přišel jsem, abych si tě živou odvedl domů," oznámil Zane Luně. "Nejdřív si ale musím něco vyřídit tady s těmi služebníky ztělesněného zla." Po těch slovech vytáhl z pouzdra u sedla svou velkou kosu.

"Nedělej to!" křičela Luna. "Nezabíjej nikoho! Nesmíš…"

"Neboj. Jenom je trochu poraním. Tak jako oni poranili tebe," uklidňoval ji Zane a vyzkoušel strašlivé ostří. "Jenom jim useknu ruce a nohy, na to nezemřou." Mstivě se usmál. "Ne, na to určitě nezemřou."

Darebáci, které jeho řeč vyděsila, se chvěli strachy.

Do místnosti vstoupil čtvrtý muž. "Myslím, že nemáš pravdu," prohlásil.

Zane se na něj skoro ani nepodíval. "Nikdo se nesmí protivit Smrti." Sevřel pevně kosu a postoupil krok k těm třem darebákům, kteří se teď krčili u zdi.

"Smrt tady nesmí mít navrch," řekl neznámý muž. Ukázal na podlahu před Zanem a najednou tam začalo hořet.

Bylo zřejmé, že ten muž je nějaký vyšší funkcionář. "Zachráním tě, má lásko, i kdyby se proti tomu postavilo celé Peklo." Zane projel kosou plameny a usekl je jako všechno ostatní. Zbytek pomalu uhasl.

Muž zakroužil jedním prstem ve vzduchu a namaloval tak kruh. Prostor uvnitř kruhu vypadl ven jako vystřižený papír a objevilo se okno do nějaké přísterné pece. "Peklo ti přehradí cestu. Nepleť se do věcí, kterým nerozumíš."

Zane namaloval prstem levé ruky větší kruh a zakryl tím celé ohnivé okno. "Kdo sakra jsi, že se mne snažíš zastrašit takovými ubohými triky, které urážejí mou inteligenci?" Namířil na cizince kosu. "Ani Ďábel sám by se už neodvážil zkřížit cestu Smrti."

Mužova tvář zmizela a na jejím místě se objevila tvář Prince zla. "Já jsem Ďábel, Smrti!"

Zanea to na chvíli překvapilo. "Jak to, že ses dostal z Pekla?"

"Mohu být, kdekoliv si zamanu!" vykřikl Satan a kolem postavy vyskakovaly drobné plamínky. "Zlo je přítomno při všech činnostech člověka. Teď zmizni pryč, než mně dojde trpělivost Svůj případ jsi stejně prohrál."

Zanea zachvátila nejistota. Lehce si poradil se Satanovými pozemskými služebníky i s příšerami, které na něj poslal. Ale Satan sám… to bylo něco jiného. Rozhlédl se kolem sebe a viděl Lunu stále připoutanou k židli a tři darebáky, kteří se k ní zase přiblížili. Jeden z nich držel v ruce elektrody, kterými ji předtím mučil. Zanea opět zachvátila zuřivost.

"Tak si to budu muset rozdat s tebou," prohlásil pevné a postavil se tváří v tvář Satanovi.

Princ zla se sardonicky usmál. "Se mnou? Jak si myslíš, že bys to udělal? Tvá kouzla jsou pryč a ty teď nejsi víc než pouhý člověk."

"Moje kouzla že jsou pryč? To už jsi jednou tvrdil a byla to lež. Nikdo z Očistce mi o tom nic neřekl. Zůstal mi můj kouzelný kůň, moje kouzelné kameny i můj nezranitelný plášť. Nikdy jsem nebyl bez svých kouzel. Jediné, co máš k dispozici, jsou lži, Otče lží. Tvrdil jsi, že mě můžeš libovolně zbavit mé moci." Zane přistoupil k Ďáblovi. "Satane, to není v tvé moci! Smrt je neodvolatelná, a je to nutné, aby to nemohli zneužít takoví, jako jsi ty. Tam, kde má Smrt své království, tam nemá Pán lží žádnou moc." Zane udělal další krok. "Teď, Satane, odejdi a vezmi s sebou ty, které jsi sem poslal. Nepokoušej se mi zabránit v tom, co chci udělat, nebo budu muset obrátit svou moc proti tobě."

Satana se ta slova viditelně dotkla a jeho rohy se začaly blýskat. "Před měsícem jsi byl ubohá nicka, která se sotva zmohla na činži. Myslíš si, že kouzelný plášť a kosa udělá z takovýho niktoše nějakou důležitou osobu? Trpíš představou, že tě tvá kouzla staví hodně vysoko, ale z toho tě brzo vyvedu. Jenom blufuješ, smrtelníku."

Místo odpovědi namířil Zane kosu na Satanův ocas a kotníky.

Princ zla uskočil nazpátek, aby se vyhnul seknutí. Natáhl prsty a pomocí rukavic, které začaly vypouštět velké jiskry, chtěl zasáhnout Zaneovu tvář. "Blbče! Teď poznáš Satanův hněv!"

Zane stál klidně na svém místě. Ani se nesnažil jiskrám uhnout. Odrazily se od jeho hlavy a zmizely ve výšce. Ani Zanea nijak nepopálily. Vlastně ani necítil žádný žár. Kápě ho proti nim hravě ochránila. "Blufuješ, Otče lži."

Satan zavyl. "To se ti to mluví, smrtelníku, když držíš kosu, jsi oblečen do kouzelného pláště a jezdíš na kouzelném koni. To jsou ovšem nástroje náležející tvému úřadu. Bez nich by jsi byl pouhá nicka."

"Zase lžeš," řekl klidné Zane. "Stejně nade mnou nemáš žádnou moc." Položil na zem kosu a sundal si plášť z ramen.

"Nedělej to!" křičela ze židle Luna. "Nenech se Satanem vyprovokovat! Chce tě bezbranného."

Teď byla oslabena její víra, nikoliv Zaneova. Zane se zasmál a odhodil stranou svou kápi. Pak si sundal boty, stáhl si rukavice a odložil drahokamy.

"Ty jsi zcela jistě zešílel," vykřikoval Satan.

"Zůstaň jenom klidně stát," odpověděl Zane. "Vyzkoušíme mé schopnosti." Pomalu vztáhl jednu prázdnou ruku směrem k Satanovi.

Satan ustoupil o krok zpět. "Co je to za bláznivý nápad? Můžu tě zničit lusknutím prstů."

"Tak bys to měl udělat," poradil mu Zane, "protože jinak vytáhnu svým prstem tvou duši." Natáhl ještě dál ruku. Satan ustoupil další krok a tím se vyhnul Zaneovu doteku. "Blbče! Snažím se tě ušetřit před úplným zničením."

"Ó, jak jsi laskavý Otče lži," zasmál se Zane. Natáhl se dopředu a dotkl se Satanova žaludku.

Satan se rozplynul.

"Zane se otočil a viděl, že se za ním znovu objevil Princ zla. "Tak ty jsi zase za mnou," poznamenal. "Já jsem tě jenom posunul. Myslíš, že to vylepší tvou pozici? Postřeh, Lucifere! Už mě nešetři. Znič mne. Zbav se Smrti, dokud zranitelná. Otočím se k tobě zády, abych neurážel tvůj jemnocit " A skutečně se otočil.

Satan si vzdychl. "Dobrá, zvítězil jsi. Odhalil jsi můj podvod, tak toho musím nechat. Alespoň sis díky mně uvědomil plně svou moc."

"Máš pro mě ještě nějaké novinky?" zeptal se Zane. Vzal si svůj plášť a znovu se oblékl.

"Jestli mohu být tak zvědavý," zeptal se Satan beze stopy ironie, "a mohu se tě optat jako jedno vtělení druhého. Jak jsi na to přišel?"

"Dala mi to pátá sestava sirek," odpověděl Zane.

"Aha, intuitivní myšlení," souhlasil Satan, kterému hned došlo, o co se jedná. "Tak to je."

"Došlo mi, že kdybys mohl nějak ovlivňovat činnost Smrti, nebo ji nějak zastavit, že bys to už dávno udělal. Žádný kouzelný plášť by tě nezastavil, ty vtělení zla, ty zosobnění černé magie. S tvými čáry si nevědí rady leckde na Zemi. Ty jsi mne nemohl zničit, Smrt musí být nezávislá. Tím jsem si byl absolutně jist. Ani Bůh, vtělení dobra, se mi neplete do řemesla. Jenom Smrt může provozovat své řemeslo. Proto jsi proti mně úplně bezmocný. Nemohu to tvrzení nijak dokázat. Prostě to tak musí být. Mám absolutní víru ve svůj úřad."

Satan přikývl. "To tedy zcela jistě máš. Proti té víře ani já nic nezmohu. Kdyby sis vybral nějaké jiné pole, nikdy by ses mi nemohl postavit. Mám větší moc než ty, protože zlo žije i po smrti."

"To já vím," přitakal Zane. "Ale já jsem se s tebou utkal na vlastním písečku, kde to znám. Nepokoušej se nikdy mě tady podvést."

"Byl jsi člověk, který vykonával úřad," řekl Satan. "Teď jsi se sám stal tím úřadem."

"Ano."

"Kdo ti řekl o těch způsobech složení sirek?"

"Příroda," odpověděl Zane a až teď mu došlo, co pro něj její rada znamenala.

"Ta Zelená matka!" odplivl si znechuceně Satan a zmizel.

Zane přistoupil k Luně. "Zmizte, lotři!" obořil se na tři darebáky, kteří nevěděli, co mají dělat.

"Jak jsi to dokázal?" ptala se Luna, když ji odvázal ze židle a přikryl jí pláštěm nahé tělo. "Přece nikdo není silnější než Satan. Snad kromě Boha."

Zane si uvědomil, že Luně ještě nedošly všechny okolnosti jeho zápasu s Princem zla. Stále na něj pohlížela jako na normálního muže… a on bezesporu mužem byl. A to mužem milujícím svou vyvolenou. "Aby byl člověk silný, k tomu ještě nemusí být všemohoucí," vysvětloval Zane. "Celkem existuje sedm vtělení – ne jenom pět – když počítáme Boha jako vtělení dobra a Ďábla jako vtělení zla. Nikdo nemůže s jistotou říci, že je jedno vtělení mocnější než druhé, ale každé z nich je silné na svém vlastním písečku. A tak jako Smrt nemůže zasahovat Satanovi do vedení Pekla, ať by bylo jakkoliv špatné, tak Satan nemůže zasahovat Smrti do její práce. Žádné vtělení nemůže druhému ublížit, pokud si to dotyčné vtělení nenechá z nějakého důvodu líbit. Jednou mi to konečně došlo i se všemi důsledky a od té chvíle mi bylo jasné, že nade mnou Satan nemá žádnou moc." Usmál se. "Nebo nad tebou. Vezmu tě teď do Očistce, abych se přesvědčil, že Satan stáhl svůj požadavek na tvou předčasnou smrt. Potom se vrátím ke své normální práci."

"Ty jsi skvělý!" vykřikla. "Od té chvíle, kdy sis uvědomil svou sílu, neměl Satan proti tobě žádnou šanci. Teď už vidím, jak byl můj otec moudrý, když chtěl, abych byla tvoje. Mrzí mě, že jsem v tebe neměla takovou důvěru jako ty ve mě."

Neuvědomovala si, jak byla jeho víra slabá, než mu došly všechny souvislosti. "Doufal jsem, že mne Satan neporazí," přiznal Zane.

Zírala na něj. "Chceš říct, že jsi to nevěděl jistě?"

"Jak si může být člověk úplně jistý svou intuicí? Tam nelze nic přesně zkontrolovat. Nemohl jsem si být jist, dokud jsem to nevyzkoušel."

"Tak ty jsi ze sebe svlékl všechnu svou kouzelnou výstroj a postavil se Satanovi, aniž sis byl jist, že máš pravdu?"

"Je to tak," přiznal v rozpacích.

"Teda, Zane, to je nejstatečnější čin, jaký jsem v životě viděla!"

"To byl můj poslední zoufalý pokus, když jsem zjistil, že se celého zápasu zúčastní i Satan osobně. Kdybych měl jinou možnost…"

"Myslela jsem si, že tě miluju, už předtím," vydechla Luna, "ale teď jsem si tím úplně jistá."

"Nebyla to jenom láska, proč jsem to všechno udělal," řekl Zane. "Láska mi radila, abych ti dovolil jít do Nebe, abys už nemusela trpět. Musel jsem tě ale držet při životě – ve jménu lidstva. Aby nad ním za dvacet let nezískal Satan vládu."

"Máš pravdu," souhlasila. "Teď už vím, že nikdy nebudu vyjednávat se Satanem, protože ho už moc dobře znám." Zarazila se a pohlédla na Zanea. "Je tu ještě jedna věc…"

Pohlédl na ni. Mučení nijak nepoznamenalo jejího ducha. Její tělo se samozřejmě ještě plně nevzpamatovalo, ale přesto jí to v jeho plášti slušelo. "Ano?"

Luna ho objala a políbila ho s netušenou vášní. "Těch dvacet let, než přijde můj čas," řekla. "Ty a já…"

"Život a Smrt," pravil souhlasně. Nasedli na Mortise a zamířili do Očistce.

Dojeli k rezidenci Smrti a Zane ji uvedl dovnitř. Věděl, že je Luna normální smrtelník, ale byl si jist, že ji může vzít s sebou. Mohl ji vzít s sebou kamkoliv… a to živou. Stala se teď z ní oficiálně snoubenka Smrti.

Posadili se v obývacím pokoji, aby si odpočinuli, a pustili si televizi. "Stížnost zaslaná Smrtí byla stažena z pořadu jednání," oznámil hlasatel. "Problém byl vyřešen jednáním mezi čtyřma očima." Hlasatel si odkašlal. "Některé zdroje naznačují, že Satanovi doposud kouří rohy."

"To jsem potřeboval potvrdit," řekl Zane. "S konečnou platností, Luno, nezemřeš dřív, než přijde tvůj čas. Teď se mohu vrátit do práce."

"To bys opravdu měl," poznamenala. "Tisíce lidí trpí. Čekají na tvou službu."

"Řeknu Chronosovi, aby vrátil čas nazpět, tak aby bylo všechno utrpení vymazáno. Smrtelníci by neměli nijak trpět.

"Další otázka se týká budoucího postavení Smrti," pokračoval hlasatel. "Pořádně svým úřadem zacvičil a udělal dokonce pořádné vlnobití, které zasáhlo jak Nebe, tak i Peklo. Poslali jsme dotazy jak Bohu, tak i Satanovi, ale žádný z nich nám na naši otázku neodpověděl."

Zane pokýval uznale hlavou. "Očistec má ve zprávách skutečně schopné lidi. Někdy až příliš schopné, řekl bych."

"To je zajímavé," přikývla Luna. "Nikdy jsem si nemyslela, že jsi tak důležitá osoba na věčnosti."

"Ale nejsem. Tady jsou zprávy šity na míru. Jsem si jist, že ostatní vtělení mají ve zprávách novinky, které se zase týkají jich. Můžeme to klidně vypnout." Zvedl se k televiznímu přijímači.

"Naštěstí," pokračoval hlasatel dál, "se nám podařilo hovořit s několika svědky, kteří měli za úkol sledovat Smrt ve zkušebním období."

Zaneova ruka strnula na vypínači. "Svědky?"

"Vtělení potřebují speciální zacházení," vysvětloval hlasatel. "Mají takovou moc, že na ně nelze aplikovat normální měřítka dobra a zla. V tomto případě testovala Smrt ostatní čtyři vtělení a oznámila, že je schopna vykonávat svůj úřad. Testovala ho neoficiálními otázkami a prohlašují, že odpovídal uspokojivě. Jsou ochotna s ním spolupracovat, kdykoliv to budou okolnosti vyžadovat."

"Aha," sykl Zane. "Bodejť by nebyli spokojeni. Vždyť mě toho sami naverbovali."

"Ale žádný z nich, ani můj otec tě určitě nevybrali kvůli normální práci Smrti," řekla Luna. "Možná ani neočekávali, že budeš v tomhle ohledu dobrá Smrt."

"Určitě jsem nežil tak, abych zavdal příčinu k takovému očekávání," řekl Zane s lítostí.

"No tak."

"Dokud nebude oznámeno konečné rozhodnutí, nelze nic tvrdit stoprocentně," ozval se zase hlasatel, "ale snad můžeme prozradit, že bude mít značnou váhu vyjádření jednoho z dalších klíčových svědků."

"Co je zase tohle?" ptala se Luna.

"Možná některý z mých klientů," odpověděl Zane nejistě. "A tady ho máme," oznamoval hlasatel. "Klíčového svědka, jediného, který ví, jestli se rovnováha v duši Smrti posune ve prospěch Nebe nebo Pekla při vstupu do řádného období v úřadu Smrti."

"Kdo to je?" vykřikl netrpělivě Zane.

Kamera se stočila doprostřed studia a na obrazovce se objevil… Mortis. Hřebec Smrti.

"Tak co říkáte, svědku?" zeptal se hlasatel. Mortis zařehtal.

"Ta je směšné," vykřikla Luna.

"No, nevím," opravil ji Zane. "Mortis rozhodně není obyčejný kůň."

"Tak tady to máte, vážení. Přímo z koňských úst." Hlasatel se zarazil. "Že potřebujete překlad. No, tady je. Mortis říká, že jeho nový pán prokázal jedinečné schopnosti a sám byl schopen se poučit ze svých chyb a přeměnil je v klady. Má velice kladný přístup a bude určitě významným nositelem úřadu Smrti." Zarazil se a Zane vypadal skutečně příjemně překvapen. "Gratulujeme ti, Smrti. Jsme skutečně hrdi, že jsi jeden z nás."

"Zane!" vykřikla Luna. "Vyhrál jsi!"

"Vždyť jsem se jenom pokoušel pomoci lidem a snažil jsem se jim ulehčit umírání," řekl Zane. "Několikrát jsem porušil pravidla a párkrát jsem to pěkně zbabral."

Televizní kamera zamířila k blankytnému nebi. Den se v tu chvíli změnil v noc, na nebi se objevily hvězdy, mezi nimi proplouvali andělé se svatozáří a každý z nich tleskal. To byl pozdrav Nebe. Zaneovi se zdálo, že jeden z andělů měl tvář jeho matky, a několik dalších mu připomínalo jeho klienty.

Kamera zamířila k pekelným ohňům opačného pólu. Bylo vidět démony, jak zdvihají své vidle. Za nimi byly vidět prokleté duše, jak dělají různá pozdravná gesta.

Zane se zasmál, ale udělalo mu to radost. "Díky, přátelé," řekl a vypnul televizi. "Teď si to přepnu na program, kde je místo jenom pro jednoho gratulanta." Otočil se k Luně.

"Navždy," přikývla Luna a zahrnula ho polibky.

"To bych rád věděl, jaké měl Mortis na mysli jedinečné kvality," poznamenal se zpožděním.

"Asi ty, pro které tě miluju," odpověděla Luna.

Zane byl zpátky ve své každodenní práci, když se dostal k matce, která byla zachvácena první vlnou žalu nad umírajícím tělíčkem svého dítěte. Zane pracoval v obrovském spěchu, aby dohnal zpoždění, které vzniklo při jeho stávce. Přesto se nemohl jen tak dívat na utrpení matky a nechtěl ho nijak zbytečně prodlužovat.

Postavil se před ni. "Paní, poznáváte mne?" zeptal se jemně.

Pohlédla vzhůru a její ústa se pootevřela hrůzou. "Nebojte se mne," snažil se ji uklidnit Zane. "Vaše dítě má nevyléčitelnou chorobu a trpí velkými bolestmi. Těch se nikdy zaživa nezbaví. Bude pro ně nejlepší, když se zbaví přítěže života."

Její ústa zaprotestovala. "Neříkal byste to, kdyby musel odejít někdo vám drahý!"

"Ale ano," řekl procítěně. "Poslal jsem sám svou matku na věčnost, abych ukončil její utrpení. Chápu váš žal a vím, jak vám je. Ale vaše dítě je nevinná oběť zločinu…" Neříkal jí to, co už dávno věděla, že to dítě bylo následkem znásilnění a narodilo se nakažené syfilidou. "…a je lepší pro ně i pro vás, že nebude vystaveno utrpení, které by ho čekalo v životě."

Její utrápené oči na něj pohlédly se špetkou poznání, že Smrt může být spíše přítel než Nemesis. "Je to pro ně skutečně to nejlepší?"

"Samuel Taylor Coleridge to vyjádřil snad nejlépe," odpověděl Zane a natáhl ruku pro dušičku trpícího dítěte. "Dříve než mohl hřích poskvrnit osud, přišla milosrdná Smrt a doprovodila dítě do Nebe, kde jeho duše rozkvetla."

Hovořil a přitom vytáhl drobnou dušičku. Věděl i bez zkoušení, že tahle dušička poletí do Nebe, protože teď měl v takových případech volnou ruku.

"Nejste takový, jak bych vás očekávala," řekla žena, které se trochu vrátila rovnováha potom, co padlo rozhodnutí. "Máte…" Zarazila se a hledala to pravé slovo. "Soucit."

Soucit. Potěšilo ho to. To byla ta vlastnost, kterou s sebou do úřadu Smrti Zane přinesl a která tu dlouho předtím chyběla. Měl radost, že ta zdržení a drobná porušení pravidel, kterých se kdy pro svůj soucit dopustil, jsou hodnocena spíš kladně než záporně. Měl o své klienty skutečnou starost a nebál se to přiznat.

Věděl, že nebyl do své funkce vybrán pro nějaké zásluhy, ale zrovna tak věděl, že překonal potíže a že je schopen ho dobře vykonávat.

"Přišla ke mně Smrt, které nebyl můj osud lhostejný…" opakoval si pro sebe a nastavoval hodinky pro dalšího klienta. Ta myšlenka se mu líbila.